

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Smith_Wilbur-Oko_tygra.pdb

PDB Name: Smith Wilbur-Oko tygra
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.5.2007
Modification Date: 5.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wilbur Smith
Oko tygra
Alpress, 2004

S láskou mé ženě Danielle

„TYGR! TYGR! V pralese temnou nocí nese se...
Kterým směrem černou tmou jeho oči problesknou?“
William Blake

Byla to jedna z těch sezón, kdy si ryby dávaly načas. Honil jsem loď i posádku jako psy, denně jsme se vydávali daleko na sever a do přístavu se vraceli až dlouho po setmění, ale první velkou rybu jsme v purpurově se lesknoucích vlnách ženoucích se k pobřeží Mosambiku spatřili až 6. listopadu.

To už jsem je přímo zoufale potřeboval. Na palubě jsem měl jediného zákazníka - Chucka McGeorge, reklamního magnáta z New Yorku. Patřil k pravidelné klientele. Každoročně podnikal cestu na ostrov St. Mary dlouhou devět tisíc kilometrů jen kvůli velkým mečounům. Byl to takový šlachovitý zakrslík, kterému na hlavě holé jako pštrosí vejce zůstal jen věneček šedivých vlasů kolem spánků. Hnědý obličej měl scvrklý jako opičák, ale nechyběly mu pevné, silné nohy, bez jakých se velká ryba zkrátka vytáhnout nedá.

Když jsme rybu zahlédli poprvé, proháněla se těsně pod hladinou, takže nám v celé kráse ukazovala hřbetní ploutev delší než mužská paže a zakřivenou jako turecká šavle. Právě tím se mečoun liší od žraloka nebo sviňuchy. Angelo ho spatřil zároveň se mnou, naklonil se z vyvýšeného místa na přední palubě a nadšeně zahulákal. Po snědých tvářích mu splývaly cikánské kadeře a zuby se mu ve žhnoucím tropickém slunci zaleskly jako perly.

Ryba se vznášela na vlnách a zase s nimi klesala. Krájela vodu jako obrovská kláda skácená v pralese, černá a mohutná, a ocasní ploutví kopírovala dráhu ploutve hřbetní. Vzápětí sklouzla do dalšího úžlabí mezi vlnami a nad jejím třeptáním se hřbetem se zavřela voda.

Otočil jsem se a zadíval se do kokpitu. Chubby už pomáhal Chuckovi do robustního rybářského křesla, utahoval a zapínal mu pevné popruhy a navlékal rukavice. Přesto si všiml mého upřeného pohledu.

Zuřivě se zamračil a odplivl si do moře. Jeho chování ostře kontrastovalo se vzrušením, které ovládlo nás ostatní.

Chubby je statný chlap. Stejně vysoký jako já, ale mnohem rozložitější jak v ramenou, tak v pase. Hlavně ale patří k těm nejzapřisáhlejším a nejvytrvalejším pesimistům, co jich kdy na moři jezdilo.

„Bojí se!“ zavrčel a znovu si odplivl. Pokusil jsem se ho zpacifikovat úsměvem.

„Neberte ho vážně, Chucku!“ zavolal jsem. „Já vám tu rybu přivedu, jinak ať se nejmenuju Harry.“

„Vsadím tisíc babek, že se pletete,“ křikl na mě Chuck. Mračil se do vln odrážejících oslnivé pablesky horkého slunce, oči se mu ale třeptily vzrušením.

„Beru,“ přijal jsem sázku, i když si ji nemohu dovolit, a plně jsem se soustředil na rybu, jež to měla rozhodnout.

Chubby měl pochopitelně pravdu. Ostatně - je to ten nejlepší lovec mečounů na světě hned po mně. Ta ryba byla vážně obrovská, plachá a opatrná.

Pětkrát jsem nahodil nástrahu a pokaždé do toho vložil všechn svůj um a zkušenosti, jaké jsem dokázal vydolovat.

Mečoun ale pokaždé uhnul a zamířil do hloubky, jakmile jsem začal příd' Tanečnice stáčet směrem k němu.

„Chubby, v mrazáku je čerstvý delfin! Tyhle nástrahy vytáhni, zkusíme to s jedinou!“ křikl jsem už na pokraji zoufalství.

Když delfina přinesl, sám jsem ho nastražil a nahodil. Nástraha se ve vodě chovala naprosto přirozeně. Jasně jsem poznal, kdy seji mečoun rozhodl vyzkoušet. Jako by se náhle celý v mohutném hřbetu nahrbil a vzápětí otočil. pod hladinou se zablesklo jeho břicho jako zrcadlo.

„Zabral!“ zařval Angelo. „Zabral!“

Bylo něco málo po desáté dopoledne, když jsem rybu Chuckovi konečně přivedl. Zdolávání už bylo na něm. Zkrátil jsem nadbytečnou délku šňůry, na níž se mečoun chytil, aby s ním zákazník neměl víc práce, než bude nezbytně nutné. Jemu už stačilo jen skřípat zuby a pevně svírat mohutný prut ze sklolaminátu. Tu největší otročinu jsem předtím odvedl já a Tanečnice, když jsme rybu nekompromisně dovedli k lodi i přes její počáteční zběsilé výpady a zoufalé výskoky, které následovaly jeden za druhým. Teprve pak se mohl Chuck usadit do rybářského křesla a v předklonu se dát do zdolávání. Teď konečně přišly ke cti jeho šlachovité silné nohy.

Pár minut po poledni měl Chuck rybu zdolanou. Mečoun se vynořil na hladinu a začal opisovat první ze širokých

kruhů, které mohl úspěšný lovec začít zvolna zužovat navíjením. Okamžik, kdy ryba skončí na vylovovacím háku, se neúprosně blížil.

„Hej, Harry!“ Angelo mě náhle vytrhl z naprostého soustředění. „Podívej, máme návštěvu!“

„Co je to?“ „Hádej! Žene se sem po proudu.“ Vzápětí tím směrem ukázal. „Ryba krvácí a on to ucítil.“

Vzhledl jsem a v tu chvíli spatřil žraloka. Tupá hřbetní ploutev se plynule pohybovala směrem k nám, jak dravce přitahoval hluk zápasu a pach krve. Blížil se k nám velký kladivoun.

„Na můstek, Angelo!“ zavolal jsem a předal mu rychle kormidlo.

„Harry, jestli toho parchanta necháte, aby mi tu rybu ukousnul, tak se s tisícem babek můžete zase klidně rozloučit,“ zachrčel udýchaný Chuck usazený na rybářském křesle. Vrhл jsem se do hlavní kajuty.

Bleskově jsem zaklekl, odklopil západky krytu motoru a odsunul poklop.

Vleže na břicho jsem natáhl paži pod kryt a nahmatal pažbu útočné pušky FN uchycené ve vnitřním potrubí na speciálních skrytých závěsech.

Na palubě jsem překontroloval obsah zásobníku a ovladač režimu palby nastavil na střelbu dávkou.

„Angelo, přiveď mě k němu.“

Předklonil jsem se přes zábradlí na přidi, a jak se Angelo ke žralokovi blížil, pozorně jsem vetřelce sledoval. Samozřejmě, že to byl kladivoun. Dokonce obrovský kladivoun. Od hlavy k ocasu měl dobrého tří a půl metru a v průzračné vodě se třpytil jako odlitý z bronzu.

Pečlivě jsem zamířil mezi monstrózní oči vystupující po stranách zploštělé hlavy a vypálil první dávku.

Ozval se suchý praskot výstřelů, ze závěru začala vyletovat jedna prázdná mosazná nábojnice za druhou a vodu rozvířilo prudké staccato zásahů.

Žralok sebou křečovitě zaškubal. Střely ho zasáhly do hlavy, roztříštily chrupavčitou lebku a rozmetaly nevelký mozeček na cáry. Mořská nestvůra se obrátila břichem vzhůru a zvolna začala klesat ke dnu.

„Díky, Harry,“ zalapal po dechu upocený a v obličejí zarudlý Chuck.

„To máte v ceně,“ zašklebil jsem se a převzal od Angela kormidlo.

Během následujících deseti minut přivedl Chuck mečouna na k vylovovacímu háku. Mordoval ho tak dlouho, dokud se mohutná ryba rezignovaně neobrátila na bok. Srpovi-tá ocasní ploutev už se jí jen slabě třepotala a dlouhý zoban se křečovitě otevíral a zase zavíral. Viděl jsem strnulé oko veliké jako zralé jablko a dlouhý pulsující trup, který se leskl tisíci pohyblivých pablesků tekutého stříbra, zlata a nachu.

„A teď pozor, Chubby!“ křikl jsem, uchopil rukou v rukavici ocelovou šňůru a začal rybu opatrně přitahovat k Chubby mu, který už čekal s připraveným nerezovým vylovovacím hákem.

Chubby mě zpražil pohledem, z něhož jsem mohl zcela srozumitelně vyčíst, že on takhle vytahoval trofejní ryby, když já si ještě někde v brlohu na předměstí hrál v uhláku na horníka.

„Počkej, až se obrátí!“ zavolal jsem na něj, jen abych ho ještě trochu popíchnul. Viděl jsem, jak mu při mém kibicování cukají rty.

Další vlna rybu otočila směrem k nám. Odhalila širokou hrud', která se mezi rozhozenými mohutnými plachtami prsních ploutví stříbrně leskla.

„Teď!“ za velel jsem a Chubby vrazil ocelový hák tak hluboko, jak jen to šlo. Téměř současně z rybí hrudi vytryskl gejzír jasně červené krve ze srdce a mečoun se naposledy zběsile zasmítal. Rozvířil hladinu v nánosu růžovobílé pěny. Ani my na palubě jsme nezůstali ušetřeni. Mořská voda smíšená s krví nás promáčela do poslední nitky.

Po návratu do přístavu jsem jeřábem přenesl rybu na hlavní molo, kde jsem ji nechal viset. Kapitán přístavu Benjamin vyplnil do potvrzení celkovou váhu uloveného mečouna - 435 kilogramů. I když smrt ubrala živým třpytivým barvám rybího těla na lesku a začala je nahrazovat uhlově černou, úlovek dokázal ohromit už jen svou velikostí. Od špičky zobanu po konec široké, hluboce rozeklané ocasní ploutve činila délka ryby úctyhodné čtyři metry a pětáct centimetrů.

„Pan Harry přivezl na molo obrovskou rybu,“ letělo uličkami přístavu díky neposedným bosým uličníkům, kteří lelkovali všude kolem. Ostrované uvítali záminku k přerušení práce a začali se s chutí srocovat jako o lidové veselici.

Zvěst se donesla až do bývalého guvernéřského paláce na skále nad přístavem. Zanedlouho už se klikatou silnicí shora hnal mohutný prezidentský landrover s barevnou vlaječkou třepotající se na kapotě. Prorazil si cestu davem až na molo. Vystoupil z něj mohutný chlapík. Než ostrov získal nezávislost, byl Godfrey Biddle jediným notářem na St. Mary. Narodil se tady na ostrově, vystudoval však v Londýně.

„To je ale nádherný exemplář, pane Harry,“ zvolal nadšeně. Takováhle ryba by měla oživit turistický ruch, který byl na St. Mary teprve v plenkách. Podal mi ruku a mocně mi ji stiskl. Premiant třídy -jako zamlada. Jiní lidé se v těchhle končinách nahoru nevyšvihnou.

„Děkuji vám, pane prezidente.“ Vzal mě pod paži, aniž by smekl černý měkký klobouk. Černé na něm bylo vlastně skoro všechno. Vlněný oblek, lakýrky, dokonce i jeho pleť připomínala barvou leštěný antracit, jen kolem uší se mu kudnatil věneček překvapivě bílých kadeřavých vlasů.

„Opravdu si zasloužíte blahopřání.“ Prezident Biddle vzrušením málem tančil a já jsem věděl, že tuhle sezónu budu zase patřit mezi šťastlivce pozvané do guvernéřského paláce. Nějaký ten rok to sice trvalo, ale teď už mě prezident bral, jako kdybych se na ostrově narodil. Začlenil mě do své rodiny se všemi výsadami, které k tomuto postavení patřily.

Pak se svou károu dorazil i Fred Coker, vyzbrojený veškerou fotografickou výbavou. Když konečně rozložil stativ a zmizel pod černým přehozem, aby připravil muzejní fotoaparát, zapózovali jsme mu vedle kolosálního úlovku. Chuck si stoupl s prutem doprostřed a my ostatní jsme se shlukli kolem něj a založili paže na prsou jako vítězný fotbalový tým. Já a Angelo jsme se do objektivu usmívali, Chubby se mračil jako čert. U srdce mě hrálo přesvědčení, že tahle fotografie bude zlatým hřebem mého nového reklamního letáčku - věrná posádka a neohrožený kapitán, kterému zpod

čepice lezou nepoddajné vlasy a z rozhalenky košile kudrnatíci se chlupy. Samý sval a úsměv - no prostě trhák příští sezóny.

Postaral jsem se, aby rybu dopravili do chladírny v přístavních halách určených pro vývoz ananasů. Do Londýna poputuje se společností Rowland Wards nejbližší lodí, která bude mít na palubě chladírnu. Pak jsem Angelovi a Chubbymu nařídil, aby na Tanečnici vydrhli palubu, u nádrží Shell na druhé straně přístavu dotankovali a zakotvili u mola.

Když jsme s Chuckem nastupovali do mé staré otřiska-né dodávky Ford, přitočil se ke mně Chubby jako tipař na dostizích.

„Harry, o tý prémii za úlovek...“ začal na půl úst, jako by se bál, že to uslyší někdo nepovolaný. Věděl jsem naprosto přesně, oč půjde. Bylo to vždycky stejné.

„Paní Chubbyová o ní nemusí vědět, je to tak?“ pomohl jsem mu.

„Přesně,“ přisvědčil pochmurně a posunul si námořnickou čapku do týla.

Druhý den v devět ráno jsem Chucka vyprovodil k letadlu a celou cestu z náhorní planiny až dolů jsem si prozpěvoval a troubil klaksonem svého otlučeného pickupu Ford na ostrovanky pracující na ananasových plantážích. Reagovaly pokaždé stejně - narovnály shrbená záda, obdařily mě zářivým úsměvem zpod široké krempy slaměného klobouku a zamávaly.

V Cokerově cestovní kanceláři jsem si nechal proplatit Chuckovy cestovní šeky American Express. Měl jsem přitom co dělat, abych si na Fredu Cokerovi vyhádal trochu slušný kurz. Fred byl navlečený do fraku s černou vázankou, protože se v poledne chystal na pohřeb. Fotoaparát se stativem prozatím odložil a z fotografa se stal funebrák.

Cokerův pohřební ústav se nacházel v zadním traktu cestovní kanceláře s vchodem z postranní uličky. Pohřební vůz Fred obvykle používal k dopravě turistů z letiště, jen předtím pokaždé diskretně vyměnil reklamní tabuli na boku vozu a přes kolejničky na rakve nasadil sedadla.

Všechny své zákazníky jsem získával jeho prostřednictvím a on za to z mých cestovních šeků shraboval deset procent. Fred měl i pojišťovací kancelář, takže si strhnul hned i pojistné za Tanečnici, a teprve pak mi pečlivě odpočítal zbytek. Počítal jsem zrovna tak pozorně, protože vysoký, štíhlý a upjatý Fred, který má v sobě jen tolik ostrovanské krve, aby vypadal jako zdravě opálený seriózní chlapík, sice na první pohled připomíná venkovského kantora, ve skutečnosti ale zná všechny triky, kolik jich existuje, plus pár takových, o nichž ještě nikdo nemá ani tušení.

Trpělivě počkal, až si přepočítám zbytek peněz, aniž by se urazil. Když jsem svazek bankovek nacpal do zadní kapsy kalhot, zatřpytil se jeho zlatý cvikr a Fred pronesl hlasem laskavého tatíka: „Nezapomeňte, že zítra vám začíná další plavba, pane Harry.“

„Jasně, pane Cokere, nemusíte mít obavy - moje posádka bude v naprostém pořádku.“

„Už jsou U lorda Nelsona,“ sdělil mi důvěrně. Fred totiž neustále důsledně drží prst na tepu ostrovního života.

„Pane Cokere, já provozuji nájemní kutr a ne spolek abstinentů. Nemusíte mít obavy,“ zopakoval jsem a vstal. „Na kocovinu ještě nikdo neumřel.“

Přešel jsem Drake Street směrem k obchodu Edwardových, kde mě čekalo uvítání hodné hrdiny. Samotná máti Eddy vyšla zpoza pultu a sevřela mě v kypré náruči několika pneumatik.

„Pane Harry,“ zavrněla a zakolébala se v bocích, „byla jsem se na molu podívat na tu rybu, co jste včera chytil.“ Pak se obrátila, aniž by povolila sevření svých gigantických paží, a křikla na jedno z děvčat za pultem: „Shiriey, dones panu Harrymu pořádně vychlazené pivo, slyšíš?“

Vytáhl jsem peníze. Pohledná domorodá děvčata zašvitořila jako vrabčáci, sotva tlustý svitek bankovek spatřila, a máti Eddy zakoulela očima a přivinula mě k sobě ještě těsněji.

„Kolik vám dlužím, paní Eddy?“ Doba od června do listopadu, kdy tu ryby neberou, je sakramentsky dlouhá a máti Eddy mi vždycky pomáhá přežít hubené časy.

S plechovkou piva v ruce jsem se opřel o pult a začal si v regálech vybírat zboží, které jsem potřeboval. Zatímco děvčata šplhala po schůdkách, aby mi je snesla, čučel jsem jim na nohy. S tím naducaným zeleným svítkem v zadní kapse mi bylo najednou náramně dobře po těle.

Potom jsem zamířil k nádržím Shell. Vedoucí mě už čekal ve dveřích kanclíku utopeného mezi obrovskými stříbřitými tanky.

„Panebože, Harry, čekám na tebe celé dopoledne. Nedovedeš si představit, co jsem si od vedení musel vyslechnout kvůli tvému účtu.“

„Tvoje čekání skončilo, brácho,“ sdělil jsem mu. Tanečnice je ale jako většina krasavic nákladná, a když jsem nastupoval do auta, smotek bankovek v zadní kapse už zdaleka tolik netlačil.

Posádka na mě čekala v zahradní pivnici hostince U lorda Nelsona. Ostrované jsou dodnes velice pyšní na své historické svazky s královským námořnictvem, přestože ostrov už se celých šest let těší nezávislosti. Po dvě staletí sloužil jako přístav britské flotile. Vnitřek hospůdky zdobí staré tisky dávno práchnivějících malířů. Jsou na nich vyobrazeny mohutné lodě probíjející se průlivem nebo odpočívající na široké rejdě hlavního mola. Posádky válečných korábů i obchodních plavidel Východoindické společnosti se tady osvěžovaly a zotavovaly před dlouhou plavbou na jih k mysu Dobré naděje a dál do Atlantiku.

Na St. Mary se nezapomíná na úlohu, jakou ostrov sehrál v dějinách, ani na admirály, kteří tu se svými mohutnými koráby kotvili. Hostinec U lorda Nelsona už je sice jen parodií na dobu své někdejší slávy, já mám ale jeho chátrající a ošuntělou eleganci i vzpomínání na minulost raději než horu skla a betonu, co se tyčí na mysu nad přístavem a říká si Hilton.

Chubby s manželkou seděli ve dvoře na lavici u protější stěny, oba v nedělních šatech, podle nichž se také dali něž snáz rozeznat. Chubby měl na sobě třídlíny oblek, který si kupoval, když se ženil. Knoflíky už taky leckde visely na

posledních nitích a vytahané dírký zely jako bezedné propasti. Námořnická čapka byla vybělená zaschlou mořskou solí a místy potřísněná rybí krví. Jeho žena se navlékla do dlouhých, těžkých černých vlněných šatů, které už stářím získaly poněkud nazelenalý odlesk, a nazula se do zapínacích botek téže barvy. Jinak se od sebe moc nelišili. Jejich tmavě mahagonové obličejové byly téměř shodné, jen Chubby byl čerstvě oholen a ona měla jemný knírek.

„Zdravím vás, paní Chubbyová, jak se máte?“ zeptal jsem se zdvořile.

„Děkuji, pane Harry.“

„Dáte si něco?“

„Snad jenom kapku pomerančového ginu, pane Harry, a na zapití malé pivo.“

Zatímco usrkávala sladký likér, vysázel jsem jí na dlaň Chubbyho mzdu. Když ji počítala, neslyšně pohybovala rty.

Chubby to všechno napjatě sledoval a já jsem musel po bůhvíkolikáté znovu žasnout, jak před ní po celá ta léta dokáže kamuflovat prémii za kapitální úlovky.

Paní Chubbyová dorazila pivo, jehož pěna jí ještě zvýraznila knír.

„Tak já už půjdu, pane Harry.“ Majestátně povstala a vyplula ze dvora. Sledoval jsem ji, dokud nezahnula do Fro-bisher Street, a pak teprve jsem Chubbymu pod stolem podstrčil tenkou peněženku. Společně jsme zamířili do privátního baru.

Angelo měl po každém boku jedno děvče, další mu sedělo na klíně. Černá hedvábná košile rozepnutá až k opasku kalhot odhalovala lesknoucí se prsní svaly. Těsné přiléhavé džínsy nenechávaly nikoho na pochybách o jeho pohlavní příslušnosti, mužnost ještě podtrhovaly ručně zdobené, dokonale vycíděné kovbojské boty. Vlasy načesané dozadu ve stylu „Elvis zamlada“ se leskly pomádou. Jeho úsměv na mě zasvítíl přes celou místnost jako divadelní reflektor. Když jsem ho vyplatil, zastrčil do výstřihu každé z dívek po bankovce.

„Hele, Eleanor, jdi si teď sednout na Harryho, ale opatrně - Harry je panic, tak s ním podle toho zacházej, jasný?“

zaburácel barem jeho smích a Angelo se pobaveně obrátil k Chubbymu.

„Koukni, Chubby, co kdyby ses už konečně přestal hih-ňat? Tyhle věčně vychechtaný týpky nesnáším.“ Chubby se zamračil ještě víc a celý obličej se mu zkrabatil záhyby a vráskami jako buldočí tlama. „Barmane, nalejte taky našemu Chubbymu, třeba se pak konečně přestane tak pitomě řehtat.“

Ve čtyři odpoledne poslal Angelo své společníce pryč a usadil se na stůl hned vedle své sklenice. U ní ležel jeho rybářský nůž s ostřím jako britva. Odraz stropních světel se v něm zlověstně blyštil. Angelo si pro sebe v opilecké melancholii cosi temně mumlal. Vždycky po pár minutách přejel palcem po ostří nože a podmračeně se rozhlédl po místnosti. Nikdo si ho ale nevšímal.

Chubbyho jsem měl po druhém boku. Šklebil se jako obrovská hnědá ropucha, přičemž odhaloval obrovské, nepřírozně bílé zuby a růžové umělohmotné dásně.

„Harry,“ ovinul mi mohutnou svalnatou paži kolem krku. „Ty seš fajn kluk, Harry. A víš co? Řeknu ti, co jsem ti ještě nikdy neřek.“ Moudře pokýval hlavou a začal se koncentrovat na prohlášení, které opakoval při každé výplatě. „Harry, já tě mám rád, ty chlape. Mám tě radši než vlastního bráchu.“

Nadzdvihl jsem mu zašlou čepici a zlehka ho popleskal po hnědé pleši. „A ty ses můj nejmilejší blondák senior,“ prohlásil jsem.

Na okamžik si mě od sebe přidržel na délku paže a soustředěně mi civěl do tváře. Vzápětí vybuchl hurónským smíchem. Bylo to nesmírně nakažlivé a oba jsme se smáli, ještě když vešel Fred Coker a posadil se k nám. Urovnal si na nose cvikr a upjatě mi sdělil: „Pane Harry, právě jsem obdržel spěšnou zprávu z Londýna. Vaše zakázka je zrušena.“ Smích mě v tu ránu přešel.

„No nazdar!“ vyhrkl jsem. Teď před koncem sezóny jsem měl před sebou dva týdny bez kšeftu jen za mizerných dvě stě dolarů rezervačního poplatku.

„Pane Cokere, musíte mi někoho sehnat.“ Za plavbu s Chuckem už mi v kapse zbývaly jen tři stovky.

„Musíte mi někoho sehnat,“ opakoval jsem. Angelo zdvihl nůž a s prásknutím ho zabodl rovnou do desky stolu. Nikdo si ho ale nevšímal a chudák kluk se jen vztekle rozhlížel po místnosti.

„Pokusím se,“ přislíbil Fred Coker, „ale už je dost pozdě.“

„Pošlete telegram těm zájemcům, které jsme museli odmítnout.“

„A kdo ty telegramy zaplatí?“ otázal se důstojně Fred.

„Já, ksakru.“ Fred přikývl a vyšel ven. Vzápětí jsem zaslechl zvuk startujícího pohřebního auta.

„Nedělej si starosti, Harry,“ chlácholil mě Chubby. „Já tě mám stejně rád, člověče.“

Angelo vedle mě z ničeho nic usnul. Přepadl kupředu a udeřil hlavou o stůl, jen to zadunělo. Pootočil jsem mu hlavu, aby se neutopil v rozlité kořalce, nůž jsem mu zasunul zpátky do pouzdra a vzal si k sobě zbytek jeho peněz, abych je ochránil před děvčaty, která se začínala motat nebezpečně blízko.

Chubby objednal další rundu a začal chraplavě a nearti-kulovaně vyvívat ostrovním žargonem jakousi odrhovač-ku.

Já tam jen dřepěl a lámal si hlavu.

Zase jednou jsem to měl s penězi jaksepatří napnuté. Panebože, jak já ty prachy nesnáším - nebo spíš jejich nedostatek. Díky penězům za další dva týdny jsme s Tanečnicí mohli přečkat následující mrtvé období a přitom dostát všem svým dobrým předsevzetím. Teď už jsem věděl, že to nepůjde a že budeme zase muset makat v noci.

K čertu s tím, napadlo mě, když už to musíme udělat, můžeme do toho jít klidně rovnou. Stačí jen dát zprávu, že je Harry ochoten se dohodnout. Sotva jsem se rozhodl, už jsem zase pocítil to příjemně lechtivé chvění nervů, jaké kolem žaludku vyvolává nebezpečí. Ty dva týdny bez zakázky nakonec přece nemusejí vůbec znamenat promarněný čas.

Přidal jsem se k Chubbyho zpěvu, ačkoliv jsem si nebyl tak úplně jistý, že oba zpíváme tentýž šlágr. Každou sloku jsem totiž stačil dokončit mnohem dřív než on.

Nejspíš právě naše muzikální vystoupení přivábilo ruku zákona. Na St. Mary ji zastupuje jeden inspektor a čtyři řadoví

poldíci. Je to až dost, protože kromě velice častého „pohlavního styku nezletilých“ a sem tam nějaké té manželské facky se tu žádné trestné činy nepáchají.

Inspektor Peter Daly byl mladý muž s plavým knírem, bledým, typicky anglickým obličejem s hladce vyholenými tvářemi a světle modrými očima posazenými tak blízko sebe, že mu těkaly jak potkanovi v kanále. Chodil v uniformě koloniální policie. Čepice se stříbrným odznakem a štítkem z lakové kůže se jen leskla, keprový khaki mundúr byl naškrobený a vyžehlený tak, že při pohybu tlumeně šustil. Stejně dokonale byl vycíděný i leštěný kožený opasek se závěsným řemenem. V ruce měl inspektor důstojnickou vycházkovou hůlku ze španělského rákosu, potaženou rovněž leštěnou kůží. Nebýt zelenožlutých výložek policie St. Mary, vypadal by jako chlouba impéria. Jenže muži, kteří tuhle uniformu nosili, už patří minulosti zrovna tak jako impérium.

„Pane Fletchere,“ zhoupł se nad naším stolem na špičkách a zlehka pleskl hůlkou do dlaně. „Doufám, že dnes večer nebudou žádné problémy.“

„Pane,“ doplnil jsem za něj. S inspektorem Dalym jsme nikdy nebyli kamarádi. Nemám rád lidi, co se vyvyšují, šikanují druhé a zneužívají svého postavení, aby si přiměřený plat vylepšili úplatky a provizemi. Připravil mě už o spoustu tvrdě vydělaných peněz, což byl v mých očích jeden z jeho nejtemnějších hříchů.

Rty se mu pod plavým knírem tvrdě semkly a bledý anglický obličej dostal trochu barvu. „Pane,“ opakoval po mně neochotně.

Je tedy pravda, že kdysi dávno jsme se s Chubbym z mladické nerozváženosti nechali párkrát unést, když se nám podařilo ulovit zvlášť parádní kousek. To ale inspektoru Dalymu ještě nedávalo právo takhle se mnou mluvit. Byl tady na ostrově přece jen obyčejný žoldáček s tříletou smlouvou, která mu, jak jsem věděl od samotného prezidenta, neměla být obnovena.

„Inspektore, pletu se, nebo je tohle veřejný prostor a já ani mí přátelé se nedopouštíme žádného přestupku?“ namítl jsem.

„Je to tak.“

„A je také správná moje domněnka, že zpěv melodických a decentních písní neznamená na veřejném prostranství žádný trestný čin?“

„No, to je pravda, ale...“

„Odpřejskněte, inspektore,“ doporučil jsem mu roztomile. Zaváhal a podíval se nejdřív na Chubbyho a pak zase na mě. Oba dva dohromady jsme představovali opravdovou horu svalů a nemohl mu uniknout ani boječtivý lesk našich očí. Bylo na něm vidět, jak moc ho mrzí, že s sebou nemá svoje poidíky.

„Budu si na vás dávat pozor,“ slíbil téměř výhružně a opustil nás. Bylo na něm vidět, jak křečovitě se snaží zachovat si zbytky důstojnosti.

„Chubby, ty zpíváš jako anděl,“ řekl jsem uznale a odměnou mi byl kamarádův rozzářený úsměv.

„Harry, objednáš ti pití.“ Fred Coker dorazil právě včas, abychom ho přibrali do další rundy. Dal si ležák a citrusový džus. Při pohledu na tu kombinaci se mi zlehka obrátil žaludek, ale novinka, kterou přinášel, zapůsobila jako spolehlivá protilátka.

„Pane Harry, sehnal jsem vám zakázku.“

„Já vás zbožňuju, pane Cokere.“

„Já vás taky zbožňuju,“ přidal se Chubby. Kdesi v hloubi duše jsem ale pocítil osten zklamání. Už jsem se těšil na další noční prácičku.

„Kdy dorazí?“ zajímalo mě.

„Už jsou tu - čekali na mě v kanceláři.“

„Vy si děláte legraci.“

„Věděli, že vaše příští zakázka byla zrušena, a vyžádali si vás. Museli přiletět stejným letadlem jako ta spěšná zpráva.“ Nejspíš jsem měl v tu chvíli drobátko zatemněné myšlení, jinak bych se asi zahloubal nad tím, jak plynule na sebe navazuje zrušení jedné zakázky a uzavření druhé.

„Bydlí v Hiltonu.“

„Mám je vyzvednout?“

„Ne, sejdete se zítra v deset na hlavním molu.“

Byl jsem moc rád, že si zákazníci zvolili tak pozdní čas zahájení plavby. Toho rána tvořily posádku Tanečnice samé zombie. Angelo sténal a nabýval odstínu světlé čokolády pokaždé, když se musel sehnout, aby svinul lano nebo navázal pruty, Chubby potil čistý alkohol a výraz jeho obličeje byl prostě děsivý. Za celé dopoledne ne-pronesl jediné slovo.

Ani mně se po těle nedařilo zrovna nejlépe. Tanečnice byla vyvázaná u mola a já jsem se opíral o zábradlí nejvyššího můstku s těmi nejtmavšími slunečními brýlemi na očích. Skalp mě sice svěděl, ale bál jsem se, že když si sundám čepici, půjde s ní i horní polovina lebky.

Pak se z Drake Street vynořilo jediné taxi na ostrově - citroen z dvaadesátého. Vůz zastavil na horním konci mola a z něj vystoupili moji zákazníci. Byli dva. Já ale očekával tři. Žil jsem v přesvědčení, že Coker mluvil o tříčlenné skupině. Bok po boku vykročili po dlouhém dlážděném molu a já, jak jsem je sledoval, jsem se pomalu napřimoval. Fyzická nevolnost se ztrácela a na její místo už zase nastupoval ten známý pocit v útrokách. Jako by se mi tam něco kroutilo a svíralo, zatímco na pažích a zátylku mě zlehka zamrazilo.

Ten vysoký kráčel volným svižným krokem profesionálního atleta. Byl prostovlasý, takže jsem viděl světle na-rezlé, pečlivě sčesané vlasy, jimiž narůžověle prosvítala poněkud předčasná pleš. V pase a bocích byl štíhlý a hlavně byl... soustředěný? Výstižnější slovo pro dokonalou připravenost, která z něj vyzařovala, mě nenapadlo.

Stačilo podívat se a věděl jsem svoje. Bylo mi jasné, že tohle je člověk zvyklý žít v násilí a živit se jím. Typická gorila. V

naší hantýrce jsme takovým říkali vojáci. Vůbec nezáleželo na tom, na kterou stranu barikády patří -jestli k obráncům zákona nebo k těm, kdo ho porušují. Každopádně pro mě nevěstil nic dobrého. Doufal jsem, že v klidných vodách St. Mary se s takovouhle barakudou už nikdy nesetkám. Zjištění, že si mě zase našli, mi na sebevědomí zrovna nepřidalo. Rychle jsem mrkl na toho druhého. Z něj to tolik nečišelo. Kdysi snad ostře řezané rysy byly už otupené časem a zaoblené masem a sádlem, ale měl to v sobě taky. Tím se moje nadějně vyhlídky ještě vylepšily.

„No, začíná nám to bezvadně, Harry,“ konstatoval jsem otráveně. „Tohle a ještě kocovina k tomu...“

Najednou jsem jasně poznal, že šéfem je ten starší. Držel se pořádku o půl kroku napřed, jako by mu ten mladší a vyšší tímhle způsobem prokazoval úctu. Vypadal, že má o pár let víc než já, tak ke čtyřicítce. Nad opaskem z krokodýlí kůže se mu už začínal tvořit náznak panděra a kolem lícních kostí se objevovaly masité záhyby, ale účes z Bond Street, hedvábná košile Sulka a mokasíny od Gu-ccioho mě nenechávaly na pochybách, kam ho mám zařadit. Jak se blížil po molu, zlehka si bílým kapesníkem otřel bradu a horní ret. Všiml jsem si dvoukarátového diamantu zasazeného do jednoduchého zlatého kroužku na malíčku. Zlaté měl i náramkové hodinky. Nejspíš Lanvin nebo Piaget.

„Fletcher?“ zeptal se, když došel po molu až ke mně, a vzhledl vzhůru. Oči měl jako dva černé korálky. Hotová lasice. Byly to oči šelmy, jasné, ale studené. Uvědomil jsem si, že je starší, než jsem původně odhadoval. Vlasy si očividně barvil, aby zakryl šediny, a kůži na tvářích měl nepřírozeně napjatou. Ani jizvy po plastické operaci na rozhraní obličejové a vlasů mi neušly. Ten chlap si nechal udělat facelift! Takže marnivec... Tu informaci jsem si pečlivě uložil do paměti. Byl to starý voják - zaslužilý ranař, který se od píky vypracoval k velení. V téhle dvojici fungoval nepochybně jako mozek a ten, co mu šel v patách, jako svaly. Někdo sem prostě poslal první zvědy. Najednou mi došlo, proč byla moje původní zakázka zrušena.

Telefonát, po němž následuje návštěva takovéhle dvojky, musí průměrnému občanovi vzít chuť na lov mečounů nadosmrť. Vsadil bych se, že mi bývalí zákazníci se mohli přetrhnout, jen aby cestu odvolali co nejrychleji.

„Pan Materson? Račte na palubu.“ Jedno bylo jisté -tihle dva nepřijeli na ryby. Rozhodl jsem se pro roli poníženého a pokorného služebníčka alespoň do té doby, než zjistím, co jsou zač. Proto jsem - ač opožděně - dodal:

„Pane.“

Mladší ranař doskočil na palubu měkce a plavně jako kočka. Všiml jsem si, jak se mu ztěžka zhoupla bunda přehozená přes ruku. V kapse muselo být něco těžkého. Ostřížím zrakem přelétl moji posádku, výbojně vysunul bradu a rychle si je změřil jednoho po druhém.

Angelo nasadil poněkud naředenou verzi svého proslulého úsměvu a zlehka se dotkl dvěma prsty štítku čepice.

„Vítejte na palubě, pane.“ Chubby se na okamžik pokusil mračit o něco mň a zahučel cosi, co sice znělo jako kletba, ale nejspíš to bylo vřelé uvítání. Chlapík se s nějakou odpovědí neobtěžoval a otočil se k Matersonovi, aby mu pomohl na palubu. Ten pak zůstal stát a počkal, než jeho bodyguard zkontroluje hlavní salon Tanečnice. Teprve pak vešel dovnitř a já za ním.

Ubytování máme luxusní. Aby ne, když na to padlo sto pětadvacet tisíc liber. Klimatizace přece jen poněkud zmírnila dopolední vedro. Materson si s úlevou povzdychl a znovu se osušil kapesníkem. Teprve pak usedl.

„To je Mike Guthrie.“ Materson ukázal na ranaře, který procházel kajutu, kontroloval průchody, otevíral dveře a hlavně pořádku pohazoval rukou, která nejspíš uměla dopadnout hodně natvrdo.

„Je mi potěšením, pane Guthrie.“ Do úsměvu jsem vložil všechn svůj šarm. Guthrie mi ležérně pokynul, aniž by se namáhal ohlédnout.

„Něco k pití, pánové?“ nadhodil jsem a už jsem otevíral bar. Oba si dali kolu, já ale potřeboval šok a kocovinu zahnat nějakou medicínou. Už první lok studeného piva z plechovky mě vzpružil.

„No, pánové, myslím, že vám budu moci nabídnout opravdu dobrou zábavu. Zrovna předevčím jsem ulovil velmi pěknou rybu a všechno nasvědčuje tomu, že brát budou...“

Mike Guthrie se přede mnou zastavil a upřeně se mi zahleděl do očí. Ty jeho byly protkané hnědými a světle zelenými žilkami jako ručně tkaný tvíd.

„Neznáme se?“ zjišťoval.

„Nevzpomínám si, že bych měl někdy tu čest.“

„Vy jste z Londýna, ne?“ ptal se s přehnaným akcentem.

„Starou dobrou Anglii jsem opustil už dávno, příteli,“ povzdechl jsem s úsměvem a hlavně pokud možno neurčitě.

Úsměv neopětoval. Zapadl do sedadla proti mně, položil obě ruce na stůl mezi nás dlaněmi dolů a roztáhl prsty. Ani na okamžik ze mě nespustil zrak. Opravdu ostrý hoch.

„Obávám se, že pro dnešek už je na vyplutí poněkud pozdě,“ švitořil jsem zvesela dál. „Pokud máme lovit v Mosambickém průlivu, musíme z přístavu vyrazit o šesté ráno. Zítra to ale můžeme napravit a vyplout dřív...“

Materson mě nešetrně přerušil. „Tenhle seznam si projděte, Fletcher, a řekněte nám, co potřebujete.“ Podal mi přeložený list kancelářského papíru. Přejel jsem rukou psaný sloupec položek a zjistil, že pánové počítají s kompletní výstrojí pro potápění s akvalungem a s vybavením pro vylovování.

„Takže pánové nemají zájem o trofejní rybolov?“ Líp už jsem snad překvapení a údiv nad něčím tak nečekaným ani zahrát nemohl.

„Přijeli jsme trochu pátrat..., nic víc.“

Pokrčil jsem rameny. „Platíte to vy, budeme dělat, co rozhodnete.“

„Máte to všechno?“

„Většinu.“ Mimo sezónu jsem pořádal levné výpravy pro potápěčské nadšence, abych si alespoň trochu vylepšil rozpočet. Na palubě jsem měl kompletní sadu potápěčských souprav a ve strojovně Tanečnice byl i kompresor.

„Nemám jen ty vaky a tolik lana...“

„Můžete to sehnat?“

„Jistě.“ Máti Eddy měla na skladě poměrně slušný výběr námořnického vybavení a Angelův tatík byl plachtař. Za dvě hodinky by ty vaky mohl mít hotové.

„Fajn, tak to kupte.“

Přikývl jsem. „Kdy chcete začít?“

„Zítřka co nejdřív ráno. Budeme s sebou mít ještě jednoho člověka.“

„Řekl vám pan Coker, že si počítám pět set dolarů na den? A taky budu muset připočíst to vybavení navíc...“

Materson nepatrně kývl a učinil pohyb, jako by chtěl vstát.

„A nevádílo by, kdybych si něco vybral předem?“ Nasadil jsem ten nejvstřícnější úsměv, jakého jsem byl schopen. Oba ztuhli.

„Máme za sebou bohužel dlouhou a neúspěšnou zimu, pane Matersone, a musím všechny ty věci nakoupit a natankovat.“

Materson vytáhl prkenici a odpočítal mi tři sta liber v pětilibrových bankovkách. Přitom tlumeným, bručivým hlasem pronesl: „Vaši posádku nebudeme potřebovat, Fletchere. My tři vám s lodí pomůžeme.“

To mě šokovalo. Něco takového jsem rozhodně nečekal. „I když je budete chtít nechat v přístavu, musejí dostat plnou mzdu. Nemohu jít s cenou dolů.“

Mike Guthrie, který stále dřepěl naproti mně, se najednou prudce předklonil. „Slyšel jste pána, Fletchere. Prostě ty svoje negry vyžehíte z lodi,“ rozkázal tiše.

Pečlivě jsem složil smotek pětilibrovek a zapnul si ho do náprsní kapsy. Teprve pak jsem na něj pohlédl. Z toho, jak byl celý napjatý a soustředěný, jsem poznal, že rychlý by asi uměl být. V těch jeho studených žilkovaných očích se poprvé objevil nějaký výraz - bylo to dychtivé očekávání. Věděl, že se mi dostal pod kůži, a myslel si, že to na něj chci zkusit. Přál si to. Chtěl mě srovnat. Jeho ruce s roztaženými prsty dál ležely dlaněmi dolů na desce stolu. Představil jsem si, jak ho chytím za oba malíčky a zlomím mu je v prostředním kloubu jako sýrové tyčinky. Věděl jsem, že bych to stihl dřív, než on by se stačil jen pohnout. Ta představa mě velice potěšila, protože jsem začínal být opravdu podrážděný. Moc přátel nemám, ale těch několika, kteří mi zůstali, si cením.

„Slyšel jste, co jsem říkal, hošíku?“ zasyčel mi zblízka do obličeje Guthrie. Znovu jsem s vypětím všech sil vyloudil připitomělý chlapecký úsměv a snažil se udržet si ho ve tváři co nejdéle.

„Zajisté, vážený pane Guthrie,“ odvětil jsem. „Vy platíte, bude to tak, jak řeknete.“

Těmi slovy jsem se málem zadusil. Guthrie se opřel, viditelně zklamaný. Svoji práci ranaře měl očividně rád. Myslím, že jsem už v tu chvíli věděl, že ho zabiju, a ta myšlenka mě naplnila dostatečným uspokojením, abych se dokázal dál šklebit jako idiot.

Materson nás jasnými drobnými očkami pozorně sledoval. Bylo to ale soustředění s odstupem - zájem ryze odborný. Jako vědec, který studuje dvě laboratorní krysy. Viděl, že konfrontace byla prozatím odložena, a jeho hlas opět zazněl měkce jako hluboké kočičí předení.

„V pořádku, Fletchere.“ Vykročil na palubu. „Sežeňte tu výstroj a čekejte nás zítřka ráno v osm.“

Nechal jsem je jít, posadil se a dopil pivo. Možná to bylo jen tou kocovinou, ale začínal jsem mít z téhle zakázky velice nepříjemný pocit. Napadlo mě, že bude nakonec přece jen nejlepší nechat Chubbyho a Angela na břehu. Vyšel jsem ven, abych jim to oznámil.

„Poslali nám párek magorů. Je mi líto, ale jsou tajuplní až hrůza a vás s sebou nechťejí.“ Připojil jsem kyslíkové lahve na kompresor, aby se doplnily, a sešli jsme z Tanečnice na molo. Já se vydal k máti Eddy a Angelo zamířil s Chubbym do tátovy dílny, aby mu předal můj náčrtek vaků.

Hotové byly ve čtyři odpoledne. Naložil jsem je do for-da a v kajutě schoval do truhly na plachty pod sedadly. Asi hodinu jsem pak rozebíral a zase skládal regulační ventily potápěčských souprav a kontroloval všechno vybavení a výstroj.

Když slunce zapadalo, vyvedl jsem Tanečnici na kotviště a už jsem se chystal dát jí dobrou noc a vylodit se v nafukovacím člunu, ale vtom jsem dostal vynikající nápad. Vrátil jsem se do kajuty a odklopil západky krytu motoru. Vytáhl jsem útočnou pušku FN z úkrytu, vrazil do ní zásobník, nastavil na střelbu dávkami a zajistil. Teprve pak jsem ji zase pověsil na místo.

Než se setmělo, vzal jsem starou vrhací síť a přebrodiv se lagunou k hlavnímu útesu. Když jsem pod hladinou, kterou zapadající slunce zbarvilo do rudozlatého odstínu, zahlédl mihotavé pohyby, prudkým máchnutím ramen a paží jsem tam síť poslal. Za letu se nafoukla jako padák a po dopadu zabrala širokou kruhovou výseč hladiny. Uvázlo pod ní hejno parnic. Zatáhl jsem za vlečný provaz, síť kolem nich uzavřel a vytáhl ji. V drsných záhybech se mrskalo pět stříbřitých rybích těl dlouhých jako moje předloktí.

Dvě jsem ogriloval a snědl na verandě chaty. Chutnaly lépe než pstruzi z horské bystřiny. Nalil jsem si druhou whisky, usadil se a upřeně hleděl do tmy.

V takových chvílích na mě obvykle ostrov dýchá klidem a mírem a já mívám pocit, že chápu, o čem život vlastně je. Tenhle večer byl ale nějak jiný. Dožíralo mě, že se ti lidé dostali i sem a přivezli s sebou jed, jakým dokáží otravovat život jen oni. Utekl jsem od toho před pěti lety a myslel si, že mám bezpečný úkryt. Musel jsem si ale přiznat, že někde pod tím vztekem plane taky jiskřička vzrušení. Příjemného vzrušení. Zase už tu ten známý pocit v útrokách. Věděl jsem, že mě znovu čeká riziko. Sice jsem ještě neměl ani páru o tom, co je v sázce, ale tušil jsem, že to nic malého nebude. Zase mě čeká hra s velkými zvířaty.

Takže zpátky na šikmém ploše. Vlastně jsem si ji vybral už v sedmnácti, když jsem dobrovolně zavrhl univerzitní stipendium, které jsem obdržel, a utekl ze sirotčince St. Stephen v severním Londýně na velrybářskou loď směřující k jižnímu pólu. Aby mě přijali, musel jsem zalhat, když se mě ptali na věk. Tam dole, na hranici věčného ledu, jsem ztratil poslední špetku zájmu o ctnostný akademický život. Peníze vydělané v jižních polárních mořích ale jednoho dne došly.

Nechal jsem se tedy naverbovat k zvláštnímu komandu. Tam mě naučili, že i násilí a rychlé zabíjení se dá provozovat jako umění. Tohle umění jsem pak provozoval nejdřív v Malajsku a Vietnamu, později v Kongu a Biaře. Jednoho dne, když v jakési odlehle vesnici v džungli opět hořely rákosové chatrče, sloupy černočerného dýmu stoupaly k rudnoucí obloze a bzučící roje much usedaly na mrtvoly, se mi zničehonic udělalo z toho všeho tak nanic, že jsem musel pryč. V jižním Atlantiku jsem si zamiloval moře. Teď jsem si chtěl najít místo, odkud by to k němu nebylo daleko, kde bych měl svoji loď a klid dlouhých tichých večerů.

K tomu, abych si tohle všechno mohl pořídit, jsem ale nutně potřeboval peníze. Spoustu peněz. Tolik, že jsem si je mohl vydělat zase jen tím jediným, co jsem skutečně uměl.

Tak ještě naposledy, řekl jsem si a začal s největší pečlivostí plánovat. Protože jsem potřeboval komplice, los padl na člověka, s nímž jsem se poznal v Kongu. Společně jsme v Britském numismatickém museu na Beigrave Square ukradli kompletní sbírku vzácných historických zlatých mincí. Tři tisíce nesmírně cenných penízků, které se tak akorát vešly do kufříku střední velikosti. Byly tam mince římských a byzantských císařů i platidla předkolumbovských civilizací amerického kontinentu. Odesli jsme si i peníze anglických králů - nořeny a leopardy) Edwarda III., nobly Jindřichů a angely Edwarda IV., tříli-brové sovereigny a dvacetišilinkové zlatáky, koruny z dob Jindřicha VIII. a pětilibrové mince Jiřího III. a královny Viktorie. Zkrátka a dobře na tři tisíce mincí, které měly dokonce i při hodně kvapném prodeji načerno cenu nejméně dvou milionů dolarů.

Tehdy jsem se jako profesionální zločinec dopustil první chyby - důvěřoval jsem jinému zločinci. Když jsem svého společníka konečně našel v jednom arabském hotýlku v Bejrútu, popovídali jsme si hezky na rovinu. Nakonec i sem na něj uhořel, kam zašantročil kufřík s mincemi. Místo odpovědi zpod matrace vytáhl Berettu ráže .38. Po krátké potyčce skončil na podlaze se zlomeným vazem. Tentokrát udělal pro změnu chybu on. Já ho nechtěl zabít ještě méně jsem ale stál o to, aby on zabil mě. Na dveře jsem pověsil cedulku NERUŠIT a sedl na první letadlo. Deset dní nato policie kufřík objevila v úschovně schránce zavazadel na nádraží Paddington Station. Byly toho tehdy plné noviny.

Zkusil jsem to znovu. Na výstavě broušených diamantů v Amsterdamu jsem ale zanedbal průzkum elektronického zabezpečení a spustil je trestuhodně přehlednutým čidlem.

Strážní v civilu, najatí organizátory výstavy, se srazili s uniformovanými policisty, kteří se přitíhli k hlavnímu vchodu. Strhla se přestřelka jako v Hollywoodu, během níž se neozbrojený Harry Fletcher nenápadně vytratil do noci.

Než si obě strany uvědomily, že střelí do vlastních řad, a zastavily palbu, jeden seržant nizozemské policie to odnesl vážným průstřelem hrudníku. V tu dobu už jsem byl na půli cesty k letišti Schiphol.

Boj nešťastného policisty o život jsem sledoval v televizním zpravodajství z pokoje v hotelu Holiday Inn poblíž letiště v Curychu. Okusoval jsem si nehty, pil jedno pivo za druhým a děsil se, že budu mít na svědomí další lidský život. V duchu jsem si tehdy přísahal, že jestli ten chlap umře, zapomenu na to svoje vysněné místočko na slunci jednou provždy.

Ten Holanďan měl ale tuhý kořínek. Když konečně oznámili, že je mimo nebezpečí, byl jsem pyšný, jako by to byla moje vlastní zásluha. Nakonec byl povýšen a dostal prémii pět tisíc guldenů. To už jsem skoro nabyl přesvědčení, že jsem vlastně něco jako jeho dobrá víla a že by mi měl být za prokázané dobrodiní nadosmrti vděčný.

Dva neúspěchy za sebou mnou ale přece jen otrásl. Přijal jsem na půl roku místo instruktora v kurzech přežití a uvažoval o budoucnosti. Nakonec jsem se rozhodl zkusit to ještě jednou.

Tentokrát jsem se připravoval až s úzkostlivou péčí. Odjel jsem do Jižní Afriky a díky své kvalifikaci tam získal slušné místo dispečera u bezpečnostní firmy, která měla na starosti zajištění přepravy zásilek zlata ze South African Reserve Bank v Pretorii do zámoří. Celý rok jsem hlídal dopravu zlatých prutů za stovky milionů dolarů a studoval jejich systém do těch nejnepatrnějších detailů. Konečně se mi podařilo objevit slabé místo. Bylo v Římě a zase jsem potřeboval pomoc.

Tentokrát jsem šel za profesionály, ale cenu jsem si stanovil tak, aby pro ně bylo jednodušší mě vyplatit než hodit přes palubu. Stejně jsem se ale několikanásobně jistil proti podrazu.

Všechno šlo tak hladce, jak to bylo naplánováno. Tentokrát se to obešlo bez obětí. Nikdo si z toho neodnesl kulku ani roztržštěnou lebku. Prostě jsme jen část nákladu cestou pozdrželi a vyměnili za bedny s olovem. Dvě a půl tuny zlata jsme pak převezli přes hranice do Švýcarska ve stěhovacím autě.

Vyplatili mě v Basileji. Seděli jsme v soukromé pracovně jistého bankéře vyparáděné starožitnými předměty nesmírné ceny s výhledem na široké koryto chvatně proudícího Rýna, po němž majestátně pluly bělostné labutě. Když Manny Resnick podepisoval příkaz k převodu sto padesáti tisíc liber šterlinků na můj anonymní účet, objevil se mu na vypasené obličejí náznak vychytralého úsměvu.

„Vy se vrátíte, Harry. Teď jste se namlsal a zase se vrátíte. Užijte si to, a až zase vymyslíte něco podobného, přijďte.“

Zmýlil se. Už nikdy jsem se nevrátil. Autem z půjčovny jsem odjel do Curychu a odtamtud odletěl do Paříže. Hned na letišti Orly jsem si na toaletě oholil plnovous, se schránky na zavazadla vyzvedl kufřík s pasem na jméno Harold Delville Fletcher a na palubě Pan Am odletěl do Sydney.

Tanečnice mě přišla na sto pětadvacet tisíc liber. Naloženou sudu s pohonnými hmotami jsem ji hnal až na St. Mary. Byla to cesta dlouhá tři a půl tisíce kilometrů a za tu dobu jsme se ohromně sblížili.

Na St. Mary jsem koupil pětadvacetiakrovou oázu klidu a míru a na ní vlastníma rukama postavil chatu. Čtyři místnosti, desková střeška a široká veranda uprostřed palem nad bílou pláží. Od té doby - pokud zrovna nebylo třeba vzít nějaký ten noční melouch - jsem žil poctivě a spořádaně.

Bylo už hodně pozdě, když jsem skončil se vzpomínáním. Příliv se zakusoval do pláže ozařované svitem měsíce výš a výš. Zalezl jsem dovnitř a za chvíli spal spánkem spravedlivých.

Ráno přišli včas. Charly Materson byl zřejmě zvyklý držet slovo. Vystoupili z taxíku na konci mola, zrovna když jsem

uvolnil všechna lana a nechal uvázané jen po jednom na přídí i zádi. Oba motory Tanečnice už spokojeně předly. Sledoval jsem je, zatímco se blížili, a soustředil se přitom na třetího z party. Představoval jsem si ho jinak. Byl to vysoký a štíhlý chlapík s širokou vlnitou tváří a tmavými vlnitými vlasy. Na rozdíl od těch dvou měl paže a obličej temně opálené. Tím víc s barvou jeho pleti kontrastovaly silné bílé zuby. Na sobě měl džínsové šortky a bílé tričko, v němž vynikala široká svalnatá ramena a mohutné paže typické pro plavce. Okamžitě mi bylo jasné, pro koho je určena potápěčská výstroj.

Přes rameno měl přehozený naditý zelený plátěný pytel. Nesl ho jako pírkó, ačkoliv bylo vidět, že musí být opravdu těžký. Zvesela přitom rozprávěl se svými dvěma společníky, ale ti se omezovali jen na jednoslabičné odpovědi. Kráčeli každý po jednom jeho boku jako bachaři.

Když došli k lodi, vzlédl ke mně, a teprve tehdy jsem si všiml jeho mladistvého a nadšeného výrazu. Vyzařovalo z něj tolik vzrušení a očekávání, že mi to prudce připomnělo sebe samého před nějakými deseti lety.

„Ahoj,“ vycenil na mě zuby v bezelstném a přátelském úsměvu. Bezděky mě napadlo, že je to opravdu pohledný mládenec.

„Zdravíčko,“ odvětil jsem. Ten kluk mi byl sympatický na první pohled. Tím spíš mi vrtalo hlavou, jak se zrovna on dostal do téhle vlčí smečky. Na můj povel vytáhli na palubu uvázná lana. Tahle kratičká zkouška mi stačila, abych zjistil, že na malých plavidlech se umí pohybovat jen ten mladík.

Když jsme vypluli z přístavu, přišel za mnou s Materso-nem na nejvyšší můstek. Materson po té rozsvítkce dostal alespoň trochu barvu a poněkud přerývaně oddechoval. Teprve nyní mi nováčka představil.

„Tohle je Jimmy,“ řekl, když konečně popadl dech. Podali jsme si ruce. Ani zblízka jsem neměl důvod přehodnotit svůj první dojem. Upřímný a pevný pohled ocelově šedých očí i rázný stisk suché dlaně mě v mém názoru jen utvrdily. Odhadoval jsem, že mu bude něco málo přes dvacet.

„Pěkná loď, kapitáne,“ prohlásil, jako když chválí matce půvabné dítě. „Žádná kocábka to není, to je fakt.“ „Kolik má, takových třináct nebo čtrnáct metrů, ne?“ odhadoval znalecky.

Pětačtyřicet. „Líbil se mi čím dál tím víc.“

„Jimmy vám sdělí souřadnice,“ ozval se Materson. „Budete se řídit jeho rozkazy.“

„Fajn,“ souhlasil jsem. James se i přes opálení poněkud začervenál. „Žádné rozkazy, pane Fletchere. Prostě vám jen řeknu, kam chceme plout.“ „Fajn, Jime, vezmu vás tam.“ „Jakmile se vzdálíme od ostrova, zahněte, prosím, na západ.“

„Jak daleko tím směrem máte v úmyslu plout?“ zajímalo mě.

„Chceme křižovat podél afrického pobřeží,“ vložil se do toho Materson.

„Báječné,“ pochválil jsem je. „Vynikající nápad. Řekl vám někdo, že tam cizince zrovna nevtáží s otevřenou náručí?“

„Budeme se držet dostatečně daleko od břehu.“ Na okamžik jsem se zamyslel. Měl jsem sto chutí obrátit loď zpátky k hlavnímu molu a celou tu bandu vysadit na břeh.

„Kam chcete plout - na jih, nebo na sever od delty?“ „Na sever,“ ozval se Jimmy. To mě přimělo ještě to s nimi zkusit. Jižně od ústí řeky totiž hlídkovaly vrtulníky a jejich posádky byly při střežení svých teritoriálních vod velice nedůtklivé. Tam bych se za světla nevydal ani náhodou.

Na severu byl podél pobřeží v podstatě klid. V Zinbal-le měli jediný hlídkový člun, ale když měl náhodou motory v pořádku, což rozhodně nebylo každý den, byla pro změnu mimo provoz posádka. Obvykle jí totiž neudělala dobře strašlivá palmová kofalka, kterou produkovaly místní palmy na pobřeží. A když fungovala současně posádka i motory, dokázala ta jejich kocábka vyvinout rychlost maximálně třicet kilometrů v hodině, zatímco z Tanečnice jsem dostal čtyřicet, kdykoliv jsem si vzpomněl.

Nahrávalo mi i to, že já se s Tanečnicí mohl pustit do labyrintu příbřežních útesů a ostrůvků třeba i za noci a burácejícího monzunu, kdežto - to už jsem zjistil - kapitán pobřežní hlídky se podobným výstřednostem zdaleka vyhýbal. Dokonce i za jasných slunných dnů a naprostého bezvětří dával přednost tichým a klidným vodám zátoky Zinballa. Doneslo se mi, že ukrutně trpí mořskou nemocí a přeložit se nenechá jen proto, že tady je dostatečně daleko od hlavního města, kde se ještě jako vysoký státní úředník poněkud zapletl do menší nepříjemnosti, když se záhadně ztratila podstatná část zahraniční materiální pomoci.

Z mého hlediska vysloveně ideální člověk pro tuhle práci.

„V pořádku,“ prohlásil jsem a otočil se k Matersonovi, „ale je mi líto - to, co po mně chcete, vás bude stát dalších dvě stě padesát dolarů denně. Rizikový příplatek.“

„Toho jsem se obával,“ pronesl tlumeně.

Stočil jsem přídí Tanečnice směrem k majáku na Ustří-covém mysu.

Bylo jasné ráno s dokonalou viditelností a průzračnou vysokou oblohou. Tyčily se na ní jen mohutné hebké sloupce oslnivě bílé barvy - stacionární oblačnost vyznačující polohu jednotlivých souostroví.

Soustředěný postup pasátů přes oceán byl narušován bariérou v podobě afrického kontinentu, o který se zarážely.

Tady v blízkosti pobřeží jsme pociťovali jejich odraz a občasné poryvy, kdy závany větru vířily nazelenalé vody oceánu. Ty pokaždé potemněly otevírajícími se hlubinami a po okrajích proláklín se zvedaly rozčeřené vlny s bílými chocholy. Tanečnici to dělalo dobře - alespoň měla důvod se vrtět a vyhazovat zadkem.

„Hledáte něco konkrétního, nebo se chcete jen tak dívat?“ prohodil jsem lhostejně. James už se ke mně otáčel, aby mi všechno vysvětlil. Už otevíral ústa a v šedých očích mu jiskřilo. Viděl jsem na něm, že hoří vzrušením.

„Jen se dívat,“ zarazil Materson na poslední chvíli stavidla jeho výmluvnosti. V hlase to zazvonilo a ve tváři se mu objevil varovný výraz. Jimmy ústa zase sklapl a ani nehlesl.

„Já tyhle vody znám. Vím tu o každém ostrůvku i útesu. Možná bych vám mohl ušetřit spoustu času... i nějaké ty peníze.“

„To je od vás nesmírně laskavé,“ poděkoval mi Materson s nepřeslechnutelnou ironií v hlase, „ale myslím, že to

zvládneme.“

„Platíte to vy,“ pokrčil jsem rameny. Materson na Jimmy-ho významně pohlédl a naklonil hlavu ke straně. Byl to jasný pokyn, aby jej mladík následoval. Zamířili do kokpitu a zůstali stát u zábradlí na zádi. Viděl jsem, jak Materson k chlapci dobré dvě minuty tiše, ale důrazně hovoří. Zrovna tak mi neuniklo, že Jimmy temně zrudl a výraz úžasu v jeho tváři vystřídala chlapecká zarputilost. Velký boss do něj nejspíš hučel něco o utajení a bezpečnosti.

Když se Jimmy vrátil ke mně na nejvyšší můstek, supěl vzteky a já si poprvé všiml ostře řezaných rysů pevně semknutých čelistí a nasupené brady. On to nebude nějaký maminčin mazánek, napadlo mě.

Ranář Guthrie vyšel - evidentně na Matersonův příkaz - z kajuty a otočil si polstrované rybářské křeslo tak, aby z něj viděl na můstek. Rozvalil se v něm jako nasycený levhart a zrovna tak jako z té skvrnitě kočky z něj i přes všechnu uvolněnost číselá hrozba násilí. Jednu nohu si přehodil přes boční opěradlo a plátěnou bundu s podezřelým závažím v kapse složil do klína. Ani na okamžik z nás nespustil zrak.

Výlet do ráje, uškíbl jsem se pro sebe a dál vedl Tanečnici labyrintem ostrovů. Držel jsem kurz tak, abychom bezpečně proplouvali průzračně zelenými vodami, v nichž jako zlomyslné stvůry číhaly pod hladinou temné útesy a znenadání se objevovaly skalnaté ostrůvky. Ty větší byly lemovány plážemi s korálovým pískem zářícím jako čerstvý prašan a zdobené hustým bujným rostlinstvem, nad nímž se elegantně pohupovaly kmeny palem. Jejich koruny se v chabých závanech slábnoucího pasátu mírně zachvívaly.

Byl to dlouhý den. Člověku to zrovna neutíká, když pluje neznámo kam. Snažil jsem se proto dozvědět se alespoň náznakem něco o cíli výpravy. James, kterého zjevně pořád ještě žraly Matersonovy výtky, ale mlčel jako zařezaný a tvářil se jako bůh pomsty. Mlčení přerušil, jen když si ode mě na námořní mapě s velkým měřítkem, kterou vytáhl z pytle, nechával ukazovat naši pozici. Čas od času mě pak požádal o změnu kurzu.

Mapu jsem si důkladně prohlédl, a ačkoliv na ní nebyly žádné značky, dalo se z ní poznat, že nás bude zajímat úsek dvaceti až čtyřiceti kilometrů na sever od delty řeky Rovuma zhruba do třiceti kilometrů od pobřeží. V té oblasti se nachází snad tři sta ostrovů, některé o rozloze sotva pár akrů, jiné hezkých pár čtverečních kilometrů. Sakramentsky velká kupka sena, když se v ní má hledat jehla.

Mně ale nakonec ke štěstí stačilo shlížet z můstku Tanečnice, v klidu ji vést plavebními kanály, vychutnávat si pocit, že ji dokonale ovládám, a sledovat mořské živočichy a ptáky.

Kůže prosvítající Mikeovi Guthriemu mezi vrstvičkou řídkých vlasů začínala dostávat nápadně šarlatový odstín. Svítil z rybářského křesla jako neon nad hampejzem.

„Upeč se, hajzle,“ popřál jsem mu v duchu. Ani mě nenapadlo varovat ho před účinky prudkého tropického slunce.

Pohledem na něj jsem se kochal ještě za soumraku, když jsme se vraceli do přístavu. Věděl jsem, že zítra zažije hotové peklo. Dočkal jsem se. Ráno dorazil s obličejem rozpáleným jako přetopený kotel, napajcovaný nějakou bílou masťou a s bílým kapesníkem přes hlavu.

Druhý den v poledne už jsem se začínal nudit. Jimmy nebyl zrovna zábavný společník. Ačkoliv už nebyl tak nasupený jako předchozího dne, dbal od jisté doby na bezpečnost tak důkladně, že dokonce dobré půl minuty uvažoval, zda má přijmout nabídnutou kávu.

Když jsem uviděl hejno malých makrel útočících na obrovský shluk sardinek, předal jsem kormidlo Jimmy-mu. Ne snad, že bych tolik toužil po rybě k večeři, ale cítil jsem potřebu něco dělat.

„Držte tenhle kurz,“ přikázal jsem mladíkovi a seběhl do kokpitu. Všiml jsem si, že mě Guthrie soustředěně sleduje očima lesknoucimi se v opuchlém, šarlatově rudém obličejí. Letný pohled do kajuty zaznamenal Matersona, který si u otevřeného baru míchal gin s tonikem. Za sedm set padesát babek na den jsem mu to neměl za zlé. K kajuty nevylezl celé ty dva dny.

Přistoupil jsem k nevelké skříňce na rybářské náčiní a vybral si dva peříčkové jigy. Nahodil jsem je, a když jsme křižovali dráhu hejna, podařilo se mi zaseknout pěknou makrelu. Jak sebou po vytažení mrskala, vrhala kolem sebe na slunci zlatavé pablesky.

Smotal jsem šňůry a přejel čepelí rybářského nože přes brousek, abych mu vylepšil ostří. Teprve pak jsem rybě rozřízl břicho od řitního otvoru až po skříň, hrábl dovnitř, vytáhl plnou hrst krvavých vnitřností a hodil je za záď do brázdy za lodí.

Dva rackové, kteří nad námi už delší dobu kroužili, se okamžitě s hladovým křikem vrhli za zbytky. Jejich vřís-kot přivábil další a během několika málo minut jich bylo za zádi celé skřehotající hejno tlukoucí křídly ostošest.

Rev racků ale nebyl tak hlasitý, aby přehlušil kovové cvaknutí, které se náhle ozvalo za mými zády. Ten zvuk nebylo možné zaměnit s ničím jiným. Znělo to jako natažení a uvolnění závěru samonabíjecí pistole. Reagoval jsem zcela instinktivně. Aniž bych o tom uvažoval, mohutný rybářský nůž, který jsem držel v pravé ruce, jsem si přesunul do polohy pro vrhání. Současně jsem se otočil a přitom klesl na palubu. Pád jsem zbrzdil patami a levou paží, zatímco ruka s nožem už se rozmáchla. V okamžiku, kdy jsem hledal cíl, scházely do okamžiku, než nůž poletí vzduchem, zlomky sekundy.

Mike Guthrie držel v pravé ruce robustní pistoli. Byla to stará námořnická pětačtyřicítka. Strašná zbraň. Jedna rána z ní dokáže v mužské hrudi udělat díru, kterou by projel londýnský taxík.

Před přibodnutím k opěradlu rybářského křesla dlouhou a širokou čepelí rybářského nože Guthrieho zachránily dvě věci. Jednak fakt, že tou pětačtyřicítkou nemířil na mě, a pak komicky užaslý výraz v jeho nachovém obličejí.

S obrovským vypětím vůle jsem na poslední chvíli sám sobě zabránil nůž vrhnout. Chvilku jsme civěli jeden druhému do očí. Viděl jsem na něm, že poznal, jak blízko byl smrti. Vynucený úsměv, který mu zkřivil opuchlé, sluncem spálené rty, byl rozřesený a značně nepřesvědčivý. Vstal jsem a zarazil nůž do stolu na porcování návnad.

„Ve vlastním zájmu si s tím krámem nehrajte za mými zády,“ doporučil jsem mu velice tiše.

Teprve nyní se zachechtal tím svým obvyklým drsným, vyzývavým smíchem. Otočil křeslo a zamířil pistolí přes záď.

Vzápětí dvakrát rychle po sobě vypálil. Hlasité praskání výstřelů přehlušilo i rachot motorů Tanečnice a pak už vítr odnášel závan štiplavého pachu střelného prachu.

Dva rackové z hejna, které se dosud pralo o zbytky, se rozprskli v děsivém chumáči krve a peří. Těžké střely je v okamžiku rozmetaly na cáry. Zbytek se rozletěl s poděšeným vískotem. Podle toho, jak byli ptáci okamžitě rozerváni, jsem poznal, že Guthrie střelil náboji s expanzní střelou. Ty mají ještě strašnější účinky, než když se střílí z brokovnice se zkrácenou hlavní.

Znovu otočil křeslo ke mně a vyfoukl kouř z hlavní jako John Wayne. Na to, s jak těžkým kalibrem střelil, to byl opravdu slušný výkon.

„Ostrostřelec,“ pochválil jsem ho a otočil se ke schůdkům na můstek. V průlezu do kajuty ale stál Materson se sklenkou v ruce. Když jsem ho míjel, tlumeně na mě promluvil.

„Teď už vím, kdo jste,“ sdělil mi měkkým hlasem připomínajícím bručivě předoucího kocoura. „Nedalo nám to spát. Říkali jsme si, že vás musíme znát.“

Vytřeštil jsem oči. Materson se přes moje rameno otočil ke Guthriemu.

„Tak víš už, co je to zač?“ houkl. Guthrie jen zavrtěl hlavou. Nejspíš se ještě bál, že by mu mohl selhat hlas. „Tenkrát měl bradku, jen si vzpoměň - ta policejní fotka...“

„Ježíši,“ hlesl Guthrie. „Harry Bruce!“ Když přede mnou po tolika letech nahlas padlo tohle jméno, zmocnil se mě menší šok. Doufal jsem, že bylo jednou provždy zapomenuto.

„Řím,“ doplnil Materson. „Krádež zlata.“ „To byl on,“ zapálilo to konečně Guthriemu. Luskal prsty. „Věděl jsem, že ho odněkud znám. Jen mi chyběly ty vousy.“

„Myslím pánové, že jste si mě s někým spletli,“ odporoval jsem. Chladný a věcný tón mě stály nemalé úsilí. Myšlenky už mi ale hlavou letěly jako splašení koně. Snažil jsem se nečekanou informací zhodnotit. Viděli tedy policejní fotografii - otázka zní kde? Kdy? Jsou to policajti, nebo patří k druhé straně barikády? Potřeboval jsem čas na přemýšlení. Jako připily jsem se vydrápal po schůdkách na můstek.

„Sorry,“ zahučel James. „Měl jsem vám říct, že má zbraň.“

„Jo,“ přisvědčil jsem. „Nemuselo to takhle dopadnout.“ Horečně jsem uvažoval. Ze všeho nejdřív mě napadlo hrát podle starých osvědčených pravidel. Budou muset zmizet. Odhalili moji pracně vybudovanou novou identitu, vyčmouchali mě a existoval jen jediný spolehlivý způsob, jak se zachránit. Ohlédl jsem se do kokpitu, ale Materson i Guthrie už sešli dolů.

Bude to prostě nehoda. Vyřídí oba jedním vrzem.. Na palubě takovéhle lodi je spousta příležitostí, při kterých může zelenáč přijít ke smrtelnému úrazu. Budou muset zmizet.

Pak jsem se podíval na Jimmyho. Usmál se.

„Hýbat se tedy umíte,“ ocenil mě. „Mike si málem stříkl do trika. Už se viděl s tou kudlou v chřtánu.“

Toho kluka taky? Sotva jsem si tu otázku v duchu položil, bylo mi jasné, že když sejmu ty dva, musí jít i on. Náhle jsem pocítil tutéž fyzickou nevolnost, jaká mě kdysi dávno přepadla v té vesnici v Biaře.

„Jste v pořádku, kapitáne?“ ujistil se chvatně Jimmy. Nejspíš to na mně bylo vidět.

„Všechno v pohodě, Jíme,“ ubezpečil jsem ho. „Co kdybyste skočil pro pivo?“

Když jsem na můstku osaměl, uzrálo ve mně rozhodnutí. Nabídnu jim kšeft. Byl jsem přesvědčen, že ti dva nestojí o to, aby se o jejich podnikání v těchto končinách někde moc mluvilo. Vyměníme tedy tajemství za tajemství. Usoudil jsem, že tam dole v kajutě zatím dospěli k témuž závěru.

Zablokoval jsem kormidlo v nastaveném kurzu a potichu se přesunul do kouta můstku. Dával jsem si přitom dobrý pozor, aby moje kroky nebyly slyšet dole v kajutě.

Do větrací šachty nad stolem v salonu vhání čerstvý vzduch ventilátor, který - což už jsem dávno zjistil - funguje jako vynikající odposlech. Zvuky zespodu donášel až na můstek.

Účinnost tohoto odposlouchávacího zařízení však závisela na řadě faktorů. Nejdůležitější byly směr a síla větru a samozřejmě to, kde hovořící stál.

Vítr váł dost silně a směřoval přímo do větrací šachty. Z kajuty jsem proto slyšel jen útržky hovoru. Jimmy ale musel stát rovnou pod větrákem, protože jeho hlas zněl neobvykle silně, když ho zrovna netlumil prudký poryv větru.

„Proč se ho rovnou nezeptáte?“ ozval se zrovna. Odpověď byla nezřetelná. Pak zafoukal vítr a když ustal, mluvil už zase Jimmy.

„Jestli to uděláte dneska večer, tak kam...“ Zase zabu-rácel vítr. „... abychom stihli svítání, budeme muset...“ Zdálo se, že celá diskuse se točí kolem dohadů o časech a místech. Zrovna když jsem se zamyslel nad tím, kvůli čemu chtějí vyrazit za svítání, ozval se znovu: „Když bude svítat...“ Usilovně jsem se snažil zachytit jeho další slova, ale vítr ho přehlušil na dobrých deset sekund. Pak se ozvalo: „Nechápu, proč nemůžeme...“ To zjevně Jimmy proti něčemu protestoval. Najednou ke mně tvrdě a ostře dolehl hlas Mika Guthrieho. Nejspíš stál těsně u Jimmyho. Dokázal jsem si docela dobře představit jeho výhružný postoj.

„Podívej se, hošánku, tohle nech na nás. Ty to máš akorát najít a zatím se ti zrovna moc nevede.“

Museli se zase přemístit, protože jejich hlasy byly čím dál tím méně zřetelné. Vzápětí jsem zaslechl zvuk otevíraných posuvných dveří kokpitu. Bleskově jsem se otočil ke kormidlu a uvolnil blokovací záchyt. Stihl jsem to přesně v momentě, kdy se nad okrajem paluby můstku vynořila hlava Jamese vylézajícího už po schůdkách.

Podal mi pivo a najednou byl daleko uvolněnější. Zdrženlivost jeho předchozího vystupování byl ta tam. Tvář mu ožila přátelským, důvěřivým úsměvem.

„Podle pana Matersona už to pro dnešek stačí. Obrátíme domů.“

Otočil jsem Tanečnici a hnali jsme se s proudem od západu nazpátek kolem ústí Želví zátoky. Netrvalo dlouho a zahlédl jsem mezi palmami svoji chatu. Zmocnil se mě mrazivý pocit blížící se prohry. Všechno nasvědčovalo tomu, že mi osud

znovu rozdál karty. Tentokrát mě čekala větší hra se sázkami na můj vkus až příliš vysokými. Neměl jsem ale jak vycouvat.

Potlačil jsem v sobě klíčící zoufalství a obrátil se k Jimmymu. Rozhodl jsem se využít jeho náhlé důvěry a pokusit se vymámit z něj alespoň nějaké informace.

Zatímco jsme proploovali plavebním kanálem do hlavního přístavu, klábosili jsme o všem možném. Podle všeho mu ti dva řekli, že nejsem nebezpečný. Zvláštní..., jako bych byl díky skutečnosti, že mám zločineckou minulost, pro tu vlčí smečku hned přijatelnější. Nejspíš to berou tak, že teď alespoň vědí, s kým mají tu čest, a mohou se podle toho připravit. Našli si páku, díky níž se mnou mohou dobře manipulovat. Byl jsem si ale naprosto jist, že Jimmymu rozhodně neřekli všechno.

Očividně se mu ulevilo, že se ke mně může chovat přirozeně a bez přetvářky. Působil na mě jako přátelská a otevřená osobnost, jíž jsou lest a faleš cizí. Jasně mi to dokázal tím, že sice střežil jako vojenské tajemství své příjmení, ale na krku měl stříbrný řetízek se štítkem, na němž stálo upozornění, že jeho nositel jménem J. A. North je alergický na penicilin.

Teď tedy konečně odvrhl svoji dosavadní rezervovanost a já z něj začal pomaloučku polehoučku vytahovat střípky informací, které by se mi mohly v budoucnu hodit. Už dávno jsem zjistil, že doopravdy nebezpečné pro vás může být to, co nevíte.

Rozhodl jsem se pro téma, které by mu podle mého názoru mohlo nejsnáze rozvázat jazyk.

„Vidíte támhle na druhé straně kanálu ten útes? Říká se mu Rejnočí skála. Když se podíváte na ten zlom na straně přivrácené k moři, tak tam je pod hladinou kolmý sráz do hloubky dobrých čtyřiceti metrů. Drží se tam kapitální ka-nicové. Vloni jsem v těch místech ulovil jednoho, co měl přes dva metráky.“

„Dva...“ vydechl. „Panebože, vždyť to je skoro čtyři sta padesát liber...“

„Přesně tak. Do huby byste mu mohl klidně vstrčit hlavu i s rameny.“

Poslední zbytky zdrženlivosti byly rozptýleny. Dozvěděl jsem se, že na Cambridgi studoval historii a filozofii, ale na moři trávil tolik času, že mu ho na studium už moc nezbyvalo. Musel tedy odejít. Teď prý se živí obchodem s potápěčskou výstrojí a s vybavením pro vyzvedávání vraků. Na živobytí mu to stačí a hlavně se může skoro pořád potápět. Přivydělává si i jako profesionální potápěč a někdy dělá i pro vládu a námořnictvo.

Během jeho vyprávění několikrát padlo jméno Sherry. Zkusil jsem opatrně sondovat.

„Přítelkyně nebo manželka?“ Odpovědí mi byl široký úsměv.

„Sestra, starší sestra. To je takový můj poklad. Vede účetnictví, dělá papíry, stará se o obchod a takové věci,“ vysvětlil mi tónem, který mě nenechal na pochybách o jeho postoji vůči účetnictví, papírování a poskakování za pultem. „Je skvělá v konchyliologii (nauka o měkkýších, pozn. překladatele). Ty škeble jí hodí dva tisíce ročně.“ Nijak se ale nešířil o tom, jak se dostal do pochybné společnosti, v níž se právě teď pohybuje. Zrovna tak mi zapomněl sdělit, co dělá lán světa od svého obchodu. Vyložil jsem je na hlavním molu a zamířil s Tanečnicí k nádržím Shell, abych ještě před setměním dotankoval.

Večer jsem si na žhavém uhlí opekl makrely a opražil si k ní pár velkých sladkých brambor ve slupce. Zrovna jsem seděl na verandě před chatou, poslouchal hukot příboje a splachoval jídlo studeným pivem, když jsem mezi palmami zahlédl blížít se světla auta.

Taxík zaparkoval vedle mého pickupu. Řidič zůstal sedět za volantem. Vystoupili dva pasažéři a zamířili po schůdkách rovnou na verandu. Návštěvou mě poctili jen Materson a Guthrie, Jamese nechali v Hiltonu.

„Něco k pití?“ ukázal jsem na láhve s ledem na příručním stolku. Guthrie nalil pro oba gin a Materson se usadil naproti mně. Mlčky mě sledoval, zatímco jsem dojídal rybu.

„Vyřídil jsem si pár telefonátů,“ oznámil, když jsem odstrčil talíř. „Dozvěděl jsem se, že Harry Bruče zmizel v červnu před pěti lety a od té doby o něm nikdo neslyšel. Tak jsem se trochu poptal a zjistil jsem, že Harry Fletcher sem do hlavního přístavu připlul ze Sydney tři měsíce nato.“

„Vážně?“ Vytáhl jsem si ze zubů tenkou rybí kůstku a zapálil dlouhý černý doutník, jaké se na těchto ostrovech kouří. „Ještě něco - člověk, který Harryho Bruče dobře znal, mi prozradil, že má na levé paži jizvu po noži,“ předl Materson dál. Proti své vůli jsem sjel pohledem k tenkému pruhu zjizvené tkáně, který se mi táhl po předloktí. Za ta léta se scvrkl a zploštil, ale pořád byl na pozadí temně opálené kůže nápadně světlý.

„Tak tomu říkám shoda náhod,“ prohlásil jsem a potáhl z doutníku. Byl silný, aromatický a chutnal po moři, slunci a koření. Najednou jsem neměl strach - ti dva se přišli dohodnout.

„Že jo?“ přitakal Materson a okázale se rozhlédl kolem sebe. „Moc pěkně jste si to tu zařídil, Fletchere. Útulné hnízdečko, skutečně útulné a roztomilé.“

„Jeden se sakramentsky nadře, než si vydělá na živobytí,“ poznamenal jsem skromně.

„To v kamenolomu nebo při lepení pytlíků taky.“

„Dovedu si představit.“

„Chlapec vám zítra položí pár otázek. Buďte na něj hodný, Fletchere. Až zmizíme, můžete zapomenout, že jste nás kdy viděl, a my nikde nebudeme vykládat o téhle zvláštní shodě náhod.“ „Víte, pane Matersone, já mám stejně mizernou paměť,“ pospíšil jsem si s ujištěním.

Po tom rozhovoru v kajutě Tanečnice, který jsem zčásti vyslechl, jsem čekal, že budou chtít, abychom zítra ráno vyrazili hodně časně. Měl jsem dojem, že v jejich plánech hraje hodně významnou roli úsvit. Nepadla o tom ale ani zmínka.

Když odjeli, věděl jsem, že se mi usnout jen tak nepodaří. Vydal jsem se proto na procházku písčitou pláží lemující křivku zátoky až k Ovčímu mysu. Mezi palmami zrovna vycházel měsíc. Bylo už po půlnoci, když jsem se vrátil.

Za svítání jsem sice nafukovací člun u mola nenašel, ale k úvazišti Tanečnice mě na veslici dovezl převozník Ham-bone. Slunce se ještě schovávalo za obzorem, takže jsem tu povědomou postavu u kokpitu a člun u lodního boku rozeznal, až

když jsme byli na úrovni mého kutru.

„Nazdárek, Chubby,“ pozdravil jsem a vyhoupl se na palubu. „Copak, paňmáma tě vykopala z pelechu?“

Paluba Tanečnice se dokonce i v ranním šeru leskla jako zrcadlo a všechno, co bylo z kovu, se třpytilo po nedávném leštění. Musel se tu díít už dobré dvě hodiny. Chubby totiž Tanečnici zbožňuje skoro stejně jako já.

„Vypadalo to tu jako na veřejnejch hajzlech, Harry,“ zavrčel. „Ta slizká banda, co sis vzal na palubu...“ Zaškaredil se ještě víc a hlučně si odplivl do moře. „Nemají k lodi žádnou úctu, to je to.“

Měl už pro mě uvařenou kávu, silnou a říznou, jak umí jedině on. Vzali jsme si ji do salonu. Chubby se mračil do šálku jako čert a foukal do černočerné kouřící tekutiny. Zjevně měl něco na srdci a přemýšlel, jak do toho.

„Co Angelo?“

„Utěšuje Rawano vdovičky,“ zachrčel. Na ostrově není dostatek pracovních příležitostí pro všechny zdatné mladé muže a většina z nich proto odjíždí na tříleté pracovní pobyty na ostrov Rawano, kde mají Američané leteckou základnu a satelitní stanici. Mužičkové tu po sobě zanechávají ženušky - nazývané Rawano vdovičky - a ostrovní děvčata jsou po právu proslulá svým tempera-mentem a vstřícností.

„Jednou si vyšuká mozek z lebky. Od pondělka na tom leží ve dne v noci.“

Z jeho vrčení jasně číselá závist. Paní Chubbyová ho držela pěkně zkrátka. Opět hlučně usrkl kávy.

„A co ten kšeft, Harry?“

„Platí dobře.“

„Vy nerybaříte, Harry.“ Upřeně se mi zahleděl do očí. „Díval jsem se na vás z Čiňanova vršku. Člověče, vždyť já vím, že neplujete do kanálu - vy se jenom motáte někde u břehu.“

„To je pravda, Chubby.“ Znovu se soustředěně zadíval do svého hrnku.

„Hele, Harry, dávej si na ně bacha. Buď rozumný a opatrný, slyšíš? Ti dva nemají v sobě nic dobrého. Toho mladého neznám, ale druzí dva nestojí za nic.“

„Budu opatrný, Chubby.“

„Znáš tu novou holku z hotelu? Marion? Tu, co je tady tuhle sezónu prvně?“ Přikývl jsem. Abych ji neznal. Marion byla půvabná křehulka s nádhernými dlouhými nohama. Mohlo jí být asi tak devatenáct; lesklé černé vlasy, pihovatá pleť, vyzývavé oči a uličnický úsměv. „No, tak ta šla včera večer s tím blondákem, s tím, co má tak zarud-lej ksicht.“ Bylo mi známo, že Marion občas spojuje práci se zábavou a vybraným hotelovým hostům poskytuje nadstandardní služby. Tady na ostrově podobná aktivita neznamená žádný společenský poklesek.

„Ano?“ snažil jsem se Chubbyho vybídnout otázkou k pokračování.

„Ublížil jí, Harry. Ošklivě jí ublížil.“ Chubby si dopřál další lok kávy. „A pak ji zaplatil tolik, že na policii prostě nemohla jít.“

Mike Guthrie měl u mě o vroubek víc. Jenom dobytek mohl ublížit děvčeti jako Marion. Znal jsem ji velice dobře. Měla v sobě jakousi nevinnost, brala zkrátka život ještě jako dítě, a právě proto byla ta její promiskuita tak nějak podivně dojemná. Ještě jsem nezapomněl, jak mě napadlo, že bych mohl Guthrieho jednoho dne zabít. Snažil jsem se, aby ta myšlenka nezapadla.

„Jsou to všiváci, Harry. Myslel jsem, že bys to měl vědět.“

„Díky, Chubby.“ Jenom potvrdil můj dojem.

„A nenech je pokaždý Tanečnici takhle zasvinít,“ dodal vyčítavě. „V salonu i na palubě to vypadalo jako v chlivě, člověče.“

Pomohl mi s Tanečnicí k hlavnímu molu a odtamtud se vydal po svých domů. Così přitom temně brblal, a když míjel Jimmyho, který už mířil k lodi, střelil po něm očima takovým způsobem, že kdyby pohledy zabíjely, svíjel by se tam chudák kluk v krvi.

Jimmymu ale očividně po ránu nikdo nemohl zkazit náladu.

„Ahoj, kapitáne!“ zavolal, vyhoupl se na palubu a společně jsme vkročili do salonu. Nalil jsem mu kávu.

„Pan Materson mi říkal, že ke mně máte nějaké dotazy. Je to tak?“

„Podívejte, pane Fletchere, chci, abyste věděl, že když jsem s vámi předtím nemluvil, nechtěl jsem vás urazit. Nebylo to z mé hlavy - to oni.“

„Jasně,“ prohlásil jsem. „To je v pořádku, Jimmy.“

„Bylo by daleko rozumnější požádat vás o pomoc hned na začátku a ne dosud bloudit jako vrtolhavé ovce. Nakonec stejně došli k názoru, že to uděláme.“

Řekl mi daleko víc, než vůbec tušil. Musel jsem si na pana Jamese poopravit názor. Bylo mi jasné, že má informace, o něž se s těmi dvěma nepodělil. Byla to jeho pojistka a nejspíš si prosadil, že se mnou bude o samotě, aby o ni nepřišel. „Kapitáne, hledáme jistý konkrétní ostrov. Je mi líto, ale důvod vám prozradit nemohu.“

„S tím si neláme hlavu, Jimmy. Nic se neděje.“ Jen aby ses nepřepočítal, Jamesi Northe, napadlo mě najednou. Copak asi ta vlčí smečka chystá, až ji na ten svůj ostrov dovedeš? Jen aby to nebylo něco daleko horšího než alergie na penicilin!

Díval jsem se do jeho pohledné mladé tváře a pocítil jsem k tomu chlapci nezvyklou náklonnost. Snad to bylo mládí, nevinnost a vzrušení, s nímž se díval na tenhle utahaný, starý a prohnáný svět. Líbilo se mi to na něm a současně jsem mu záviděl. Každopádně jsem ale nechtěl být svědkem, jak do toho bahna zapadá taky.

„Jime, jak dobře ty svoje přátele znáte?“ zeptal jsem se ho tiše. Zarazil se a téměř okamžitě zpozorněl.

„Docela dobře,“ odvětil obezřetně. „Proč?“

„Neznáte se s nimi ještě ani měsíc,“ vypálil jsem, jako bych to věděl. Z výrazu jeho očí jsem poznal, že to byla trefa do černého. „Já znám tyhle lidi odjakživa.“

„Nechápu, jak to s tím souvisí, pane Fletchere,“ podotkl poněkud škrobeně. Choval jsem se k němu jako k malému

klukovi a to se mu zjevně nelíbilo.

„Poslechněte, Jíme, nechte toho, ať už jde o cokoliv. Zapomeňte na to a vraťte se ke svému obchodu a potápění.“

„To je nesmysl,“ odporoval. „Nic nechápete.“

„Chápu to, Jíme. Chápu to až moc dobře. Prošel jsem si tutéž cestu a znám ji tak, že mě to až mrzí.“

„Dokážu se o sebe postarat sám. Nedělejte si o mě starosti.“ Pod opálením zčervenala zlost a šedé oči se mu vzdorovitě zaleskly. Chvilku jsme se vzájemně měřili pohledy a mně najednou došlo, že plýtvám časem i emocemi. Kdyby se mnou v jeho věku někdo takhle mluvil, měl bych ho za senilního kecala.

„Dobře, Jíme,“ ustoupil jsem nakonec. „Už toho nechám, ale varoval jsem vás. Zachovejte si chladnou hlavu a držte si odstup. To je všechno, co vám k tomu ještě řeknu.“

„Okay, pane Fletchere.“ Napětí v jeho rysech povolovalo jen pomalu, nakonec se mu však do tváře přece jen vrátil ten podmanivý, okouzující úsměv. „Každopádně díky.“

„Tak mi něco povězte o tom ostrove,“ vyzval jsem ho. Jimmy se rozhlédl po kajutě.

„Pojďme na můstek,“ navrhl. Nahoře vytáhl z přihrádky na mapy nad navigačním pultem špačka tužky a bloček.

„Vím jen, že leží ve vzdálenosti deseti až dvaceti kilometrů od afrického pobřeží a třicet až padesát čtyři kilometrů severně od delty řeky Rovuma...“

„To je ale obrovská plocha, Jíme. To už jste si ostatně za ty dva dny možná všiml. Jaké informace ještě máte?“ Chvilku váhal a pak mi neochotně předhodil další hrst z pokladnice svých vědomostí. Tužkou přes blok načrtl vodorovnou čáru.

„Hladina moře,“ konstatoval lakonicky. Nad ní pak začal kreslit nepravidelný obrys, který začínal hodně nízko, ale pak se prudce zvedal a tvořil tři oddělené vrcholy. Nakonec strmě spadl dolů. „Takovouhle siluetu má ten ostrov z moře. Ty tři pahorky jsou z čedičové vyvěřeliny - holá skála s nepatrnou vegetací.“

Ostrov jsem poznal okamžitě. „Ale to jste v těch svých výpočtech pořádně vedle. To je o něco víc jak třicet kilometrů od pobřeží...“

„Ale z pevniny je to na dohled, ne?“ ujišťoval se chvatně. „Musí být na dohled.“

„Jistě, z kopců je vidět hodně daleko,“ připustil jsem. Jimmy vytrhl papír z bloku, pečlivě ho roztrhal na tenké proužky a naházel je do vod přístavu.

„Jak daleko na sever od delty je to?“ obrátil se ke mně znovu.

„Takhle od oka bych řekl sto, sto dvacet kilometrů,“ uvažoval jsem. Jimmy se zamyslel.

„Ano, to by odpovídalo. Mohlo by to vyjít, přijde na to, jak dlouho by trvalo...“ Nedopověděl. Zachoval se podle mé rady a držel si jistý odstup. „Můžete nás tam vzít, kapitáne?“

Přikývl jsem. „Je to ale dlouhá plavba a bude lepší počítat s nocováním na moři.“

„Zajdu pro ostatní,“ sdělil mi. Očividně byl čím dál tím vzrušenější a dychtivější pustit se do velkého dobrodružství. Na molu se ale ještě ohlédl k můstku.

„Pokud jde o ten ostrov, o to, jak vypadá a tak, s ostatními o tom nemluvte, ano?“

„Jasně, Jíme,“ ujistil jsem ho s úsměvem. „Jen běžte.“ Sešel jsem dolů, abych se podíval do navigační mapy. Ostrovu se říkalo „Starci“ a šlo o nejvyšší výstupek čedičového hřebene, což byl vlastně dlouhý kamenný útes táhnoucí se souběžně s pevninou v délce tří set kilometrů. Skrýval se pod vodou, ale místy se vynořoval a tvořil pravidelný prvek mezi náhodně rozhozenými řetězy korálových a písečných ostrůvků a mělčin.

Ostrov byl označen jako neobydlený a bez vody a podle naměřených hloubek se mezi útesy kolem něj táhla řada hlubokých kanálů. Bylo to hodně daleko na sever od míst, kde jsem se obvykle plavil, zrovna vloni jsem se tam ale dostal s expedicí specialistů na mořskou biologii z Kalifornské univerzity v Los Angeles, kteří se mimořádně zajímali o rozmnožování karet obrovských, jež se tam vyskytují v hojném množství.

Tři dny jsme tábořili na jiném ostrově na opačné straně přílivové úžiny, než leží Starci. Je tam na uzavřené laguně příhodné kotviště použitelné za každého počasí a pod palmami pramení sice brakická, ale stále ještě pitná voda. Při pohledu přes úžinu vypadají Starci přesně tak, jak Jimmy načrtl, a právě proto jsem je tak snadno poznal.

Za půl hodiny dorazila celá skupina. Na střeše taxíku byla spousta výstroje přikrytá zelenou plachtou proti prachu.

Najali si dva lelkující ostrovany, aby jim pomohli, hned jim vrazili do rukou zavazadla připravená na nocování na lodi a pak už se celá skupinka vydala po molu k místu, kde jsem čekal.

Balík obalený plachtou uložili na přední palubu, aniž by ho vybalili. Na nic jsem se neptal. Guthriemu se začínaly z obličejů odlupovat dlouhé pruhy svraskalé spálené kůže, pod nimiž se objevovalo živé, jasně červené maso. Mazal si to nějakým bílým krémem. Představil jsem si ho, jak ve svém apartmá v Hiltonu mlátí malou Marion, a oblažil jsem ho úsměvem.

„Vypadáte báječně. Zkusil jste to někdy na Miss Uni-verse?“ optal jsem se ho. Usadil se na rybářské křeslo a zpod krempy klobouku po mně vrhl podmařený pohled. Během plavby na sever popíjel pivo rovnou z plechovky, každou vyprázdňenou hodil do brázdy za Ta-nečnicia použil ji jako terč pro trénink střelby z toho svého kanónu.

Chvilku před polednem jsem předal kormidlo Jimmymu a sešel do podpalubí na záchod. Všiml jsem si, že Mater-son už má zase otevřený bar, z něhož si vytáhl láhev ginu.

„Jak dlouho ještě?“ zeptal se mě. Navzdory klimatizaci byl zpocený a opuchlý.

„Asi hodinu.“ Napadlo mě, že jestli bude Materson takhle nezřízeně chlastat už od božího rána, brzo bude mít značné problémy s pitím. Gin ho ale přece jen poněkud polidštil a já - vždycky jsem byl oportunista - jsem toho využil a odlehčil mu o dalších tři sta liber jako zálohu na výdaje. Spokojeně jsem se vrátil nahoru, abych Tanečnici provedl posledním úsekem severní přílivové úžiny směřující ke Starcům.

Tři vrcholky už se rýsovaly v mlžném oparu horkem se tetelícího vzduchu. Šedé a zlověstné vypadaly jako přízraky vznášející se nad hladinou.

Jimmy si je zrovna prohlížel dalekohledem. Po chvíli ho sklonil a potěšeně se ke mně otočil.

„Asi to bude ono, kapitáne,“ mlskl a sešel po schůdkách do kokpitu. Všichni tři zamířili na přední palubu, bez zájmu minuli v plachtě zabalený náklad a bok po boku zůstali stát u zábradlí s očima upřenými přes meandry úžiny na ostrov, zatímco já opatrně vedl loď úzkým plavebním kanálem.

Stoupající příliv nás hnál úžinou, takže jsem se rozhodl ho využít, abych se dostal k východnímu cípu Starců a umožnil vylovení u pláže pod nejbližším pahorkem. V této části pobřeží dochází při skočném přílivu ke změnám hloubky až o téměř pět metrů, takže není rozumné pouštět se za odlivu do mělkých vod. Snadno se vám totiž může stát, že zůstanete trčet na místě, když opadne voda pod kýlem.

Jimmy si ode mě půjčil kompas a s mapou, termoskou vody s ledem a ampulkou solných tablet z lékárníčky to všechno sbalil do chlebníku. Zatímco jsem loď opatrně navedl k pláži, zuli si s Matersonem boty a shodili kalhoty a ponožky. Když Tanečnice zlehka zadrhla kýlem o drsný písek dna, křikl jsem na ně: „Tak do toho! Pospěšte si!“

Jimmy s Matersonem v závěsu se přehoupł přes bort lodi a začal slézat po žebříku, který jsem spustil. Voda jim sahala do podpaží. Když se začali brodit k pláži, James držel chlebník nad hlavou.

„Dvě hodiny!“ houkl jsem za nimi. „Jestli se zdržíte, budete tam spát! Za odlivu se pro vás vracet nebudu!“

Jimmy mi s úsměvem zamával. Zařadil jsem zpětný chod a obezřetně vedl Tanečnici kanálem zpět. Ti dva se zatím dobrodili k pláži a za opatrného našlapování si na-vlékali kalhoty a nazouvali boty. Pak vykročili do palmového houští a vzápětí mi zmizeli z dohledu.

Asi deset minut jsem s lodí kroužil a upřeně hleděl do vody průzračné jako horská bystřina. Jen ti pstruzi chyběli... Pak jsem konečně na dně zahlédl temný stín, po němž jsem pátral, a vyhodil jsem lehkou příďovou kotvu.

Zatímco mě Guthrie se zájmem sledoval, nasadil jsem si potápěčské brýle a rukavice a spustil se s nevelkou sítí na škeble a s těžkým páčidlem pod hladinu. Pod kýlem jsme pořád ještě měli dobrých dvanáct metrů vody a já s potěšením konstatoval, že plíce mám zatím dost dobré na to, aby ch dokázal na jedno potopení urvat ze dna plnou síť velkých chutných škeblí. Nahoře na palubě jsem je vyloupal a pamětliv Chubbyho kázání jsem prázdné lastury shrnul přes palubu. Tu jsem pak důkladně vytřel. Teprve potom jsem kbelík narůžovělého masa měkkýšů zanesl do kuchyňky. Skončilo v hrnci spolu s vínem, česnekem, solí, mletým pepřem a špetičkou chilli. Sklokeramický sporák jsem nastavil na mírný var a zakryl hrnec poklicí.

Když jsem se vrátil na palubu, Guthrie stále ještě dřepěl v rybářském křesle.

„Copak, pane ostrostřelec, nudíme se?“ otázel jsem se naoko ustaraně. „Nikde žádná děvenka, kterou bychom mohli zkopat?“ Soustředěně přimhouřil oči. Viděl jsem na něm, jak přemýšlí, odkud tyhle informace mám.

„Máte zbytečně moc rozkecanou hubu, Bruci. On vám ji jednou někdo zavře.“ Prohodili jsme v tomto duchu ještě pár podobných zdvořilostí. Zrovna nejvyšší společenskou úroveň to nemělo, ale dal se tím ukrátit čas do chvíle, než se na pláži objevily dvě mávajících a halekajících postavičky. Vytáhl jsem kotvu a zamířil k nim.

Vzápětí byli oba průzkumníci na palubě. Zavolali si k sobě Guthrieho a na přední palubě zahájili další z těch svých skupinových seancí. Vzrušení bylo vidět na všech třech, nejvíc ale na Jimmym, který divoce gestikuloval a ukazoval kamsi do úžiny. Hovořil sice tiše, ale naléhavě. Za pár minut se zdálo, že se na něčem shodli, ale když doopravdy skončili, byla další hodina slunečního světla v háji a já odmítl Matersonův požadavek pokračovat v průzkumech večer. Neměl jsem sebemenší chuť bloudit někde potmě a za odlivu.

Bez dalších diskusí jsem Tanečnici dovedl do bezpečného kotviště na laguně na opačné straně úžiny, a když slunce zapadlo za planoucí obzor, moje krasavice už se pohupovala na mírných vlnkách upevněna dvěma těžkými kotvami.

Usedl jsem na můstku a vychutnával poslední odlesky dne a první dnešní skotskou. Ze salonu pode mnou se ozýval nepřetržitý hukot debaty a spekulací, ale já to ignoroval. Neobtěžoval jsem se ani s odposlechem u ventilátoru. Teprve když si k nám přes lagunu našli cestu první moskyti a začali mi pískat kolem uší, sešel jsem dolů. Sotva jsem se objevil ve dveřích, živá konverzace jako na povel umlkla.

Zahustil jsem šťávu v hrnci a naservíroval ajntopf ze škeblí s pečenými sladkými brambory a ananasovým salátem. Ve velebném tichu se pustili do jídla.

„Panebože, to je snad ještě lepší, než co vaří moje sestra,“ vydechl konečně Jimmy. Poděkoval jsem mu polichoceným úsměvem. Pokud jde o mé kulinářské schopnosti, jsem poněkud marnivý a James se projevil jako skutečný znalec.

Vzbudil jsem se po půlnoci a vyšel na palubu zkontrolovat ukotvení Tanečnice. Všechno bylo v pořádku, lana pevně držela a já se s uspokojením rozhlížel měsíční nocí.

Noc ovládlo majestátní ticho rušené pouze tlumeným šumem přílivu plynoucího kolem boků Tanečnice a vzdáleným hukotem příboje rozrážejícího se o okrajová skaliska, kam se z otevřeného oceánu valily mohutné, vysoké vlny a v bělostné tříšti se bouřlivě rozbíjely o koralý Dělového útesu. Jméno téhle skále sedělo dokonale. Temné vibrující hřmění, jež se od ní ozývalo, skutečně znělo jako pravidelné dělové salvy.

Měsíční svit zaplavil úžinu chvějivým stříbřitým leskem a ozářil holé vrcholky Starců, až se leskly jako nefalšované stařecké pleše. V přízračném svitu vypadaly jako ze slonoviny. Pod nimi vystupovala z laguny noční mlha, v jejímž vlnění a víření by bylo možné s trochou fantazie vidět třeba duše hledající věčné odpočínutí.

Náhle jsem za sebou zaslechl sotva znatelné zašustění plíživého pohybu. Prudce jsem se otočil. Za mnou se téměř neslyšně jako levhart na lovu vynořil Guthrie. Měl na sobě jen šortky a jeho svalnaté tělo bez jediného gramu zbytečného tuku vypadalo v měsíčním světle jako socha řeckého atleta. V pravé ruce spuštěné volně podél těla držel svoji oblíbenou, matně černou pětáčtyřicítku. Chvilku jsme se vzájemně měřili upřenými pohledy. Nakonec jsem se přece jen dokázal uvolnit.

„Víte, cukrouši, budete to přece jen muset vzdát. Vážně nejste můj typ.“ Můj hlas zněl nepříjemně chraplavě a v krvi mi vařil adrenalin.

„Až si na vás udělám čas, Fletchere, tak budu mít v ruce tohle,“ zdvihl ruku s pistolí. „A bude to pěkně natvrdo,

hošíku,“ dodal s úšklebkem.

Snídali jsme ještě před východem slunce a kávu jsem pil až na můstku, zatímco jsem vedl loď úžinou na otevřené moře. Materson zůstal dole, Guthrie se vyvaloval v rybářském křesle a Jimmy stál po mém boku a vysvětloval mi, co se ode mě dnes čeká.

Vzrušením byl celý napjatý. Zdálo se mi, že se chvěje po celém těle jako mladý ohař, který poprvé navětrí zvěř. „Chtěl bych se dostat blíž ke Starcům,“ vysvětloval mi. „Potřeboval bych k tomu váš kompas. Budu vás raději navádět.“

„Dejte mi souřadnice, Jime, já stanovím kurz a zavezu vás tam,“ navrhl jsem.

„Co kdybychom to udělali po mém, kapitáne?“ namítl plaše. Když jsem odpovídal, nedokázal jsem potlačit podrážděný tón.

„Fajn, plavčíku,“ rýpl jsem si. Jimmy zrudl a s kompasem odešel k zábradlí na levoboku. Dobrých deset minut tam obrácen k vrcholům Starců cosi kutil a teprve pak se znovu ozval.

„Mohli bychom zahrnout dva body na levobok, kapitáne?“ požádal.

„To bychom samozřejmě mohli,“ usmál jsem se líbezně, „ale zaženě nás to rovnou na výběžek Dělového útesu a prorazíme dno.“

Trvalo dvě hodiny, než jsem se s Tanečnicí propletl labyrintem útesů a vyvedl ji úžinou na otevřené moře. Teprve pak jsem ji mohl obrátit a přiblížit se k Dělovému útesu z východu.

Připadal jsem si, jako když jsme v dětství hrávali na slepou bábu. Jimmy byl ten, co volá „přihořívá“ nebo „samá voda“, a mně pořád chyběly ty dvě rozhodující souřadnice, díky nimž bych mohl Tanečnici dovést přesně na to místo, které hledal.

V těchto místech se ke břehu hnaly vlny v majestátním procesí, a jak pod sebou cítily zvedající se dno, byly stále vyšší a mocnější. Zatímco jsme se přibližovali k okrajovému útesu, Tanečnice se pohupovala čím dál tím divoceji.

Tam, kde vlny narážely na korálovou bariéru, se jejich důstojnost a majestát prudce měnily v zuřivost. Voda vařila a explodovala v gigantických gejzírech a se strašlivou silou se zběsile hnala přes útes. Jak se vlny zase valily nazpátek, odhalovaly nebezpečné černé tesáky korálového útesu. Sotva jedna zpěnná vlna padala ze skaliska nazpátek, druhá už se řítila na její místo a jako nahrbený býk se chystala k dalšímu razantnímu útoku.

Jimmy mě navigoval dál a dál na jih v kurzu, který se čím dál tím víc přibližoval k útesu. Bylo mi jasné, že jeho cíl už nemůže být daleko. Neustále soustředěně civěl do čítek námořního přenosného kompasu a sledoval tu ten, tu onen vrcholek Starců.

„Jen dál, kapitáne!“ zavolal na mě. „Jenom ji pusťte tímhle směrem.“

Na pár sekund jsem odtrhl zrak od hrozivě se přibližujících korálů a zadíval se kupředu. Sledoval jsem, jak se žene další vlna. I ta se roztříštila stejně jako všechny předchozí, jen v jednom úzkém místě asi čtyři sta padesát metrů před námi si uchovala tvar a hnala se ničím nezadržována dál ke břehu. Po obou stranách se rozbila o koraly, jen v tomto jediném místě měla volný průchod. Náhle mi na mysli vytanulo Chubbyho chvástání. „Když mi bylo sotva devatenáct, chytil jsem svou první rybu v Dělové úžině. Nikdo tam se mnou nechtěl jet a vlastně se ani nedivím. Dneska bych už do ní taky nevlez, protože mám rozum.“

Dělová úžina... Najednou mi bylo jasné, že právě tam míříme. Pokoušel jsem se vybavit si přesně, co mi o ní Chubby vyprávěl.

„Když připluješ z otevřeného moře asi dvě hodiny před přílivem, stoč to do středu průlivu, až budeš mít na své úrovni po pravoboku velikej starej větevník (větevník mozkový, druh korálů - pozn. překladatele). Poznáš ho, hned jak ho uvidíš. Propluj kolem něj tak blízko, jak jen můžeš, a pak to stoč ostře na pravobok. Hned budeš v díře těsně za hlavním útesem. Čím blíž se u něj budeš držet, tím líp pro tebe, to si pamatuj.“ Vybavoval jsem si jeho slova naprosto přesně. Vyprávěl mi to jednou v baru U lorda Nelsona, když měl zase tu svoji povídkou náladičku. Rád se chlubil, že je jedním z mála lidí, kteří propluli Dělovou úžinou. „Tam tě žádná kotva neudrží - aby ses tam udržel, musíš se opířt do vesel. Ta díra v Dělové úžině je sice strašně hluboká, kamaráde, ale ryby jsou tam obrovský jako nikde jinde. Kdysi jsem tam vytáhnul čtyři a ta nejmenší měla sto padesát kilo. Mohl bych jich tenkrát vylovit ještě víc, ale nezbyl mi čas. V Dělové úžině se nemůžeš zdržet dýl jak hodinu po nejvyšším přílivu, protože voda tam tím průlivem opadá tak rychle, jako by v moři někdo vyndal špunt. Zpátky se dostaneš úplně stejnou cestou jako dovnitř, jen se musíš o něco víc modlit, protože máš na palubě asi tak tunu ryb a pod kýlem o tři metry vody míň. Tím průlivem vede po zadní straně útesu ještě jedna cesta ven, ale o ty se mi nechce ani mluvit. Zkusil jsem ji jenom jednou.“

Nyní jsme tedy pluli v kurzu na úžinu. Jimmy nás navigoval přímo do jejího středu.

„Tak to by stačilo, Jime!“ křikl jsem. „Dál nejedem.“ Zvýšil jsem výkon motorů a uhnul z kurzu. Dal jsem si načas, než jsme byli dostatečně daleko od skaliska. Teprve pak jsem se otočil, abych čelil Jimmyho rozhořčení.

„Už jsme tam skoro byli, ksakru!“ vybuchl. „Stačilo připlout ještě kousek blíž.“

„Nějaké problémy, chlapci?“ ozval se z kokpitu zvědavě Guthrie.

„Ne, všechno v pořádku!“ zavolal Jimmy a zase se vztekle otočil ke mně. „Máte smlouvu, pane Fletchere...“

„Chtěl bych vám něco ukázat, Jamesi,“ přerušil jsem ho a zavedl jej k navigačnímu pultu. Úžina byla na navigační mapě vyznačena pouhým stručným údajem o hloubce přibližně padesáti čtyř metrů. Nebyl tam uveden žádný název ani plavební instrukce. Rychle jsem tužkou vyznačil souřadnice dvou krajních vrcholů Starců v kurzu z úžiny a protaktorem změnil úhel, který protínaly.

„Je to tak správně?“ zeptal jsem se ho. Jen na ta čísla upřeně civěl.

„Je to tak, že?“ nedal jsem se odbýt. Konečně zdráhavě přikývl. Souhlasil očividně jen velmi nerad, ale nakonec musel kapitulovat před tím, co viděl.

„Ano, to je to místo,“ přisvědčil. Vyličil jsem mu Dělovou úžinu do nejmenších podrobností. Nevymýšlel jsem si, ale

zároveň jsem nic nezastíral.

„Ale my tam musíme,“ tvrdil, když jsem domluvil. Jako by z mého varování nevnímal jediné slovo.

„Ani náhodou,“ prohlásil jsem. „Pokud jde o mě, já to obracím směr hlavní přístav na ostrově St. Mary.“ To jsem také udělal. Tanečnice zamířila domů a já jsem byl přesvědčen, že tahle zakázka pro mě skončila. Abych pravdu řekl, lepší řešení jsem si nedovedl představit.

Jimmy seběhl po schůdkách a během několika minut byl zpátky i s posilou. Jak Guthrie, tak Materson vypadali opravdu rozzlobeně.

„Stačí říct a já tomu parchantovi urvu ruku a umlátím ho s ní,“ zavrčel rozkošnický Guthrie.

„Slyšel jsem, že to vzdáváte,“ ozval se Materson. „Myslíte si, že je to správné?“

Vysvětlil jsem tedy nebezpečí Dělové úžiny i jim. Vystřízlivěli opravdu rychle.

„Doplujte tak blízko, jak to jde, zbytek už doplavu,“ požádal mě Jimmy. Otočil jsem se namísto odpovědi přímo k Matersonovi.

„Zůstane tam, to vám povídám. Chcete to riskovat?“

Neodpověděl sice, ale viděl jsem na něm, že Jimmy má pro ně příliš velkou cenu, než aby ho ohrozili.

„Nechtě mě to zkusit,“ žadonil Jimmy, ale Materson zavrtěl podrážděně hlavou.

„Když nemůžeme do úžiny, tak mě nechte alespoň proplout podél útesu na kluzáku,“ pokračoval Jimmy. Konečně mi bylo jasné, co vezeme pod plachtou na přední palubě.

Jen pár průjezdů kolem předního okraje útesu u vjezdu do úžiny...“ Teď už Jimmy vysloveně škemral. Materson se na mě tázavě podíval. Člověku se nestává tak často, aby mu na stříbrném podnose naservírovali podobnou příležitost. Moc dobře jsem věděl, že s Tanečnicí dokážu manévrovat co by kamenem dohodil od korálů bez problémů, přesto jsem se ustaraně zamařil.

„Znamenalo by to pro mě značné riziko..., ale kdybychom se dohodli ještě na nějakém tom menším rizikovém příplatku...“

Hypnotizoval jsem Matersona jako uspávač hadů a rozhodl se vymámit z něj další přírážku k denní sazbě ve výši pěti set dolarů splatnou pochopitelně předem.

Zatímco jsme se dohadovali, Guthrie Jimmymu pomohl vybalit kluzák a přenést ho do kokpitu.

Pečlivě jsem si schoval svazek bankovek a zamířil na zád, abych připravil vlečná lana. Kluzák byly vlastně důkladně zkonstruované saně z nerezové oceli a umělých hmot. Namísto skluznic měly kormidla, směrovky a přitlačné plochy ovládané krátkou řídicí pákou umístěnou za plexisklovým krytem řidiče.

V nose kluzáku byl kruh pro upevnění vlečného lana, jímž jsem měl celé zařízení táhnout za Tanečnici. Jimmy bude ležet na břiše za průhledným krytem a dýchat stlačený vzduch z dvojice kyslíkových lahví umístěných v rámu kluzáku. Na palubní desce byly umístěny přístroje na měření hloubky a tlaku, směrový kompas a stopky. Řídicí pákou mohl Jimmy dobře ovládat hloubku ponoru kluzáku a směřovat jej nalevo nebo napravo za zádi Tanečnice.

„Krásný kousek,“ poznamenal jsem. Jimmy se po té pochvalě klukovsky začervenal.

„Díky, kapitáne. To jsem stavěl sám.“ Navlekal si potápěčský skafandr z tlustého černého neoprenu. Když mu hlava zmizela v kukle, sehnul jsem se a pozorně si prohlédl štítek s firmou, přínýtovaný k rámu kluzáku. Stálo tam: „Vyrobeno firmou Nortt's Underwater World, 5, Pavilion Arcade, BRIGHTON, SUSSEX.“

Narovnal jsem se přesně v okamžiku, kdy se jeho obličej objevil v otvoru potápěčské kukly.

„Ideální vlečná rychlost bude devět kilometrů, kapitáne. Pokud se budete držet sto metrů od útesu, můžu uhnout do strany a kopírovat obrysy korálů.“

„Fajn, Jíme.“

„Když vypustím žlutou bójku, nevšímejte si jí-ta označí nález, ke kterému se pak vrátíme. Pokud ale uvidíte červenou, mám problémy a v tom případě se mě snažte dostat od útesu a co nejrychleji na palubu.“

Přikývl jsem. „Máte tři hodiny,“ upozornil jsem ho. „Pak nás to začne s odlivem unášet do úžiny a budeme muset pryč.“

„To by mělo stačit,“ odvětil.

Společně s Guthriem jsme nadzvedli kluzák přes bort Tanečnice a spustili ho na vodu. Zatímco se neovladatelně pohupoval na vlnách, Jimmy v potápěčském úboru do něj zdánlivě neohrabaně nastoupil a zaujal místo za krytem. Vyzkoušel všechny ovládací prvky, upravil si masku na obličej a nasadil si náustek dýchacího přístroje do úst. Hlasitě se nadechl a zdvihl palec.

Jako veverka jsem vyšplhal na můstek a přidal plyn. Tanečnice začala zrychlovat a Guthrie čím dál tím chvatněji odvíjel tlusté nylonové lano přes zád, zatímco se nám kluzák vzdaloval. Lana už bylo pryč na třicet metrů, když sebou kluzák konečně škubnul a začal nás následovat.

Jimmy zamával a já jsem Tanečnici ustálil na rychlosti devíti kilometrů. Loď opsala široký půlkruh a zvolna se stáčela k útesu. Mocné vlny do ní začaly narážet z boku, takže se nebezpečně rozhoupala.

Jimmy opět zamával a pak už jsem ho jen viděl posunout kupředu řídicí páku připomínající letecký knipl. Kolem kormidla, směrovek a přitlačných ploch kluzáku ze zpěníla voda, stroj náhle sklonil nos a ponořil se pod hladinu. Jak zamířil dolů, měnil se rychle i úhel, který s hladinou svíralo nylonové lano. Začalo se svižně posouvat směrem k útesu. Napjaté lano se rozechvělo jako právě zabodnutý šíp a z jednotlivých pramenů prudce odstříkovala voda.

Pomalu jsme proplouvali podél útesu a přibližovali se k nebezpečné úžině. Bedlivě jsem sledoval nárůsty korálů a dával si dobrý pozor, abych zbytečně neriskoval. Představoval jsem si Jimmyho, jak tam hluboko pod hladinou ve světě ticha proráží vodní masy a přibližuje se až k vysoké korálové hradbě. Musel to být vzrušující pocit, v duchu jsem mu záviděl. Rozhodl jsem se, že až bude příležitost, zkusím si to na kluzáku také.

To už jsme se ocitli naproti úžině. Minuli jsme ji a právě v tom okamžiku mi k uším dolehl Guthrieho výkřik. Rychle jsem se ohlédl přes před a uviděl, jak se v brázdě za lodí pohupuje velký žlutý balon.

„Něco našel!“ křičel Guthrie.

Jimmymu stačilo vyhodit lehkou šňůru zatíženou olovem, na níž už sifonová bombička automaticky nafoukla žlutou balonovou bójku oxidem uhličitým. Důležité místo bylo označeno.

Dál jsem udržoval kurz i rychlost plavby podél útesu. Urazili jsme ještě asi pět set metrů, když se začalo vynořovat nejprve vlečné lano a po chvíli v gejzíru rozvířené vody i kluzák.

Uhnul jsem s lodí od útesu, abych mezi ním a Tanečnicí vytvořil bezpečnou vzdálenost. Teprve pak jsem slezl dolů a pomohl Guthriemu přitáhnout kluzák.

Jimmy se vpotácel do kokpitu. Když si sejmul obličejovou masku, všiml jsem si, že se mu třesou rty a ocelově šedé oči mu jen hoří. Popadl Matersona za paži a vlekl ho do kajuty. Cestou přitom po Chubbyho zbožňované palubě rozstříkával proudy slané mořské vody.

S Guthriem jsme svinuli lano a vtáhli kluzák do kokpitu. Pak jsem se vrátil na můstek a pozvolným obloukem Tanečnici nasměroval zpátky ke vstupu do Dělové úžiny.

Materson s Jimmyem přišli na můstek. Viděl jsem, že chlapcovo vzrušení se přeneslo i na velkého bosse.

„Tady mladej by chtěl zkusit něco vyzvednout.“ Věděl jsem, že ptát se co by bylo zbytečné.

„Jak je to veliké?“ Pohlédl jsem na hodinky. Do doby, než se začne úžinou valit odlivová vlna, zbývalo půldruhé hodiny.

„Nic moc,“ ujistil mě Jimmy. „Maximálně třicet kilo.“ „Jste si jistý, Jamesi? Není to větší?“ Jeho nadšení, pro které nebylo žádné úsilí příliš náročné, jsem příliš nedůvěřoval. „Dám na to krk.“ „Budete potřebovat pytel?“

„Ano, upevním na to vzduchový vak a pak to odtáhnou od útesu.“

Opatrně jsem zpátečním chodem dovedl Tanečnici zpět ke žlutému balonu, který se zlehka pohupoval na vlnách ve vztekle rozšklebených korálových čelistech úžiny.

„Blíž nejdu!“ křikl jsem dolů do kokpitu a Jimmy mi souhlas potvrdil zamáváním.

S ploutvemi stále na nohou doklopytal na záď a upravil si výstroj. Vzal si s sebou navíc dva vzduchové vaky i plachtový kryt kluzáku a uvázal se k cílce nylonového lana. Díval jsem se, jak si pomocí kompasu na zápěstí kontroluje kurz ke žlutému balonu. Pak ještě jednou mrkl na můstek, kde jsem stál, po zádech se ze záďe překotil do vody a zmizel mi z očí.

Pravidelně se vynořující bílá mračna zpěněných bublin, která vydechoval, se zpočátku objevovala pod záďí, pak se začala přesouvat směrem k útesu. Guthrie mu začal odvíjet lano, na němž byl mladík uvázan.

Držel jsem Tanečnici na místě tak, že jsem střídavě přidával plyn na zpětný chod a vpřed, zůstávali jsme tedy zhruba kilometr od jižního cípu úžiny.

Jimmyho bublinky se zvolna přibližovaly ke žlutému balonu a u něj se zarazily. Zjevně pod ním začal něco kutit.

Představoval jsem si ho, jak ke svému nálezu upevňuje nylonovými poutky prázdné vzduchové vaky. Vzhledem k tomu, který na ně podmorský proud vyvíjel, to musela být pořádná dřina. Věděl jsem, že dřív než vaky spolehlivě upevní, nemůže je naplnit stlačeným vzduchem z kyslíkových lahví.

Pokud Jimmy správně odhadl váhu nálezu, stačilo vaky trochu nafouknout a mohli bychom ho odtáhnout do bezpečné vzdálenosti od útesu. Tam by se teprve náklad vyzvedl na palubu.

Držel jsem Tanečnici na místě už čtyřicet minut, když hladinu na zádi zcela nečekaně rozvířily dvě jakoby napuchlé nazelenalé kupy. To se vynořily vzduchové vaky. Jimmymu se tedy přece jen podařilo jeho poklad vyzvednout.

Vzápětí se vedle nadmutých vaků objevila i mladíkova hlava v potápěčské kukle a hned nato vztyčená pravá paže - signál, abychom začali přitahovat.

„Připraven?“ houkl jsem na Guthrieho do kokpitu.

„Připraven!“ potvrdil a upevnil lano. Začal jsem Tanečnici zvolna vzdalovat od útesu. Postupoval jsem pomalu a opatrně, abych nepřekotil vaky, čímž by unikl vzduch nadnášející vlečený předmět.

Pět set metrů od útesu jsem zařadil neutrální a chvátal k zábradlí pomoci s vytahováním potápěče i obrovských zelených vaků.

„Zůstaňte, kde jste,“ zavrčel Materson, když jsem přistoupil ke schůdkům. Pokrčil jsem rameny a vrátil se poslušně ke kormidlu.

Vlezte mi všichni na záda, pomyslel jsem si a zapálil si doutník. Když ale přitahovali vaky k přidi, nedokázal jsem se ubránit chvějivému pocitu vzrušení.

Pomohli na palubu Jimmymu, ze všeho nejdříve shodil ze zad těžké kyslíkové lahve. Odložil je na palubu a posunul si potápěčskou masku na čelo.

Naklonil jsem se přes zábradlí můstku, takže ke mně jasně doléhal jeho ochraptělý a přeskakující hlas.

„Trefa!“, křičel. „To je...“

„Klid!“ varoval ho Materson a James zmlkl. Vzápětí se všichni tři obezřetně obrátili k můstku, kde jsem stál.

„Jako bych tu nebyl, pánové,“ usmál jsem se a zamával jim zvesela doutníkem. Odvrátili se a dali hlavy dohromady.

Jimmyjim začal cosi vzrušeně šeptat. Vzápětí Guthrie nahlas pronesl: „Ježíšikriste!“ Pleskl Matersona po zádech a najednou byli všichni samý hláhol a smích. Shlukli se u zábradlí a začali na palubu vytahovat vzduchové vaky a jejich zátěž. Nebyli zrovna nejšikovnější a Tanečnice se za chvíli kolébala jako ořechová skořápka. Předklonil jsem se přes zábradlí co nejdál, protože už jsem se užíral zvědavostí.

Dočkal jsem se však zklamání, protože Jimmy byl mimořádně opatrný a svůj nález ještě dole zabalil do plachty od kluzáku. Na palubu tak vytáhl něco, co vypadalo jako nevzhledný promočený balík plachtoviny omotaný smyčkami nylonového provazu.

Bylo to těžké, což jsem poznal podle toho, jak s tím manipulovali, rozměry to však nepřesahovalo menší kufr.

Položili poklad na palubu a spokojeně se nad ním shlukli. Materson mě oblažil úsměvem.

„Tak jo, Fletchere. Pojděte se mrknout.“

Na strunu mé zvědavosti tedy dokázal zahrát jako koncertní virtuos. Najednou jsem byl na ten jejich nález z mořského dna ještě zvědavější. Sevřel jsem doutník mezi zuby a vykročil po schůdkách dolů, abych byl u skupinky shromážděné na přídi co nejdřív. Už jsem byl v půli otevřeného prostranství na přední palubě, když stále se ještě usmívající Materson tlumeně šťekl:

„Ted!“ Teprve nyní mi došlo, že to byla léčka. Mysl mi vzápětí začala fungovat tak rychle, až všechno kolem mě jako by se dělo v extrémně zpomaleném filmu.

V Guthrieho ruce jsem spatřil zlověstně se lesknoucí černou pětačtyřicítku. Mike Guthrie už stál s pravičkou nataženou, nahrbený jako na střelnici, a zatímco na mě přes tlustou hlavěň mířil, v přimhouřených očích protkaných hnědozelenými žilkami i na zkřivených rtech mu pohrával úsměv.

Viděl jsem, jak se obličej Jamese Northa znetvořil zděšením. Chlapec vztáhl ruku po zbrani, ale stále se usmávající Materson ho hrubě odstrčil. Právě v tu chvíli se Tanečnice znovu zhoupla a chlapec zavrával.

Uvažoval jsem bleskově a naprosto jasně. Nebyl to sled myšlenek, nýbrž soustava obrazů, které mi před očima defilovaly současně. Napadlo mě, že to na mě ušili docela šikovně. Skutečně profesionální léčka.

Uvědomil jsem si, že když jsem se s tou vlčí smečkou pokoušel dohodnout, byl jsem nejspíš zaslepen vlastní domýšlivostí. Pro ně bylo snazší udeřit než vyjednávat.

Došlo mi, že Jimmyho, který tohle všechno viděl, zlikvidují. Museli s tím počítat od samého počátku. Přišlo mi to líto. Začínal jsem mít toho kluka docela rád.

Vybavil jsem si těžkou expanzní olověnou střelu, která vyletí z hlavně Guthrieho pětačtyřicítky a svým tupým nosem s dutinkou rozerve cíl.

Guthrieho ukazovák už se ohýbal kolem spouště. Odrasil jsem se a vrhl se stranou k zábradlí. Doutník jsem pořád ještě svíral v ústech, bylo mi ale jasné, že je pozdě.

Pistole v Guthrieho ruce sebou prudce škubla a poskočila vzhůru. V slunečním světle byl plamen výstřelu sotva vidět. Strašlivé prasknutí a těžká olověná střela se ke mně dostaly současně. Tou ohlušující ranou jsem mimoděk trhl hlavou vzad. V tu chvíli mi doutník vyletěl z úst a ve snopu jisker opsal ve vzduchu oblouk. Pak mě náraz střely odhodil, vyrazil mi dech a mrštil mnou dozadu. Zastavilo mě zábradlí, na které jsem narazil kostrčí.

Žádnou bolest jsem necítil. Zásah se projevil jen tím otupujícím šokem z nárazu. Byl jsem přesvědčen, že jsem to schytl do prsou a že tam mám díru velkou jako dětská hlava. Tím pádem mi bylo jasné, že je to rána smrtelná, a už jsem jen čekal, kdy začnu ztrácet vědomí, přestanu cítit končetiny a propadnu se do temné prázdnoty.

Namísto toho mě ale zachytilo zábradlí, ovšem jen na okamžik, a pak jsem kotrmelcem pokračoval dolů. Do vody jsem spadl po hlavě a její chladné objetí mě okamžitě vzpamatovalo. Otevřel jsem oči a spatřil stříbrná mračna bublinek a hebkou zeleň slunečního světla pronikajícího mořskou hladinou.

Plíce jsem měl prázdné, jak mi prudký náraz střely vyrazil dech. Instinkt mě proto nutil vyplavat k hladině a nadechnout se, ale překvapivě jasný rozum mi říkal, že Mike Guthrie čeká, až se vynořím, aby mi další ranou z pětačtyřicítky ustřelil kus lebky. Překulil jsem se, abych se potopil hlouběji. Neohrabanými tempy jsem zamířil pod trup Tanečnice.

Bez vzduchu v plicích to byla strašlivě dlouhá cesta. Hladké bílé břicho Tanečnice se nade mnou pomalu pohybovalo a já se zoufalým úsilím pokračoval dál. Jen jsem žasl, kde se v mých nohou bere síla.

Náhle mě obklopila temnota připomínající měkký, tmavě rudý mrak. Málem jsem zpanikařil v přesvědčení, že mě opouští zrak. Vzápětí mi ale došlo, že se to v obrovských chuchvalcích vznášá a jako červený inkoust vodou šíří moje krev.

Drobná rybka s příčnými pruhy se tím oblakem dravě hnala a hltavě krev nasávala tlamkou.

Pokusil jsem se o další tempo, ale levá paže vypověděla poslušnost. Ochable se mi vznášela po boku a krev mě obestírala jako houstnoucí rudý dým.

V pravé paži jsem ale naštěstí pořád cítil sílu. Rozmáchl jsem se a zuřivě se dral zpod Tanečnice, až jsem proplaval pod kýlem a lačně se vrhl vzhůru k dosud vzdálené čáře ponoru.

Když jsem mířil vzhůru, spatřil jsem vlečné nylonové lano splývající přes záď pod hladinu. Neváhal jsem ani okamžik a vděčně po něm hmátl.

Vynořil jsem se pod záď Tanečnice a nabral do rozbola-vělých plic první doušek vzduchu. Měl jsem pocit, že mám místo plic jeden velký znečištěný otok. Vzduch chutnal jako měděnka, přesto jsem ho hltal ze všech sil.

Mysl mi naštěstí pořád fungovala jasně. Já byl pod záďí, ta banda na přídi a puška pod krytem motoru v hlavní kajutě. Natáhl jsem se co nejvýš to šlo a omotal si nylonové lano kolem pravého zápěstí. Pak jsem zdvihl kolena a zachytil se špičkami nohou o gumový pás vedoucí podél čáry ponoru.

Bylo mi jasné, že síly mi zbývají právě tak najeden pokus, nic víc. Muselo se to povést napoprvé. Z přídě jsem slyšel, jak na sebe vztekale křičí a vzájemně se obviňují, ale nevěnoval jsem jim pozornost a zkoncentroval v sobě všechny rezervy.

Vyrazil jsem vzhůru. Dal jsem do toho všechnu sílu obou nohou a jedné zdravé paže. Před očima mi vyrazily mžítiky, hrud' jako by se mi měla každým okamžikem roztrhnout, ale podařilo se mi vyprostit se z vodní náruče a horní polovinou těla dopadnout přes zábradlí na záď. Tam jsem zůstal viset jako hadr na plotě.

V této poloze jsem pár sekund zůstal. Zrak se mi zvolna rozjasňoval a ucítil jsem lepkavý horký pramen krve stékající mi po boku a břiše. To mi dodalo síl. Uvědomil jsem si, jak málo zbývá času, než vlivem ztráty krve upadnu do bezvědomí. Zuřivě jsem se odrasil a přepadl na palubu kokpitu. Hlavou jsem uhodil o okraj rybářského křesla. Další přívál bolesti mě přinutil k tlumenému zachrčení.

V leže na boku jsem se na sebe podíval. Ten pohled mě vyděsil. Vytékaly ze mě obrovské kapky husté tmavé krve a rychle pode mnou vytvářely kaluž.

Plazil jsem se po podlaze ke vchodu do kajuty. S dalším zoufalým vypětím sil jsem se zachytil zárubně a vytáhl se

nahoru. Vrávoravě jsem se držel jednou paží a cítil, jako pode mnou nohy čím dál tím rychleji slábnou. Rozhlédl jsem nejprve po kajutě a pak se podíval nahoru na přední palubu, kde ti tři pořád stáli až u příďe. Jimmy North se pokoušel nahodit si znovu na záda kyslíkové láhve. Ve tváři se mu zračily hrůza a vztek zároveň a jeho skřípavý ostrý hlas dolehl až ke mně.

„Vy hnusní vrahouni! Jdu pro něj, vylovím jeho tělo, ať už je nebe nade mnou, postarám se, abyste oba viseli...“ Dokonce i v tom prachbýdném stavu, v jakém jsem byl, jsem se nedokázal ubránit obdivu vůči jeho odvaze. Nejspíš mu vůbec nedošlo, že je další na řadě.

„Byla to vražda! Sprostá, chladnokrevná vražda!“ zařval, otočil se směrem k zábradlí a nasadil si potápěčskou masku. Materson upřel zrak na Guthrieho a krátce kývl.

Pokusil jsem se o varovný výkřik, ale v hrdle mi jen naprázdno zachrčelo. Guthrie si stoupl těsně za Jimmyho. Tentokrát už se nedopustil jediné chybičky. Přitiskl ústí těžké pětačtyřicítiky až k jeho zátylku. Zadunění výstřelu ztlumila neoprenová potápěčská kukla.

Chlapecova lebka se vzápětí rozprskla. Razantní střela jí prolétla bez sebemenšího odporu a vyletěla plexisklovým čelním štítem v tříšti úlomků, mrštila tělem kupředu a to s hlučným cáknutím dopadlo do moře. Pak se na palubě rozhostilo ticho rušené pouze šumem větru a vln, které s sebou odnášely ozvěnu výstřelu.

„Půjde ke dnu“, řekl s klidem Materson. „Má na sobě zátěžový opasek. Fletchera bychom ale měli najít. Nestojím o to, aby někde vyplaval s dírou v prsou.“

„Uhnul..., ten parchant mi uhnul..., netrefil jsem ho pořádně“, postěžoval si Guthrie. Víc už jsem neslyšel. Nohy se pode mnou podlomily a já se natáhl jak dlouhý tak široký na palubu kokpitu. Udělalo se mi špatně z šoku, hrůzy i rychle postupující ztráty krve.

Násilnou smrt jsem viděl v mnoha podobách, ta Jimmyho mnou ale otřásla jako nic v životě. Najednou jsem dokázal myslet jen na to, že než skončím stejně, musím udělat alespoň jedinou věc.

Začal jsem se plazit ke krytu motoru. Bílá paluba se přede mnou táhla donekonečna jako Sahara. Cítil jsem, jak mě olověná ruka strašlivě únavy tlačí k zemi.

Na palubě nad sebou jsem zaslechl kroky a hlasy. Vraceli se do kokpitu.

„Panebože, deset sekund, prosím“, zašeptal jsem. „Víc nepotřebuju.“ Věděl jsem ale, že je to marné. Budou v kajutě dřív, než se k poklopu doplazím. Přesto jsem se k němu se zoufalým úsilím vlekl.

Kroky umlkly, hlasy však zněly dál. Museli se na palubě zastavit, aby si promluvíli. Zaplavila mě vlna úlevy, podařilo se mi doplazít se ke krytu motoru.

Na řadu přišel zápas se západkami poklopu. Jako by se zasekly, vůbec jsem jimi nemohl pohnout. Teprve teď mi naplno došlo, jak už jsem zeslábl. Zběsilý vztek, který do mě vjel, však přece jen dokázal překonat i smrtelnou únavu.

Překulil jsem se a opřel se o západky nohama, až konečně odskočily. Překonal jsem nápor slabosti a zvedl se na kolena. Když jsem se nakláněl nad poklop, rozprskla se na bílé podlaze další dávka krve.

Trhni si nohou, Chubby, napadlo mě poněkud nelogicky. Zabral jsem za poklop. Odklápěl se zoufale pomalu. Snad v životě jsem nezvedal nic tak těžkého. Teprve nyní mou hrudi otřásl první příval bolesti. To se trhala oteká tkáň v ráně.

Poklop odskočil s těžkým zaduněním a hlasy na palubě v tu chvíli zmlkly. Dokázal jsem si je živě představit, jak pozorně naslouchají.

Padl jsem na břicho a zoufale zašátral pod krytem. Prsty pravé ruky se konečně sevřely kolem pažby.

„Pojď!“ ozvalo se náhle shora hlasitě. Poznal jsem Ma-tersonův hlas. Palubou okamžitě zaduněly rychlé kroky směřující ke kokpitu.

Výčerpaně jsem za pušku škul, ale nejspíš se v úchytech zasekla a vzdorovala mému snažení.

„Kristepane, tady je všude krev!“ vykřikl Materson.

„To je Fletcher!“ zařval Guthrie. „Vrátil se přes zád!“

Právě v tu chvíli se mi podařilo pušku uvolnit. Málem mi přitom spadla do hloubi strojovny, dokázal jsem ji ale udržet a otočit se s ní.

Posadil jsem se se zbraní v klíně a palcem odsunul pojistku. Přestože mi pot a slaná mořská voda stékaly do očí a zamlžovaly vidění, zoufale jsem se snažil zaostřit na vchod do kajuty.

Materson se vřítel dovnitř a udělal ještě tři kroky, než si mě všiml. Pak se zarazil a vytřeštil zrak. V obličeji byl rudý námahou a podrážděním. Když jsem zvedl pušku, zdvihl ruce a rozhodil je před sebou v jakémsi obranném gestu. Diamant na jeho malíčku na mě šibalsky zamrkal.

Pozvedl jsem pušku jednou rukou z klína a ohromila mě její nesmírná váha. Když ústí hlavně mířilo Matersonovi na kolena, stiskl jsem spoušť.

Ozvala se dlouhá dávka suchých praskajících výstřelů. Z hlavně se vychrlil příval olova a zpětný ráz začal ústí zbraně zvedat vzhůru. Proud žhavého olova vyletujících z hlavně v kaskádě záblesků začal stoupat s ním. Rychle Matersonovi přeběhl od kolen k rozkroku a dál na břicho a hrudník. Náraz střel jej odmrštil proti přepážce kajuty a rozerval ho jako jediné máchnutí nožem při kuchání ryby. Zatímco z něj stříkala krev a vnitřnosti se mu valily ven, trhaně se svíjel v tragikomickém posledním tanci.

Věděl jsem, že by nebylo rozumné vyprázdnit zásobník, protože se ještě musím vypořádat s Mikem Guthriem, nějak se mi však nedařilo povolit ukazovák křečovitě ohnutý kolem spouště. Střely dál rvaly Matersonovo tělo a drtily dřevěné obložení přepážky, až z něj létaly třísky.

Pak jsem náhle ukazovák narovnal. Proud olova ustal zároveň s rachotem a Materson ztěžka klesl vzad.

V kajutě to čpělo spáleným střelným prachem a těžkým nasládlým pachem krve.

Na schůdkách do kajuty se vynořil příkrčený Guthrie. Pravou paží nataženou vpřed po mě vypálil jediný výstřel. Jak

jsem dřepěl uprostřed kajuty, skýtal jsem vynikající terč.

Měl sice spoustu času na jistý a přesný zásah, ale uspěchal to. Bylo to ukvapené, nervózní a nevyrovnané. Ušní bubínky mi zběsile rozvibroval ohlušující výstřel a těžká střela rozvířila vzduch těsně podél tváře. Minul. Zpětný ráz vysoko hodil ústím hlavně pistole, a než se znovu srovnala k další ráně, vrhl jsem se stranou a zdvihl pušku.

V komoře už musel být poslední náboj, ale měl jsem štěstí. Ani jsem nemířil, prostě jsem jen cukl spouští.

Zasáhl jsem Guthrieho do ohbí lokte. Kulka roztránila kloub a pistole mu obloukem vyletěla z ruky kamsi dozadu přes rameno. Dopadla na palubu, sklouzla po ní a se zaduněním skončila v odpadovém kanále na zádi.

Guthrie se prudce otočil stranou. Paže visící z rozstře-leného lokte se mu groteskně pohupovala. Přesně v tom okamžiku cvakl úderník mé pušky naprázdno.

Upřeně jsme civěli jeden na druhého. Oba jsme byli ošklivě postřelení, ale staré nepřítelství nevyhasínalo. Dodalo mi sílu, abych se zvednul na kolena a zamířil k němu. Puška s prázdným zásobníkem mi vypadla z ruky.

Guthrie zachrčel a odvrátil se. Zdravou rukou si sevřel roztráštěnou paži a vrávoravě se vydal pro pětáctýřičtku ležící v kanále.

Bylo mi jasné, že nemám jak ho zastavit. Smrtelně zasažen nebyl a já věděl, že levičkou umí střílet nejspíš stejně dobře, jako mu to šlo donedávna s pravičkou. Přesto jsem učinil poslední pokus. Vytáhl jsem se přes Matersonovo tělo do kokpitu a dodrál se tam právě ve chvíli, kdy se Guthrie shýbal do kanálu pro pistolí.

A pak mi na pomoc přišla Tanečnice, do níž udeřila nejspíš nějaká zvlášť vrtošivá vlna. Loď zaržala jako divoký mustang a připravila Guthrieho o rovnováhu, takže jeho pistole zase sklouzla po palubě pryč. Otočil se, aby se za ní vrhl, ale nohy mu ujely v krvi, kterou jsem rozstříkával po kokpitu.

Dopadl ztěžka a přimáčkl pod sebe roztráštěnou paži. Zarval bolestí, zvedl se na kolena a začal se rychle plazit za zlověstně se blyštící černou pistolí.

Přímou u venkovní stěny kokpitu byly ve stojanu jako kulečnicková tága vyrovnané dlouhé vylovovací háky. Na konci násad tři metry dlouhých se skvěly mohutné nerezové zahnuté hroty.

Chubby je vypiloval do špiček připomínajících dýky. Byly určeny k zabodávání do těl velkých a těžkých trofej-ních ryb. Jen samotný dopad mohutné ocelové zbraně dokázal urvat hlavu od trupu. Rybu bylo možné po nabodnutí snadno vyvléci na palubu na dlouhém a pevném nylonovém laně spleteném na háku.

Guthrie už byl skoro u pistole, když jsem bleskově odklopil západku na stojanu a popadl jeden z vylovovacích háků.

Hrábl levou rukou po zbrani a začal si s ní pohrávat v dlani, aby si našel lepší úchop. Já se zatím zase zvedl na kolena, jednou rukou zvedl hák a natáhl se s ním nad jeho sehnutá záda. Když se hák zaleskl nad Guthriem, prudce jsem těžkým železem švihl a vrazil mu ho do žeber. Naleštěný ocelový hrot mezi ně zajel až po oblouk háku. Strašlivý náraz a bodavá bolest srazily Guthrieho na palubu a pistole mu znovu vypadla z ruky. Loď se zhoupla a zbraň se posunula tak, že neměl šanci na ni dosáhnout.

Ozvalo se vysoké, kvílivé vytí agónie bolesti a hrůzy. Strašlivý ocelový hrot v těle dělal své. Zatáhl jsem tvrději ve snaze zarýt mu hák do srdce nebo do plic. Namísto toho se mi vylomil z násady. Guthrie se okamžitě překulil po palubě k pistolí. Zuřivě po ní zašátral. Upustil jsem násadu a právě tak zběsile hmátl po provaze, abych ho zastavil.

Jednou jsem v nočním klubu v hamburské čtvrti St. Pau-li viděl zápas dvou amazonek v bahně. S Guthriem jsme teď předváděli něco podobného, jenže namísto v blátě ve vlastní krvi. Plazili jsme se, váleli a svíjeli se na palubě a Tanečnice zmítaná vlnami námi nemilosrdně házela.

Guthrie konečně začínal slábnout. Zdravou levičkou šat-ral po těžkém háku pohrouženém hluboko v jeho trupu. Když se s námi moře znovu zhouplo, podařilo se mi hodit mu smyčku z lana kolem krku a pevně se jednou nohou zapřít za podstavec rybářského křesla. S vypětím posledních zbytků sil a odhodlání jsem zabral a zatáhl.

Náhle prudce vydechl. Znělo to spíš, jako by mu explodovaly plíce. Pak mu z úst vypadl jazyk a zůstal zplihle viset.

Stejně ochablo celé jeho tělo. Končetiny mu povolily, hlava se v rytmu kolébání Tanečnice kývala zepředu dozadu.

To už jsem byl tak unavený, že mi bylo všechno jedno. Sevření mých prstů neovladatelně povolilo a provaz mi z nich vyklouzl na podlahu. Svezl jsem se na záda a zavřel oči. Temnota na mě padla jako rubáš.

Když jsem opět nabyl vědomí, měl jsem pocit, že mi snad někdo polil obličej kyselinou sírovou. Rty jsem měl opuchlé a žížeň ve mně zuřila jako štěpní požár. Ležel jsem na tropickém slunci naznak plných šest hodin. Sežehlo mě jako topinku.

Pomalů jsem se obrátil na bok a chabě zasténal, když se mi v hrudníku rozběsnila příšerná bolest. Chvilí jsem se ani nepohnul, aby alespoň trochu opadla, a pak jsem začal ránu zkoumat.

Kulka pronikla do bicepsu, minula pažní kost a vyletěla tricepsem. Vzápětí mě navštívila znovu, tentokrát ze strany hrudníku.

Prstem jsem začal objíždět okraje rány a zvolna ji pro-hmatával. Námahou a bolestí jsem vzlykal jako děcko. Zašilhal jsem po žebrech a zároveň jsem pod prstem ucítil, že odkryté žebro je prasklé. Podařilo se mi nahmatat i ostré okraje zlomeniny v místě, kde střela kost přerazila, zdeformovala se a v rozdrčeném mase zanechala stěpin-ky olova a úlomky kosti. Pokračovala pak zádočným svalstvem a cestu zpátky ven si prorvala těsně pod lopatkou, kde po sobě zanechala na věčnou památku díru zvící mok-ka šálku.

Padl jsem zpátky naznak na palubu. Ztěžka jsem lapal po dechu a s vypětím všech sil přemáhal zvedající se žaludek, jak se o mě pokoušelo dávení. Má snaha o ohledání zranění obnovila krvácení, ale zase jsem měl jistotu, že kulka nepronikla do hrudní dutiny. Pořád mi ještě zbývala jakás takáš šance.

Zatímco jsem odpočíval, přejel jsem rozmazaným pohledem nejbližší okolí. Krev potřísnila celý kokpit; někde už byla zaschlá, jinde teprve tuhla a rosolovatěla. Oblečení i vlasy na tom byly stejně.

Guthrie ležel na zádech, vylovovací hák stále ještě v zádech a provaz kolem krku. Plyny už se v něm začínaly hromadit, takže otékal jako by byl těhotný.

Vztyčil jsem se na kolena a začal se plazit kupředu. Vchod do kajuty zčásti blokovalo Matersonovo tělo. To bylo palbou z útočné pušky rozerváno, jako po útoku nějaké rozzuřené šelmy.

Přešel jsem ho, a když jsem zahlédl chladničku za barem, uvědomil jsem si, že nahlas kňučím.

Vypil jsem tři plechovky coca-coly. Hltal jsem sladkou lepkavou tekutinu, až jsem se jí málem zadusil. Zoufale jsem polykala a přitom si skrápěl ledovou kolou hrudník. I s plnými ústy jsem funěl a hekal jako zvíře. Teprve pak jsem se zase svezl na zem a znovu odpočíval. Zavřel jsem oči a nechťelo se mi už nic než navěky spát.

Kde sakra jsem? Ta otázka mi vytanula na mysli tak náhle a ostře, že jsem byl rázem při vědomí. Tanečnice byla unášena ke zrádnému pobřeží lemovanému spoustou nebezpečných útesů a mělčin.

S maximálním vypětím jsem se zvedl na nohy a dopotácel se do zakrváceného kokpitu.

Dole pode mnou se vzdouvala temná modř Mosambického průlivu. Všude kolem byl jen ničím nenarušovaný horizont, nad nímž k vysokému modrému nebi stoupaly mohutné fronty mračen. Odliv v kombinaci s větrem zanesly Tanečnici daleko na východ, takže kolem nás nebylo nic než volné moře.

Podlomily se mi nohy. Možná jsem na chvilku zdřímł. Když jsem se opět probral, měl už jsem poněkud čistší hlavu, ale zato mi začínala příšerně tuhnout rána. Každý pohyb byl pro mě hotovou agónií. Po kolenou a s oporou zdravé ruky jsem dolezl do koupelny, kde jsem měl schovanou lékárničku. Roztrhl jsem na sobě košili a bez ředění jsem si do zejících, odporně rozšklebených ran nalil des-infekci. Pak jsem do nich nacpal co nejvíce gázy a všechno to obvázal, jak nejlépe jsem dovedl. Stálo mě to všechny zbývající síly.

Opět mě obklopily mrákoty, před očima se mi udělaly mžítky a já se v bezvědomí poroučel jak dlouhý tak široký na linoleum.

Sotva jsem přišel k sobě, uvědomil jsem si závrať a slabost, v níž bych si asi nezadal s novorozencem.

Dostat zraněnou paži do závěsného obvazu pro mě představovalo nadlidské úsilí. Když se mi to konečně povedlo, čekala mě další kalvárie - cesta na můstek. Znamenala nekonečný sled závratí, bolestí a dávení.

Motory Tanečnice naskočily na první pokus. Hodná holka - ostatně jako vždycky.

„Dovez mě domů, zlatíčko,“ zašeptal jsem a nastavil automatického pilota. Zadal jsem mu přibližný kurz a Tanečnice se začala otáčet udaným směrem. Znovu mě začaly obestírat mrákoty. Aniž bych se jim příliš vzpíral, sesul jsem se na podlahu a obklopilo mě docela vítané zapomnění.

Probrala mě nejspíš změna v pohybech lodi. Tanečnice už se nevznášela a nekolébala na mohutných vlnách

Mo-sambického průlivu. Klidně se nesla mořem chráněným před oceánskými vlivy. Rychle se smrákalo.

Ztěžka jsem vstal a dovrávoval ke kormidlu. Vyšlo to na poslední chvíli, protože přímo před námi už se ve slábnoucím světle soumraku rýsoval ostrov. Okamžitě jsem vyřadil a nechal motory běžet na volnoběh. Tanečnice se na mělkém moři jen zahoupala a zklidnila se. Obrisy ostrova přede mnou mi byly povědomé. Vzápětí mi to došlo - Rac-čí ostrov. Minuli jsme plavební kanál do hlavního přístavu. Kurz jsem zřejmě nastavil příliš na jih, takže se Tanečnice dostala do nejjihnějšího shluku nevelkých atolů, které obklopují St. Mary.

Opřel jsem se o kormidlo, abych zase hned neupadl, a předklonil se. Na přední palubě stále ještě ležel ten balík omotaný plachtovinou. Najednou jsem věděl, že se ho musím zbavit. Neměl jsem sice tak úplně jasno v hlavě, ale matně jsem tušil, že právě ta věc pod plachtou bude nejvyšším trumfem ve hře, do níž jsem byl vtažen. Věděl jsem, že za plného světla si s tím do hlavního přístavu netroufnu. Už to odnesli tři lidé a mně kvůli tomu ustřelili pultku hrudníku. V tom balíku muselo být hodně silné kafe.

Než jsem se dohrabal na přední palubu, trvalo mi to patnáct minut. Cestou jsem dvakrát omdlel, a když jsem se k té hromadě plachtoviny konečně doškrábal, hlasitě jsem vzlykal při každém pohybu.

Půl hodiny jsem se pak marně snažil rozbalit těžkou a tuhou plachtu a rozvázat pevné uzly na nylonovém provaze. S jedinou zdravou rukou a prsty zdřevěnělými tak, že jsem je ani pořádně neovládal, to byla činnost odsouzená předem k nezdaru. V hlavě mi hučelo a obestíraly mě mrákoty. Ze všeho nejvíce jsem se v tu chvíli bál, že omdlím a ta věc mi zůstane na palubě.

Vleže na boku jsem využil posledních paprsků zapadajícího slunce, abych si podle ostrova stanovil polohu. K orientaci jsem zvolil spojnicí shluku palem a jakéhosi pahorku. Pečlivě jsem si zaměřený kurz poznamenal.

Pak jsem otevřel vrátka v zábradlí, kterými jsme obvykle na palubu vytahovali velké ryby. Oběma nohama jsem se opřel do balíku v plachtovině a odsunul ho k okraji. Stačilo zabrat ještě jednou. Balík se překulil přes hranu paluby a s hlučným cáknutím zmizel v moři. Slané kapky se mi rozstřílely po obličejí.

Z té námahy se znovu otevřely rány a zubožené svršky mi opět začala promáčet krev. Vydal jsem se po palubě zpátky, ale už se to nedalo zvládnout. Naposledy jsem omdlel ve chvíli, kdy jsem došel ke kokpitu.

Probudilo mě ranní slunce a chraplavé skřehotání. Když jsem ale otevřel oči, slunce jako by bylo nějak zastíněné nebo potemnělé..., jako při zatmění. Viděl jsem nejasně a rozmazaně, a když jsem se pokusil otočit, neměl jsem k tomu vůbec sílu. Naplno na mě dolehla bolest a slabost. Tanečnice byla nezvykle nakloněná, nejspíš zůstala třet někde na mělčině nebo na pláži.

Upřeně jsem se zahleděl do lanoví nad sebou. Jako slepice na hradle tam vedle sebe na křížovém stěžni seděli tři černohřbetí rackové. Natáčeli hlavy do strany, aby si mě mohli důkladně prohlédnout, a mně se zdálo, že už si na mě chystají ty svoje mohutné, silné, jasně žluté zobany. Uvědomil jsem si, že jsem je snad nikdy neviděl takhle zblízka. Horní čelisti zobáků byly zakončeny ostře zahnutou, jako jasná třešeň červenou špicí. Sledovali mě lesknoucíma se černými očkami a samou nedočkavostí se čepýřili.

Pokusil jsem se na ně houknout, abych je zahnal, ale rty se mi ani nepohnuly. Byl jsem doslova bezmocný. Věděl jsem, že se mi brzy pusť do očí. Vždycky jdou ze všeho nejdřív po očích.

Pak si jeden z nich dodal odvahy, rozepjal křídla a slétl ke mně na palubu. Složil perutě a dokolébál se o pár krůčků blíž. Upřeně jsme na sebe civěli. Znovu jsem se pokusil zaječet, ale nevydal jsem ani hlásku. Racek opět popošel, natáhl krk,

rozevřel ten odporný zoban a zlověstně zaskřehotal. Cítil jsem, jak se v mém zoufale zmučeném těle všechno stáhlo hrůzou z toho, co se mnou ten pták provede.

Najednou se racčí skřehotání změnilo a vzápětí se nade mnou rozezněl zvuk tlukoucích křídel. Pták, jehož jsem měl možnost sledovat z nepříjemné blízkosti, zavřískal znovu, tentokrát však jaksi zklamaně, a zvedl se do vzduchu. V obličejí jsem ucítil prudký poryv vzduchu rozráženého mocnými letkami.

Nadlouho se pak rozhostilo ticho. Ležel jsem na podivně se svažující palubě a přemáhal mrákoty, jež už se o mě zase pokoušely. Zničehonic jsem kdesi stranou zaslechl nějaké škrábání.

Pootočil jsem hlavu, abych se podíval, co je to tentokrát, a přesně v tom okamžiku se nad úrovní paluby vynořil temně čokoládový obličej. Zíral na mě ze vzdálenosti nějakých šedesáti centimetrů.

„Kristaboha!“ pronesl povědomý hlas. „Jste to vy, pane Harry?“

Teprve později jsem se dozvěděl, že Henry Wallace, jeden z místních lovců želv, tábořil na atolu, a když ráno vstal z pelechu vystlaného suchou travou, spatřil Tanečnici vyhozenou odlivem na písčnou mělčinu na laguně. Už se na ní stačilo usadit hejtno racků. Přebrodil se proto mělčinou blíž a vyškrábal se po boku, aby nahlédl do kokpitu, ve kterém to vypadalo spíš jako na jatkách.

Chtěl jsem mu říci, jak moc jsem mu vděčný a jak strašně rád ho vidím, chtěl jsem mu slíbit, že má u mě doživotně pivo zdarma, ale namísto toho jsem se jen rozplakal. Prostě se mi z očí začaly proudem řinout slzy jako hrachy. Neměl jsem sílu ani vzlykat.

„Takovýhle škrábaneček,“ divil se MacNab. „Kvůli tomu toho tolik naděláme?“

Zatímco mi cosi kutil v zádech, lapal jsem po dechu. Kdybych na to měl sílu, vyskočil bych z nemocničního lůžka a ten krám, co se mi s ním vrtal v zádech, bych mu vrazil, kam zasloužil. Takhle jsem ale jen slabě sténal.

„No tak, doktore, to vás ještě před vyhozením z fakulty neučili o morfiu a takových těch věcech?“

MacNab mě obešel, aby mi viděl do obličje. Byl to otýlý, zarudlý padesátník s šedivějšími vlasy a knírem. Jako anestetikum by mi mohl docela dobře posloužit jeho dech.

„Harry, člověče, tyhle sajrajty stojí prachy! Myslíte si, že mi to pojišťovna zaplatí? Nebo jste tu snad za svoje?“

„Zrovna jsem se rozhodl, že radši za svoje.“

„Fajn, jak je ctěná libost,“ prohlásil. „Ostatně - muž ve vašem postavení, že...“ Kývl na sestru. „Tak, broučku, dejte panu Harrymu kapku morfia, než se do toho dáme.“ Zatímco čekal, než sestra nachystá injekci, dál mě bavil společenskou konverzaci. „Večer jsme do vás napumpovali tři litry krve. Málem jste nám vyschnul. Vcucnul jste to do sebe jak houba.“

No, člověk holt na St. Mary nemůže čekat zrovna giganta medicíny. Skoro bych i věřil fámám, že jede v holportu s Fredem Cokerem a jeho pohřebním ústavem. Po ostrově se to šušovalo vcelku běžně.

„Jak dlouho si mě tady chcete nechat, doktore?“

„Maximálně měsíc.“

„Měsíc!“ Zalapal jsem po dechu a pokusil se posadit. Dvě sestry najednou se do mě opřely, aby mi v tom zabránily. Zrovna velkou práci jim to nedalo, protože jsem pořád ještě sotva dokázal zvednout hlavu. „Měsíc si nemůžu dovolit. Panebože, vždyť vrcholí sezóna! Příští týden mi přijede další skupina...“

Jedna ze sester už ke mně spěchala se stříkačkou.

„Chcete mě zruinovat? Já si nemůžu dovolit vynechat jediný termín...“

Ucítil jsem vpich jehly.

„Harry, kamarádíčku, vy můžete na tuhle sezónu zapomenout. Rybařit se nebude,“ prohlásil zvesela doktor a začal ze mě vytahovat kousky tkáně a střípky olova. Spokojeně si při tom pobrukoval jakousi těžko identifikovatelnou melodii. Morfium sice otupilo bolest, nikoliv však mé zoufalství. Pokud nám s Tanečnicí uteče polovina sezóny, jsme v koncích. Nebudu mít z čeho pokračovat. Zase mě jednou dostaly prachy. Bože, jak já je nesnáším...

MacNab mě ovinul čistým běloskvoucím obvazem a dál mi vléval do srdce optimismus a chuť do života.

„Asi už vám nikdy nebude spolehlivě sloužit levá paže, Harry. Pravděpodobně bude ztuhlá a slabší než dřív. Zase ale budete mít jizvy, s jakými se holkám jen tak někdo nepochlubí.“ Dokončil obvazování a obrátil se k sestře. „Převazovat po šesti hodinách, desinfikovat eusolem a po čtyřech hodinách obvyklou dávku aureomycytinu. Večer tři mogadony a já se na něj ráno při vizitě přijdu podívat.“ Znovu se otočil ke mně a v úsměvu mi ukázal zkažené zuby, které nezakryl ani bujný, neupravený knír. „Hned za dveřmi čekají snad všichni policajti z ostrova. Budu je muset pustit dovnitř.“

Vykročil ke dveřím, vzápětí se ale zastavil a uchechtl. „Řeknu vám, že na těch dvou jste si dal sakra záležet. Div jste je nerozházal po okolí lopatou. Pěkná práce, kamaráde.“

Inspektor Daly měl na sobě neposkrvněnou, dokonale nažehlenou a upravenou khaki uniformu. Kožený opasek a doplňky se leskly jako zrcadlo.

„Dobré odpoledne, pane Fletchere. Přišel jsem vás vyslechnout. Doufám, že se na to cítíte dost silný.“

„Cítím se přímo báječně, inspektore. Jednoho přece ne-rozhodí taková prkotina jako kule do prsou.“

Daly se otočil ke konstáblu, který stál až dosud v pozadí, a pokynul mu, aby mu k lůžku přistavil židli. Když se posadil a vyndal si blok a tužku, konstábl tiše řekl: „Mrzí mě, že jste to takhle schytl, pane Harry.“

„Díky, Wally, ale měl bys vidět je.“

Wally byl jeden z Chubbyho synovců, vysoký, statný, snědý a mimořádně pohledný mládenec. Jeho matka mi právala prádlo.

„Viděl jsem je,“ odvětil s úsměvem. „To teda byla síla!“

„Pokud jste připraven, pane Fletchere,“ skočil nám nadutě do řeči Daly popuzený naším povídáním, „tak můžeme začít.“

„Jen do toho,“ prohlásil jsem. Výpověď už jsem měl připravenou. Jako každý dobrý příběh i tohle byla pravda a nic než pravda, jen jsem sem tam něco vypustil. Nezmiňoval jsem se o pokladu, který z mořského dna vyzvedl James Noith a

který já jsem zase shodil do vody u Racčího ostrova. Zrovna tak jsem Dalyho nezatěžoval detaily o místech, v nichž jsme pátrání prováděli. Pochopitelně, že to chtěl vědět. Vracel se k tomu v jednom kuse.

„Co hledali?“

„Nemám ponětí. Dávali si zatraceně dobrý pozor, aby mi to neprozradili.“

„Kde k tomu došlo?“ Nedal se odbýt.

„Za Sledím útesem jižně od mysu Rastafa Point.“ Do těchhle míst je to od úžiny u Dělového útesu dobrých devadesát kilometrů.

„Dokázal byste najít přesně to místo, kde se potápěli?“ ptal se dychtivě.

„To sotva. Leda tak s přesností plus minus pár kilometrů. Já jsem jen dělal, co mi řekli.“

Daly si zklamaně hryzl jemný pěstěný knír.

„Takže vy tvrdíte, že na vás zaútočili bez varování.“ Přikývl jsem. „Proč to udělali? Netušíte, proč by se vás pokoušeli zabít?“

„Víte, tohle jsme moc neprobírali. Neměl jsem čas se jich zeptat.“ Začínal jsem být už zase zoufale unavený a slabý. Nechtělo se mi pokračovat ve zpovědi, protože jsem se bál, že bych mohl udělat chybu. „Když po mně Guthrie začal pálit z toho svého kanónu, nevypadalo to, že by si chtěl povídat.“

„Tohle není žádná legrace, Fletchere,“ oznámil mi škrobeně a já jsem stiskl tlačítko zvonku vedle lůžka. Sestra musela čekat hned za dveřmi.

„Sestro, je mi hrozně špatně.“

„Budete muset okamžitě odejít, inspektore.“ Otočila se k oběma policistům jako kvočna hájící svá kuřata a jemně, leč nekompromisně je vytlačila z pokoje. Pak se vrátila, aby mi načechrala polštáře.

Byla to půvabná drobná dívka s ohromnými tmavými očima a vosím pasem staženým tak, aby nad ním ještě víc vyniklo bujně, krásně tvarované poprsí ozdobené zdravotnickým odznakem a nějakými brožemi. Zpod rozkošného čepečku se draly neposedně bohaté kaštanové kadeře.

„Jak se vlastně jmenujete?“ zašeptal jsem ochraptěle.

„May.“

„Sestro May, jak je možné, že jsem vás tu nikdy neviděl?“ zeptal jsem se, když se nade mě naklonila, aby mi upravila deku.

„Nejspíš jste se pořádně nedíval, pane Harry.“

„No, teď se teda dívám.“ Naditou sněhobílou blůzu stejnochranně jsem měl v tu chvíli pár centimetrů od špičky nosu. Rychle se narovnala.

„Slyšela jsem o vás, že jste hrozný chlap,“ prohlásila. „Teď vidím, že pověsti nelhaly.“ Úsměvu se ale ubránit nedokázala. „A koukejte už spát. Musíte zase zesílit.“

„Jo, pak si zase popovídáme,“ napadlo mě. To už se zasmála nahlas.

Následující tři dny jsem měl spoustu času na přemýšlení. Návštěvy jsem měl po dobu, než bude skončeno vyšetřování, zakázané. Daly postavil konstábla ke dveřím jako stráž, takže nebylo pochyb, že jsem obviněn z bestiální vraždy.

Pokoj jsem měl vzdušný a byl v něm příjemný chládek. Osvěžil i výhled přes trávníky na háj vysokých banánovníků s temně zelenými obrovskými listy, nad nimiž se tyčily masivní hradby staré pevnosti s děly na cimbuří. Jídlo bylo vynikající, hlavně ryby a ovoce, a se sestrou May jsme se - ač nikoliv intimně - docela sblížili. Dokonce mi na pokoj propašovala láhev Chivas Regál, kterou jsme schovali do mísy určené k úplně jinému účelu. Právě od May jsem se dozvěděl, že celý ostrov mluví jen o nákladu, který Tanečnice přivezla do hlavního přístavu. Řekla mi, že Matersona a Guthrieho pochovali na starém hřbitově. V těchhle zeměpisných šířkách mrtvola moc dlouho nevydrží.

Během těch tří dnů jsem se rozhodl, že balík, který jsem shodil do vln nedaleko Racčího ostrova, tam také zůstane. Je jisté, že od nynějška mě bude sledovat až příliš mnoho očí a jsem proto totálně v nevýhodě. Nemohu tušit, kdo mě pozoruje a proč. Musel jsem se držet stranou alespoň do doby, než zjistím, odkud s největší pravděpodobností přiletí další kulka. Taková hra se mi ani dost málo nelíbila. Karty rozdával někdo jiný a já se musel držet při zdi.

Také jsem hodně přemýšlel o Jimmym Northovi. Pokaždé, když jsem cítil, že začínám zbytečně truchlit, jsem se snažil sám sobě namluvit, že to byl cizí člověk, který pro mě nic neznamená. Ale nezabíralo to. To je už taková moje slabost, na kterou si pořád musím dávat pozor. Snadno se totiž citově vážu na druhé. Snažím se jít životem sám a vyhýbat se závazkům, takže po těch letech už se přece jen začínají dostavovat nějaké úspěchy. Dneska se mi stává jen zřídka, aby mým brněním někdo pronikl tak, jako se to podařilo Jimmymu Northovi.

Třetí den už jsem se cítil poněkud silnější. Posadit jsem se dokázal bez cizí pomoci a ani to tolik nebolelo.

Úřední vyšetřování probíhalo u mě v pokoji. Odehrávalo se za zavřenými dveřmi a účastnily se ho pouze osoby zastupující na St. Mary zákon, právo a spravedlnost.

Vedl to sám prezident oblečený jako vždy v černém se sněhobílou košilí, která dokonale ladila se svatozáří bílých vlasů, věnčící lysou lebku. Asistoval mu soudce Harkness, vysoký a hubený chlapík s pletí sežehnutou tropickým sluncem do temně hnědého odstínu. Výkonnou moc tu samozřejmě - jak jinak - reprezentoval inspektor Daly.

Prezident se ze všeho nejdřív zajímal o mé zdraví a pohodlí. Byl jsem přece jedním z jeho chlapců.

„Hlavně se teď nijak neunavujte, pane Harry. Cokoliv budete chtít, stačí říci, rozumíte? Přišli jsme si jen vyslechnout vaši verzi, ale chci vás ujistit, že se nemusíte bát. Nic se vám nestane.“

Inspektor Daly se zatvářil, jako by mu zrovna rvali šestku vpravo nahoře. Jeho vězeň byl prohlášen za nevinného dřív, než soud vůbec začal. Radost mu tedy pan prezident rozhodně neudělal.

Odvyprávěl jsem tedy svoji historku znovu. Kdykoliv jsem si udělal pauzu, abych se nadechl, prezident mé vyprávění komentoval obdivnými poznámkami, a když jsem skončil, vrtěl užasle hlavou.

„Pane Harry, mohu jen říci, že je málo mužů, kteří by měli odvahu a sílu postavit se těm gangsterům tak, jako jste to

dokázal vy. Nemám pravdu, pánové?“

Soudce Harkness horlivě přitakal, zato inspektor Daly zarytě mlčel.

„A gangsteři to také doopravdy byli,“ pokračoval prezident. „Poslali jsme jejich otisky do Londýna a dnes jsme se dozvěděli, že sem ti muži přijeli pod falešnými jmény a oba měli záznamy na Scotland Yardu. Gangsteři, oba dva.“

Prezident pohlédl na soudce Harknesse. „Nějaké otázky, pane soudce?“

„Ani ne, pane prezidente.“

„Dobrá,“ přikývl spokojeně prezident. „A co vy, inspektore?“ Daly okamžitě vytáhl strojem hustě popsaný list kancelářského papíru. Prezident se nijak nesnažil tajit podráždění.

„Pan Fletcher je stále ještě ve velice vážném stavu, inspektore. Doufám, že jsou ty vaše otázky skutečně důležité.“

Inspektor Daly viditelně zaváhal a prezident na nic nečekal. „Výborně, takže jsme všichni zajedno,“ prohlásil svižně.

„Verdikt zní nezaviněné zabití. Pan Fletcher jednal v sebeobraně a je tímto zproštěn viny v plném rozsahu. Nebudou proti němu vznesena žádná obvinění.“ Otočil se ke stenografce usazené v koutě. „Máte to? Přepište to a pošlete mi to do úřadu k podpisu.“ Vstal a přistoupil až k mému lůžku. „Hlavně se brzy uzdravte, pane Harry. Jakmile na tom budete lépe, očekávám vás ve vládním paláci na večeři. Tajemník vám pošle oficiální pozvání. Chci si celý ten příběh vyslechnout znovu.“

Doufám, že až se před soud dostanu příště, k čemuž docela určitě dojde, budou se mnou zacházet zase takhle.

A protože jsem byl oficiálně prohlášen za nevinného, konečně mi povolili návštěvy.

Chubby s paní Chubbyovou se dostavili společně oblečení - jak jinak - do obvyklého jednotného úboru. Paní Chubbyová upekla svůj pověstný banánový koláč. Nezapomněla, jakou mám pro něj slabost.

V Chubbyho nitru zjevně zápolily dva rozporuplné pocity. Prvním byla úleva, že mě vidí živého, druhým vztek na to, co jsem provedl Tanečnici. Když mi to začal servírovat, mračil se jako čert.

„Palubu už nikdo nikdy nevyčistí, člověče! Je tím svinstvem celá nasáknutá! A ta tvoje flinta úplně rozštípala přepážku kajuty. S Angelem jsme na tom dělali jako volí tři dny a ještě to pár dní zabere.“

„Promiň, Chubby. Až budu příště po někom střilet, napřed si ho postavím k zábradlí.“ Věděl jsem, že až Chubby s opravou skončí, nikdo nepozná, kde co bylo rozbité.

„A kdy vlastně půjdeš domů? Táhne teď spousta velkých ryb, Harry.“

„Už brzy, Chubby. Nanejvýš ještě týden.“

Chubby si odfrkl. „Doneslo se mi, že Fred Coker poslal telegram všem zákazníkům, cos měl na zbytek sezóny na-smlouvané, že jsi na tom zdravotně špatně, a dohodil je panu Colemanovi.“

V tu chvíli jsem se přestal ovládat. „Tak řekni Fredu Co-kerovi, aby sem co nejdřív dotáhnul tu svou černou prdel!“ zařval jsem.

Dick Coleman měl smlouvu s hotelem Hilton. Ten financoval nákup dvou rybářských lodí, které Colemanovi vedli nějací přivandrovalci. Nikdy toho moc neulovili - neměli pro to cit. Coleman měl co dělat, aby sehnal zákazníky; dokázal jsem si domyslet, že Fred Coker dostal hodně slušnou provizi, když mu dohodil moje kšefty. Coker přišel druhý den ráno.

„Pane Harry, doktor MacNab mi řekl, že tuhle sezónu už lovit nebudete. Nemohl jsem nechat zákazníky na holičkách. Přece nepřipustím, aby sem letěli devět tisíc kilometrů a našli vás v nemocnici. To jsem prostě nemohl udělat - musel jsem myslet na svoji pověst.“

„Pane Cokere, vaše pověst smrdí zrovna jako ty prachy, co vám strčili bokem,“ usadil jsem ho. Odpovědí mi byl mdlý úsměv zpoza zlatých brejliček. Pochopitelně měl pravdu. Bude ještě hodně dlouho trvat, než s Tanečnicí znovu vyrazím za rybami.

„Teď se nerozčilujte, pane Harry. Jakmile se uzdravíte, seženu vám pár lukrativních zakázek.“

Samozřejmě mluvil o nočních kšeftech. Z jedné plavby mohl mít provizi až sedm set padesát dolarů. Na tuhle práci bych stačil i v současném zbídačelém stavu, protože při nočních kšeftech stačilo prostě jen Tanečnici dovést tam a zpátky - tedy pokud nenastaly problémy.

„Na to zapomeňte, pane Cokere. Řekl jsem vám, že teď už budu jen rybařit, nic víc.“ Přikývl a pokračoval dál, jako bych vůbec nic neřekl.

„Neustále se na vás vyptává jeden váš starý zákazník.“

„Maso nebo bedny?“ zeptal jsem se stručně. Maso jsme říkali ilegální přepravě lidí z africké pevniny nebo na ni. Bývali to svržení politici přehající před zabijáckými komandy, jindy zase politici, jejichž hvězda měla teprve vyjít a kteří se pokoušeli radikálně změnit režim. Bedny obyčejně obsahovaly smrtelně nebezpečné zboží a transponovaly se výhradně na pevninu. Kdysi se tomu prý říkávalo pašování zbraní.

Coker zavrtěl hlavou, chytil se jednou paží za nos a druhou protáhl jejím ohbím, jako když jsme si v dětství hrávali na slony. Takže slonovina. Silná, rozbuje lá a dokonale organizovaná pytlácká síť systematicky likvidovala populaci afrických slonů jak v rezervacích, tak v oblastech obývaných domorodými kmeny v celé východní Africe. Orient představoval pro obchod se slonovinou neustále lačný trh nabízející vysoké ceny. K dopravě vzácného nákladu z ústí řeky přes nebezpečné pobřežní vody až tam, kde ve vodách Mosambického průlivu čekala velká a rychlá arabská plachetnice dhou, bylo zapotřebí rychlého člunu s dobrým kapitánem.

„Pane Cokere,“ pronesl jsem unaveně, „napadlo vás někdy zajít na ušní?“

„Ne, pane Harry“ odvětil nenuceně a opatrně se usmál. „Řekl jsem zákazníkovi, že cena šla nahoru. Máme přece inflaci a také cena nafty roste...“

„Kolik?“

„Sedm tisíc dolarů za jednu cestu.“ Nebylo to zase tolik, když člověk uvážil, že si z toho Coker strhne svých patnáct procent a pak bude třeba stejným dílem podmáznout inspektora Dalyho, aby zamhouřil oči a zacpal si uši. Ke všemu

ještě Chubby a Angelo při každém nočním kšeftu dostávali rizikový příplatek po pěti stech dolarech.

„Zapomeňte na to, pane Cokere,“ řekl jsem nepřesvědčivě. „Prostě můj sen sežehle dvě rybářské party.“ On ale dobře věděl, že tomu neodolám.

„Seženu vám je hned, jak budete schopni vyplout na lov. Kdy chcete mezitím podniknout první noční plavbu? Mám jim říci, že za deset dní? Bude nejvyšší příliv a úplněk.“

„Tak dobře,“ souhlasil jsem rezignovaně. „Za deset dní.“

Jakmile jsem přistoupil k tomuhle pozitivnímu rozhodnutí, jako by to urychlilo moji rekonvalescenci. Rány se hojily bez jakýchkoliv problémů. K rychlému uzdravování samozřejmě významnou měrou přispěla i moje vynikající fyzická kondice. Rány v paži a na zádech se začaly jako zázrakem smršťovat.

Moje uzdravování vyvrcholilo šestého dne. Zatímco mě sestra May omývala jako vždy žínkou, došlo k monumentálnímu projevu fyzické svěžesti. Zapůsobilo to dokonce i na mě, a že to pro mě není nic nového. Sestra May z toho byla tak paf, že se zmohla jen na chraplavé zašeptání.

„Páni!“ vypravila ze sebe. „To už jste určitě zase při síle.“

„Sestro May, myslíte, že se tohle dá nevyužít?“ Rozhodně zavrtěla hlavou.

Od té doby jsem se na svět kolem sebe zase začínal dívat optimističtějšíma očima. Není tedy divu, že jsem si vzpomněl i na tajemství potopené u Racčího ostrova. Cítil jsem, že mé předsevzetí jaksi ochabuje.

Prostě se na to jen mrknu, slíbil jsem si v duchu. Ale až budu mít jistotu, že se situace uklidnila.

Konečně mi dovolili několik hodin denně chodit. Nedokázal jsem se ubránit neklidu. Už jsem to zkrátka ve špitále nemohl vydržet, dokonce ani soustředěné úsilí sestry May nedokázalo utlumit moji znovu se probouzející energii.

MacNab nevěřil svým očím.

„Hojí se to dobře, Harry, to vám tedy řeknu. Krásně se to zatahuje - takže ještě týden.“

„Ale ani den navíc!“ prohlásil jsem nekompromisně. Ode dneška za sedm dní mě čekala noční plavba. Coker to dohodl bez jakýchkoliv problémů. Tu práci jsem sakramentsky potřeboval, stál jsem na pokraji bankrotu.

Moje posádka za mnou přicházela každý večer a pokaždé mi hlásila, jak se pokročilo s opravami Tanečnice. Jednou večer přišel Angelo o něco dřív než obvykle. Oblečený jako vždycky, když vyrážel za ženskými - kovbojské boty a tak dál. Jenže vypadal podivně krotký a nebyl sám.

Kočka, co si přivedl s sebou, byla mladičká učitelka ze státní mateřské školky nedaleko pevnosti. Znal jsem ji jen od vidění, občas jsem ji potkal na ulici a vždycky zůstalo jen u letmého úsměvu. Máti Eddy mi jednou vyložila, jak ji vidí ona.

„Tahle Judith je moc hodná holka. Žádná jen tak do větru jako některé ostatní. Chlap, co ji jednou dostane za ženu, bude mluvit o velkém štěstí. Bude to moc dobrá manželka.“

Kromě toho moc dobře vypadala. I v těch konzervativních šatech vynikla její štíhlá, pružná postavička. Slušelo jí to.

„Dobrý den, pane Harry,“ pozdravila plaše.

„Nazdárek, Judith. To je od vás hezké, že jste přišla.“ Podíval jsem se na Angela a nedokázal jsem potlačit úsměv.

Neustále uhýbal před mým pohledem a jak zoufale lovil slova, červenal se jako školák.

„Chceme se s Judith vzít,“ vybrebl nakonec. „Chtěl jsem, abys to věděl, šéfe.“

„Myslíte, že ho dokážete zvládnout, Judith?“ zasmál jsem se s gustem.

„To uvidíte.“ V očích jí to zablesklo tak, že další otázky byly zbytečné.

„To je báječné. Na vaši svatbě si беру na starost proslov,“ slíbil jsem. „Dovolíte Angelovi, aby u mě dál dělal?“

„Ani mě nenapadne mu bránit,“ prohlásila. „Má u vás dobrou práci.“

Zůstali celou hodinu, a když odešli, pocítil jsem docela malinký osten závisti. Musí to být hezké, mít někoho..., tedy kromě sebe sama. Napadlo mě, že kdyby se mi jednoho dne povedlo najít tu pravou, mohl bych to také zkusit. Pak se ve mně ale zase ozvala lety vypěstovaná ostražitost a tuhle myšlenku jsem zavrhl. Na světě je hrozná spousta ženských a jeden nemá žádnou záruku, že vybere správně.

MacNab mě nakonec propustil o dva dny dřív, než slíboval. Šaty na mém vyhublém kostnatém těle plandaly jako na strašákově do zelí. Shodil jsem skoro třináct kilo, původně tmavě opálená pleť hrála spíš do špinavě žlutohněda a pod očima jsem měl temné promodralé kruhy. Slabý jsem byl pořád jako moucha. Paže mi ještě visela v závěsném obvazu, ale převazovat už jsem s iji mohl sám.

Angelo zajel s pickupem k nemocnici a počkal, než se na schodišti rozloučím se sestrou May.

„Bylo příjemné tě poznat, pane Harry.“

„Přijď se za mnou co nejdřív podívat do chajdy. Usmažím ti rači směs a dáme si k tomu nějaké to víno.“

„Smlouva mi končí příští týden. Potom se vracím do Anglie.“

„Tak hodně štěstí,“ popřál jsem jen.

Angelo mě odvezl na hlavní molo a s Chubbym jsme tam strávili hodinu kontrolou opravené Tanečnice.

Paluby všechny bílé jako sníh, dřevěné obložení přepážky salonu vyměněné. Byla to tak krásná tesařská práce, že jsem na ní dokonce ani já nenašel sebemenší chybičku.

Pluli jsme s Tanečnicí plavebním kanálem až k Ovčímu mysu. S chutí jsem se oddával příjemnému pocitu mít ji zase pod sebou, vnímat jak lehce brázdí vlny a slyšet uklidňující bubláni motorů. Vrátili jsme se až za soumraku, vyvázali ji u mola a zůstali potmě sedět na můstku. Popíjeli jsme pivo rovnou z plechovek a povídali si.

Řekl jsem jim, že na zítřek máme domluvenou noční plavbu. Zeptali se, kam a co to bude za náklad. Nic víc - bylo to jasné, žádné námitky.

„Budu už muset,“ vstal Angelo. „Musím ještě vyzvednout Judith z večerní školy.“ Společně jsme doveslovali ve člunu na břeh.

Za skladiště ananasu vedle mého starého pickupu stál policejní landrover. Když jsme přicházeli, vystoupil kon-stábl

Wally. Nejdřív pozdravil strýce a pak se obrátil ke mně.

„Nerad vás obtěžuji, pane Harry, ale inspektor Daly chce, abyste ho navštívil nahoře v pevnosti. Prý je to naléhavé.“

„Panebože,“ zavrčel jsem, „do zítřka to snad počká.“

„Prý ne, pane Harry,“ namítl Wally omluvně. Rozhodl jsem se mu vyhovět hlavně kvůli němu samotnému.

„Tak jo, pojedu za tebou s pickupem, ale nejdřív musíme vysadit Chubbyho a Angela.“

Napadlo mě, že Daly se nejspíš chce ještě na poslední chvíli handrkovat o výši všimného. Obvykle to řešil Fred Coker, usoudil jsem ale, že Daly zvyšuje cenu, za jakou je ochoten prodávat svou čest.

Řídil jsem jednou rukou, a když jsem potřeboval zdravou ruku na řízení, přidržoval jsem si volant kolenem. Přesto mi nedělalo potíže sledovat červená koncová světla Wallyho landroveru. Za chvíli jsme překodrcali padací most a pak už jsem zastavil vedle policejního vozu na nádvoří pevnosti.

Mohutné kamenné hradby byly vystavěny z dřiny, potu a krve otroků někdy v polovině osmnáctého století. Na široké předprsni stál šestatřicetiliberní kanón, který střežil průliv i vjezd do hlavního přístavu.

Jedno křídlo pevnosti obsadily policejní kanceláře, vězení a zbrojnice. Zbytek zabraly vládní instituce a rezidence prezidentských a vládních úředníků.

Po hlavním čelním schodišti jsme došli do služebny a Wally mě bočními dveřmi pustil do dlouhé chodby. Na jejím konci nás schody zavedly dolů, následovala další chodba a znovu kamenné schody.

Tady dole jsem byl poprvé v životě a musím přiznat, že to na mě udělalo obrovský dojem. Kamenné zdi tu musely být silné snad přes pět metrů. Nejspíš tu kdysi bývala prachárna. Nijak zvlášť by mě v tu chvíli nepřekvapilo, kdyby na nás za těmi tlustými, těžkými a časem zašlými dubovými dveřmi pobítl železnými pláty, před nimiž jsme se na konci poslední chodby ocitli, číhala Frankensteinova obluda. Vešli jsme dovnitř.

Od Frankensteinů tam nebyl nikdo, ale zase tolik jsem se nespítl. Čekal na nás inspektor Daly s dalším konstáblem. Okamžitě jsem si všiml, že jsou oba ozbrojeni. Místnost s vydlážděnou podlahou zela prázdnotou až na dřevěný stůl a čtyři obyčejné umělohmotné židle. Kamenné stěny nebyly ani obílené.

Výklenek v zadní zdi vedl do chodby, v níž se nacházela řada cel. Osvětlení tu skýtaly pouze holé stowattové žárovky zavěšené na černém kabelu vedoucím bez jakéhokoliv krytí pod trámovým stropem. S ostrým, ničím nestíněným světlem výrazně kontrastovaly tvrdé černé stíny v koutech místnosti.

Na stole ležela moje útočná puška FN. Nechápat jsem se na ni podíval.

Wally za mnou zavřel dubové dveře.

„Pane Fletchere, je to vaše zbraň?“

„Vy víte sakra dobře, že je,“ prohlásil jsem rozzlobeně. „Na co si to tady krucinál hrajete, Daly?“

„Harolde Delville Fletchere, zatýkám vás pro nezákonné držení střelných zbraní kategorie A. Jako důkaz uvádím automatickou pušku model Fabrique Nationale, výrobní číslo 4163215.“

„Vám muselo přeskočit,“ prohlásil jsem a dal se do smíchu. Jemu se ale mé veselí očividně nelíbilo. Tenké bezkrevné rty se pod tím jeho hitlerovským knírkem zkrivily, jako když děcko začne trucovat. Vzápětí kývl na oba konstáblы. Ti to okamžitě pochopili a zmizeli za dubovými dveřmi.

Zaslechl jsem jen cvaknutí západky dveří - a byli jsme s Daly m samí. Stál ode mě dost daleko a pouzdro s pistolí měl rozepnuté.

„Jeho Excellence o tom ví. Daly?“ otázal jsem se stále ještě s úsměvem na rtech.

„Jeho Excellence opustila St. Mary dnes ve čtyři hodiny odpoledne. Pan prezident odcestoval do Londýna na konferenci hlav států Commonwealthu. Nevráti se dřív než za dva týdny.“

To už mi úsměv na rtech zmrzl. Věděl jsem, že je to pravda. „Něco mi říká, že bezpečnost státu je teď vážně ohrožena.“ Ted' se usmíval on - slabě a pouze ústy. „Než budeme pokračovat, ubezpečuji vás, že to myslím vážně.“

„Věřím vám,“ utrousil jsem.

„Mám na vás dva týdny, Fletchere. Dva týdny tady budeme sami. Tyhle zdi jsou opravdu tlusté. Můžete dělat kravál, jaký chcete.“

„Jste obyčejná podělaná zřůda, nic víc.“

„Můžete se odsud dostat jen dvěma způsoby - budto se dohodneme, nebo si vás Fred Coker odveze v rakvi.“

„Tak povídejte, co chcete, drahouši.“

„Chci přesně - a myslím opravdu přesně - vědět, kde vaši zákazníci prováděli podmořské průzkumy, než začalo to střílení.“

„Už jsem vám to řekl - někde pod Rastafa Pointem. Přesně bych vám to ukázat nesvedl.“

„Fletchere, vy víte, kde to bylo, s přesností na centimetry. Vsadím na to váš krk. Takovou šanci byste si ujít nenechal. To vy dobře víte. Víte to i já - a oni to věděli taky. Proto se vás pokusili odrovnat.“

„Inspektore, jděte se bodnout,“ zavrčel jsem otráveně.

„A navíc - nebylo to nikde pod Rastafa Pointem. Pracovali jste odtamtud na sever směrem k pevnině. Zajímalo mě to, tak jsem si trochu pohlídal váš pohyb.“

„Bylo to někde kolem Rastafa Pointu,“ trval jsem dál úporně na svém.

„V pořádku,“ přikývl Daly. „Doufám, že nejste tak tvrdý, jak se děláte, Fletchere, protože by to byla zdoluhavá a odporná práce. Ale než začneme po zlém, upozorňuji vás, abyste neplýtl časem na falešné údaje. Nechám si vás tady, než si je ověřím - mám na to dva týdny.“

Civěli jsme jeden na druhého a já ucítil, jak mi přeběhl po zádech mráz. Uvědomil jsem si, že Peter Daly si to bude vychutnávat. Jeho tenké rty se natěšeně špulily a oči se mu téměř nepřičetně leskly.

„Víte, v Malajsku jsem získal spoustu zkušeností s vyslýcháním. Fascinující obor, to vám řeknu. Nikdy ho nezvládnete dokonale. Často povolí jako první ti na pohled nejtvrdší a nejsilnější, kdežto malí zmetkové se drží bůhvíjak dlouho...“

Takže on to bude dělat pro potěšení, napadlo mě. Teď už jsem na něm pozoroval zřetelné projevy vzrušení z toho, že bude moci někomu působit bolest. Rytmus jeho dechu se změnil - dýchal rychleji a hlouběji a do tváří mu stoupal nach. „Vy jste samozřejmě momentálně fyzicky značně indis-ponován, že, Fletchere? Práh bolesti budete mít s největší pravděpodobností po té vaší nedávné nehodě značně snížený. Myslím, že to nebude trvat dlouho...“ Vypadal, že toho lituje. Vzpchopil jsem se a napjal všechny svaly. Napadlo mě, že když po zlém, pak budu muset začít já. „Ne!“ vyštěkl. „Nedělejte to, Fletchere.“ Položil dlaň na rukojeť pistole. Stál ode mě dobrých pět metrů. Já jsem měl jen jednu paži zdravou, byl jsem slabý, za zády jsem měl zamčené dveře a dva ozbrojené konstáblů..., uvolnil jsem se a ramena mi poklesla.

„Tak je to lepší.“ Už se zase usmíval. „Teď bude asi nejvhodnější, když vám nasadíme železka a přicvakneme si vás na cele k mřížím. Pak se dáme do práce. Až budete mít dost, stačí říct. Myslím, že dojdete k názoru, že můj elektrický aparát je sice jednoduchý, ale účinný. Je to jen dvanácti voltová autobaterie a koncovky, které připojím na zajímavá místa na těle...“

Natáhl se kamsi za sebe a já si teprve teď všiml tlačítka elektrického zvonku na stěně. Jakmile ho stiskl, za dubovými dveřmi jsem zaslechl slabé zazvonění.

Západka dveří odskočila a oba konstáblé byli zase zpátky.

„Odvedte ho na celu,“ rozkázal Daly. Konstáblé zaváhali. Napadlo mě, že tohle zacházení s vězni je pro ně asi novinka.

„Dělejte!“ vyštěkl Daly. Přistoupili ke mně každý z jedné strany. Wally mi zlehka položil dlaň na zraněnou paži a já se nechal vést směrem k celám - a k Dalymu.

Chtěl jsem proti němu mít alespoň šanci. Jen jednu jedinou.

„Jak se má máma, Wally?“ zeptal jsem se líně.

„Všechno v pořádku, pane Harry,“ zahučel rozpačitě.

„Dostala ten dárek, co jsem jí posílal k narozeninám?“

„Jo, dostala.“ Podařilo se mi rozptýlit ho přesně, jak jsem chtěl.

To už jsme došli na Dalyho úroveň. Čekal u výklenku vedoucího do cel, až projdeme, a hůlkou ze španělského rákosu si poklepával o stehno.

Konstáblé mě drželi uctivě a nepříliš pevně. Zjevně si nebyli jisti sami sebou. Stačil mi rychlý útok do strany a Wally ztratil rovnováhu. Pak jsem sebou bleskově šklubl nazpátek a byl jsem volný.

Ani jeden na to nebyl připravený, takže jsem ty tři kroky, které mě od Dalyho ještě dělily, překonal dřív, než jim došlo, co se stalo. Vzápětí už jsem vrážel Dalymu koleno do rozkroku. Vložil jsem do toho váhu celého těla. Rána jen zaduněla - báječný plný úder. Za tohle potěšeníčko jsem byl v tu chvíli ochoten zaplatit jakoukoliv cenu. Žádná mi nepřipadala příliš vysoká.

Kopanec do rozkroku Dalyho nadzvedl a mrštil jím zády o mříže. Tam se inspektor zhroutil v předklonu, obě ruce si přitiskl na podbřišek a tlumeně zaskučel. Ten zvuk mi ze všeho nejvíc připomínal páru unikající z čajníku. Když padal, už jsem se nohou rozpráhl k dalšímu kopanci, tentokrát do obličeje. Měl jsem v úmyslu vykopnout mu všechny zuby. To už se ale konstáblé vzpamatovali a skočili po mně. Najednou byli hrubá síla sama a v tu chvíli jsem měl obě paže zkroucené za zády.

„To jste neměl dělat, pane Harry!“ rozkřikl se na mě navztekaně Wally a zaryl mi prsty do bicepsu. Zaskřípal jsem zuby.

„Sám prezident mě prohlásil za nevinného, Wally, a ty to víš!“ vyjel jsem na něj. To už se Daly narovnával. Obličej měl zkrivený bolestí a stále ještě se držel za postižené místo.

„Je to křivé obvinění!“ Věděl jsem, že na mluvení mám už jen pár sekund. Daly se kymácel směrem ke mně, mával rákoskou a ústa měl doširoka otevřená, jak se snažil znovu najít ztracený hlas.

„Jestli mě do té cely dostane, zabije mě, Wally...“

„Drž hubu!“ zavřískal Daly.

„Nedovolil by si to, kdyby prezident...“

„Drž hubu! Drž hubu!“ Ohnal se po mně rákoskou ze strany, až její švih zasyčel vzduchem jako rozzuřená kobra.

Záměrně mířil na mé dosud nezhojené rány. Silná hůl dopadla s prasknutím připomínajícím výstřel z pistole.

Bolest to byla nepopsatelná. Zkroutil jsem se v křeči a nechtěně jsem se přitom vzepřel sevření konstáblů. Udrželi mě.

„Drž hubu!“ Daly byl vztekem a bolestí úplně nepřičetný. Znovu se rozmáchl a uhořel. Rákoska se zakousla hluboko do nezhojeného masa. Tentokrát už jsem vyloženě zavřeštěl.

„Já tě zabiju, ty parchante!“ Daly stále ještě předkloně-ný v neustupující bolesti couvl a začal šátrat po pouzdru s pistolí.

Konečně se stalo to, v co jsem doufal. Wally mě pustil a skočil po něm.

„Ne!“ vykřikl. „Tohle ne!“

Vztyčil se nad Dalyho hubenou zkrivenou postavičkou a jediným pohybem mohutné tmavě hnědé paže mu zabránil vytáhnout zbraň.

„Jdi mi z cesty! To je rozkaz!“ zaječel Daly, jenže Wally odepnul od rukojeti pistole závěsnou šňůru a odzbrojil ho. S pistolí v ruce pak o pár kroků ustoupil.

„Za tohle tě zničím,“ zachroptěl Daly. „Tvoje povinnost je...“

„Já své povinnosti znám, inspektore,“ pronesl Wally s prostou důstojností. „Vraždní vězňů mezi ně nepatří.“ Pak se obrátil ke mně. „Pane Harry, bude nejlepší, když odsud vypadnete.“

„Ty necháváš uprchnout vězně...“, zasípal Daly. „Chlape, já tě zlikviduju.“

„Neviděl jsem žádný zatykač,“ odsekl Wally. „Jakmile ho prezident podepíše, okamžitě pana Harryho zase přivedeme nazpátek.“

„Ty černej parchante...“ lapal Daly vzteky po dechu. Wally ho ignoroval a otočil se na mě.

„Vypadněte!“ houkl jen. „A rychle.“

Domů do chaty to byla dlouhá strastiplná cesta. Každý výmol v silnici pronikl až do mého hrudníku. Jedno jsem ale po tom večerním mejdanu v pevnosti pochopil. Můj prvotní úsudek byl naprosto správný - ať už ten balík na mořském dně u Kaččího ostrova obsahoval cokoli, dokázal mírumilovnému džentlmenovi, jako jsem já, natropit spoustu problémů.

Nebyl jsem zase tak naivní, abych si myslel, že to byl poslední pokus inspektora Dalyho něco ze mě vytáhnout. Tušil jsem, že jakmile se vzpamatuje z kopance do rozmnožovacího nádobíčka, který ode mě inkasoval, zase se mě bude snažit napojit na elektrickou síť. Lámal jsem si hlavu, jestli jedná sám za sebe nebo má komplice, a nakonec jsem usoudil, že je sám a jen využívá příležitosti, jež se mu naskytla.

Pick-up jsem zaparkoval na dvorku a verandou vešel do chaty. Okamžitě jsem poznal, že mi sem paní Chubbyho-vá chodila uklízet. Bylo dokonce čerstvě vytřeno a na jídelním stole ve sklenici od marmelády voněly květiny. Daleko důležitější se mi ale jevil obsah chladničky. Sláva - našel jsem slaninu, vejce, chleba i máslo.

Svlékl jsem krví potřísněnou košili a odmotal obvaz. Na prsou už mi začínala vystupovat tlustá jelita jako památka na Dalyho rákosku. Rány byly znovu otevřené a vůbec nevypadaly hezky.

Osprchoval jsem se a převázal si ruku a hrudník. Pak jsem začal kmitat nahý kolem sporáku, a zatímco na pánvi prskala poctivá porce slaniny s vajíčky, nalil jsem si jako medicínu sklenku tmavě zlaté whisky.

Byl jsem příliš unavený, než abych ještě vytahoval deky. Když jsem padl na postel, myslel jsem jen na to, jestli budu zítra natolik fit, abych dokázal zvládnout noční plavbu podle dohody. To byla před usnutím má poslední myšlenka.

Ráno jsem se probudil a oknem už dovnitř dopadalo jasné sluneční světlo. Dopřál jsem si znovu sprchu, dva doloxeny proti bolesti zapil sklenicí studeného ananasového džusu, posnídal další porci vajec se slaninou a usoudil jsem, že to s kondicí nakonec nebude tak hrozné. Byl jsem sice ztuhlý a bolelo mě celé tělo, ale pracovat jsem mohl. V poledne jsem se rozjel do města. Ze všeho nejdřív jsem se zastavil u máti Eddy pro zásoby, další cesta vedla na hlavní molo.

Tanečnice se pohupovala vyvázaná u přístavní hráze, Chubby s Angelem už byli na palubě.

„Doplnil jsem přídavný nádrže. Harry,“ oznámil mi Chubby. „Má dost na šest set kilometrů.“

„Připravil jsi nákladní síť?“

„Jsou v truhle na plachty,“ přikývl Chubby. Tyhle sítě jsme používali k nakládání těžké a neskladné slonoviny.

„Nezapomeň si vzít kabát - při tomhle větru bude venku chladno.“

„Nedělej si starosti, Harry. To spíš ty by sis měl na sebe dávat bacha. Vypadáš stejně mizerně jako před deseti dny!

Vůbec se mi nelíbíš.“

„Cítím se skvěle, Chubby.“

„No jasně,“ odfrkl si. „To můžeš vykládat mý tchýni.“ Pak změnil téma. „Kam přišla ta tvoje puška, člověče?“

„Máji policie.“

„To chceš říct, že tam vyrazíme jen tak bez ničeho?“

„Zatím jsme ji nikdy nepotřebovali.“

„Všechno je jednou poprvý,“ zavrčel. „Bez ní si tam budu připadat jako nahej v trní.“

Chubbyho posedlost výzbrojí mě vždycky pobavila.

Navzdory všem důkazům, které jsem mu snesl, se Chubby nikdy tak docela nezbavil přesvědčení, že rychlost a dolet střely závisí na tom, jak mocně člověk stiskne spoušť, a vždycky se snažil, aby ty jeho létaly opravdu rychle a daleko. Hrubá síla, s níž mačkal spoušť, by méně robustní zbraň než FN brzy vyřadila z provozu. Kromě toho trpěl zvláštní neschopností udržet v okamžiku výstřelu otevřené oči.

Viděl jsem ho minout téměř pětmetrového žraloka na vzdálenost tři metrů, a to po něm vystřelil celý zásobník. Dvacet nábojů. Ačkoliv neexistovala pražádná naděje, že z Chubbyho bude někdy odstřelovač, ke zbraním a všemu, co dělalo pořádný rámus, choval přirozenou náklonnost.

„Bude to výlet pro kojence, Chubby, uvidíš. Vyhlídková plavba.“ Zkřížil prsty, abych to nezakřikl, a zatímco jsem vystupoval na břeh, odšoural se do útrob Tanečnice, aby pokračoval v cidění již nyní se lesknoucí lodi.

Kancelář v předním traktu Cokerovy cestovní kanceláře byla pustá. Zmáčkl jsem zvonek na stole a vzápětí se Fredova hlava objevila v zadních dveřích.

„Vítám vás, pane Harry.“ Sundal si sako i vázanku a vyhrnul si rukávy u košile. Kolem pasu měl uvázanou červenou gumovou zástěru. „Zamkněte dveře, prosím, a pojdte dál.“

Zadní trakt ostře kontrastoval s kanceláří vyšňořenou křiklavými tapetami a reklamními plakáty v jásavých barvách.

Tohle byla spíš jen dlouhá, pochmurná stodola. Podél jedné stěny byly vyrovnány laciné borové rakve a v dvoukřídlových dveřích v zadní stěně parkoval pohřební vůz. Za zlověstně působící plachtovou oponou stál v jednom koutě stůl s mramorovou deskou. Z rohů vedly odtokové kanálky do výlevky, pod níž jsem zahlédl na podlaze kbelík.

„Pojďte dál a posaďte se. Táhle je židle. Nezlobte se, ale zatímco budeme jednat, já budu pokračovat v práci. Musím s tím být do čtyř hodin hotov.“

Podíval jsem se na huběnoučkou nahou mrtvolku na stole. Byla to asi tak šestiletá dívka s dlouhými tmavými vlasy. Jednoho pohledu byl až dost. Posunul jsem si židli za oponu, abych viděl jen Fredovu plešatou hlavu, a zapálil si doutník. Všude to tu bylo prosycené těžkým nasládlým pachem balzamovacího přípravku, který mi leptal sliznice.

„Člověk si zvykne, pane Harry,“ ozval se Fred, protože mu neušlo moje znechucení.

„Domluvil jste to?“ Nechtělo se mi probírat jeho příšerné zaměstnání.

„Je to zajištěné,“ ubezpečil mě.

„O našeho přítele z pevnosti jste se postaral?“

„Všechno jsem zařídil.“

„Kdy jste se s ním sešel?“ Nedal jsem se odbýt, protože mě zajímalo, jak na tom inspektor je. Dal bych nevímco, kdybych se dozvěděl, jak se cítí.

„Dnes ráno, pane Harry.“

„Jak mu bylo?“

„Vypadal docela normálně.“ Coker ustal v odporné práci a tázavě na mě upřel zrak.

„A chodil? Nevrtěl se? Nestěžoval si? Nevztekal se?“

„Ne. Seděl a nezdálo se, že by měl zrovna nejlepší náladu.“

„To souhlasí.“ Zasmál jsem se a mé vlastní rány najednou bolely o něco méně. „Ale provizi vzal?“

„Ano, vzal.“

„Fajn, takže dohoda funguje dál.“

„Jak jsem vám řekl - všechno je zařízeno.“

„Tak povídejte, pane Cokere.“

„Nakládka proběhne v ústí řeky Salsa do jižního ramene delty řeky Duza.“ Přikývl jsem. To vypadalo rozumně. Plavební trasa tam byla slušná a okolí ústí Salsy bylo také vcelku přijatelné.

„Jako poznávací znamení jsou dohodnuté dvě baterky umístěné nad sebou na břehu v těsné blízkosti ústí. Vy budete v půlminutových intervalech dvakrát za sebou blikat. Pokud spodní baterka zhasne, můžete zakotvit. Jasně?“

„Fajn.“ Všechno to vypadalo docela dobře.

„Na překládání ze člunů na loď budou mít svoje lidi.“

Zase jsem přikývl. Pak mě napadlo: „Vědí, že ve tři hodiny bude stojatá voda mezi přílivem a odlivem a že do té doby musím být pryč?“

„Ano, pane Harry. Oznamil jsem jim, že nakládání musí být dokončeno před druhou hodinou ranní.“

„Fajn. A co vykládka?“

„Vykládat budete čtyřicet pět kilometrů na východ od Rastafa Pointu.“

„V pořádku.“ Podle majáku na mysu Rastafa jsem mohl stanovit kurz. Dobré a jednoduché řešení.

„Vykládat budete do velkého škuneru oplachtovaného jako ahou. Poznávací znamení bude zase totéž. Dvě baterky na stěžni, vy dvakrát v půlminutových intervalech zablikáte a spodní baterka zhasne. Pak můžete začít vykládat. Lidi budou mít svoje a o všechno se postarají. Myslím, že je to vše.“

„Až na peníze.“

„Samozřejmě, až na peníze.“ Z přední kapsy zástěry vylovil obálku. Štítlivějším uchopil palcem a ukazovákem a přejel pohledem jeho propočty ledabyly načmárané na ní propisovačkou.

„Polovina předem jako obvykle a zbytek bude po akci,“ poznamenal.

Takže tři a půl tisíce a od toho odpočteny dva tisíce sto na Cokrovu provizi a Dalyho úplatek. Zbývalo čtrnáct set, ze kterých jsem musel dát stranou na rizikový příplatek Chubbymu a Angelovi. To je dalších tisíc dolarů v háji. Moc mi toho nezbude.

Ušklíbl jsem se. „Zítra v devět ráno budu čekat před kanceláří, pane Cokere.“

„Budu pro vás mít připraven šálek kávy, pane Harry.“ „Doufám, že ještě něco k tomu,“ upozornil jsem ho. Zasmál se a znovu se sklonil nad mramorovou deskou.

Z hlavního přístavu jsme vypluli pozdě odpoledne. Ze všeho nejdřív jsem provedl klamný manévr - zamířil jsem s Tanečnicí kanálem k Ovčímu mysu pro případ, že by nás nějaký zvědavce s dalekohledem pozoroval z Čiňanova vršku. Teprve když se setmělo, obrátil jsem správným směrem a pobřežní plavební dráhou jsme se začali mezi ostrovy proplétat k širokému přílivovému ústí řeky Duza.

Měsíc nevycházel, ale hvězdy svítily naprosto jasně a příboj vydával přízračný nazelenalý svit, jako by se v něm nasmělo odlesk zapadajícího slunce.

Hnal jsem Tanečnici co nejrychleji. Řídil jsem se důvěrně známými orientačními body, které se přede mnou vynořovaly jeden po druhém. Nejdřív to byl ve svitu hvězd obrys atolu, pak mezera v útesu... I samotné proudění a čepení vody mi pomáhalo udržovat loď v plavební dráze a vyhýbat se mělčinám a nánosům.

Angelo a Chubby se na můstku vedle mě vmáčkli k zábradlí. Tu a tam jeden nebo druhý sešel dolů uvařit další várku silné černé kávy, kterou jsme pak společně usrkávali z kouřících šálků a upírali zraky do noci, abychom včas zpozorovali případnou světlejší skvrnu. Ta by totiž nemusela znamenat jen tříštící se vlnu, nýbrž také hlídkový člun.

Náhle Chubby prolomil mlčení. „Povídal mi Wally, žeš měl v pevnosti včera večer nějaký potíže.“

„Tak nějak,“ přisvědčil jsem neurčitě.

„Wally ho potom musel odvézt do špitálu.“

„Wally tam pořád ještě slouží?“

„To si piš. Ten chlap ho chtěl zavřít, ale Wally je na něj moc silnej.“

Angelo se k debatě přidal. „Judith byla kolem oběda na letišti pro zásilku knížek do školky a viděla ho, jak nastupuje do letadla na pevninu.“

„Koho?“ podivil jsem se.

„No přece našeho inspektora Dalyho. Odlétal poledním spojem.“

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“

„Nenapadlo mě, že by to mohlo bejt důležitý, Harry.“

„No,“ broukl jsem smílivě, „třeba není.“

Dalyho mohl na pevninu zavést tucet důvodů a žádný nich nemusel mít nic společného s mým podnikáním. Stejně jsem z toho ale měl nepříjemný pocit. Nedělalo mi dobře, že riskuju, právě když se kolem motá takováhle bestie.

„Škoda, že s sebou nemáš ten svůj kvér, Harry,“ zahučel Chubby truchlivě. Neřekl jsem na to nic, ale myslel jsem si

totéž.

Přiliv zklidnil obvyklý divoký příboj u vjezdu do jižního ramene delty Duzy. Poslepu jsem do něj ve tmě zamířil. Nánosy bahna při obou březích byly lemovány vystupujícími rybářskými vršemi nastraženými místními domorodci. Díky nim jsem našel plavební dráhu.

Když jsem měl jistotu, že jsme ve správném ústí, zhasnul jsem oba motory a nechal loď tiše unášet přílivem. Všichni jsme se plně soustředili na zvuky noci, abychom včas zareagovali na hukot motoru hlídkového člunu. Slyšeli jsme ale jen křik volavky a občasné šplouchnutí ryb vyskakujících na mělčinách bohatých na parmice.

V přízračném tichu jsme proplouvali ramenem sevřeným po obou stranách temným a na první pohled neprostupným baldachýnem mangrovů. Ve vlhkém vzduchu visel těžký hnilobný zápach bahnitých močálů.

Svit hvězd se třpytivě odrážel od rozvířené hladiny říčního ramene. Jen jednou se kolem nás jako krokodýl protáhla dlouhá úzká dlabaná kánoe. Pádla dvou rybářů vracejících se od ústí se zaleskla mdlým přísvitkem hvězd. Oba muži na okamžik přestali pádlovat, aby si nás prohlédli, a pak bez pozdravu pokračovali dál. Za chvíli zmizeli v temnotě.

„To se nepovedlo,“ poznamenal Angelo.

„Než o tom stihnou říct někomu, kdo by nám mohl uškodit, budeme už sedět u piva U lorda Nelsona,“ prohlásil jsem. Dobře jsem věděl, že většina rybářů na tomto pobřeží má svá vlastní tajemství. Místní domorodci nemají zrovna ve zvyku někomu se svěřovat. Proto mě to setkání nikterak nevyvádělo z míry.

Když jsem se pozorně zahleděl kupředu, uviděl jsem před sebou první zákrut. Proud začínal Tanečnici tlačit k protějším břehu. Stiskl jsem proto tlačítka startéru, motory se rozbublaly a já začal loď navádět zpátky na hloubku. Proplétali jsme se klikatým říčním ramenem, až jsme se konečně začali přibližovat k širokému a klidnému rovnému úseku, na jehož okrajích už končil bažinatý porost mangrovů. Pevné břehy se tu mírně zvedaly.

Asi míli před námi jsem uviděl přítokové ústí řeky Sal-sy. Na tuto vzdálenost vypadalo spíš jen jako tmavá mezera u břehu lemovaná vysokými trsy rákosí s ochmýřenými stébly. Nad ústím vysílaly do tmy měkké žluté světlo dvě signální baterky umístěné nad sebou.

„Co jsem ti povídal, Chubby - vyhlídková plavba.“

„Ještě nejsme doma.“ Chubby by optimisty nejraději popravoval.

„Tak jo. Angelo, mazej na před. Řeknu ti, kdy vyhodit kotvu.“

Ploužili jsme se říčním ramenem a já před sebou znovu uviděl Freda Cokera, jak se drží za nos a druhou rukou před sebou mává jako sloním chobotem. Zablokoval jsem kormidlo a sáhl do skříňky pod zábradlí pro baterku.

Na okamžik jsem si představil stovky obrovských šedých zvířat, která musela, zemřít jen kvůli svým zubům, a nedokázal jsem se ubránit pocitu viny, že se toho masakru také účastním. Rychle jsem ale tyhle zhoubné kajicné myšlenky zahnal a zvedl baterku. Zamířil jsem jí po proudu k rozsvíceným světlům a zablikal dohodnutý signál.

Smluvené dvojí bliknutí s půlminutovými intervaly jsem zopakoval už třikrát, ale teprve když jsem byl na úrovni signálních baterek, spodní náhle zhasla.

„V pořádku, Angelo, spusť to!“ křikl jsem tlumeně dolů a zhasl motory. Kotva hlasitě šplouchla a v nočním tichu se hlučně rozezněl odvíjený řetěz. Tanečnice se kolem spuštěné kotvy zatočila a obrátila se přidí nazpět.

Chubby se rozběhl pro nákladní síť, já zůstal stát u zábradlí a díval se na signální baterku. Všude kolem panovalo ticho rušené pouze kuňkáním a skřehotáním žab v bažinách na rákosem zarostlých březích Salsy.

A v tom tichu jsem spíš ucítil než uslyšel tlukot připomínající tep obřího srdce. Vnímál jsem ho jako vibraci přenášející se mi do chodidel.

Zvuk dieselového motoru Allison se nedá splést s ničím. Věděl jsem, že Allisony se montovaly do hlídkových člunů v Zinballe namísto motorů Rolls-Royce, pocházejících ještě z dob druhé světové války. A to, co jsem zrovna teď cítil, bylo vzdálené chvění motoru Allisonu běžícího na volnoběh.

„Angelo!“ Snažil jsem se moc neřvat, ale přitom dát najevo, jak zoufale je to naléhavé. „Odhodť kotvu, proboha tě prosím, ale co nejrychleji!“

Právě pro takovéhle nouzové případy, kdy je každá vteřin drahá, jsem měl v kotevním řetězu pojistný hřeb. Vrhł jsem se ke kormidlu a děkoval v duchu pánuobohu, že mi to prozřetelné opatření vnuknul.

Když jsem startoval motory, uslyšel jsem zdola dunění dvoukilového kladiva, kterým už Angelo hřeb vyrážel. Stačily tři rány a pak jen bylo slyšet, jak konec řetězu s rachotem a následným šplouchnutím sjel přes palubu.

„Je pryč, Harry!“ křikl Angelo. Prudce jsem zařadil rychlost a přidál plyn. Tanečnice se podrážděně zhoupala, zlobně zaburácela a vír lodních šroubů za její zádi rozpoutal bouři bílé pěny. Loď se vyřítila kupředu.

Ačkoliv jsme pluli po proudu. Tanečnici bránil ve větší rychlosti vrcholící příliv o rychlosti pěti uzlů. Nemohla proto ukázat všechno, co umí.

Dokonce ani burácení našich motorů nepřehlušilo Allisony, které se rozeřvaly naplno. Vzápětí se z rákosem zarostlého ústí Salsy vyřítil dlouhý, zlověstně vyhlížející člun.

Poznal jsem ho okamžitě dokonce i v pouhém svitu hvězd. Širokou zvonovitou předí s liniemi agresivními a aerodynamickými zároveň, vosí pas a hranatou, jakoby useknutou záď si nebylo možné splést s ničím jiným. Byl to jeden z hlídkových člunů královského válečného námořnictva, které svá nejlepší léta strávily v Kanálu a teď už jen dosluhovaly na tomhle pobřeží zamořeném zimnicí.

Tma byla k té kocábce milosrdná - zakrývala rezavé skvrny i odlupující se nátěr. Roky jí ale stejně ubrat nemohla. Už to byla zkrátka a dobře stará krakna, kterou navíc připravili o skvělé motory Rolls-Royce a nahradili je úspornějšími Allisony. Při fěrovém závodě by si s ní Tanečnice jen hrála. Tohle ale žádný fěrový závod nebyl a ta stará rachotina měla přesně takovou rychlost a výkon, jaké potřebovala, když se hnala do jižního ramene Duzy, aby nám odřízla cestu. Světlo pohotovostních bojových reflektorů, které se na její palubě rozsvítily, jako by do nás fyzicky udeřilo. Ty dva zářící bílé světelné kuzele svou prudkostí oslepovaly natolik, až jsem si musel dlaní zaclonit oči.

Hlídkový člun už získal značný náskok a podařilo se mu zablokovat nám cestu. Na přední palubě jsem matně rozeznával postavy skrčené kolem široké otočné lafety tříliber-ního děla. Zdálo se mi, že hlaveň mi míří přímo na levou nosní díрку. V tu chvíli se mě zmocnil pocit propastného, skoro až zvířecího zoufalství.

Byla to dokonale naplánovaná a provedená léčka. Napadlo mě, že bychom mohli do té kocábky prostě najet. Její překližková a pravděpodobně leckde už pěkně prohnílá kostra by asi střetnutí se sklolaminátovou přídí Tanečnice sotva vydržela. Tanečnice by ten náraz mohla přestát, ale protože měla proud proti sobě, nevyvinula na to dostatečnou rychlost.

Vtom se náhle ze tmy zpoza oslepujících pohotovostních reflektorů ozval elektronický tlampač.

„Zastavte loď, pane Fletchere, jinak budu nucen na vás vypálit.“

Jeden tříliberní granát by nás roztrhal a poslal ke dnu a pálit se odtamtud dalo hodně rychle za sebou. Na tuto vzdálenost by z nás během deseti sekund udělali hromadu kouřících trosek.

Zhasnul jsem motory.

„Moudré rozhodnutí, pane Fletchere. A teď laskavě spusťte kotvu tam, kde jste,“ skřípalo to v tlampači dál.

„Poslechni ho, Angelo!“ přikázal jsem vyčerpaně a čekal, až Angelo připraví a spustí záložní kotvu. Najednou mě zase strašlivě rozbolela paže, a to jsem na ni v uplynulých několika hodinách úplně zapomněl.

„Já jsem říkal, že s sebou máme vzít ten kvér,“ mumlal vedle mě Chubby.

„Jo, už tě vidím, jak jim to natíráš proti tomu kanónu, Chubby. Určitě by se moc nasmáli.“ Hlídkový člun neobratně manévroval směrem k nám. Jak dělo, tak reflektory na nás bez ustání mířily. Stáli jsme v tom oslepujícím osvětlení bezmocně a jen jsme čekali. Nechtěl jsem vůbec na nic myslet a snažil jsem se nic nevnímat, ale přesto jsem ve svém nitru uslyšel jízlivý hlas.

Tak se hezky rozluč s Tanečnicí, hošánku, protože tady se vaše cesty rozcházejí, rýpal do mě.

Bylo víc než pravděpodobné, že se v blízké budoucnosti ocitnu tváří v tvář popravčí četě, ale to mě neděsilo tolik jako představa, že ztratím svoji loď. S Tanečnicí jsem byl pan Harry, nejužasnějších chlap na St. Mary a jeden z nejlepších průvodců pro trofejní rybolov na celém tom mizerném a potrhlem světě. Bez ní bych byl jen další ubožák, který neví, co bude zítra jíst. Kdybych si mohl vybrat, raději bych volil smrt.

Hlídkový člun se k nám přibližoval z boku a než se posádce podařilo zahákovat se, ohnuli nám zábradlí a sedřeli hezkých pár čtverečních metrů nátěru.

„Parchanti zasraný,“ zachrčel vedle mě Chubby, když se na palubu vřít pultucet ozbrojených a uniformovaných chlápků. Vypadalo to spíš jako přepad námořních lupičů než zásah organizované vojenské jednotky. Měli na sobě kalhoty a blůzy v barvě námořnické modři i s bílými límci splývajícími na záda, modrobíle proužkovaná trička a bílé barety s červenými bambulkami. Střih jejich uniforem prozrazoval čínskou provenienci a mávali kolem sebe automatickými útočnými puškami AK-47 se zásobníky ve tvaru banánu a dřevěnými pažbami.

Když nás hnali do salonu, předháněli se, kdo si dřív a víckrát kopne nebo bouchne pažbou. Nakonec nás srazili na lavici u příďové stěny. Zůstali jsme sedět jako zařezaní a natěsnaní jeden na druhého. Nad námi se tyčili dva strážci. Hlavně automatických pušek jsme měli pár centimetrů od nosu a ti dva natěšeně krčili ukazováky na spouštích.

„Tak teď už vím, za co jsem dostával to pětikilo navíc, šéfe,“ pokusil se Angelo zlehčit situaci vtipkem, ale jeden ze strážců na něj cosi zahulákal a udeřil ho pažbou do obličeje. Angelo si otřel rozbitá ústa, krev si rozmazal i po bradě a pak už nás chut' na forky přešla.

Ostatní ozbrojenci začali rozbíjet Tanečnici na cimpr-campr. Nejspíš to asi měla být prohlídka lodi, jenže oni se po ní bezcílně a nesystematicky proháněli jako vítr v bedně, rozbíjeli skříňky a rvali obložení ze stěn jako smyslů zbavení. Jeden z nich objevil bar, a ačkoliv v něm už moc lahví nezbylo, celá tlupa to kvitovala nadšeným řevem. Začali se o ty zbytky hašteřit a přetahovat jako hejno racků nad zdechlinou. Pak začali nadšeně, bujaře a bezohledně rabovat i ostatní kuchyňské zásoby. Jejich řev, řehot a rachot štípaného dřeva a tříštícího se skla se neztišil, dokonce ani když čtyři muži z posádky hlídkového člunu pomáhali velícímu důstojníkovi překonat nebezpečnou mezeru mezi borty obou plavidel. Velitel za těžkého a hlasitého supění prošel kokpitem a nahrbil se, aby nahlédl do salonu. Tam zůstal stát, aby nabral dech.

Byl to jeden z největších chlapů, jaké jsem kdy viděl. Musel mít dobré dva metry a rozložitost jeho postavy odpovídala výšce. To obrovité, jakoby opuchlé tělo s břichem jako balon skrytým pod bílým sakem uniformy působilo odpudivě a působivě zároveň. Mosazné knoflíky vypadaly, že musejí každou chvíli uletět, jak byla látka na břicho napjatá. V podpaží se důstojníkovi tvořily obrovské koláče prosakujícího potu. Na prsou se mu leskla obrovská spousta medailí, vyznamenání a hvězd. Poznal jsem mezi nimi mimo jiné americký Námořnický kříž a Hvězdu vítězství z roku 1918. Jeho hlava tvarem i barvou ze všeho nejvíc připomínala lesknoucí se černý železný kotel, v jakých tu obyčejně vařivali misionáře. Na té obrovité kebuli seděla fešácky naražená námořnická čepice s bohatým pletením zlatých šňůr. Po obličeji veliteli stékaly hojné stružky potu. Očividně zápasil s dechem, a zatímco na mě poulil oči, bez ustání si otíral pot.

Jeho tělo jako by se najednou začalo nafukovat a otéka-lo čím dál tím víc. V tu chvíli mi připomínal nafukujícího se skokana volského. Pak jsem ale dostal strach - vypadalo to, že ten chlap docela normálně praskne.

Pak se ty modročerné rty tlusté jako pneumatiky od traktoru rozevřely a z růžové jeskyně úst se vydralo neuvěřitelně mocné burácení.

„Držte huby!“ zařval. Jeho banda okamžitě zmlkla a ztuhla na místě. Jeden z nich zůstal jako přimražený s pažbou právě napřaženou k dalším úderu do dřevěného obložení za barem.

Obrovitý důstojník ztěžka vykročil kupředu. Zdálo se mi, že svým tělem zaplní celý prostor salonu. Pomalu se vtěsnil do polstrovaného koženého křesla. Znovu si otřel obličej, pak se na mě opět podíval a celá ta ohromná tvář se najednou rozzářila tím nejmilejším a nejpřátelštějším úsměvem, jaký jsem kdy viděl. Vypadal v tu chvíli jako obrovské,

rozkošné buclaté dítě. Běloskvoucí zuby měl právě tak veliké jako všechno, co jsem na něm zatím viděl. Oči mu téměř zmizely v záhybech usmívajícího se černého masa.

„Pane Fletchere, ani nevíte, jak moc mě těší, že se s vámi setkávám.“ Hlas měl hluboký, sametově hebký a příjemný, přízvuk ukazoval ze všeho nejspíš na příslušníka lepší britské společnosti. Byl jsem si v tu chvíli téměř jistý, že si ho musel osvojit na nějaké univerzitě zvučného jména ve staré dobré Anglii. Jeho angličtina byla lepší než moje.

„Už řadu let se těším na setkání s vámi.“

„To je od vás velice milé, admirále.“ S touhle uniformou snad ani nižší šarží mít nemohl.

„Admirále,“ opakoval po mně potěšeně. „To se mi líbí.“ Pak se zasmál. Tento přírodní úkaz začínal postupným natrásáním rozměrného panděra a končil zoufalým lapáním po dechu. „Bohužel, pane Fletchere, zdání poněkud klame,“ prohlásil potom, mírně se nadmul, dotkl se medailí na prsou a upravil si čepici. „Jsem pouze ubohý korvet-ní kapitán.“

„To je skutečně nespravedlivé, plukovníku.“

„Ne ne, pane Fletchere, neplývejte vůči mně soucitem. Disponuji veškerou mocí, jakou si jen mohu přát.“ Odmkl se, aby provedl několik důkladných dechových cvičení a otřel si další přívál potu. „Věřte mi, že vládnu nad životem i smrtí.“

„Věřím vám, pane,“ pronesl jsem vážně. „Ujišťuji vás, že nám to ani nemusíte dokazovat.“

Znovu se burácivě zachechtal, málem se přitom zadusil, vychrchlal cosi velikého a žlutého, vyplivl to na podlahu a pak mi sdělil: „Líbíte se mi, pane Fletchere. Opravdu. Myslím, že smysl pro humor je nesmírně důležitý. Podle mého názoru bychom se mohli stát velmi dobrými přáteli.“ Dost jsem o tom pochyboval, přesto jsem jej ale oblažil povzbudivým úsměvem.

„Na znamení úcty vám dovoluji, abyste mě důvěrně oslovoval Sulejmane Dado.“

„Vážím si toho - skutečně si toho vážím, Sulejmane Dado. Říkejte mi Harry.“

„Harry,“ opakoval po mně. „Dejme si společně doušek whisky.“ V tom okamžiku do salonu vešel další muž Stihlé, jakoby chlapecké postavy. Neměl na sobě obvyklou uniformu koloniální policie, nýbrž lehký hedvábný oblek a citrónově žlutou košili s dokonale ladící kravatou. Na nohou se mu leskly polobotky z krokodýlí kůže.

Světle plavé vlasy měl pečlivě sčesané na patku do čela a chmýřovitý knír byl upravený jako vždy. Jen jaksi obezřetně našlapoval jako by si ulehčoval po nějakém úraze. Oblažil jsem ho úsměvem.

„Co dělá pytlík, Daly?“ otázal jsem se zdvořile, ale odpovědi jsem se nedočkal. Daly se usadil naproti korvetnímu kapitánovi Sulejmanu Dadovi.

Dada natáhl obrovskou černou tlapu a ulehčil jednomu ze svých mužů od břemene v podobě láhve whisky z mé někdejší zásobíčky, kterou manik svíral v ruce. Dalšímu pokynul, aby z rozmláceného baru přinesl skleničky.

Když jsme měli všichni tři nalito, Dada pronesl připítek.

„Na trvalé přátelství a úspěchy.“ Já a Daly jsme si opatrně ucucli, Dada se napil zhluboka a s očividnou rozkoší.

Zatímco se zavřenýma očima zakláněl hlavu, pokusil se jeho podřízený ukořistit láhev ze stolu zpátky.

Aniž by odtrhl sklenku od úst, vlepil mu Dada otevřenou dlaní takovou facku, že chlapíkovi jen cukla hlava a přeletěl celý salon. Přistál s rachotem v roztřískaném baru. Po stěně sjel k podlaze a jako omámený třepal hlavou. Uvědomil jsem si, že Sulejman Dada je i navzdory své nezměrné otýlosti rychlý a nebezpečně silný muž.

Vyprázdnil sklenku, postavil ji na stůl a dolil si. Znovu na mě pohlédl a výraz jeho tváře i očí se prudce změnil. Klaun zmizel i navzdory dál se vlnícím kožním záhybům a najednou jsem seděl proti bystrému, nebezpečnému a naprosto bezohlednému protivníkovi.

„Harry, pochopil jsem to tak, že jste byli s inspektorem Dalym nedávno přerušeni uprostřed diskuse,“ poznamenal. Pokrčil jsem rameny.

„Všichni jsme tu rozumní lidé, Harry, tím jsem si naprosto jist.“ Neřekl jsem na to nic, jen jsem si soustředěně prohlížel whisky ve sklenici. „To je veliké štěstí. Uvažte jen, co by se mohlo stát nerozumnému člověku ve vašem postavení.“

Odmkl se a vykloktal si hltem whisky. Na nose a bradě se mu bez ustání tvořily nové a nové lesknoucí se zrnité krůpěje potu. Otřel je a pokračoval. „Tak za prvé - nerozumný člověk by mohl sledovat, jak jsou členové jeho posádky jeden po druhém odváděni a popravováni. My tady používáme násadu od krumpáče. Je to ošklivá práce a inspektor Daly mě ubezpečil, že prý tady k těm dvěma mužům máte blízký vztah.“ Chubby s Angelem se vedle mě nepokojně ošili.

„Pak bychom tomu nerozumnému člověku odtáhli jeho loď do zátoky Zinballe. Jakmile by k tomu došlo, už by ji nikdy nemohl dostat zpět. Byla by úředně zkonfiskována a dostala by se tak z dosahu mých ubohých rukou.“ Odmkl se a natáhl ke mně po stole ty svoje ubohé ruce. Nemusel by se za ně stydět ani gorilí samec. Oba jsme si je chvilku pozorně prohlíželi. „Pak by se ten nerozumný člověk mohl ocitnout v zinballském vězení, což, jak pravděpodobně víte, je nejtěžší politický žalář s maximální ostrahou.“

O vězení v Zinballe jsem slyšel tak jako všichni na tomhle pobřeží. Ten, kdo se odtamtud dostal, byl buďto mrtvý, nebo zlomený na těle i na duchu. Říkalo se mu „jáma lvová“.

„Rád bych vás ubezpečil, Sulejmane Dado, že patřím k lidem od přírody rozumným,“ ujistil jsem ho a on se znovu zasmál.

„Věděl jsem to,“ prohlásil. „Rozumného člověka poznám na hony daleko.“ Pak opět zvázněl. „Pokud odsud vyplujeme okamžitě, stihneme to ještě než skončí příliv, a před půlnocí můžeme být v průlivu u pobřeží.“

„Ano,“ přisvědčil jsem, „to můžeme.“

Pak byste nás mohl zavést na místo, které nás zajímá, počkat, než se potvrdí vaše důvěryhodnost, o níž ovšem sebeméně nepochybují, a potom už byste i se svou posádkou mohl na naší nádherné lodi svobodně odplout. Zítřka byste mohli spát doma.“

„Sulejmane Dado, jste šlechetný a uznalý muž. Ani já nemám sebemenší důvod pochybovat o vaší důvěryhodnosti.“ Asi jako u Matersona a Guthrieho, dodal jsem v duchu. „A ujišťuji vás, že mám mimořádný zájem spát zítřka skutečně

doma.“

Teprve nyní poprvé promluvil - nebo spíš zpod pěstěného knírku zavrčel - Daly: „Asi bys měl vědět, že jistý lovec želv večer před tou přestřelkou viděl tvoji loď kotvit na laguně u průlivu naproti Starcům a Dělovému útesu. Budeme proto očekávat, že nás povedeš právě tam.“

„Já nemám nic proti lidem, kteří berou úplatky, Daly - Bůh je mi svědkem, že jsem to už taky udělal - ale kde je solidarita mezi zloději, o které se píše v románech?“ Daly mě velice zklamal, ale mé výčitky zcela ignoroval.

„A nezkoušej už žádné svoje triky,“ varoval mě.

„Ty seš fakt sráč nad všechny sráče, Daly. V tom bys určitě vyhrával závody.“

„Prosím vás, pánové,“ vložil se do toho Dada a rozhodil rukama, aby zastavil tok mé výmluvnosti. „Budme přáteli. Ještě malou sklenku whisky a pak Harry uspokojí naši zvědavost.“ Dada nám dolil, a než se znovu napil, odmlčel se. Potom se na mě zadíval a prohlásil: „Myslím, že bych vás měl varovat, Harry. Nemám rád neklidné vody. Nedělají mi dobře. Pokud mě dostanete na neklidnou vodu, budu se velmi, velmi zlobit. Rozumíme si?“

„Pro vás rozkážu vlnám, aby se uklidnily, Sulejmane Dado,“ ubezpečil jsem ho. S vážnou tváří přikývl, jako by ode mě nic menšího ani neočekával.

Úsvit byl jako krasavice vstávající z mořského lože. Měkkými tóny a perleťově opalizujícím leskem připomínal nahé ženské tělo a cáry mračen vyvolávaly dojem splývajících zacuchaných pramenů vlasů zbarvených prvními paprsky vycházejícího slunce do zlatova.

Hnali jsme se k severu a drželi se těch neklidnějších vod pobřežního průlivu. Tanečnice musela z logických důvodů plout jako první. Loudala se vlnami jako mladá plnokrevná klisnička, která poprvé okusila udidlo. Zato hlídkový člun se půl míle za její zádi kolébal a vrtěl, jak se Allisony snažily, seč mohly, aby s ní udržely krok. Směřovali jsme ke Starcům a Dělovému útesu.

Dostalo se mi té důvěry, že jsem směl na otevřený můstek ke kormidlu. Za mnou stál Peter Daly s ozbrojeným námořníkem z hlídkového člunu.

V saloně pod námi Chubby a Angelo dál dřepěli na lavici u stěny. Hlídali je tři zarputile se tvářící námořníci s útočnými puškami.

Všechny zásoby v kuchyni Tanečnice byly vyrabovány, takže jsme nesnídali. Dokonce ani šálek kávy jsme si nemohli dát.

První nával ochromujícího zoufalství z dopadení už pominul. Teď jsem horečně přemýšlel, jak se co nejrychleji a nejbezpečněji dostat z labyrintu, do něhož jsem se tak hloupě chytil.

Věděl jsem, že pokud Dalymu a Dadovi ukážu mezeru v Dělovém útesu, budto ji prozkoumají a nic nenajdou - což bylo ze všeho nejpravděpodobnější, protože ať už tam bylo cokoli, leželo to všechno hezky úhledně zabalené na mořském dně nedaleko Racčího ostrova -, nebo najdou něco dalšího. V každém případě mě čekaly nepříjemnosti. Jestliže nic nenajdou, Daly mě s největším potěšením připojí na elektřinu ve snaze rozvázat mi jazyk. A kdyby našli něco konkrétního, má přítomnost by se pro ně rázem stala nadbytečnou a tucet rozdyčených námořníků by se popral o to, kdo bude mým katem. Zvuk dopadající násady od krumpáče se mi nijak nezamlouval. Určitě by to nebylo nic příjemného.

Šance na únik však byly mizivé. Ačkoliv jsme měli hlídkový člun půl míle za zádi, držel nás v šachu tříliberním dělem mířícím z přídě. Kromě toho jsem měl na palubě Dalyho a čtyři členy toho jejich komanda zabijáků.

Zapálil jsem si první doutník toho dne. Jeho účinky byly přímo zázračné - téměř okamžitě jako bych zahlédl záblesk světla na konci dlouhého, černočerného tunelu. Na chvíli jsem se nad tím zamyslel a mlčky vdechoval kouř z černého tabáku. Postupně ve mně sílilo přesvědčení, že by to stálo za pokus. Ze všeho nejdřív jsem se ale potřeboval domluvit s Chubbym.

„Daly,“ ucedil jsem přes rameno, „měl bys sem nechat přivést Chubbyho, aby si převzal kormidlo. Já musím dolů.“

„Proč?“ Zatvářil se podezřívavě. „Co tam chceš?“

„Řekněme, že to, co se mi touhle dobou stává každé ráno a nikdo jiný to za mě udělat nemůže. Pokud budeš chtít slyšet víc, začnu se červenat.“

„Měl by ses držet zpátky, Fletchere. Začínám z tebe být na mrtvici.“

„To je legrace, víš, že bych si něco podobného dovedl představit?“

Poslal námořníka do salonu pro Chubbyho. Když Chubby přišel, předal jsem mu kormidlo.

„Zůstaň tady, chci s tebou pak mluvit,“ sykl jsem koutkem sotva pootevřených úst a sešel dolů do kokpitu. Když mě Angelo spatřil, tvář se mu poněkud rozjasnila a dokonce se pokusil poměrně zdařile napodobit obvyklý oslnivý úsměv. Tři očividně znučení strážci se ke mně obrátili s nadějí v očích a s namířenými zbraněmi. Zjevně čekali, že jim dám záminku k palbě. Rychle jsem zvedl ruce nad hlavu.

„Klid, hoši, klid,“ mínil jsem je a protáhl se kolem nich do chodbičky. Dva šli za mnou. Když jsem dorazil k záchodu na konci příďové chodby, nejraději by se mnou šli dovnitř a dělali mi společnost. „Pánové,“ zaprotestoval jsem, „pokud na mě budete ještě chvíli mířit, nastane kritická chvíle a nejspíš zjistíte, že jste vynalezli vynikající prostředek na zácpu.“ Nejistě se na mě zamračili. Rázně jsem jim zavřel dveře před nosem a dodal: „Ale vy o Nobelovu cenu určitě nestojíte, že ne?“

Čekali přesně v těch pozicích, jako když jsem dveře zavíral. Nejspíš se vůbec nepohnuli. Spikleneckým gestem jsem jim pokynul, aby šli za mnou. Zájem projeвили okamžitě. Zavedl jsem je do kapitánské kajuty. Nikdy nezapomenu na tu spoustu hodin strávenou budováním tajné skrýše pod palandami. Velikostí i rozměry připomínala rakev a také se do ní vešel jeden hezky natažený člověk. V dobách, kdy jsem vozil lidský náklad, sloužila coby úkryt pro případ prohlídky. Teď jsem ji však využíval jako skladiště cenných věcí a zakázaného nebo nebezpečného nákladu. V tuto chvíli obsahovala pět set nábojů do útočné pušky FN, dřevěnou bednu ručních granátů a dvě krabice skotské whisky

Chivas Regál.

Oba strážci si s nadšenými výkřiky přehodili zbraně přes rameno a vrhli se na krabice s lahvemi. Popadli je a vlekli pryč. Na mě zapomněli, takže jsem se zase vrátil na můstek. Stoupl jsem si vedle Chubbyho a snažil se oddálit chvíli, kdy od něj budu muset převzít kormidlo.

„Dal sis načas,“ zavrčel Daly.

„Práce kvapná, málo platná,“ vysvětlil jsem mu. Přestal se o mě zajímat a loudavě zamířil dozadu, kde se zahleděl přes zpěněnou brázdu za lodí na hlídkový člun.

„Chubby,“ sykl jsem, „Dělová úžina..., jednou jsi mi říkal, že se tam dá útesem proplout od pevniny.“

„Při vysokém přílivu, s lehkým člunem a dobrými nervy,“ přisvědčil. „Když jsem byl ještě pitomej kluk, udělal jsem to.“

„Příliv bude vrcholit za tři hodiny. Myslíš, že to zvládnou s Tanečnicí?“

Výraz v Chubbyho tváři se změnil. „Jéžiš...“ Otočil se ke mně s vytřeštěnými očima.

„Zvládnou to?“ Nedal jsem se odbýt. Chubby pohlédl do vycházejícího slunce a poškrábal se po strnisku na bradě.

Najednou jako by měl jasno. Odchrchl si a plivl přes zábradlí do moře. „Ty možná, Harry - ale jinak nikdo, koho znám.“

„Souřadnice, Chubby. Ale rychle.“

„Už je to hodně dávno, ale...“ Na okamžik se zamyslel a pak mi rychle a stručně vyličil přístup k průlivu a cestu skrz. „V průlivu jsou tři zákuty - doleva, doprava a zase doprava. Pak je tam úzký hrdlo..., po obou stranách jsou větevníky.

Tanečnice by tamtudy mohla projít tak akorát, ale nechá tam nátěr. Pak už jsi ve velký laguně za hlavním útesem. Tam se dá kroužit a čekat na vhodnou chvíli k vyplutí na otevřený moře.“

„Dík, Chubby,“ šeptl jsem. „Teď jdi dolů. Strážným jsem dal poslední whisky. Až začnu zdrhat do průlivu, budou už ji mít jako z praku. Třikrát zabuším do paluby, pak už to bude na tobě a Angelovi. Musíte jim sebrat kvéry a pořádně je svázat.“

Slunce už bylo hezky vysoko a trojklanná silueta Starců se tyčila pár kilometrů před námi, když jsem zdola zaslechl první chraplavý výbuch smíchu a praskot rozbíjeného nábytku. Daly to ignoroval. Pokračovali jsme klidnými pobřežními vodami k příbřežní straně Dělového útesu. Rozeznával jsem jeho zubaté obrysy připomínající ze všeho nejvíc zčernalé zuby starého žraloka. Za ním se blýskaly bílé vlny příboje valícího se z otevřeného oceánu a tříšticího se v pravidelných intervalech o skaliska.

Zamířil jsem k útesu a nepatrně zvýšil výkon motorů. Jejich zvuk se okamžitě změnil, ne však natolik, aby to v Dalym vyvolalo podezření. Opíral se o zábradlí znužený, neholeny a nejspíš otrávený z toho, že nesnídal. Teď jsem zřetelně rozeznával bušení příboje o koraly. Halas pitky odehrávající se o palubu níž zněl již nepřetržitě. Konečně to vzal na vědomí i Daly. Zamračil se a přikázal strážci, který byl s námi na můstku, aby to šel dolů prověřit. Ten horlivě uposlechl, bleskurychle zmizel dole a už se neobjevil.

Ohlédl jsem se přes záď. Jak jsem zvýšil rychlost, začala se mezera mezi Tanečnicí a hlídkovým člunem pozvolna zvětšovat. Pořád jsme se přibližovali k útesu.

Úzkostlivě a soustředěně jsem hleděl vpřed a snažil se objevit orientační body, které mi Chubby poradil. Opět jsem jemně přidal plyn a hlídkový člun se zase o něco vzdálil.

Vjezd do Dělové úžiny jsem spatřil necelý kilometr před námi. Vyznačovaly ho dva výstupky starého, vlnami a větrem ošlehaného korálu. Jasně jsem rozeznával odlišnou barvu vody valící se mezerou v korálové bariéře.

Zdola se rozezněl další divoký výbuch opileckého řehotu. Jeden ze strážců se vypotácel do kokpitu. K zábradlí se dostal na poslední chvíli. Sotva se přes ně naklonil, poslal do brázdy za lodí štedrou dávku dosud nevstřebaňé whisky a pak se mu podlomily nohy. Skončil na palubě jako bezvládný uzlíček.

Daly vztekle zasyčel a rozeběhl se po schůdkách dolů. Využil jsem toho a plyn přidal poněkud důrazněji.

Upřeně jsem hleděl kupředu a koncentroval se na blížící se úkol. Musel jsem se pokusit co nejvíc zvětšit rozestup mezi Tanečnicí a její eskortou. Každý kousek byl dobrý, aby měli dělostřelci míření co nejobtížnější.

Měl jsem v plánu doplnout až na úroveň průlivu a pak do něj Tanečnici vehnat pod plným výkonem. Odhodlal jsem se raději riskovat srážku s ponořenými zuby koralového útesu než testovat mušku dělostřelců na hlídkovém člunu. Průliv tvořil půl míle dlouhý, úzký klikatý kanál mezi koraly, po němž opět následovalo otevřené moře. Po většinu času by v něm byla Tanečnice alespoň zčásti skrytá za výstupky korálového útesu a vlnění moře i členitá plavební dráha by rovněž mohly znesnadnit míření. Doufal jsem také, že příboj řítící se průlivem bude s Tanečnicí dostatečně házet, takže se bude nepředvídatelně kymáčet a zmítat jako terč na pouťové střelnici.

Jedno bylo jisté - neohrožený mořeplavec Sulejman Dada nebude riskovat pronásledování průlivem, takže bude třeba zamotat hlavu ještě mířící u tříliberního děla na přídi.

Burácení pitky zdola jsem už ani nevnímal a upřeně jsem sledoval rychle se blížící ústí průlivu. Doufal jsem, že posádka hlídkového člunu umí střilet asi tak, jako ovládá svoji loď.

Náhle po schůdkách na můstek vyběhl Peter Daly. Stanul přímo proti mně. V obličeji byl zřůžovělý zlostí a jeho chmýřovitý plavý knír jevil marnou snahu se naježít. Chvilku se musel snažit, než ze sebe dokázal vypravit srozumitelné slovo.

„Tys jim dal chlast, Fletcher! Ty parchante hnusnej vychcanej!“

„Já?“ ohradil jsem se důstojně. „Nikdy bych se k něčemu podobnému nesnížil.“

„Jsou ožrali jako prasata! Všichni!“ zařval a ohlédl se. Hlídkový člun zůstal míli za námi a rozestup se pořád zvětšoval.

„Co to zase šiješ?“ zavřeštěl a hrábl do kapsy hedvábného saka. Přesně v tu chvíli jsme dopluli na úroveň vjezdu do průlivu.

Prudce jsem zvýšil výkon obou motorů na maximum. Tanečnice zařvala jako fúrie a zhoupla se kupředu.

Daly, který pořád ještě šátral v kapse, ztratil rovnováhu. Zavrával dozadu a ječel.

Otočil jsem kormidlo úplně doprava a Tanečnice se zhoupla jako baletka. Daly začal pro změnu vrávorat na opačnou

stranu. Setrvačnost jím zběsile mrštila přes celou palubu, až narazil na boční zábradlí. To už se loď při prováděném ostrém obratu strmě naklonila. V tom okamžiku Daly vytáhl z kapsy malou poniklovanou pistoli. Vypadalo to na šest pětatřicetku. Takové ty hračky, co nosívaly ženské v kabelce.

Na okamžik jsem kormidlo pustil. Bleskově jsem se sehnul, popadl Dalyho za kotníky a prudce škulbl vzhůru. „Teď nás nech o samotě, kámo,“ řekl jsem mu na rozloučenou, když padal přes zábradlí a řítil se do hloubky čtyř metrů. Tam udeřil hlavou o zábradlí spodní paluby a nepřírozeně zkroucený s hlasitým cáknutím zmizel v moři pod bortem lodi. Skokem jsem byl zpátky u kormidla, srovnal příd' Tanečnice těsně předtím, než se mohla začít plašit, a zároveň jsem třikrát důrazně dupl na palubu.

Když jsem Tanečnici kormidloval do průlivu, uslyšel jsem zdola ze salonu hluk rvačky. Vzápětí zarachotila dávka z útočné pušky. Znělo to, jako když se trhá plachta. Mimoděk jsem přivřel oči a spíš cítil než viděl, jak za mnou kulky vyletují palubou a zanechávají za sebou rozšklebenou zubatou díru lemovanou bílými triskami. Alespoň šly do stropu a nejspíš Angela ani Chubbyho nezasáhly.

Těsně před tím, než jsme vpluli do brány z korálů, jsem se ještě jednou ohlédl nazpátek. Hlídkový člun se pořád kymácel míli za námi a Dalyho hlava se pohupovala ve zpěněné bílé brázdě. V tu chvíli bych si netroufal hádat, jestli se k němu dostanou dřív než žraloci.

Pak už na plané rozumování nebyl čas. Tanečnice se vrhla plnou parou do průlivu a úkol, před který jsem ji postavil, vyděsil i mě samotného.

První ohyb průlivu se blížil. Tanečnice ochotně vyhověla mým povelům, zavrtěla zadkem a jen nepatrně se otřela o hrozivě čnějící koraly.

Když jsem ji srovnával na další úsek, vyběhl po schůdkách nahoru Chubby. Šklebil se na celé kolo. Věděl jsem, že do takovéhle náлады ho dokáží dostat jen dvě věci na světě a jednou z nich je pořádná rvačka. Na pravé ruce měl Z kloubu sedřenou kůži.

„Dole je čistej vzduch, Harry. Angelo je hlídá.“ Rychle se rozhlédl. „Kde je ten policajt?“

„Šel si zaplavat.“ Ani na okamžik jsem neodtrhl zrak od průlivu. „Kde je člun? Co dělají?“

Chubby se zahleděl přes zád'. „Nic novýho. Nevypadá to, že by pochopili, že... Moment... Teď...“ Hlas se mu změnil.

„Jo, tak už jim to došlo. Motají se kolem děla.“

Řítili jsme se plnou rychlostí průlivem, ale riskl jsem si letmé ohlédnutí. Přesně v tom okamžiku jsem uviděl dlouhý gejzír kouře ze spáleného střelného prachu. Vyletěl z hlavně tříliberního kanónu jako peříčko, o zlomek sekundy později se ozvalo hlasité prasknutí výstřelu. Granát letící nad námi prudce zasvištěl. Okamžitě následovala dutá ozvěna.

„Teď si dávej bacha, Harry. Budeš zatáčet doleva.“

Loď se prudce naklonila vlevo. Další granát letěl pro změnu příliš krátce. Vybuchl v oblaku úlomků a modravého dýmu na jednom z korálových výčnělků zhruba padesát metrů od nás.

Hladce jsem Tanečnici prováděl obratem, a zatímco jsme se nakláněli stále níž, dopadl další granát do brázdy za námi. Zdvihl gigantický, velkolepý gejzír zpěněné vody, který značně převyšoval můstek. Tlaková vlna poctila sprchou i nás. Byli jsme v polovině průlivu. Hnaly se proti nám vlny vysoké kolem dvou metrů a viditelně rozběsněné tím, jak je korálové bariéry po obou stranách nepříjemně omezovaly v rozletu.

Obsluha děla na hlídkovém člunu se chovala nebezpečně nevyzpytatelně. Jeden granát vybuchl čtyři sta metrů za zádi, další proletěl přímo mezi mnou a Chubbym. Strašlivý nápor vzduchu mi málem podrazil nohy.

„Už je tady hrdlo!“ vykřikl úzkostlivě Chubby. Když jsem uviděl, jak se průliv zúžil a jaké korálové pilíře dosahující do výše můstku ho střeží, byla ve mně opravdu malá dušička.

Připadalo mi nemožné, že by se Tanečnice mohla vejít do tak úzkého prostoru.

„Tak jedem, Chubby, a drž si klobouk!“ zařval jsem. Pořád pod plným výkonem jsem Tanečnici poslal do té myši díry. Chubby oběma rukama sevřel zábradlí; vůbec by mě v tu chvíli nepřekvapilo, kdyby se nerezová ocel pod silou jeho stisku začala kroutit.

Už jsme byli v polovině, když jsme se zachytili. Ozvalo se drsné, uši drásající praskání. Tanečnice sebou škulbla a jako by zaváhala.

V tutéž chvíli explodoval nedaleko nás další dělostřelecký granát. Pokropil celý můstek úlomky korálů a bzučícími ocelovými střepinami, ale já si toho sotva všiml. Měl jsem plné ruce práce s Tanečnicí, kterou jsem potřeboval uvolnit a protlačit soutěskou.

Odklonil jsem loď od stěny; tentokrát se strašlivý skřípot pro změnu ozval z pravoboku. Na okamžik jsme uvázli úplně, pak se ale zezadu přihnala obrovská zelenavá vlna, nadzvedla nás ze sevření zubaté korálové tlamy a byli jsme ze soutěsky venku. Tanečnice to ucítila a vyřítla se vpřed.

„Jdi dolů, Chubby!“ houkl jsem. „Podívej se, jestli jsme neprorazili trup!“ Z tržné rány po střepině na bradě mu kapala krev, ale bez meškání se vrhl ke schůdkům.

Protože jsme před sebou měli další rovný úsek bez skalisek, dovolil jsem si ohlédnout se po hlídkovém člunu. Téměř jej zakrýval korálový útes, dělostřelci však stále pálili ostošest. Vypadalo to, že se blíží ke vjezdu do průlivu. Nejspíš chtěli vylovit Dalyho. Věděl jsem, že teď už se nás nebudou snažit pronásledovat a že obeplutí útesu do hlavního průlivu za Starci jim potrvá čtyři hodiny.

Přiblížili jsme se k poslednímu zákrtu průlivu. Tanečnice se opět trupem opřela o koraly. Ten příšerný zvuk mi rozdíral duši. Pak jsme se za hlavním útesem konečně dostali do hluboké laguny, jakéhosi kruhového přírodního bazénu o průměru dobrých dvě stě padesát metrů. Laguna, již lemovaly korálové útesy, se otevírala jen do Dělové úžiny, kde zuřil divoký příboj Indického oceánu.

Najednou stál Chubby zase vedle mě. „Bylo to o fous, Harry. Už by tam neproklouzla ani myš.“ V duchu jsem své krasavici zatleskal.

Nyní jsme se poprvé plně odkryli obsluze děla na palubě hlídkového člunu vzdáleného přes útes asi půl míle. Jak jsem zahrnul do laguny, natočil jsem k nim Tanečnici bokem. Vycítili, že je to jejich poslední šance, a začali pálit ránu za ranou.

Granáty kolem nás dopadaly jako rozzuření sršni a vířily vodní masy v mohutných gejzírech. Ocítaly se příliš blízko, takže jsem se nemohl rozhodnout jinak. Znovu jsem Tanečnici otočil a nasměroval ji do úzkého průlivu v Dělovém útesu.

Vyrazila, ale když jsme se dostali do míst, kde již nebylo možné obrátit, sevřely se mi útroby hrůzou. Pohlédl jsem úžinou vpřed na otevřené moře a v tu chvíli jsem měl dojem, že se na nás s řevem žene snad celý oceán. Jako by sebral všechny síly a rozhodl se je vrhnout proti malé křehké lodičce. Jak mám moře rád, teď mi připadalo jako běsnící zrůda.

„Chubby!“ Můj hlas zněl najednou podivně dutě a cize. „Podívej!“

„Harry,“ zašeptal, „je nejvyšší čas začít se modlit.“

Tanečnice se srdnatě řítí vstříc rozběsněnému mořskému Goliášovi.

Přibližoval se. Nahrbl monstrózní ramena a zaútočil. Byl čím dál tím vyšší. Průzračně zelená obří vlna se nezadržitelně valila a už byla tak blízko, že jsem ji slyšel syčet. Ten zvuk mi připomínal štěpní požár.

Další granát přeletěl těsně nad námi, ale měl jsem zrovna jiné starosti. Tanečnice pyšně zaklonila hlavu a začala po tom vodním horstvu šplhat vzhůru.

Nahore podél zpěněného vrcholku byla vlna světle zelená a zkadeřená. Tanečnice po ní stoupala jako na pojízdných schodech.

Paluba se přikře naklonila a my se mohli jen křečovitě držet zábradlí.

„Převrátí se nazpátek!“ hulákal Chubby, když se loď začala stavět na záď. „Převrací se, člověče!“

„Jdi do ní!“ zařval jsem na Tanečnici. „Proraz to!“ Jako by mi rozuměla, vrhla se ostrou přídíl do zpěněné stěny vlny právě v okamžiku, kdy už to skutečně vypadalo, že se převrátí dnem vzhůru a pohrbí nejdřív nás a pak i sebe.

Zelená vlna se přes palubu převálila jako řvoucí ztělesnění hrůzy. Vodní stěna vysoká dva metry přeletěla přes

Tanečnici od příde k zádi a loď se přikřčila v očekávání posledního smrtícího úderu.

Pak jsme prorazili zadní stěnou vlny a dostali se na vzduch. Pod námi zela hlubina - rozšklebená propadlina, do níž se svobodná Tanečnice hnala jako na horské dráze. Když jsme se začali propadat, měl jsem žaludek až v krku.

Dosedli jsme s ohlušujícím třeskutím. Byl jsem přesvědčen, že to loď rozbije. Zvedli jsme se z paluby, kam nás otřes z nárazu srazil. Tanečnice setřásla tuny vody, které nabrala na palubu, a rozeběhla se vstříc další vlně.

Ta už byla menší, takže se loď vyšplhala nahoru a přehoupala se přes vrchol.

„Hodná holka!“ zařval jsem a moje krasavice zrychlila a třetí vlnu poslušně překonala jako plnokrevník dostihovou překážku.

Kdesi blízko se rozprsknul další granát z tříliberního děla, ale pak jsme nechali všechnu tu hrůzu za sebou a hnali se k nekonečnému horizontu oceánu. Žádný další výstřel už jsme nezaslechli.

Strážce, který v kokpitu zkolaboval z nadměrného požití whisky, musela gigantická vlna spláchnout z paluby, protože po něm nebylo nikde ani stopy. Další tři jsme vysadili na ostrůvku padesát kilometrů severně od St. Mary. Je tam pramen brakické vody a věděl jsem, že tam zastavují rybáři z pevniny.

Všichni tři hošanci začínali střízlivět a měli příšernou kocovinu. Když jsme je za soumraku opouštěli směrem na jih, postávali na pláži jako tři hromádky neštěstí. Než jsme se dostali do hlavního přístavu, byla už tma. Rozhodl jsem se loď na noc nevyvazovat u hlavního mola. Vybral jsem dostatečně vzdálené kotviště, protože jsem nestál o to, aby se nápadné poškození Tanečnice stalo předmětem nějakých spekulací po celém ostrově.

Chubby s Angelem odveslovali na souš, ale já jsem byl příliš vyčerpaný, než abych se o něco podobného pokoušel. Bez večere jsem sebou praštil na dvojitou palandu v kapitánské kajutě a okamžitě jsem usnul jako zabítý.

Nehnul jsem se celou noc. Teprve po deváté ráno mě vzbudila Judith. Angelo ji za mnou poslal s kastrůlkem rybích karbanátků se slaninou.

„Chubby s Angelem jeli k paní Eddy pro nějaké věci na opravu lodi,“ oznámila mi. „Budou tu za chvíli.“

Zhltnul jsem snídani a šel se osprchovat a oholit. Když jsem se vrátil, pořád tam ještě byla. Seděla na krajíčku palandy. Zjevně se mnou chtěla něco probrat.

Rázně přerušila mé neohrabané pokusy převázat si ránu a dala se do toho sama.

„Pane Harry, nepřipustíte, aby můj Angelo přišel do vězení nebo o život, že ne?“ zeptala se najednou. „Jestli to bude takhle pokračovat, postarám se, aby už se na moři neukázal.“

„Vynikající nápad, Judith,“ zachechtal jsem se jejím starostem. „Co takhle poslat ho na tři roky na Rawano a počkat tu na něj?“

„To nebylo hezké, pane Harry.“

„Život často nebývá moc hezký, Judith,“ vysvětlil jsem poněkud mírněji. „Angelo i já se snažíme, jak se dá. Abych vůbec udržel loď v provozu, musel jsem teď trochu riskovat. A s Angelem je to zrovna tak. Řekl mi, že našetřil dost, aby vám koupil hezký malý domek kousek od kostela. A ty peníze vydělal, když se mnou pašoval.“

Po celou dobu, co dokončovala převaz, mlčela. Když už se obracela k odchodu, vzal jsem ji za ruku a přitáhl zpátky. Uhýbala mi pohledem, dokud jsem ji nevzal za bradu a nezvedl jí hlavu. S těma velkýma, jakoby zamlženými očima a hedvábně hladkou pletí byla až dětsky krásná.

„Nedělejte si starosti, Judith. Angelo je pro mě jako bratr. Dohlédnu na něj.“

Dlouze a soustředěně si mě prohlížela. „Myslíte to vážně?“ ujíšťovala se.

„Naprostě.“

„Věřím vám,“ usmála se nakonec. Běloskvoucí zuby ostře kontrastovaly se zlatavě jantarovou pletí. „Máte moji důvěru.“

Tohle mi ženské říkají vždycky. „Máš moji důvěru.“ Tolik tedy ke spolehlivosti ženské intuice.

„A jedno z dětí pojmenujete po mně, jasné?“

„Hned to první, pane Harry.“ Úsměv zazářil naplno a v tmavých očích se zablesklo. „To slibuji.“

„Říká se, že když člověk spadne z koně, měl by hned zase nasednout. To aby se nezačal bát, pane Harry.“ Fred Coker seděl za psacím stolem ve své cestovní kanceláři a za zády se mu na stěně skvěl plakát s příslušníkem královské londýnské gardy a Big Benem. PAMĚTIHODNOSTI ANGLIE, stálo pod tím. Zrovna jsme sáhodlouze probírali, jaké starosti nám nadělalo krajně věrolomné jednání inspektora Dalyho. Vůči Fredovi jsem však choval podezření, že jemu nadělalo problémy daleko menší nežli mně. On totiž svoji provizi inkasoval předem a nikdo mu ani nestrkal hlavu do oprátky, ani mu málem nezdemolo-val loď. Momentálně jsme diskutovali o tom, zda bychom měli v obchodní spolupráci pokračovat, či nikoliv.

„A taky se říká, pane Cokere, že když někomu leze holá prdel z gatí, neměl by být moc vybíravý,“ doplnil jsem jeho slova. Cokerovi se za skly brýlí spokojeně zaleskly oči. Vzápětí přikývl.

„Toto přísloví bude pravděpodobně z těch dvou to moudřejší, pane Harry,“ přisvědčil.

„Vezmu cokoliv, pane Cokere. Maso, bedny nebo to co posledně. Mám jedinou podmínku - cena za umírání vzrostla na deset tisíc dolarů za plavbu. A to všechno předem.“

„Dokonce i za tuto cenu pro vás nějakou práci najdeme,“ přislíbil, a mně teprve teď došlo, jak lacino jsem až dosud riskoval.

„Brzy,“ naléhal jsem.

„Velmi brzy,“ přitakal. „Máte štěstí. Nemyslím, že by se inspektor Daly za této situace na St. Mary vracel. Ušetříte tak obvyklou provizi.“

„Když nic jiného, alespoň tohle mi dluží,“ souhlasil jsem.

V následujících šesti týdnech jsem podnikl tři noční plavby. Dvakrát to bylo maso a jednou bedny. Pokaždé jsem směřoval pod deltu do portugalských vod. Maso, to byl pokaždé samotný a mlčenlivý černý muž v maskovací soupravě. Oba jsem dopravoval daleko na jih, hluboko do výsostných vod. U odlehklých pláží se přebrodili na břeh a já se vždy na chvilku zamyslel na tím, za jakými odpornými úkoly asi putují a kolik bolesti a mrtvých jsem těmi tajnými vyloďeními způsobil.

Třetí zakázka představovala osmnáct dlouhých dřevěných beden s čínskými znaky. Vyzvedávali jsme je daleko v průlivu z ponorky a vykládali v říční deltě do vydlabaných kánoí spojených provazy do dvojic pro větší stabilitu. S nikým jsme nemluvili, nikdo nám nedělal problémy.

Byly to vskutku vyhlídkové plavby. Inkasoval jsem celkem osmnáct tisíc dolarů - dost na to, abychom já i posádka přežili mrtvou sezónu způsobem, na jaký jsme byli zvyklí. Ještě důležitější však bylo, že v intervalech klidu a odpočinku se mi hojily rány a vracela síla. Zpočátku jsem jen celé hodiny ležel v houpací síti pod palmami a buďto jsem spal, nebo si četl. Později, když už jsem se na to cítil, jsem plaval, rybařil, opaloval se a chodil na ústřice a raky. Tak to šlo stále dokola, až jsem byl konečně zase opálený jako Ašant, samý sval a žádné sádlo.

Rána se hojila do podoby tlusté a nepravidelně klikaté jizvy, která byla pomníkem MacNabovy chirurgické dovednosti. Vínula se mi přes hrudník a dál na záda jako podrážděný purpurový drak. V jednom měl MacNab pravdu - vlivem rozsáhlého poškození levé nadloktí ztuhlo a oslabilo se. Nedokázal jsem zvednout loket nad úroveň ramen a s Chubbym jsem v baru U lorda Nelsona přišel o titul mistra v páce. Přesto jsem doufal, že plaváním a pravidelným cvičením ruku zase posílím.

Stejně jako síla se mi navracela i zvědavost a smysl pro dobrodružství. Začalo se mi zdát o balíku ovinutém plachtovinou na mořském dně u Racčího ostrova. V jednom z těch snů jsem se k němu potopil a rozbalil ho. Objevil jsem nevelkou sošku ženy velikou asi jako figurky z míšeňského porcelánu. Byla to zlatá mořská panna s půvabným obličejkem sestry May a neuvěřitelně rozkošným zadečkem. Ocas měl elegantní srpovitý tvar jako u mečouna. Ta malá mořská víla se na mě plaše usmála a vztáhla ke mně ruku. V dlani měla lesklý stříbrný šilink.

„Sex, prachy a rybařina,“ pomyslel jsem si po probuzení. Starý, dobrý, nekomplikovaný Harry. Freud by zaplesal. To už mi bylo jasné, že nepotrvá dlouho a vyrazím k Racčímu ostrovu.

Sezóna se blížila ke konci a mně se podařilo Freda Cokera přimět, aby mi zajistil taky obyčejnou rybářskou výpravu.

Neměl jsem ale zrovna štěstí na klienty. Byli to dva otlí, zlenivělí němečtí průmyslníci se zrovna tak tlustými manželkami ověšenými klenoty. Dřel jsem se s nimi jako mezek, takže jsem oba dostal k rybě.

Nejdřív to byl pěkný černý mečoun, jenže zákazník to podělal hned při zdolávání. Utáhl rybě brzdu navijáku napevno, i když byla ještě plná síly a snažila se bojovat. Samozřejmě toho tlustého Němce okamžitě zvedla z křesla, a než jsem mohl přiskočit a povolit brzdu, už se můj prut za tři sta dolarů opíral o bort lodi. Sklolinát praskl jako zápalka.

Ten druhý si napřed nechal utéct dvě pořádné ryby a pak se tři hodiny za neskutečného hekání, funění, supění a pocení pachtil s modrým mečounem, který zrovna za moc nestál. Když jsme se konečně dostali k vylovo-vání, málem jsem se nedokázal přinutit vrazit do toho drobka hák. Na hlavním molu jsem se takovou drobot' styděl pověsit, fotografování jsme tedy odbyli na palubě Tanečnice. Na břeh jsem tu chudinku propašoval zabalenou v plachtě. Musím si hlídat pověst zrovna tak jako Fred Coker.

Ten německý byznysmen byl ale svou chrabrostí natolik nadšen, že do mé hamižné dlaně vtiskl další pětistovku. Řekl jsem mu, že je to skutečně kapitální úlovek, což byla lež za dobrých tisíc dolarů. Já zkrátka vždycky nabízím kvalitu. Pak se ale obrátil vítr, teplota vody v průlivu klesla o čtyři stupně a ryby byly pryč. Deset dní jsme lovíli daleko na severu, ale bylo to marné. Další sezóna byla v háji.

Odstrojili a vyčistili jsme veškeré rybářské náčiní a uložili je důkladně promazané a pokryté tlustou vrstvou hutného žlutého tuku. Tanečnici jsem zavedl do loděnice na skluz a tam jsme se dali do úprav trupu. Udělali jsme generální úklid a definitivně opravili dočasná řešení a záplaty, jimiž jsem zachraňoval šrámy od Dělového útesu.

Natřeli jsme ji, až se zase leskla jako štihlá a elegantní krasavice hodná svého jména, a teprve potom jsme ji opět spustili na vodu a přepravili k úvazišti. Tam jsme se puntičkářsky pustili do úprav, které již nevyžadovaly vytažení na souš. Seděli jsme všechen odlupující se lak, takto očištěná místa jsme očistili smirkovým papírem a znovu nalakovali. Zkontrolovali jsme veškerou elektroinstalaci a tu přepájeli spoj, tam vyměnili dráty. Nikam jsem nechvátal. Do příjezdu další skupiny, nějaké expedice specialistů na mořskou biologii z jedné kanadské univerzity, zbývaly tři týdny.

Postupně se začalo ochlazovat a já už jsem se zase cítil zdravý, silný a vůbec v dobré fyzické kondici. Téměř každý týden jsem večerel ve vládním paláci. Pokaždé jsem musel podrobně vypravovat historku z přestřelky s Gu-thriem a Matersonem. Prezident Biddle už ji znal nazpaměť, a kdykoliv jsem vynechal jediný detail, okamžitě mě opravoval. S neměnnou pravidelností to končilo prezidentovým vzrušeným výkřikem: „Ukažte jim tu jizvu, pane Harry!“ To jsem si pak vždycky u slavnostní tabule musel rozepnout nažehlenou bílou košili a dělat exhibici.

Bylo to příjemné, klidné období. Život na ostrově plynul pokojným tempem, Peter Daly se na St. Mary nevrátil a po šesti týdnech byl inspektorem a velícím důstojníkem ostrovní policie jmenován mladý Wally Andrews. Jedním z jeho prvních kroků v nové funkci bylo předání jisté pušky značky FN jejímu majiteli.

I tyto klidné časy však byly okořeněny jakýmsi vnitřním chvěním pramenícím z očekávání věcí příštích. Cítil jsem..., ne, věděl jsem, že se už brzy vrátím k Racčímu ostrovu a k nedokončené práci, která tam leží v mělké klidné vodě, a tím vědomím jsem se užíral.

Pak jsme takhle v pátek večer končili s posádkou týden v baru U lorda Nelsona. Byla s námi i Judith, nahradila stádečko, které Angela za pátečních večerů obvykle obležovala. Měla na něj výtečný vliv, dokonce už se ani nepro-píjel do svého zabijáckého stadia.

Nasadili jsme s Chubbym k prvnímu duetu večera. Byl jsem jako vždy o pár taktů napřed, když na stoličku vedle mě vklouzla Marion.

Položil jsem jí paži kolem ramen a podal ke rtům svůj pohár. Dychtivě se napila. Tohle vyrušení způsobilo, že jsem Chubbyho ve zpěvu předebral o dalších pár taktů.

Marion pracovala na ústředně hotelu Hilton. Byla to hezká drobná dívka se sexy zdviženým nosíkem a dlouhými rovnými, leskle černými vlasy. To právě ji si Mike Guthrie před nějakým časem vybral za boxovací pytel.

Když jsme se s Chubbym konečně dobrali konce svého pěveckého vystoupení, Madon špitla: „Ptala se po vás jistá dáma, pane Harry.“

„Jaká dáma?“

„Bydlí u nás v hotelu. Přiletěla ranním letadlem a zná vaše jméno a tak vůbec. Chce se s vámi sejít. Řekla jsem jí, že vás dneska večer uvidím a vyřídím vám to.“

„Jaká je?“ zeptal jsem se Marion se zájmem.

„Je krásná, pane Harry. Prostě dáma.“

„Takže nejspíš můj typ,“ přisvědčil jsem a objednal Marion pivo.

„Vy za ní nepůjdete?“

„Když tady mám tebe, Marion, všechny krásné ženské počkají do zítřka.“

„Teda, pane Harry, vy jste fakt nebezpečnej chlap,“ za-hihňala se a přisunula se o kousíček blíž.

„Harry,“ ozval se Chubby po mém druhém boku. „Teď ti řeknu něco, co jsem ti ještě nikdy neřek.“ Zhluboka se napil a pokračoval, zatímco mu zrak začaly kalit sentimentální slzy. „Harry, člověče, já tě mám rád. Mám tě radši než vlastního bratra.“

Do haly hotelu Hilton jsem vešel pár minut před polednem. Marion vyšla ze své kukaně za recepcí se sluchátky zavěšenými kolem krku.

„Čeká na vás na terase,“ ukázala přes rozlehlou halu s rádoby havajskou výzdobou. „Ta blondýna ve žlutých bikinách.“

Četla si v nějakém časopise a ležela přitom na břiše na sklopném opalovacím lehátku, takže na mě ze všeho nejdřív zapůsobila bohatá a lesklá záplava zlatých vlasů vyčesaných nahoru a splývajících jí po zádech jako hladká zlatavá kaskáda.

Zaslechla mé kroky po dlaždicích. Ohlédla se, posunula si sluneční brýle nad čelo a vstala. Teprve tehdy jsem si uvědomil, jak je malá. Vlastně mi dosahovala sotva po prsa. Zrovna k největším nepatřily ani její bikiny. Odhalovaly hladké ploché břicho s výrazným pupíkem, pevná, mírně opálená ramena, malá ňadra i štíhlý pas. Krásně tvarované měla i nohy v sandálech, z nichž vyukovaly nehty nalakované stejně jako na rukou jasně červeně. Teprve když si odhodila hřívu vlasů na ramena, vzal jsem na vědomí i její drobné, elegantní ruce.

Nalíčená byla silně, ale s mimořádným vkusem a dovedností. Plet' svítila měkkým perleťovým odstínem a barva na jejich tvářích aotech rovněž působila naprosto přirozeným dojmem. Půvabné byly i dlouhé umělé řasy a oči, jimž řasenka a linka propůjčovaly exotický orientální vzhled.

Zpátečku, Harry, ozvalo se kdesi hluboko v mém nitru důrazné varování. Málem jsem poslechl. Tenhle typ jsem totiž znal až příliš dobře. Už jsem se s podobnými setkal. I ony byly drobné, elegantní a jaksi kočičí... Dodnes mi po jejich drápcích zůstaly jizvy na těle i na duši. Jedno se ale starému Harrymu vytknout rozhodně nedá - jak jde o sukni, nikdy z boje neutíká.

Srdnatě jsem proto vykročil vpřed, přimhouřil oči a nasadil provokativní chlapecký úsměv, kterým jsem je obvykle dostával.

„Zdravičko,“ pronesl jsem. „Já jsem Harry Fletcher.“ Prohlédla si mě - a to doslova - od hlavy až k patě. Nebo vlastně obráceně. Začala u špiček nohou a postupně klouzala pohledem až k očím, do nichž se soustředěně zahleděla, a našpúlila spodní ret.

„Nazdar,“ odvětila chraptivým, jakoby tlumeným a především dokonale trénovaným hlasem. „Já jsem Sherry Northová. Sestra Jimmyho Northa.“

Seděli jsme navečer na verandě chaty. Byl už příjemný chládek a západ slunce byl úchvatnou ukázkou světelných efektů, které vybuchovaly a zase pohasínaly nad vršky palem. Popíjela jeden z mých speciálních koktejlů s ovocem a ledem, které obvykle používám ke svádění. Na sobě měla jakýsi kaftan z lehké a vzdušné látky, kterou v nejasných konturách prosvítaly křivky jejího těla. Jak tam stála opřená o zábradlí, ozařovaná zapadajícím sluncem, nebyl jsem si jist, jestli pod tím ještě něco má, či nikoliv. Tohle a cinkot ledu v její sklenici mě poněkud vytrhovalo ze čtení dopisu, který jsem od ní dostal jako důkaz, že je skutečně Jimmyho sestra. Jimmy North ho napsal pár dní před smrtí. Rukopis i způsob vyjadřování zcela odpovídaly tomu, jak jsem toho veselého a optimistického kluka poznal. Když jsem se začal a zavzpomínal, úplně mi vypadlo z hlavy, že tu nejsem sám. Dopis byl dlouhý a evidentně psaný v obrovském nadšení. Působil na mě dojmem, jako by byl adresován velmi blízkému příteli. Sem tam se v něm objevovaly skryté narážky na expedici i její příznivý výsledek a hlavně hýřil přísliby světlé budoucnosti. Tou měly být samé peníze, samý smích a vůbec samé dobré věci.

Znovu jsem u srdce pocítil osten lítosti a osobní ztráty. Představil jsem si v bezútěšném mořském hrobě toho kluka i ztracené sny, které s ním odplouvají jako tlející chalupy.

A pak na mě najednou z řádek dopisu vyskočilo moje vlastní jméno. „... člověk ho nemůže nemít rád, Sherry. Je silný a vypadá drsně, je zizvený a otlučený jako starý kocour, co se každou noc rve mezi popelnicemi, ale pod tou hrubou slupkou je opravdová citlivka, to mi věř. Zdá se mi, že pro mě má tak trochu slabost. Dokonce mi dává otcovské rady!“ Bylo toho ještě víc. Dojalo mě to tak, až se mi sevřelo hrdlo, a musel jsem si dát hlt whisky. Stejně se mi ale při dočítání dopisu podivně kalil zrak a písmo jako by mi plavalo před očima.

Vrátil jsem Sherry složený dopis, obrátil se a zamířil na druhý konec verandy. Tam jsem zůstal chvíli stát a díval se do dálky přes zátoku. Slunce sklouzlo za obzor a najednou byla tma a vzduchem se začal šířit lezavý chlad.

Vrátil jsem se a rozsvítil lampu. Vytáhl jsem ji dostatečně vysoko, aby nám nesvítila do očí, a Sherry mě po celou tu dobu mlčky pozorovala. Nalil jsem si další skotskou a usadil se v proutěném křesle.

„Fajn,“ řekl jsem nakonec. „Jste Jimmyho sestra a přijela jste na St. Mary kvůli mně. Proč?“

„Vý jste ho měl rád, že je to tak?“ Odstoupila od zábradlí a posadila se vedle mě.

„Já mám rád spoustu lidí. Je to moje slabost.“

„Zemřel..., tedy bylo to tak, jak psaly noviny?“

„Ano. Bylo to tak.“

„Svěřil vám vůbec, co tu dělá?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Chovali se velice tajnůstkářsky a já nejsem zvyklý se vyptávat.“

Mlčela. Ponořila špičky dlouhých štíhlých prstů do sklenice a vytáhla plátek ananasu. Drobnými bílými zuby ovoce rozžvýkala a špičkou růžového jazyka si přejela po rtech jako kočka.

„Protože vás měl Jimmy rád a důvěřoval vám a protože si myslím, že víte víc, než jste řekl, a taky proto, že potřebuji vaši pomoc, budu vám vyprávět příběh - chcete?“

„Příběhy miluju,“ prohlásil jsem.

„Víte, co je to pogo?“ začala otázkou.

„Jasně, dětská hračka.“ (Pogo - pérovaná tyč na skákání, poznámka překladatele.)

„Taky je to kódové označení experimentálního útočného letounu amerického válečného námořnictva s kolmým startem, který je schopen operovat za každého počasí.“

„Aha, něco jsem o tom četl v Time Magazínu. Byly kvůli tomu nějaké dotazy v Senátu. Detaily už jsem ale úspěšně zapomněl.“

„To bylo kvůli nesouhlasu s padesátimilionovým příspěvkem na vývoj.“

„Ano, vzpomínám si.“

„Před dvěma lety, přesně šestnáctého srpna, odstartoval z letecké základny Rawano v Indickém oceánu prototyp poga. Ve výzbroji měl čtyři střely vzduch-země typu „kosatka“ s taktickými jadernými hlavicemi...“

„Tomu říkám docela nebezpečný náklad.“

Přikývla a pokračovala. „Kosatka je úplně nová koncepce ve vývoji raketové techniky. Je to protiponorková zbraň, která odhalí a zaměří jak ponořené, tak na hladině plující plavidlo. Může zlikvidovat letadlovou loď nebo zaměnit živel, v němž se pohybuje - tedy vzduch za vodu -, a ponořit se do hloubky až dva tisíce metrů za nepřátelskou ponorkou, kterou zničí.“

„No páni,“ hvízdal jsem a znovu si dopřál doušek whisky. Z tohoto tématu by se jednomu zatočila hlava.

„Vzpomínáte si na toho šestnáctého srpna? Byl jste tu tenkrát?“

„Byl, ale už je to dávno. Zkuste mi osvěžit paměť.“

„Cyklon Cynthia,“ uvedla prostě.

„No jasně, panebože.“ Tehdy se přes celý ostrov přehnal víchř o rychlosti dvě padesát kilometrů za hodinu. Odnesl mi střechu chaty a Tanečnici na úvazišti v hlavním přístavu skoro potopil. Podobné vánky tu nebyly neobvyklé.

„Pogo z Rawana odstartovalo pár minut předtím, než cyklon udeřil. O dvanáct minut později se pilot katapultoval a letadlo skončilo v moři i se čtyřmi jadernými střelami a černou skříňkou na palubě. Základna nezjistila, kde letoun s výzbrojí skončil, protože radar na Rawanu byl cyklonem vyřazen z provozu.“

Konečně to začínalo dávat nějaký smysl.

„A jak do toho zapadá Jimmy?“

Umlčela mě netrpělivým mávnutím ruky. „Počkejte. Máte vůbec ponětí, jakou by ten náklad měl cenu na volném trhu?“

„Myslím, že byste mi to mohla naznačit sama. Stačí mi to s přesností plus minus pár milionů dolarů.“ Začínal se ve mně

probouzet starý Harry. Měl jsem ještě v živé paměti, jak to dopadá, když jeden poleví v ostražitosti. Pocit, že je třeba dávat si pozor, ve mně nezadržitelně sílil.

Sherry přikývla. „Zkušební pilotem poga byl fregatní kapitán amerického námořnictva William Bryce. Letadlo selhalo ve výšce patnáct tisíc metrů, těsně předtím, než se pilotovi podařilo dostat se mimo povětrnostní vlivy. Byl to skutečně svědomitý voják, ale ve výšce sto padesáti metrů už mu bylo jasné, že to nezvládne. Katapultoval se a jen sledoval, jak jeho stroj končí v moři.“

Hovořila opatrně a připadalo mi, že poněkud zvláštně volí slova. Na ženu to bylo až příliš technické líčení. Je jasné, že se to všechno naučila... od Jimmyho? Nebo snad od někoho jiného?

Poslouchej a dozvíš se, Harry, napomenul jsem se v duchu.

„Billy Bryce strávil tři dny na rozbouřeném moři v nafukovacím gumovém záchranném člunu, než ho objevil vrtulník vyslaný z Rawana. Měl tedy dost času na přemýšlení. Mimo to porovnával cenu svého nákladu s platem důstojníka válečného námořnictva. Při výpovědi před vyšetřujícím soudem proto jaksi opomenul fakt, že se pogo zřítilo na dohled od souše a že se mu předtím, než ho cyklon zanesl na volné moře, podařilo zapamatovat si orientační bod.“

Zatím jsem v jejím vyprávění nenacházel žádnou slabinu. Všechno to znělo věrohodně - a velice zajímavě.

„Rozsudek vyšetřovacího soudu zněl „chyba pilota“ a Bryce byl zbaven důstojnické hodnosti. Ten rozsudek mu úplně zničil kariéru. Rozhodl se proto zajistit si důchod sama a zároveň očistit svoji pověst. Chtěl válečné námořnictvo donutit, aby od něj odkoupilo své vlastní střely typu kosatka a akceptovalo důkazy z černé skříňky.“

Nadechl jsem se k otázce, ale Sherry mě opět pokynem ruky zarazila. Zjevně nechtěla být ve svém vyprávění přerušována.

„Jimmy dělal pro námořnictvo nějakou práci, prohlížel trup jedné z jeho letadlových lodí. Při té příležitosti se seznámil s Brycem. Sprátelili se, takže Bryce šel pochopitelně za ním. Na tu expedici ale neměli potřebný kapitál. Rozhodli se najít si nějaké sponzory. Tyhle věci se dost dobře nedají inzerovat v Timezech. Pořád na tom ještě dělali, když se Billy Bryce na výjezdu z dálnice M4 poblíž Heathrow ve svém thunderbirdu zabil.“

„Jako by to všechno provázela nějaká kletba,“ poznamenal jsem.

„Jste pověřivý, Harry?“ Upřela na mě přimhouřené tygří oči.

„Nepopírám to,“ připustil jsem. Přikývla. Než se rozhodla pokračovat ve vyprávění, jako by si tu informaci pečlivě uložila do paměti.

„Jimmy v realizaci plánu pokračoval, i když byl Bryce mrtvý. I ty sponzory nakonec našel. Neřekl mi sice, o koho jde, ale vytušila jsem, že to nebudou žádní svatouškové. Společně odjeli sem - a zbytek už znáte.“

„To znám,“ přisvědčil jsem a podvědomě jsem si přes hedvábi košile začal mmout zbytnělou jizvu. „Samozřejmě až na místo havárie.“

Upřeně jsme se dívali jeden na druhého.

„Rekl vám to?“ zeptal jsem se. Zavrtěla hlavou.

„No, byl to zajímavý příběh,“ usmál jsem se. „Škoda, že si nemůžeme ověřit jeho pravdivost.“

Prudce vstala a přešla k zábradlí verandy. Založila si paže na prsou a vztek z ní v tu chvíli čísel tak, že být lvicí, švihala ocasem.

Počkal jsem si, až se uklidní. Konečně pokrčila rameny a obrátila se ke mně. Mírně se pousmála.

„Jak chcete! Myslela jsem, že mám nárok na podíl. Jimmy byl můj bratr a já jsem vážila tak dlouhou cestu, protože vás měl rád a věřil vám. Napadlo mě, že bychom mohli spolupracovat, ale jestli chcete všechno, tak s tím asi těžko něco nadělám.“

Vzdorovitě pohodila hřívou vlasů, která se rozvlnila a ve světle lampy zazářila jako tekuté zlato. Zvedl jsem se z křesla.

„Odvezu vás domů,“ navrhl jsem a dotkl se její paže. Zvedla obě ruce a prsty mi vjela do hustých kudrnatých vlasů na zátylku.

„Domů to mám strašně daleko,“ zašeptala, přitáhla si mě sobě a vytáhla se na špičky.

Rty měla vlhké a hebké, jazyk divoký a nenasytný. Po chvíli se odtáhla a usmála se na mě. Oči měla podivně zamlžené a dýchala rychle a povrchně.

„Že by to nakonec přece jen nebyla zbytečná cesta?“

Zdvihl jsem ji do náruče. Byla lehounká jako děcko. Chytila mě kolem krku a když jsem ji odnášel do chaty, přitiskla tvář k mé. Už dávno jsem se naučil nasycit se vždycky, když je Čeho, protože jeden nikdy neví, kdy přijde bída.

Měkké ranní světlo k ní bylo příliš kruté, jak ležela pod moskytiérou na obrovské manželské posteli a spala jako nevinátka. Spala s otevřenými ústy, make-up rozmazaný a zaschlý. Hřívá zlatých vlasů teď byla spíš divokou zacuchanou zmetčí a jaksi neladila s hustými tmavými kudrnami v podbřišku. Odpuzovala mě, protože v noci jsem zjistil, že slečna Sherry je zuřivá sadistka.

Vyklouzl jsem z postele, chvíli jsem nad ní zůstal stát a marně v jejím spícím obličejí hledal nějakou podobu s Jimmym Northem. Pak jsem ji tam nechal, nahý vyšel z chaty a zamířil k pláži.

Přiliv vrcholil. Vrhл jsem se do chladné průzračné vody a plaval k ústí zátoky. Ráznými kraulovými tempy jsem rozrážel vodu, která mě štípala v hlubokých škrábancích na zádech.

Takováhle rána jsem měl rád. Za útesem na mě čekalo hejno mých starých známých delfinů. Vyřítli se mi vstříc, a jak se hnali vlnami, vysokými hřbetními ploutvemi krájeli tmavou hladinu. V kruhu mě obklopili a neustále pohvizdovali a pochrochtávali a z nozder na hlavách se jim ozývaly zvuky, jako když někdo hodně nahlas polkne. Obrovskými tlamami se na mě přitom neustále nadšeně šklebili jako nesvéprávní.

Nějakých deset minut mě škádlili, než mě jeden velký starý samec nechal, abych se ho chytil za hřbetní ploutev a povozil se. Takové vodní lyžování nezažijete v žádném středisku vodních sportů. Voda se kolem mě divoce zpěnila a podařilo se mi udržet se dobré půl míle, než mě tlak vody od delfiního hřbetu odtrhl.

Zpátky jsem musel plavat pořádný kus. Delfíní samec přitom kolem mě kroužil a občas mě přátelsky šťouchl tlamou do zad, jako by mě vyzýval k další projížďce. U útesu se se mnou všichni s hvízdáním rozloučili a elegantními vlnivými pohyby zmizeli v moři. Když jsem pod nohama nahnatal dno, byl jsem docela rád. Paže mě trochu pobolívala, ale byla to zdravá bolest, která svědčila o tom, že svaly se hojí a silí.

Postel byla prázdná a dveře do koupelny zamčené. Napadlo mě, že si nejspíš holí podpaží mým strojkem. Ta představa mě podráždila. Starý kocour jako já už si jen nerad nechává narušovat zaběhané zvyky. Použil jsem tedy sprchu pro hosty, abych ze sebe smyl nános soli. Pod proudem horké vody mě znechucení rychle opadlo. Svěží, ale neoholený a hladový jako vlk jsem zamířil do kuchyně. Zrovna jsem opékal slaninu s ananasem a mazal tlusté topinky máslem, když se v kuchyni zjevila Sherry.

Opět byla dokonalost sama. Nejspíš v té kabelce od Guccioho převážela kompletní kosmetickou výbavu. Vlasý měla načesané a nalakované do lví hřívy splývající na záda stejně jako včera.

Oblažila mě zářivým úsměvem. „Dobré ráno, miláčku,“ pozdravila mě a dlouze políbila. To už jsem byl světu a všem živým bytostem nakloněn docela příznivě. Tahle atraktivní ženská mě najednou nijak neodpuzovala. Nejspíš jsem se dobrou náladou nakazil od delfínů a mé veselí se přeneslo i na ni. Při snídani jsme byli samý smích. Když jsme dojedli, odnesl jsem konvici s kávou na verandu.

„Kdy pojedeme hledat pogo?“ zeptala se náhle. Aniž bych odpověděl, nalil jsem další šálek silné černé kávy. Sherry Northová evidentně dospěla k závěru, že si ze mě za jednu noc udělala doživotního otroka. Možná nejsem tak velký znalec žen, ale nějaké ty zkušenosti už taky mám, úplný panic zkrátka nejsem a její přitažlivost jsem nehodnotil tak vysoko, aby stála za čtyři jaderné rakety a černou skříňku tajného bojového letounu.

„Hned jak mi ukážeš cestu,“ zkusil jsem obezřetně navrhnout. Ženy žijí od nepaměti v bludu, že když je muž zkušeně a spolehlivě potěší, je třeba přimět ho, aby za to platil. Kdysi jsem se domníval, že by to mělo být naopak.

Natáhla se ke mně a uchopila mě za zápěstí. Tygří oči byly najednou rozšířené a plné citu.

„Po téhle noci vím, že toho máme spoustu před sebou, Harry,“ zašeptala chraptivě. „My dva spolu.“

V noci jsem celé bezesné hodiny uvažoval a nakonec jsem si přece jen udělal jasno. Ať už je v tom balíku cokoliv, není to celé letadlo, ale pravděpodobně nějaká jeho malá součást - něco, podle čeho by je bylo možné snadno identifikovat. Zcela určitě nepůjde ani o černou skříňku, ani o některou z raket. Jimmy North neměl tolik času, aby černou skříňku z trupu vymontoval, i kdyby k tomu snad měl potřebné nářadí. Na aerodynamickou raketu zase ten oblý a neforemný balík neměl ani správný tvar, ani odpovídající velikost.

Měl jsem téměř stoprocentní jistotu, že jde o něco docela neškodného. Kdybych s sebou Sherry Northovou vzal, až to pojedu vyzvednout, vyhodil bych jen nízkou kartu, ačkoliv by to vypadalo jako skutečný triumf.

Nic bych neprozradil - ani místo havárie u Dělového útesu, ani žádný z cenných předmětů, které s tím souvisejí.

Na druhé straně by to znamenalo zatahat tygra za ocas. Určitě by bylo velmi poučné zjistit, jak se mademoiselle Northová zachová, až bude přesvědčená, že zná místo havárie.

„Harry,“ zašeptala znovu, „prosím...“ Nahnula se ke mně blíž. „Musíš mi věřit. Nikdy jsem nic podobného necítila. Hned jak jsem tě poprvé uviděla..., prostě jsem věděla...“ vrkala.

Zanechal jsem kalkulaci a naklonil se k ní. Nasadil jsem výraz zaslepené vášně a chťice.

„Miláčku...,“ začal jsem, ale pak jsem raději zmlkl a objal ji jako medvěd. Neušlo mi, jak podrážděně ztuhla, když jsem ji rozmazal rtěnku a rozcuchal pečlivě upravený účes. Docela jasně jsem cítil, jaké přemáhání ji to stojí, aby reagovala stejně vášnivě.

„Cítíš to taky tak?“ zeptala se přitisknutá k mému hrudníku. Abych se pobavil a viděl ji dál hrát roli, kterou si sama vybrala, znovu jsem ji zvedl a odnášel do zvalené, nevyvětrané postele.

„Ukážu ti, jak to cítím,“ zamumlal jsem chraplavě.

„Miláčku,“ zaprotěstovala nešťastně. „Teď ne.“

„Proč ne?“

„Máme spoustu práce. Později bude spousta času - pak už budeme mít všechen čas jen pro sebe.“ Předvedl jsem poměrně zdařilou hereckou etudu zdráhajícího se milovníka a neochotně jsem ji postavil na zem. Ve skutečnosti se mi docela ulevilo, protože mi bylo jasné, že po té gigantické porci slaniny a třech šálcích kávy by mě strašně pálila žáha. Bylo pár minut po poledni, když jsem vyplul z hlavního přístavu a zamířil na jihovýchod. Posádce jsem dal na dnešek volno a sdělil jí, že se rybařit nebude.

Chubby jen přešel pohledem Sherry Northovou rozvalenou na palubě kokpitu v bikinách a nemračil se o nic víc ani míň než obvykle, zato Angelo významně zakoulel očima a ještě významněji se otázel: „Vyhlídková plavba?“

„Myslíš jenom na čuňárny,“ napomenul jsem ho a Angelo se potěšeně zasmál, jako bych mu vysekl tu největší poklonu. Oba se obrátili a odcházeli po molu pryč.

Tanečnice proklíčkovala náhrdelníkem atolů a ostrůvků, až jsme se chvilku po třetí hodině dostali do hlubokého průlivu mezi Racčím ostrovem a Ostrovem buňáků. Pak jsme zahrnuli na otevřenou mělkou vodu mezi východním pobřežím Racčího ostrova a modrými dálavami Mosam-bického průlivu.

Čerstvý vítr vanul právě tak silně, aby byl vzduch příjemně svěží a aby se moře mírně čeřilo záplavou bolavých čepiček.

Opatrně jsem manévroval a jedním okem stále sledoval Racčí ostrov a druhým Tanečnici, kterou jsem se snažil dostat do správné pozice. Když jsem se dostal na zaměřený kurz, posunul jsem se s lodí ještě trochu proti větru, abych si ponechal rezervu na snos. Potom jsem zhasl motory a spěchal dolů na přední palubu spustit kotvu.

Tanečnice se stočila a zůstala způsobně stát jako dobře vychovaná slečinka v tanečních.

„Tohle je to místo?“ ujistila se Sherry. Sledovala tím svým zneklidňujícím kočičím pohledem každý můj krok.

„Tady je to,“ prisvědčil jsem a trochu zariskoval, když jsem pokračoval ve své roli poblázněného milence a ukázal jí

souřadnice.

„Udělal jsem si spojnicí táhletěch dvou palem, těch nakloněných, s tou samotnou na obzoru, vidíš to?“
Milčky přikývla a já v tu chvíli v jejích tygřích očích zase viděl, jak si získanou informaci pečlivě ukládá do paměti.

„A co budeme dělat teď?“ vyzvíдалa.

„Tady se Jimmy potápěl,“ vysvětlil jsem jí. „Když se vrátil na palubu, byl neobvykle rozrušený. Něco pošeptal těm dvěma, Matersonovi a Guthriemu, a ti jako by se jeho vzrušením hned nakazili. Jimmy se vrátil dolů s provazem a plachtou. Zůstal tam hezky dlouho, a když se vynořil, začalo střelení.“

„Ano,“ přikývla dychtivě. Nezdálo se, že by na ni zmínka o smrti jejího bratra nějak zvlášť zapůsobila. „Měli bychom vypadnout dřív, než nás tady někdo uvidí.“

„Vypadnout?“ zeptal jsem se nechápavě a upřeně se na ni zahleděl. „Myslel jsem si, že to jedeme obhlédnout...“
Pezdě si uvědomila svou chybu. „Měli bychom to nejdřív pořádně naplánovat a vrátit se, až budeme připravení -až zajistíme všechno potřebné pro vyzvednutí i dopravu...“

„Miláčku,“ pousmál jsem se, „nevážil jsem takovou cestu, abych se na to pak ani nemrknul.“

„Myslím, že bys to neměl zkoušet, Harry!“ vykřikla, ale to už jsem otevíral poklop do strojovny.

„Vrátíme se sem jindy,“ naléhala, ale já seběhl po schůdkách k věšáku s kyslíkovými lahvemi. Vzal jsem si párovou soupravu, zkontroloval ventil a vyzkoušel těsnění. Pak jsem si ověřil, jak mi sedí gumový náústek a jak se přes něj dýchá.

Letmo jsem mrkl k poklopu, abych se přesvědčil, že mě nevidí, a rychle vyhodil dobře ukrytý jistič elektroinstalace. Ted jsem měl jistotu, že dokud budu mimo palubu, nikdo motory Tanečnice nenahodí.

Přehodil jsem přes záď potápěčský žebřík a v kokpitu si navlékl neoprenovou kombinézu s krátkými rukávy, kuklu, zátežový opasek s nožem, masku a ploutve.

Na záda jsem si připevnil potápěčskou soupravu, hrábl po svinutém lehkém nylonovém provaze a zavěsil si ho na opasek.

„Co když se nevrátíš?“ napadlo Sherry. Poprvé projevila nějaké obavy. „Co se mnou bude?“

„Utrápiš se tu žalem,“ oznámil jsem jí a ponořil se do moře. Rozhodl jsem se chovat se přiměřeně svému věku a důstojnosti a nevrhl se přes bort po zádech, ačkoliv by to nepochybně bylo divácky atraktivní. Raději jsem použil příčky žebříku.

Voda tu byla průzračná jako horský vzduch, a když jsem zamířil po hlavě dolů, rozeznával jsem patnáct metrů pod sebou každý detail dna.

Korálovou krajinu úchvatných barev ozařovalo mihotavé rozptýlené světlo. Zvolna jsem se k ní snašel a prohlížel si sošné tvary korálů změkčené a zamlžené mořskou vegetací, ožívované jiskřivými drahokamy v podobě myriád tropických korálových rybek. Mezi hlubokými rýhami a tyčícími se korálovými věžemi se táhla celá pole vzdou-vajících se mořských rostlin a rozlehlé plochy oslnivě bílého korálového písku.

Souřadnice jsem stanovil s pozoruhodnou přesností, zvlášť uvážíme-li, že jsem byl v tu chvíli kvůli ztrátě krve při vědomí jen částečně. Kotvu jsem málem shodil rovnou na balík plachtoviny. Ležel na jedné z otevřených ploch pokrytých korálovým pískem. Připomínal mořskou příšeru, kolem jejíhož oblého zelenavého těla vlají chapadla jakoby z roztřepených konců provazů.

Skrčil jsem se vedle něj a hejna zlatočerně proužkovaných korálových rybek mě obklopila v takovém množství, že jsem je musel zahnat mračnem bublinek z dýchacího přístroje, abych se mohl pustit do práce.

Odepnul jsem si od opasku nylonový provaz a jeden konec sérii polosmyček důkladně upevnil k balíku. Pak jsem za pozvolného odvíjení provazu vystoupal k hladině. Vynořil jsem se asi deset metrů za záď Tanečnice, vylezl po žebříku přes bort a s ploutvemi stále na nohou doklopýtal do kokpitu, kde jsem druhý konec provazu pevně uvázal k opěradlu rybářského křesla.

„Cos našel?“ zeptala se mě napjatě Sherry.

„To ještě nevím.“ Na dně jsem měl co dělat, abych odolal pokušení balík rozbalit, ale doufal jsem, že se mi ta oběť vrátí, až uvidím její výraz při vybalování na palubě.

Zbavil jsem se potápěčské výstroje, důkladněji opláchl sladkou vodou a beze spěchu pečlivě uložil. Chtěl jsem ji ještě chvíli napínat.

„Krucinál, Harry, tak už to vytáhni!“ vybuchla konečně.

Měl jsem ještě v živé paměti, jak strašlivě těžký mi balík tehdy připadal. Je pravda, že jsem byl zoufale vyčerpaný. Nyní jsme se zapřel o bort a začal táhnout za provaz. Ano, musel jsem vydat sílu, ale ne že by se to nedalo zvládnout. Jak se provaz vynořoval, hned jsem ho s rutinou starého mořského rybáře smotával do úhledné cívky.

Po boku lodi se vynořila zelená plachtovina a rozvířila hladinu. Z nasáklé hromady crčela voda všemi směry. Natáhl jsem se pro zauzlovaný provaz a na jediný záběr balík přehodil přes bort. Jak dopadl těžce na palubu kokpitu, docela zřetelně se ozval zvuk nárazu kovu na dřevo.

„Rozbal to,“ naléhala Sherry netrpělivě.

„Provedu, madam,“ přikývl jsem poslušně a vytáhl z pouzdra na opasku rybářský nůž. Byl ostrý jako břitva, takže se mi podařilo každý provaz přetnout jediným máchnutím.

Když jsem rozbaloval záhyby mokré plachtoviny, Sherry se nade mnou zvědavě nakláněla a já si dával dobrý pozor, aby mi neunikl sebemenší výraz v její tváři.

Lačný výraz tušeného se ve chvíli, kdy poznala, oč jde, změnil v triumfální úsměv. Rozpoznala tu věc dřív než já a v mžiku měla ve tváři opět výraz dobře hrané nejistoty.

Provedené to bylo dokonale. Jako herečka se už nejspíš narodila. Kdybych nedával takový pozor, určitě by mi ten letný záblesk emocí unikl.

Pohlédl jsem na ten krám, kvůli němuž bylo zabito tolik lidí, a zmocnilo se mě překvapení i úžas zároveň. A taky zklamání. Rozhodně to nebylo to, co jsem očekával.

Dobrá polovina předmětu byla ošklivě odřená, jakoby opískovaná, hrubý, hluboko narušený bronz se leskl. Horní polovina byla netknutá, zato pokrytá silnou vrstvou zelenavé měděňky. Závěsné oko zůstalo nedotčeno a zdobení-jakýsi znak nebo alespoň jeho část s ornamentálním starobylým písmem - i přes korozi člověk jasně viděl pouhým okem. Nápis se vyskytoval jen útržkovitě. Jeho podstatnou část nahradil odřený kov.

Dívali jsme se na lodní zvon odlitý z masivního bronzu. K padesáti kilogramům mu moc scházet nemohlo. Široce rozevřené ústí se zužovalo ke klenutému vrcholu se závěsným okem.

Zvědavě jsem ho převrátil. Srdce bylo důkladně zkorodované, vnitřek zvonu pokrývali vilejší a nejrůznější mořští měkkýši. Zaujal mě hlavně způsob a tvar, v němž koroze zvenčí působila. Najednou mi to ale bylo jasné. Už jsem viděl i jiné kovové předměty, po dlouhém pobytu v moři takto poznamenané. Z poloviny byl zvon pohřben v písčitém dně, z poloviny vystaven vlnobití Dělové úžiny a jemná zrnka korálového písku přibližně půlcentimetrovou vrstvu kovu seděla.

Část zarytá do dna byla chráněna. Zahleděl jsem se pozorněji na zbylou část nápisu.

Rozluštil jsem pouze něco jako VVN L.

Budťo široké „V“ nebo narušené „W“ bezprostředně následovalo dokonalé „N“. Pak přišla mezera a po ní „L“. Dál nápis zase nešlo rozluštit.

Erb vyražený do kovu na opačné straně pláště zvonu představoval složitý obrázek dvou zvířat vztyčených na zadních nohách - pravděpodobně lvů - a podpírajících štít a hlavu v přílbici. Připadalo mi to podivně povědomé a marně jsem si lámal hlavu, kde už jsem to jen viděl.

Zhoupl jsem se na patách dozadu a ohlédl se po Sherry Northové. Uhnula očima.

„To jsou věci,“ zamumlal jsem zamyšleně. „Tryskáč s takhle velkým bronzovým zvonem na nose...“

„To nechápu,“ prohlásila.

„Ani já ne.“ Napřimil jsem se a došel si do salonu pro doutník. Zapálil jsem si ho, vrátil se na palubu a usedl do rybářského křesla.

„Fajn, poslechneme si tvoji teorii.“

„Já nevím, Harry. Vážně nevím.“

„Tak zkusíme trochu hádat,“ navrhl jsem. „Já začnu.“

Obrátila se k zábradlí.

„Tryskáč se nám proměnil v dýni,“ zkusil jsem. „Co ty na to?“

Otočila se nazpátek ke mně. „Harry, necítím se dobře. Myslím, že mi bude opravdu zle.“

„A co mám dělat?“

„Vrátíme se.“

„Chtěl jsem se tam ještě podívat a trochu se kolem sebe porozhlédnout.“

„Ne,“ zavrhla to spěšně. „Prosím tě, teď ne. Necítím se na to. Vraťme se. Když to bude třeba, můžeme se sem přece vrátit.“

Pozorně jsem v její tváři pátral po nějakém bytí sebemenším náznaku nevolnosti, ale ať jsem se snažil, jak jsem chtěl, vypadala jako reklama na zdravý životní styl.

„Tak dobře,“ souhlasil jsem nakonec. Další potápění bylo víceméně zbytečné, to jsem ale věděl jen já sám. „Vrátíme se domů a zkusíme to promyslet.“

Vstal jsem a začal zvon zase balit.

„Co s tím budeš dělat?“ zajímala se.

„Vrátím to zpátky,“ sdělil jsem stručně. „Rozhodně to nepovezu na St. Mary, abych to tam vystavoval na tržišti. Sama jsi řekla, že se můžeme vždycky vrátit.“

„Ano,“ souhlasila chvatně. „Samozřejmě máš pravdu.“

Shodil jsem balík přes palubu a šel vytáhnout kotvu.

Při zpáteční plavbě mi přítomnost Sherry Northové na můstku začala vadit. Měl jsem o čem přemýšlet a potřeboval jsem se na to plně soustředit. Poslal jsem ji proto dolů, aby uvařila kávu.

„Silnou,“ upozornil jsem ji, „a čtyři lžičky cukru. To na tvou mořskou nemoc zabere.“

Během dvou minut byla zpátky na můstku.

„Nejde sporák,“ postěžovala si.

„Napřed musíš otevřít hlavní přívody plynu.“ Vysvětlil jsem jí, kde najde kohouty. „A až skončíš, nezapomeň je zase pořádně zavřít, jinak mám z lodi bombu.“

Kafe bylo přišerné.

Teprve pozdě večer jsem zakotvil v hlavním přístavu, a než jsem Sherry vysadil u vchodu do hotelu, byla už tma.

Dokonce mě ani nepozvala na skleničku. Jen mě políbila na tvář a řekla: „Dneska v noci mě nech samotnou, miláčku.“

Jsem úplně vyčerpaná. Jdu si lehnout. Nech mě o tom popřemýšlet. Až se budu cítit líp, můžeme to důkladně naplánovat.“ „Vyzvednu tě zase tady. V kolik?“ „Ne,“ zamítla to. „Sejdeme se na lodi. Brzy. V osm. Počkej tam na mě, ať si můžeme pohovořit v soukromí. Jen my dva, nikdo jiný - jasné?“ „Na osmou budu s Tanečnicí u mola,“ slíbil jsem. Za celý den jsem měl žízeň jako trám, takže jsem se na zpáteční cestě zastavil U lorda Nelsona.

Angelo a Judith seděli s hlučnou partou lidí v jejich věku v jednom z boxů. Jakmile mě spatřili, halasně mě zvali k sobě a udělali mi místo mezi dvěma děvčaty.

Oběma jsem přinesl pivo a Angelo se ke mně spiklenecky naklonil. „Hele, kapitáne, potřebuješ ještě dneska pickup?“ vyzýval.

„Ano,“ přikývl jsem vážně. „Jinak bych se nedostal domů.“ Pochopitelně jsem věděl, co bude následovat. Angelo se choval, jako by byl spolumajitelem mého fordu.

„Dneska je na Jižním mysu velké večeře, šéfe.“ Najednou mu šla oslovení „šéfe“ a „kapitáne“ z úst jako po másle.

„Myslel jsem, že kdybych tě odvezl do Želví zátoky, mohl bys nám půjčit auto. Brzo ráno tě vyzvednu, slibuju.“ Zhluboka jsem si lokl z poháru a cítil na sobě dychtivé zraky všech přítomných plné naděje.

„Je to velká párty, pane Harry,“ ozvala se Judith. „Prosím,“ dodala.

„Vyzvedneš mě přesně v sedm. Jasně, Angelo?“ Odpovědí mi byl spontánní výbuch smíchu. Kolem stolu zavládla nesmírná úleva a všichni by se najednou málem poprali o to, kdo mi zaplatí další pivo.

Byla to neklidná noc. Většinu času jsem nespal vůbec, a když se mi tu a tam na chvíli povedlo usnout, měl jsem samé nesmyslné sny. Zase jsem se potápěl pro ten balík a byla v něm soška malé mořské víly. Tentokrát však měla tvář Sherry Northové a podávala mi model tryskové stíhačky, která se proměnila ve zlatou dýni, sotva jsem se jí dotkl. Na dýni byla vyryta písmena VVN L.

Po půlnoci se dalo do deště. Lilo jako z konve. Z nebe se valily souvislé proudy vody bušící do okapů, vějíře palmových listů se ve svitu blesků jasně rýsovaly proti noční obloze.

Když jsem scházel na pláž, pořád ještě pršelo. Těžké kapky se jako miniaturní bomby třístily o mé nahé tělo na jemnou mlhu. Moře bylo v chabém ranním světle úplně černé, těžké dešťové mraky visely těsně nad obzorem. Dnes jsem plaval sám a doplaval jsem hodně daleko za útes, ale když jsem se vracel k pláži, neměl jsem povznesený pocit, jakým ranní plavání obvykle naplňovalo mé nitro. Kůži jsem měl promodralou zimou a třásl jsem se po celém těle. Kromě toho na mě doléhal sice nejasný, zato však nepotlačitelný pocit nejistoty a deprese.

Zrovna jsem dojídal snídani, když se na cestě mezi palmovými plantážemi objevil můj pickup. Rozstříkoval kaluže, bláto měl až na střeše a dálková světla se prodírala clonou deště.

Na dvoře Angelo zatroubil a houkl: „Jdeš, Harry?“ Vyběhl jsem ven s nepromokavým rybářským kloboukem na hlavě.

Angelo smrděl pivem, podezřele mu to žvanilo a oči měl poněkud kalné.

„Budu řídit,“ oznámil jsem mu stručně. Zatímco jsme přejížděli ostrov, dopodrobna mi vyličil průběh večírku. Jeho vyprávění ve mně vyvolalo dojem, že asi tak za devět měsíců může St. Mary počítat s populační explozí.

Poslouchal jsem hojen na půl ucha, protože jak jsme se blížili k městu, pocit neklidu ve mně silil.

„Jo, mám ti za všechny poděkovat, žeš nám to auto půjčil, Harry.“

„To je v pořádku, Angelo.“

„Poslal jsem Judith na loď- uklidí tam a připraví ti zatím kafe.“

„S tím si nemusela dělat starosti.“

„Ale ona si to vymínila..., víš, jako že ti děkuje a tak.“

„Je to hodná holka.“

„To jo, Harry. Miluju ji.“ Vzápětí se dal Angelo do zpěvu. Nejspíš to měla být „Devil Woman“. Styl Micka Jag-gera napodoboval poměrně zdařile.

Když jsme přejeli hřeben a začali sjíždět do údolí, z náhlého popudu jsem nepokračoval dál po Frobisher Street do přístavu, ale zahrnul jsem doleva na městský okruh nad pevností a nemocnicí a zamířil alejí banánovníků k hotelu Hilton. Pickup jsem zaparkoval pod baldachýnem z větví a rázně vkročil do haly.

Za recepčním pultem bylo v tuhle časnou hodinu prázdno. Nahnul jsem se proto přes přepážku a nahlédl do prosklené kukaně, kde za spojovacím panelem seděla Marion. Sotva mě spatřila, rozzářila se a sundala si sluchátka.

„Zdravíčko, pane Harry.“

„Nazdárek, broučku.“ Opětoval jsem široký úsměv a zeptal se: „Slečna Northová je u sebe v pokoji?“

Výraz její tváře se okamžitě změnil. „Kdepak,“ prohlásila udiveně. „Ta se odhlásila už víc než před hodinou.“

„Odhlásila?“ Vytřeštil jsem na ni zrak.

„Ano. Odjížděla hotelovým autobusem na letiště. Chtěla chytit letadlo v sedm třicet.“ Marion letmo pohlédla na laciné japonské hodinky na svém zápěstí. „Před deseti minutami měli startovat.“

Naprosto mě to vyvedlo z rovnováhy. Tohle jsem čekal ze všeho nejméně. Hodně dlouho mi to nedávalo žádný smysl. Pak mi to však došlo se vši děsivostí.

„Ježíšikriste,“ vydechl jsem. „Judith.“ Rozběhl jsem se k autu. Když se na mě Angelo podíval, napřímil se na sedadle a přestal zpívat.

Skočil jsem za volant, nastartoval, dupl na plyn a při otáčení už jsme jeli po dvou kolech.

„Co je, Harry?“ sondoval Angelo.

„Kdy jsi poslal Judith na loď?“

„Když jsem odjížděl k tobě.“

„Šla rovnou?“

„Ne, ještě se musela vykoupat a obléknout.“ Ani se nesnažil nějak utajit, že spolu spali. Vycítil zřejmě vážnost situace.

„Pak musela z farmy pěšky dolů.“ Angelo bydlel u jedné rolnické rodiny v kopcích poblíž pramenů. Bylo to dobrých pět kilometrů od přístavu.

„Panebože dej, ať to stihnu,“ zašeptal jsem a hnál pickup s řevem alejí. Když jsme projížděli bránou, řadil jsem jako závodník. Smykem jsme vletěli na hlavní okruh, kde jsem zase sešlápl plynový pedál až k podlaze, takže se mi boční smyk podařilo na poslední chvíli srovnat.

„Sakra co se děje, Harry?“ Angelo na mě nechápavě zíral.

„Nesmí se dostat na Tanečnici,“ zařval jsem, zatímco jsme se řítili po městském okruhu. Za pevností se pod námi otevřela vyhlídka na hlavní přístav. Angelo neztrácel čas pitomým vyptáváním, na to už jsme spolu pracovali až příliš dlouho. Když jsem něco řekl, nebyl zvyklý o tom diskutovat.

Tanečnice pořád ještě kotvila mezi ostatními ostrovními plavidly. Judith na veslici už měla za sebou polovinu vzdálenosti od mola k lodi. I na tu dálku jsem drobounkou ženskou postavičku na lavičce člunu jasně rozeznával. Veslovala úspornými, pravidelnými pohyby jako mužský. Holt děvče z ostrova.

„To nestihneme,“ ozval se vedle mě Angelo. „Dostane se tam dřív, než dojedem na hlavní molo.“

Na začátku Frobisher Street jsem se levou rukou opřel o klakson a za nepřetržitého troubení jsem se snažil prokletit si cestu. Byla ale sobota ráno, den trhů, a ulice už se zaplňovaly. Venkované příjžděli do města s volský-mi spřeženími, kárami i starodávnými rachotinami a já se mezi nimi za nepřetržitého zuřivého klení a ustavičného troubení proplétal. Kilometr od začátku ulice na hlavní molo jsme jeli tři minuty.

„Proboha,“ hlesl jsem, když jsme proletěli vraty z drátěného pletiva a přejeli železniční vlečku. Naklonil jsem se nad volant a zhluboka vydechl.

Člun už byl uvázaný u boku Tanečnice a Judith přelézala přes bort. Měla smaragdově zelenou košili, jeansové šortky a vlasy spletené do dlouhého copu.

Smykem jsem zabrzdil u skladiště ananasů a s Angelem jsme se jako o závod rozběhli na molo.

„Judith!“ zařval jsem, ale můj hlas k ní hlukem přistavu nedolehl.

Judith se ani neohlédla a zmizela v salonu. Pokračovali jsme v běhu na konec mola a řvali jako zběsilí, ale vítr váł proti nám a Tanečnice kotvila dobrých pět set metrů od mola.

„Támhle je člun!“ křikl Angelo a popadl mě za paži. Byla to stará kocábka z překládaných látek používaná k lovu makrel. Měla jednu velkou chybu - byla řetězem uvázaná k železnému kruhu ukotvenému v kamenné hrázi.

Bez rozmýšlení jsme se vrhli z výšky dvou a půl metru rovnou do člunu. Přes sedátko jsme se svalili jeden na druhého, ale vzápětí jsem se hrnul k vyvazovacímu řetězu. Články tlusté půl centimetru byly z pozinkované oceli a v železném kruhu držel řetěz těžký mosazný visací zámek.

Obtočil jsem si řetěz nadvakrát kolem zápěstí, zapřel se nohou o molo a zabral. Zámek praskl, jako kdyby explodoval, a já skončil znovu na dně člunu.

To už měl Angelo vesla ve vidlicích.

„Vesluj!“ řval jsem. „Vesluj, do prdele!“

Dopotácel jsem se na příď, přiložil dlaně k ústům a řval z plných plic v naději, že se můj hlas donese k lodi i proti větru.

Angelo vesloval jako šílenec. Vesla se při zpátečním pohybu vždy jen mihla těsně nad vodou a zase zmizela pod hladinou. V tu chvíli Angelo zabral celou svou vahou. Při každém tempu ztěžka a sípavě vydechoval.

V půli cesty k Tanečnici nás zahalila další clona deště. Šedivé proudy vody bičovaly celý přístav v takových přívalech, že jsem musel před bodajícími kapkami přimhouřit oči.

Obrisy Tanečnice byly v hustém dešti značně rozmazané, ale už jsme se k ní rychle blížili. Začínal jsem doufat, že Judith napřed vytře a uklidí v kajutách, a teprve pak zapálí plynový sporák v kuchyňce. Rovněž jsem se zoufale snažil věřit, že jsem se zmýlil a že mi Sherry Northová žádný dárek na rozloučenou nenechala.

V duchu jsem však stále slyšel, co jsem jí včera řekl:

„Napřed musíš otevřít hlavní přívody plynu. A až skončíš, nezapomeň je zase pořádně zavřít, jinak mám z lodi bombu.“

Tanečnice se přibližovala. V rozplývajících se mlžných cárech vypadala jako bělostný přízrak vznášející se na šňůrách dešťových kapek nad hladinou.

„Judith!“ řval jsem. Byl jsem si jist, že teď už mě musí slyšet. Byli jsme blízko! Na palubě jsem měl dvě pětadvacetikilogramové propanbutanové lahve. Ty by rozmetaly bytelný zděný dům. Propanbutan je těžší než vzduch, takže pokud unikal, plnil trup Tanečnice vražednou výbušnou směsí plynu se vzduchem. Stačila jediná jiskra od baterie nebo zápalky.

Modlil jsem se, abych se mýlil, a současně jsem řval dál. Pak Tanečnice vybuchla.

Byla to oslnivá exploze - celou lodí projel strašlivý modrý záblesk. Rozervaný trup jako mocný úder palicí, paluba se nadzvedla jako víko na hrnci.

Tanečnice se při smrtící ráně zazmítala a vzápětí do nás jako větrná smršť udeřila tlaková vlna. Okamžitě jsem ucítil zápach elektrického výboje. Štípal v nose, jako když blesk sjede do železa, až to vzduchem zasyčí.

Tanečnice umírala a já jen bezmocně přihlížel. Byla to strašlivá, násilná smrt. Rozervaný trup bez života se převrátil a do jeho rozdrcených útrob se začaly valit masy studené šedivé vody. Těžké motory ji rychle stahovaly ke dnu. Mizela mi před očima ve lhostejných vodách hlavního přístavu.

Oba jsme ztuhli hrůzou. Krčili jsme se ve zběsile se kymácejícím vratkém člunu a civěli do rozbouřené vody poseté volně plovoucími troskami, které zbyly po krásné lodi a půvabném děvčeti. Cítil jsem, jak na mě dopadá zoufalství a prázdnota. Chtělo se mi v těch mukách nahlas řvát, ale byl jsem jako ochrnutý.

První se pohnul Angelo. Z hrdla se mu vydral zvuk připomínající raněnou šelmu. Vyskočil a pokusil se přeskočit bort člunu. Zadržel jsem ho na poslední chvíli.

„Nech mě!“ zavřeštěl. „Musím pro ni!“

„Ne!“ Zápasil jsem s ním v divoce se houpajícím člunu a snažil se udržet rovnováhu. „Není to k ničemu, Angelo!“

I kdyby se mu náhodu podařilo dostat se do hloubky dvanácti metrů, v níž teď ležel rozervaný trup Tanečnice, z toho, co by tam našel, by leda zešlel. Judith stála přímo v epicentru výbuchu. Nedělal jsem si iluze, jak může vypadat člověk, který to schytá naplno.

„Nech mě, do hajzlu!“ Podařilo se mu vykroutit paži z mého sevření a vzápětí se po mně ohnal. Na poslední chvíli jsem uhnul hlavou, takže mi pěstí jen sedřel kůži na tváři. Věděl jsem, že ho musím okamžitě zklidnit.

Člun neměl daleko k převržení. Ačkoliv vážil Angelo o dvacet kilo méně než já, zoufalství mu propůjčilo sílu vraždicího maniaka. Znovu a znovu volal její jméno.

„Judith! Judith!“ Hlas mu hystericky přeskakoval. Povolil jsem pravou ruku, již jsem mu až dosud svíral rameno, a mímě

ho od sebe poodstrčil, abych si ho připravil na ránu. Pak jsem ho vzal pravou falší. Pěst urazila sotva deseticentimetrovou dráhu. Čistý úder šel těsně pod levé ucho. Okamžitě zkolaboval a sesul se na dno člunu. Na poslední chvíli jsem ho zachytil a položil a bez jediného ohlédnutí dovesloval zpátky k molu. Připadal jsem si úplně vyždímaný a bez jakéhokoliv citu.

Angela jsem přes molo odnesl do auta, jeho váhu jsem v pažích sotva cítil. Odvezl jsem ho rovnou do nemocnice, kde zrovna sloužil MacNab.

„Dejte mu nějaký oblblovák, abyste ho alespoň čtyřicet hodin udrželi v posteli,“ přikázal jsem mu. S námitkami začal okamžitě.

„Poslouchej, ty stará násosko,“ zasyčel jsem mu zblízka do tváře, „ještě slovo a urazím ti palici.“

Zbledl, takže mu na nose a ve tvářích ještě výrazněji vystoupily popraskané modravé žilky prozrazující těžkého alkoholika.

„Tak poslouchejte, Harry...,“ začal. Přistoupil jsem o krok blíž. Pokynem ruky poslal sestru ke skříni s léky.

Chubbyho jsem zastihl u snídani. Na vysvětlení stačila minutka. V pickupu jsme se rozjeli do pevnosti. Wal-ly Andrews reagoval okamžitě. S výslechy, výpověďmi a podobnými úředními procedurami se nezdržoval. Místo toho jsme do mého auta naházeli policejní potápěčskou výstroj a zamířili do přístavu. Tam už se na molu utvořil mlčící zástup zvědavců. Letmým pohledem jsem zjistil, že je tu snad půlka St. Mary. Leckdo to viděl, výbuch slyšeli všichni.

Když jsme přenášeli potápěčskou výstroj k rybářskému člunu, tu a tam se z davu ozvalo soucitné slovo.

„Sežeňte někdo Freda Cokera,“ požádal jsem je. „A ať si s sebou vezme koš a pytel.“ „Davem to zašumělo.“

„Pane Harry, byl někdo na palubě?“

„Prostě sežeňte Freda Cokera,“ zopakoval jsem. Pak jsme se opřeli do vesel a zamířili do míst, kde ještě před nedávným kotvila Tanečnice.

Wally zůstal ve člunu a udržoval ho na místě, já s Chubbym jsme se ponořili do kalných vod přístavu.

Tanečnice ležela převrácená v hloubce dvanácti metrů. Jak se potápěla, musela se otočit. S přístupem do útrobu zničené lodi jsme si nemuseli dělat starosti, trup u kýlu měla rozervaný. Nebyla sebemenší naděje, že by ještě někdy vyplula.

Chubby počkal u díry v trupu a já se dostal dovnitř. Hrdlo se mi stahovalo lítostí.

To, co zbylo z kuchyňky, bylo plné zběsile rejdicích ryb. Všechny žraly jako pominuté. Když jsem uviděl, čím se cpou, musel jsem se hodně přemáhat, abych si nenazvrátil do náústku dýchacího přístroje.

Že je to Judith, jsem poznal jen podle cárů zelené látky, které visely na kusech rozervaného masa. Vynesli jsme z ní nahoru tři největší kusy a uložili je do celtového pytle od Freda Cokera.

Okamžitě jsem se zase potopil a prodral se roztržitým trupem až do kajuty pod kuchyňkou, kde byly pořád ještě pevně ukotvené dvě dlouhé železné tlakové láhve. Oba kohouty naplno otevřené, někdo dokonce odpojil původní hadice, aby mohl plyn volně unikat.

Takový vztek jsem ještě nikdy v životě nepocítil. Jeho intenzita pramenila ze strašlivé ztráty, kterou jsem utrpěl. Přišel jsem o Tanečnici, což byla polovina mého života. Zavřel jsem kohouty a znovu napojil hadice. Dobře, ode dneška je to osobní. Rozhodl jsem se, že si to také osobně vyřídím.

Když jsem se po molu vracel k pickupu, skýtalo mi jedinou útěchu vědomí, že Tanečnice byla pojištěná. Budu mít jinou loď- sice už ne tak krásnou ani ne tak zbožňovanou jako byla Tanečnice, ale loď to bude.

V davu jsem si všiml leskle černého obličje přístavního převozníka Hambonea Williamse. Čtyřicet let tu ve svém starém člunu převážel lidi tam a zpět za tři pence.

„Hambone!“ křikl jsem na něj. „Jel jste v noci s někým k Tanečnici?“

„Ne, pane Harry.“

„Opravdu?“

„Jen s vaší zákaznicí. Zapomněla si v kajutě hodinky, tak jsem ji pro ně zavezl.“

„Tu dámu?“

„Ano, dámu - blondýnu.“

„V kolik hodin, Hambone?“

„Asi v devět... Udělal jsem něco špatně, pane Harry?“

„Ne, v pořádku. Zapomeňte na to.“

Judith jsme pochováli následujícího dne dopoledne. Podařilo se mi pro ni na hřbitově sehnat místo vedle jejích rodičů. Angelo s tím byl spokojený, říkal, že by na tom kopci nechtěla zůstat sama. Byl pořád ještě pod prášky a nad hrobem stál klidný, se zasněným pohledem.

Další den jsme všichni tři hned ráno zahájili záchranné práce na Tanečnici. Deset dní jsme dřeli jako mezci a sebrali z ní úplně všechno, co mělo nějakou cenu, počínaje navigáky na mořský rybolov přes útočnou pušku FN až po dva bronzové lodní šrouby. Trup i nadstavba byly tak poničené, že nebyly vůbec k ničemu.

Když tohle skončilo, zbyly na Tanečnici jen vzpomínky. Měl jsem hodně ženských a každá dneska znamená jen příjemnou představu, která se mi vybaví vždycky, když slyším určitou píseň nebo ucítím nějaký parfém. I Tanečnice stejně jako ony pomalu ustupovala do hojivé minulosti.

Desátého dne jsem se vydal za Fredem Cokerem. Hned jak jsem vešel k němu do kanceláře, bylo jasné, že je zle. Na čele se mu perlily krůpěje potu, oči mu za lesknoucími se skly brýlí nervózně tékaly a ruce neudržel chvíli v klidu. Tu jimi urovnával papíry na stole, tu si upravoval uzal na kravatě nebo prohraboval řídké vlasy přilepené k vybleštné pleši. Ze všeho nejvíc mi připomínal vyděšenou mokrou myš. Moc dobře věděl, že jsem si přišel promluvit o pojistce.

„Hlavně se prosím nerozčilujte, pane Harry,“ doporučil mi. Když mi tohle někdo řekne, obvykle se rozčílím, a to strašně.

„Tak co je, Cokere? Vyklepte to, ale fofrem!“ Práskl jsem pěstí do stolu, až nadskočil na židli a brýle ve zlatých obroučkách mu sjely po nose.

„Pane Harry, prosím vás...”

„Tak mluv, ty mizernej mrchožroute!”

„Pane Harry..., jde o pojistné za Tanečnici.“ Vytřeštil jsem na něj oči.

„Víte..., nikdy předtím jste pojistku nenáročoval..., zdálo se tedy zbytečné...”

Byl jsem doma. „Ty sis to pojistné nechával,” zasyčel jsem a najednou mi začal přeskakovat hlas. „Tys je pojišťovně neposílal...”

„Pochopil jste,” přikývl Fred Coker. „Věděl jsem, že to pochopíte.”

Pokusil jsem se přeskočit stůl, abych neztrácel čas, ale klopýtl jsem a upadl. Fred Coker vyskočil ze židle a na poslední chvíli unikl mým nataženým tápajícím prstům. Proběhl dveřmi do zadního traktu a přibouchl je za sebou.

Rozběhl jsem se rovnou proti nim, vyrval zámek a hnál se dál. Dveře zůstaly viset v rozbitých pantech.

Fred utíkal, jako by měl v patách samo peklo, byl na tom ale daleko hůř. Dohonil jsem ho u vrat do uličky, popadl jednou rukou za chřtán, vyzvedl nad zem a přimáčkl zády na hromadu laciných borových rakví.

Někde po cestě ztratil brýle, a jak se teď rozplakal děsem, koulely se mu z těch jeho krátkozrakých očí velké slzy.

Pomalů se valily jedna za druhou.

„Je ti jasné, že tě zabiju,” zašeptal jsem. Jen zasténal a zatřepal nohama patnáct čísel nad podlahou.

Rozpřáhl jsem se pravičkou zaťatou v pěst a rozkročil se. Jediná pořádná rána by mu urazila hlavu. Udělat jsem to nemohl, ale do něčeho jsem praštit musel. Odnesla to rakev těsně vedle jeho pravého ucha. Dřevo zapraskalo a povolilo po celé délce stěny. Fred Coker se rozječel jako hysterická šestnáctka na rockovém koncertu. Když jsem ho pustil, neudržely ho nohy a sesul se bezvládně na betonovou podlahu.

Nechal jsem ho tam, ať si leží, sténá a kňučí hrůzou, a vyšel na ulici. Tak blízko k bankrotu jsem za posledních deset let neměl.

Z pana Harryho se rázem stal jen Fletcher, přístavní krysa, suchozemský pobuda. Klasická ukázka návratu do původního postavení: než jsem zasedl U lorda Nelsona, myslel jsem stejně jako před deseti lety - zvažoval jsem své šance a spekuloval, kde mám největší naději.

Jedinými hosty baru byli v tuhle časnou hodinu Chubby a Angelo. Když jsem jim to oznámil, mlčeli. Nebylo co říct.

První pivo jsme vypili mlčky. Pak jsem se Chubbyho zeptal, co bude dělat. Odpovědí mi bylo pokrčení ramen.

„Pořád ještě mám ten starý člun...” Měl na mysli šest metrů dlouhou kocábku s plochým dnem, sice starou a jen s jednou otevřenou palubou, ale na moři se s tím dalo manévrovat poměrně obstojně. „Nejspíš asi zase vyrazím na pařezy.” Pařezy se tu říkalo velikým rakům z útesů. Daly se na nich vydělat docela slušné peníze a Chubby si takhle zajišťoval chléb svůj vezdejší, než jsme se na St. Mary objevili já a Tanečnice.

„Budeš potřebovat nové motory. Ty tvoje staré Sea Gul-ly jsou zralé tak do šrotu.” Vypili jsme další pivo a já v duchu přepočítával zbylé finance. Do háje s tím, pomyslel jsem si nakonec, o pár tisícovek víc nebo míň - to už mě stejně nevytrhne. „Koupím ti do toho člunu dva nové dva-cetikoňové Evinrudy, Chubby,” nabídl jsem se.

„To v žádném případě, Harry.” Důstojně se zamračil a zavrtěl hlavou. „Za tu dobu, co jsem u tebe dělal, mám našetřeno dost.” Nedal si říct.

„A co ty, Angelo?” Docela jsem se o něj bál.

„Nejspíš zaprodám duši na Rawanu.”

„Ne,” prohlásil Chubby a zamračil se při pouhé představě. „Budu potřebovat posádku.”

Fajn, o oba bude postaráno. Dost se mi tím ulevilo, protože jsem se za ně cítil zodpovědný. Byl jsem rád, že se Chubby postará o Angela. Chlapec se mi od smrti Judith vůbec nelíbil. Zamlklý, uzavřený, zkrátka ničím nepřipomínal někdejšího Romea, kterého bylo všude plno. Při likvidaci vraku Tanečnice jsem mu nakládal co nejvíc práce, zdálo se mi, že jen tak mu mohu pomoci alespoň částečně zhojit rány na duši.

Teď ale pil jako duha. Padal do něj jeden panák laciné brandy za druhým, které vydatně splachoval püllitry piva.

Neznám ničivější způsob, jak konzumovat alkohol. Horší už je jen chlastat denaturovaný líh.

S Chubbym jsme se hlídali a spíš nad svými poháry jen posedávali, ale za předstíraným veselím se skrývalo vědomí, že jsme došli na rozcestí a od zítřka se naše cesty rozcházejí. Ať jsme se snažili sebevíc, dojetí jsme se ubránit nedokázali.

V přístavu zrovna kotvil jihoafrický rybářský trawler, který se tu zdržel kvůli nakládce uhlí a opravám. Když Angelo konečně usnul, dali jsme se s Chubbym do zpěvu. Šest statných členů posádky trawleru ale začalo velmi nevybíravými slovy vyjadřovat svoji nelibost nad naším pěveckým výkonem. Urážky takového druhu jsme s Chubbym nemohli ponechat nepotrestané, a vyšli jsme si to proto vyřikat dozadu na dvůr.

Byla to velkolepá diskuse, takže když posléze dorazil Wally Andrews s posilami, zatknul nás všechny - dokonce i ty, kdo šarvátku neustáli.

„Moje vlastní krev...,” opakoval Chubby bez ustání, zatímco jsme se vzájemně podírali a klopýtali do malé cely. „...se obrátila proti mně. Syn vlastní sestry...”

Wally byl alespoň natolik lidský, že poslal jednoho ze svých konstáblů, aby nám od „lorda Nelsona” přinesl něco na zmírnění pobytu v žaláři. S Chubbym jsme se s rybáři z protější cely zase rychle spřátelili a láhev čile kolovala přes mřížve tam a nazpátek.

Když jsme byli ráno propuštěni, Wally Andrews netrval na tom, že nás z něčeho obviní. Odjel jsem do Želví zátoky a dal se do vyklízení chaty. Ujistil jsem se, že je všechno nádobí umyté, a do skříní jsem naházal pár kuliček naftalínu proti molům. Se zamykáním dveří jsem se nenamáhal, na St. Mary takové věci jako vloupačky neexistují.

Naposledy jsem si zaplavala za útes a doufal, že se objeví delfini. Nedočkal jsem se. Vrátil jsem se tedy zpátky, osprchoval se a oblékl, sebral z postele starý batoh z kůže a celty a sedl do pickupu zaparkovaného na dvorku. Když jsem projížděl palmovými plantážemi, ani jednou jsem se neohlédl, ale v duchu jsem si svatosvatě slíbil, že se vrátím. Zastavil jsem na parkovišti před hotelem a zapálil si doutník. Když Marion v poledne skončila směna, vyšla hlavním

vchodem a vydala se po příjezdové cestě. Pod minisukní se jí drze vrtěl půvabný zadeček.

Hvízdl jsem. Teprve tehdy si mě všimla a vklouzla na sedadlo vedle mě.

„Pane Harry, je mi tak strašně líto vaší lodi...“ Povídali jsme si pár minut, než jsem jí konečně tu otázku položil.

„Když tady slečna Northová bydlela, telefonovala někam? Posílala nějaké telegramy?“

„Nepamatuju se, pane Harry, ale můžu vám to zjistit.“

„Hned?“

„Jistě,“ přisvědčila.

„A ještě něco - nemohla byste se Dickyho přeptat, jestli si ji nevyfotil?“ Bylo dost pravděpodobné, že si Dicky, hotelový fotograf na volné noze, do svého portfolia přidal i snímek Sherry Northové.

Marion se sice vrátila za dobré tři čtvrtě hodiny, zato s triumfálním úsměvem.

„Tu noc předtím, než odjela, posílala telegram.“ Podala mi kopii na průsvitném papíru. „Můžete si to nechat,“ řekla mi, když jsem zprávu pročítal.

Adresa zněla: MANSON FLAT 5 CURZON STREET 97 LONDÝN W.I a v kolonce pro sdělení adresátovi stálo: KONTRAKT POTVRZEN, NÁVRAT HEATHROW BOAC LET 316 SOBOTA. Podpis chyběl.

„Dicky musel projít všechna alba, ale jednu fotku nakonec našel.“ Podala mi fotografii pohlednicového formátu: Sherry Northová v opalovacím lehátku na hotelové terase. Měla na sobě bikini a sluneční brýle, ale snímek byl poměrně věrný.

„Díky, Marion.“ Podal jsem jí pětilibrovku.

„Teda pane Harry...“ Když si ji zastrkovala do podprsenky, oblažila mě zářivým úsměvem. „Za tuhle cenu můžete mít, co vás napadne.“

„Musím chytit letadlo, zlato,“ prohlásil jsem, políbil ji na zdvižený nosík, a když vystupovala z auta, pleskl jsem ji na rozloučenou po zadečku.

Chubby a Angelo už čekali na letišti. Chubby slíbil, že se mi postará o auto. U příchodu k odletům jsme si jen nejistě potrášili rukama, všichni zaražení a nesví. Nebylo moc o čem mluvit - všechno jsme si řekli už v noci.

Když se vrtule letounu roztočily a stroj se odlepil od vzletové dráhy, zahlédl jsem ty dva stát bok po boku za plotem letiště.

V Nairobi jsem tři hodiny čekal na spoj společnosti BOAC do Londýna. Let trval celou noc, ale vůbec jsem nespál. Do vlasti jsem se vracel po dlouhé době, a to jen kvůli tomu, abych vykonal chmurné dílo pomsty. Moc jsem si chtěl popovídat se Sherry Northovou.

Když jste na mizině, je nejvyšší čas koupit si nové auto a oblek alespoň za sto liber. Image úspěšného a sebevědomého muže lidi přesvědčí.

Oholil jsem se a převlékl hned na letišti a namísto hill-manajsem si u Hertze na Heathrow půjčil chryslera. Bágl jsem hodil do kufru a rozjel se k nejbližší hospodě řetězce Courage.

Dal jsem si dvojitou porci šunky s vejci, spláchl to půllitrem piva Courage a zahloubal se do automapy. Nebyl jsem tu tak dlouho, že jsem si nebyl jist, kudy se dát.

Svěží a pěstěná anglická krajina mi po Malajsku a Africe připadala příliš krotká a zelená, podzimní slunce bylo bleděžluté, zatímco já už přivykl na slunce oslnivé a nemilosrdné žhnoucí, přesto mi však cesta pahorkatinou do Brightonu příjemně uběhla.

Chryslera jsem zaparkoval na promenádě naproti hotelu Grand a ponořil se do labyrintu uliček. Všude samá „Lané“... I teď, prakticky po sezóně, tu všude kolem byla spousta cizích i domácích turistů.

Na podvodním kluzáku Jimmyho Northa jsem si - jak mi to připadalo dávno - přečetl adresu Pavilion Arcade. Trvalo mi skoro hodinu, než jsem to našel: pasáž dokonale zastrčená v zadní části nádvoří dlážděného prastarými kočími hlavami, většina oken i dveří zavřená a zakrytá staženými roletami.

Obchod North's Underwater World zabíral z průčelí domu do uličky asi tři metry. I on byl zavřený a přes jediný výklad byla stažená roleta. Nikde ani škvírka, abych mohl nahlédnout dovnitř. Zabušil jsem na dveře. Už jsem se chtěl obrátit, když mi do oka padl čtvercový kousek kartónového papíru. Nejspíš byl původně zastrčený za výlohou, ale pak spadl dovnitř. Málem jsem si vykroutil krk, abych přečetl rukou psaný vzkaz, který naštěstí spadl lícem vzhůru: INFORMACE NA ADRESE SEAVIEW,

DOWNERS LANÉ, FALMER, SUSSEX. Vrátil jsem se do auta a z přihrádky vytáhl automapu.

Když jsem se s chryslerem proplétal úzkými uličkami, dalo se do deště. Stěrače neúnavně likvidovaly kapky tříštící se o sklo a já jsem upíral zrak do předčasné zšeřelé podvečera.

Dvakrát jsem zabloudil, ale nakonec se mi podařilo zastavit před vraty skrytými v hustém živém plotě. Tabulka umístěná na vratech hlásala NORTH SEAVIEW (Severní vyhlídka na moře, poznámka překladatele). Klidně bych uvěřil, že za jasného dne je možné dívat se odsud k jihu na Atlantik.

Projel jsem mezi živými ploty a ocitl se na dlážděném dvoře před starým patrovým cihlovým domem ve venkovském stylu. Dubové trámy byly zapuštěny do zdí a na střeše z dřevěných šindelů se zelenal mech. Cihly při zemi dávaly nepokrytě najevo jistou zašlost.

Zaparkoval jsem chryslera a přešel přes dvůr ke kuchyňským dveřím. Límeček jsem si vyhrnul, aby mi studený vítr nevhněl za krk děšť. Zaklepal jsem na dveře. Bylo slyšet, jak se uvnitř kdosi pohybuje, pak zarachotil zámek, odklopila se horní polovina dveří zajištěná řetízkem a vykoukla dívčí tvář.

Nedalo by se říci, že na mě zapůsobila hned. Měla na sobě vytahaný modrý tlustý svetr, byla vysoká, ramena jako závodní plavkyně. Připadala mi obyčejná, ale nějak zajímavě.

Obočí světlé a výrazné, nos velký, nikoliv však kostnatý nebo orlí, ústa pod ním široká a přátelská. Nebyla ani trochu nalíčená, měla světlou růžovou rtu a na nose a lících se jí objevovaly světlé pihy.

Černé vlasy důkladně stažené dozadu si spletla do tlustého copu, takže jí do obličeje nepadal jediný vlasek. Ve světle lampy se jí měňavě leskly. Černé měla i obočí odvážně klenuté nad očima, jež se zdály být rovněž černé, dokud se v nich neodrazilo světlo a mně nedošlo, že jsou zrovna tak temně modré jako vody Mosambického průlivu, když do nich kolmo z výšky dopadnou paprsky poledního slunce.

Navzdory bledé pleti z ní vyzařovalo kvetoucí zdraví. Mléčně bílá kůže vyzařovala pružnost a svěžest, a když se na ni člověk pozorně zadíval - a já se díval velmi pozorně -, zdálo se mu, že jí prosvítá kolotající krev ženoucí se do tváří a hrdla. Maně se dotkla pramene hebkých černých vlasů, který sejí z copu přece jen vymanol a volně se rozeběhl po skrání. To půvabné gesto prozrazovalo její nervozitu a usvědčovalo ze lži klidný výraz temně modrých očí.

Náhle jsem si uvědomil, že mám před sebou neobyčejně hezkou ženu. Ano, ženu, protože ačkoliv jí mohlo být asi tak pětadvacet, viděl jsem, že to už není dívka, nýbrž žena. Měla v sobě sílu i zralost a vyzařoval z ní hluboký klid, který mě podivně přitahoval.

Ženy, které si obvykle vybírám, bývají čitelnější a přístupnější. Nerad vynakládám zbytečně mnoho energie na dobývání a objevování. Tohle pro mě však bylo něco docela nového a po bůhvíkolika letech jsem si zase jednou nebyl jist sám sebou.

Ani nevím, jak dlouho jsme na sebe zírali, aniž bychom promluvili nebo se pohnuli.

„Vy jste Harry Fletcher,“ prohlásila nakonec. Hlas měla hluboký, dokonale modulovaný, kultivovaný a školený. Vyvalil jsem na ni oči. „Jak jste to proboha poznala?“

„Pojďte dál.“ Vyhákla řetízek, otevřela spodní díl dveří a já jsem poslechl. V kuchyni bylo teplo a útulno, vonělo to tu dobrým jídlem.

„Odkud víte, jak se jmenuju?“ Nedal jsem se odbýt.

„Byl jste vyfotografován v novinách - s Jimmym,“ vysvětlila mi tu záhadu. A zase jsme mlčeli a soustředěně si prohlíželi jeden druhého.

Byla vlastně vyšší, než se mi zdálo na první pohled. Dosahovala mi po ramena. Dlouhé nohy ukrývala v tmavomodrých kalhotách a černých kožených botách. Teprve nyní jsem ohodnotil úzký pas a pěkné poprsí zamaskované volným svetem.

Nejdřív mi připadala obyčejná, deset sekund nato už jsem ji pokládal za hezkou a teď jsem pochyboval, že jsem kdy viděl krásnější ženu. Chvilí zkrátka trvalo, než mi došlo, jak na mě působí.

„Jsem v nevýhodě,“ vypravil jsem ze sebe konečně. „Já vaše jméno neznám.“

„Jsem Sherry Northová.“ Vytřeštil jsem oči a chvíli se vzpomínal na šoku. Vypadala úplně jinak než Sherry Northová, kterou jsem měl tu čest poznat.

„Víte, že je vás na zeměkouli celý kmen?“ informoval jsem ji nakonec.

„Nerozumím.“ Zamračila se. Oči pod dlouhými řasami měla nádherně modré.

„To je dlouhá historie.“

„Promiňte.“ Jako by si teprve teď uvědomila, že proti sobě stojíme uprostřed kuchyně. „Posadte se. Dáte si pivo?“ Z kredence vylovila dvě plechovky Carlsbergu a posadila se naproti mně ke kuchyňskému stolu.

„Chtěl jste mi vyprávět nějakou dlouhou historii.“ Odrhla víčka na plechovkách, jednu mi přes stůl šoupla a vy-čkávavě se na mě zahleděla.

Začal jsem jí vypravovat pečlivě učesanou verzi svých zážitků od chvíle, kdy na St. Mary přiletěl Jimmy North.

Povídalo se s ní nesmírně snadno. Měl jsem pocit, jako bych mluvil s blízkým, vnímavým přítelem. Najednou jsem ji zatoužil říct všechno - celou nepřikrášlenou pravdu. Považoval jsem náhle za důležité, aby bylo mezi námi od začátku všechno bezvýhradně poctivé.

Byla pro mě úplně cizí člověk, a přece jsem k ní pojal důvěru jako nikdy k nikomu. Všechno jsem jí vyličil přesně tak, jak se to seběhlo.

Když se setmělo, nandala večeri - jakousi mimořádně chutnou směs z kameninového hrnce, ke které jsme příku-sovali domácí chleba s máslem. Pořád jsem mluvil, už ne o nedávných událostech na St. Mary, a ona mlčky naslouchala.

Konečně jsem našel další lidskou bytost, s níž jsem si mohl povídat bez zábran.

Probíral jsem celý svůj život a v totální katarzi jsem jí vyprávěl i o dávných časech a dokonce i o pochybném způsobu, jakým jsem získal peníze na zakoupení Tanečnice, a o tom, jak od té doby má dobrá předsevzetí slábla.

Bylo už po půlnoci, když řekla: „Ani se mi tomu všemu nechce věřit. Nevypadáte na to - vypadáte tak...“ Očividně hledala správné slovo. „... spořádaně,“ dokončila větu. Bylo na ní ale vidět, že tohle slovo nehledala.

„Dělám co můžu, abych takový byl. Někdy mě ale svatozář nějak zaslepi. Prostě zdání klame, víte?“ dodal jsem. Přikývla.

„To tedy ano.“ Pronesla to tak nějak významně, snad i s výstrahou. „Proč jste mi to všechno vyprávěl? Nebylo to zrovna rozumné, to snad víte.“

„Byl prostě nejvyšší čas, aby mě někdo doopravdy poznal. Omlouvám se, volba padla na vás.“

Usmála se. „Můžete přespat v Jimmyho pokoji,“ prohlásila. „Nemohu riskovat, že tady budete pobíhat a vykládat to ještě někomu jinému.“

Noc předtím jsem nespál a najednou na mě dolehlo vyčerpání; zdálo se mi, že nemám sílu vyjít po schodech nahoru do pokoje. Něco jsem se jí ale ještě musel zeptat.

„Proč Jimmy přijel na St. Mary? Co hledal? Víte, s kým spolupracoval a co byli ti lidé zač?“

„Nevím.“ Zavrtěla hlavou a já jsem věděl, že mluví pravdu. Poté, co jsem jí prokázal takovou důvěru, by mi nelhala.

„Pomůžete mi to zjistit? Pomůžete mi je najít?“

„Ano, pomohu vám.“ Vstala od stolu. „Ráno si o tom promluvíme znovu.“

Jimmyho pokoj byl až pod střešou a díky jejímu sklonu měl nepravidelný tvar. Stěny zakrývaly fotografie a police s

knihami, stříbrnými sportovními poháry a suvenýry z dětství a dospívání.

Postel byla vysoká a matrace měkká.

Než mi ji Sherry čistě povlékla, přinesl jsem si z chrys-leru batoh. Nakonec mi ukázala, kde je koupelna, a nechala mě samotného.

Chvilku jsem vleže naslouchal bušení deště do střechy a usnul jsem, jako když mě do vody hodí. V noci jsem se ale vzbudil a kdesi ve ztichlém domě zaslechl její šepot.

Bos a jen ve spodkách jsem otevřel dveře pokoje a tiše se vyplížil chodbou nad schodiště. Dole v hale se svítilo. Sherry Northová stála u telefonu upevněném na zdi, hovořila nesmírně potichu a ústa si zakrývala dlaní, takže jsem nerozuměl jedinému slovu. Světlo měla za zády a tělo se jí přes tenoučkou látku noční košile rýsovalo tak jasně, jako by byla nahá. Pod průsvitnou látkou se objevovaly vzrušující utajované prohlubně a stíny. Uvědomil jsem si, že na ni civím jako puberták.

Přinutil jsem se odtrhnout od ní zrak a vrátit se do postele. Uvažoval jsem o jejím telefonátu a pocítil neurčitý neklid, spánek mě však brzy přemohl.

Ráno déšť ustal, ale když jsem vyšel ven nadechnout se chladného ranního vzduchu, země byla rozbředlá a tráva úplně prosáklá.

Očekával jsem, že po tom, co jsem ji v noci vylil srdce, budu před Sherry v rozpacích, ale nebylo tomu tak. Při snídani jsme si povídali docela nenuceně. Na včerejší debatu nezapomněla. „Slíbila jsem, že vám pomůžu - co mohu udělat?“

„Odpověď mi na pár otázek.“

„Prosím, ptejte se.“

Dozvěděl jsem se, že Jimmy North byl veliký tajnostkář. Nevěděla, že jede na St. Mary. Řekl jí, že má smlouvu na instalaci nějakého elektronického zařízení pod vodou na přehradě Cabora-Bassa v Portugalském Mosambiku. Odvezla ho na letiště s veškerým jeho vybavením. Pokud jí bylo známo, cestoval sám. Pak jí přišla policie v Brigh-tonu oznámit, že byl zavražděn. Četla zprávy v novinách a to bylo všechno.

„Od Jimmyho jste nedostala žádný dopis?“

„Ne, vůbec nic.“ Přikývl jsem. Ta banda musela poštu zadržovat, protože dopis, který mi ukázala falešná Sherry, byl rozhodně pravý.

„Nic z toho nechápu. Jsem tak pitomá?“

„Ne.“ Vytáhl jsem doutník a užuž jsem si ho zapaloval, když jsem se zarazil. „Smím?“

„Mně to nevadí,“ mávla rukou. Ulevilo se mi, protože doutníků bych se vzdával jen těžko. Zapálil jsem si a zhluboka vdechl voňavý dým.

„Vypadá to, že Jimmy narazil na něco velikého. Potřeboval podporu a obrátil se na nesprávné lidi. Jakmile si byli jisti, že vědí, kde to je, zabili ho a pokusili se zabít i mě. Když to nevyšlo, poslali někoho, kdo se vydával za vás. Sotva dotyčná dáma nabyla dojmu, že ví, kde je ta věc schovaná, nastražila na mě past a vrátila se domů. Jejich další tah bude návrat k Racčímu ostrovu, kde je znovu čeká zklamání.“

Dolila kávu do obou šálků. Všiml jsem si, že je dnes ráno nalíčená, ale velice jemně, takže pihy byly vidět pořád. Znovu jsem zvážil svůj úsudek z předchozího večera a musel opět uznat, že je to jedna z nejkrásnějších žen, jaké jsem kdy poznal, a to dokonce i takhle po ránu.

Zamyšleně se mračila a upřeně hleděla do šálku. Najednou jsem měl obrovskou chuť dotknout se jejích štíhlých, nicméně silných rukou spočívajících na ubruse nedaleko mých.

„Po čem šli, Harry? A co jsou zač ti lidé, co ho zabili?“ Zvedla ke mně tázavé oči.

„Obě otázky jsou naprosto správné a k odpovědím mám vodítka. Budeme je řešit v pořadí, v jakém jste je vyslovila. Takže - po čem Jimmy šel? Až to zjistíme, budeme moci hledat jeho vrahy.“

„Nemám vůbec ponětí, co by to mohlo být.“ Vzhledla ke mně. Modř jejích očí byla dnes světlejší než večer. Byla to barva poutivého safíru. „O jakých vodítkách to mluvíte?“

„Ten lodní zvon a znak na něm.“

„Co znamená?“

„To nevím, ale nemělo by být tak těžké to zjistit.“ Už jsem tomu pokušení nedokázal odolat. Položil jsem dlaň na její. Byla stejně pevná a silná, jako vypadala, a kromě toho příjemně teplá. „Nejdřív bych si chtěl prohlédnout obchod v Brightonu a Jimmyho pokoj tady. Možná najdeme něco, co by se nám mohlo hodit.“

Ruku neodtáhla. „Dobrá. Zajedeme nejdřív do obchodu? Už ho sice prohledala policie, ale třeba něco přehlédli.“

„Fajn. Oběd platím já.“ Stiskl jsem jí ruku. Otočila ji v mém sevření a stisk opětovala.

„Beru vás za slovo,“ prohlásila. Byl jsem příliš ohromen vlastní reakcí na její stisk, než abych měl pohotově nějakou vtipnou odpověď. V krku mi najednou vyschlo a srdce bušilo, jako bych uběhl míli. Jemně vyprostila ruku z mé a vstala.

„Ještě uklidíme nádobí.“

Kdyby děvčata ze St. Mary viděla, jak pan Harry utírá talíře, moje pověst by byla rázem zničena.

Do obchodu jsme šli zadem přes titěrný uzavřený dvorek, kde málem nebylo k hnutí kvůli spoustě značně neobvyklých předmětů. Všechny nějak souvisely s potápěním a podmořským světem; vyřazené kyslíkové lahve, přenosný kompresor, mosazné rámy lodních okének a další pozůstatky z vraků, dokonce i čelist kosatky se všemi zuby.

„Dlouho jsem tady nebyla,“ omlouvala se Sherry, když odemykala zadní vchod do obchodu. „Bez Jimmyho...“ Pokrčila rameny a pokračovala: „Opravdu už se budu muset přinutit všechny tyhle krámy prodat a zavřít to. Možná bych někomu mohla přepustit nájem.“

„Trochu se tu porozhlédnu, můžu?“

„Fajn, já dám zatím vařit vodu.“

Začal jsem na dvorku. Rychle, ale důkladně jsem se probíral hromadami harampádí. Nebylo tam nic, co by podle mého názoru mohlo mít nějaký význam. Vešel jsem do obchodu a začal čmúchat kolem škeblí a žraločích zubů na policích a ve vitrině. Konečně jsem v koutě spatřil psací stůl a začal se prohřívávat zásuvkami.

Sherry mi přinesla šálek čaje a usadila se na roh stolu, zatímco jsem na něj vršil staré faktury, kancelářské svorky a další veteš. Pročetl jsem každý útržek papíru a nevynechal dokonce ani polorozpadlé matematicko-fyzikální tabulky.

„Nic?“ otázala se Sherry.

„Nic,“ potvrdil jsem a mrkl na hodinky. „Nejvyšší čas na oběd,“ rozhodl jsem.

Zamkla obchod. Šťastnou náhodou jsme zanedlouho objevili pravou anglickou restauraci. Dostali jsme stůl stranou v zadní místnosti a já jsem k humrovi objednal láhev Pouilly Fuissé. Když jsem se vzpamatoval z šoku nad cenou, zábava pokračovala. Při jídle jsme se docela nasmáli a nestálo za tím jen to víno. Bylo nám spolu zjevně dobře a ten pocit sílil.

Po obědě jsme se vrátili do Seaview a zamířili nahoru do Jimmyho pokoje.

„Tohle je naše největší šance,“ spekuloval jsem. „Pokud měl nějaké tajemství, bude určitě tady.“ Čekala mě ale dlouhá a úmorná práce. Byly tu stovky knih a stohy časopisů, hlavně American Argosy, Třídění, The Diver a další periodika zabývající se potápěním. V nohách postele navíc stála police plná šanonů.

„Nechám to na vás.“ Sherry mi nechala volné pole působnosti a odešla.

Vyndal jsem obsah jednoho regálu, usadil se za stůl a začal s prohlížením. Okamžitě mi došlo, že jsem si na svá bedra vzal náročnější úkol, než jsem si myslel. Jimmy byl jedním z těch, co čtou s tužkou v ruce. Na okrajích listů se to poznámkami jen hemžilo. Byly tu komentáře, otazníky i vykřičníky a všechno, co jej zaujalo, bylo podtržené.

Odhodlaně jsem se začel a snažil se najít něco, co by mohlo alespoň vzdáleně souviset se St. Mary.

Kolem osmé jsem se pustil do police se šanony. První dva byly plné novinových výstřihů o lodních vracích a dalších námořních jevech. Třetí, v deskách z černé imitace kůže, nebyl nijak označen. Byla v něm útlá složka papírů a já jsem okamžitě zavěšil.

Šestnáct dopisů založených i s obálkami a stvrzenkami, všechny adresovány pánům Parkerovi a Wiltonovi, Fen-church Street.

Každý dopis byl psán jinou rukou, pokaždé ale úhledným krasopisem, jakým už se dávno nepíše.

Obálky prozrazovaly, že dopisy přicházely z nejrůznějších končin někdejšího britského impéria - z Kanady, Jižní Afriky, Indie -, už jen poštovní známky z devatenáctého století musely mít značnou hodnotu.

Stačilo přečíst si první dva dopisy a pochopil jsem, že pánové Parker a Wilton byli makléři a zprostředkovatelé, kteří zastupovali řadu významných klientů ve službách královny Viktorie. Dopisy obsahovaly pokyny k nakládání s nemovitostmi, penězi a cennými papíry.

Všechny pocházely z období od srpna 1857 do července 1858 a musely být na aukci starožitností nabídnuty jako soubor.

Rychle jsem je prošel, ale obsah byl v podstatě nezajímavý. Až na jediné stránce desátého dopisu mě cosi zarazilo.

Najednou se mi sevřelo srdce v hrudi.

Jedno slovo tam bylo podtržené tužkou a na okraji byla rukopisem Jimmyho Northa připsaná poznámka: „B. Mus. E. 6914(8).“

Mě však zaujalo to podtržené slovo: SVÍTÁNÍ.

Nevěděl jsem proč, ale připadalo mi důležité. Jako by něco naznačovalo.

Rychle jsem se vrátil na začátek dopisu. Adresa odesílatele byla uvedena velmi lakonicky - Bombaj. Dopis byl datován šestnáctým zářím 1857.

Drahy Wiltone, svěřuji co nejdůrazněji do Vaší dokonalé péče a k bezpečnému uložení pět kusů zavazadel odeslaných mým jménem na Vaši londýnskou adresu na palubě lodi Svítání náležející ctihodné společnosti. Ta vypluje před pětadvacátým a bude směřovat přímo do londýnského přístavu, kde zakotví u mola společnosti. Potvrďte, prosím, neprodleně jejich bezpečné doručení.

S úctou Vás plukovník sir Roger Goodchild velící důstojník 101. pluku královských indických střelců

Svěřeno k laskavému dodání kapitánovi fregaty Jejího Veličenstva Panter.

Papír zašustil a já si uvědomil, že se mi třese ruka vzrušením. Kápl jsem na to. Tohle byl klíč. Opatrně jsem list položil na stůl a zatížil ho stříbrným nožem na dopisy.

Znovu jsem se do něj pomalu a důkladně začel, ale klid mi dopřán nebyl. Zaslechl jsem motor auta přijíždějícího branou z ulice. Vzápětí okno olízly reflektory a zmizely za rohem.

Napřimil jsem se a nastražil uši. Sotva zhasl motor, ozvalo se bouchnutí dveří auta.

Pak bylo dlouho ticho, až jsem najednou zaslechl mumlání a hukot hlasů. Mužských hlasů. To už jsem vstával od stolu. Potom zaječela Sherry. Její křik se starým domem rozezněl tak jasně, že mnou projel jako kopí. Probudil ve mně silný ochranný instinkt a já byl dole v hale dřív, než mi došlo, že jsem se vůbec pohnul.

Dveře do kuchyně byly otevřené. Se Sherry tam byli dva muži. Robustnější a starší z nich v bezovém kabátě z velbloudí srsti a s tvídovou čepicí měl povadlý a zašedlý obličej, oči hluboko zapadlé a rty tenké, jakoby bezkrevné.

Kroutil Sherry paži za zády a tiskl ji ke stěně u sporáku.

Ten druhý v kožené bundě, byl mladší, štíhlý, bledý a prostovlasý, takže jsem viděl slámově žluté, rovné dlouhé vlasy splývající mu na ramena. Zlomyslně se usmíval, svíral Sherry druhou ruku a zvolna ji přitahoval nad modravé plaménky plynového hořáku.

Zoufale se vzpírala, ale udrželi si ji. Jak sebou zmítala, uvolnila si cop a vlasy se jí rozlily po zádech.

„Pomalu, člověče,“ varoval ten v čepici zastřeným, jakoby přiškrknutým hlasem. „Dej ji čas na rozmyšlenou.“

Když se její prsty ocitly nebezpečně blízko modrých plamínek, Sherry zaječela znovu.

„Jen si řvi, děvkeno, klidně si třeba vyrví plíce,“ zasmál se blondák. „Stejně tě tady nikdo neslyší.“

„Jenom já,“ ozval jsem se. Otočili se ke mně jako na obrtlíku a ve tvářích se jim zračil komický úžas.

„Kdo...“ začal blondák, pustil Sherry a vjel rukou do zadní kapsy kalhot.

Praštil jsem ho hned dvakrát - levičkou na tělo, pravičkou do hlavy. Ačkoliv jsem ani z jednoho úderu neměl nějak zvlášť dobrý pocit - dopadům pěsti chyběla razance a tvrdost -, šel k zemi. Ztěžka se zhroutil přes židli a s rachotem přistál u kredence. Víc času jsem na něj neměl, protože jsem se musel věnovat i tomu v čepici.

Pořád před sebou držel Sherry, a když jsem proti němu vyrazil, odrazil ji od sebe proti mně. Připravilo mě to o rovnováhu a musel jsem ji pevně chytit, abychom oba neupadli.

Chlápek se otočil a dveřmi, které měl hned za zády, vyrazil ven. Trvalo mi pár sekund, než jsem pustil Sherry a přeběhl kuchyň. Když jsem se vrátil na dvůr, byl už na půli cesty ke staršímu sportovnímu značce Triumph. Ohlédl se přes rameno. Bylo na něm vidět, jak bleskově kalkuluje. Pochopil, že ho dohoním dřív, než se dostane do auta a otočí je do ulice. Zahnul prudce doleva a sprintem pokračoval do temného ústí uličky. Kabát z velbloudí srsti za ním vlál. Hnal jsem za ním.

Neběželo se mu dobře. Jílovitý povrch nevyasfaltované ulice byl rozbředlý a kluzký. Uklouzl a málem upadl. To už jsem ho skoro doháněl. V tu chvíli se obrátil. Ze všeho nejdřív jsem zaslechl cvaknutí a pak zahlédl záblesk čepice vyhazovacího nože. Přikrčil se s nataženou paží. Řítil jsem se dál, aniž bych zpomalil.

To nečekal. Většina lidí strne na místě, jakmile se před nimi zaleskne nůž. Vyrazil proti mě spodním úderem na břicho, ale byl udýchaný a roztřesený, takže to postrádalo švih. Úder jsem odrazil a současně udeřil do tlakového bodu na předloktí. Nůž mu vypadl z ruky. Vzápětí jsem ho přehodil přes nastavenou nohu. Ztěžka dopadl na záda, vrstva bláta ztlumila jeho dopad. Okamžitě jsem mu skočil kolenem na břicho. Metrů živé váhy mu vyrazil dech. Zkroutil se jako plod v děloze, začal lapat po dechu a ani se nebránil, když jsem ho otočil na břicho. Čepice mu spadla a objevila se hustá hříva tmavých vlasů protkaná stříbrnými prameny. Popadl jsem ho za ně, posadil se mu na záda a obličej přimáčkł hluboko do žlutého bahna.

„Nemám rád kluky, co ubližují holčičkám,“ oznámil jsem mu lehkým konverzačním tónem. Vtom se někde za mnou rozeřval motor triumphu, rozsvítily se dálkové reflektory, které opsaly široký oblouk a zaměřily rovnou do uličky. Věděl jsem, že jsem blondáka nesejmul pořádně. Byla to úspěšná, zkušovaná práce. Nechal jsem chlapa ležet v blátě a rozběhl se uličkou nazpátek. Kola sportovního se protočila na dláždění dvora, pak se mi dálková světla zabodla do očí a vůz prudce vyrazil kupředu. S roztancovaným zadkem vyletěl smykem ze dvora do rozbahněné uličky. Řidič smyk vyrovnal a rozjel se rovnou proti mně.

Padl jsem na zem a odkulil se do studené stružky úzkého odtokového kanálu, který odváděl odpadní vodu vysokým živým plotem.

Řidič triumphu trhl volantem a vůz se bokem otřel o živý plot, až se keře ohnuly. Obě kola na mé straně zběsile zakvílela po okraji kamenného krytu kanálu pár centimetrů od mého obličeje. Dostal jsem pořádnou sprchu bláta i úlomků větviček. Auťák se řítit dál.

Zastavil u chlapíka v zabláceném kabátě z velbloudí srsti. Klečel na okraji cesty a snažil se vyškřábat na sedadlo spolujezdce. Když jsem se vydrápál ze strouhy a rozběhl se za koncovými světly sportovního, vůz už se zase rozjížděl. Zadní kola rozstříkla bláto a já se chvíli marně snažil auto dohonit. Triumph nabral rychlost a řítit se do svahu. Vzdal jsem to, otočil se a rozběhl nazpátek. Šátral jsem přitom v kapse promáčených kalhot po klíčích od chryslera. Pak mi došlo, že jsem je nechal na stole v Jimmyho pokoji.

Sherry vykukovala z otevřených dveří kuchyně. Popálenou ruku si tiskla k hrudi, vlasy měla rozčuchané jako vrabčí hnízdo a rukáv svetru utržený u ramene.

„Nepovedlo se mi ho zastavit, Harry,“ zalapala po dechu. „Snažila jsem se.“

„Je to hodně zlé?“ zeptal jsem se jí a když jsem viděl, jak je strhaná, vykašlal jsem se na pronásledování unikajícího sportovního.

„Jenom trochu ožehlé.“

„Odvezu vás k doktorovi.“

„Ne, to je zbytečné,“ odmítla, ale úsměv měla zkřivený bolestí. Vyběhl jsem nahoru a z cestovní lékárničky vyndal doloxen proti bolesti a mogadon na spaní.

„Nepotřebuju to,“ zaprotetovala.

„Mám to do vás nacpat?“ vyhrožoval jsem. Jen se usmála a prášky poslušně spolkla.

„Měl byste sejit vykoupat,“ navrhla mi. „Jste úplně promočený.“ Teprve nyní jsem si uvědomil, že jsem mokrý na kůži a lomcuje mnou zima. Když jsem se z vany rozehrátý vrátil do kuchyně, Sherry už byla obluzená prášky, přesto ale ještě uvařila kávu a přistřílala kapkou whisky. Posadili jsme se naproti sobě a mlčky srkali kouřící černý lektvar.

„Co chtěli?“ otázal jsem se. „Co říkali?“

„Mysleli si, že vím, kvůli čemu jel Jimmy na St. Mary, a chtěli to vědět.“

Zamyslel jsem se nad tím. Nějak mi to nedávalo smysl a to mně dělalo starosti.

„Myslím...“ Sherry přeskočil hlas, a když se pokusila vstát, mírně zavrávala. „No páni! Co jste mi to dal?“

Zvedl jsem ji do náruče. Chabě sice zaprotetovala, ale přesto jsem ji odnesl nahoru do jejího pokoje. Zařízení bylo jaksi barvotiskové a dívčí, včetně tapet se vzorem růží. Položil jsem Sherry na postel, zul jí boty a přikryl ji dekou.

Vzdychla a zavřela oči. „Asi si vás nechám,“ zašeptala. „Jste docela užitečný.“

To mi dodalo odvahy, takže jsem se posadil na krajíček postele a začal s uspáváním. Odhrnul jsem jí vlasy ze spánků a pohladil ji po širokém čele. Pleť měla jako horký samet. Usnula během minuty. Zhasnul jsem světlo a už jsem se chystal k odchodu, ale na poslední chvíli jsem si to rozmyslel.

Shodil jsem boty a vlezl si k ní pod deku. Ve spánku se mi docela přirozeně schoulila do náruče a já si ji přivinul blíž.

Byl to příjemný pocit a za chvíli jsem spal také. Probudilo mě až svítání. Sherry měla tvář přitisknutou k mému krku.

Hebké vlasy mě lechtaly na tváři a jednu nohu a jednu paži si přehodila přeze mě.

Aniž bych ji budil, jemně jsem se odtáhl, políbil ji na čelo, sebral boty a přešel do svého pokoje. Bylo to poprvé, co jsem strávil s krásnou ženou celou noc a jen jsem spal. Připadal jsem si v tu chvíli jako ztělesnění ctnosti.

Dopis ležel na stole v Jimmyho pokoji tak, jak jsem ho tam nechal. Znovu jsem si ho přečetl a teprve pak zamířil do koupelny. Ta poznámka napsaná tužkou na okraji mě mátlá. B. Mus. E. 6914(8). Lámal jsem si s ní hlavu celou dobu, než jsem se oholil.

Když jsem vyšel na dvůr obhlédnout místa noční šarvátky, mračna se začínala trhat. Nůž třel v blátě. Sebral jsem ho a odhodil za živý plot. Cestou zpátky do domu jsem podupával a mnul si ruce chladem.

Sherry už chystala snídani.

„Co ruka?“

„Bolí,“ přiznala.

„Cestou do Londýna se zastavíme u doktora.“

„Proč si myslíte, že pojedu do Londýna?“ vyzvíдалa opatrně, zatímco mazala topinky máslem.

„Ze dvou důvodů. Za prvé - tady zůstat nemůžete. Ti vlčáci se vrátí.“ Rychle po mně střelila očima, ale mlčela. „A za druhé - slíbila jste, že mi pomůžete, a stopa vede do Londýna.“

Nevypadalo to, že se mi ji podařilo přesvědčit. Při jídle jsem jí proto ukázal dopis nalezený v Jimmyho šanonu.

„Nechápu souvislost,“ zavrtěla hlavou a já nezastíral:

„Mně to zatím taky není tak úplně jasné.“ Během řeči jsem si zapálil toho dne první doutník. Jeho účinky byly vpravdě magické. „Jakmile jsem uviděl to slovo Svítání, jako by se ve mně něco sepnulo...“ Zarazil jsem se. „Panebože!“ vydechl jsem. „To je ono! Svítání!“ Vybavily se mi útržky rozhovoru, které se ke mně na můstek Tanečnice donesly větrací šachtou z kajuty o palubu níž.

„Abychom stihli svítání, budeme muset...“ Jasně jsem v duchu slyšel Jimmyho zvučný a očekáváním rozechvělý hlas.

„Když bude svítat...“ Ta slova mě tehdy mátlá a nesmazatelně se mi vryla do paměti. Jen jsem tehdy Jimmy-mu kvůli hukotu větráku dost dobře nerozuměl...

Začal jsem to Sherry vysvětlovat, ale byl jsem natolik rozrušený, že se slova z mých úst drala jako vodopád. Sherry se dala do smíchu. Mé vzrušení chápala, vysvětlení však nerozuměla.

„Hej!“ Snažila se proud mé řeči zarazit. „Není vám vůbec rozumět!“

Začal jsem tedy znovu, ale uprostřed vysvětlování jsem se zarazil a beze slova se na ni zahleděl.

„Tak jak je to?“ zeptala se pobaveně a podrážděně zároveň. „Začínám už z toho být taky na hlavu.“

Sevřel jsem vidličku. „Ten zvon. Vzpomínáte si na zvon, o kterém jsem vám vyprávěl? Jak ho Jimmy vylovil u Dělového útesu?“

„Ano, samozřejmě.“

„Řekl jsem vám, že na něm byl nápis zpola sedřený písmem.“

„Ano. Pokračujte.“

Začal jsem vidličkou jako na tabuli čmárat do kostky másla.

„...VVNL...“

Přesně tak jsem si zapamatoval pozůstatky nápisu na bronzovém zvonu.

„Takhle to vypadalo. Nedávalo mi to žádný smysl, ale teď...“ Rychle jsem doplnil chybějící písmena a objevil se nápis DAWN LIGHT. (Svítání, pozn. překl.)

Sherry na něj upřeně hleděla a pomalu přikyvovala. Začínala to chápat.

„Musíme zjistit co nejvíc o lodi jménem Svítání.“

„Ale jak?“

„To by nemělo být nic těžkého. Víme, že patřila Východoindické společnosti, tak musí existovat nějaké záznamy. Co třeba Lloyd's nebo obchodní komora?“

Vzala mi dopis z ruky a znovu si ho pozorně přečetla. „Zavazadla pana plukovníka s největší pravděpodobností obsahovala jen špinavé ponožky a košile.“ Sešpulila ústa a dopis mi vrátila.

„Jenže mně právě ponožky začínají docházet,“ prohlásil jsem.

Sherry si sbalila kufr. Ulevilo se mi, když jsem zjistil, že má vzácnou schopnost cestovat nalehko. Zatímco zaběhla za sousedem, aby se s ním dohodla, že za její nepřítomnosti pohlídá dům, začal jsem nakládat zavazadla do chryslera.

Když se vrátila, už jen zamkla dveře do kuchyně a nasedla vedle mě.

„To je zvláštní,“ podotkla, „mám pocit, jako bych vyrážela na nějakou dlouhou cestu.“

„Nějaké plány samozřejmě mám,“ varoval jsem ji s lišáckým úsměvem.

„Ze začátku jste mi připadal takový spořádaný,“ pronesla lítostivě. „Ale teď...“

„Sexy, že jo?“ Nedal jsem se zaskočit a rozjel se uličkou.

U doktora jsme se zastavili v Haywards Heath. Sherry měla ruku samý puchýř a bolavé váčky naplněné mokvající tekutinou jí visely z prstů jako ošklivé hrozny. Doktor je odstranil a ruku důkladně převázal.

„Teď je mi ještě hůř,“ zamumlala, když jsme vyjžděli na sever. Bolestí byla bleďá jako křída a víc neřekla ani slovo.

Respektoval jsem její mlčení až na předměstí Londýna.

„Měli bychom si najít nějaké ubytování,“ navrhl jsem. „Něco klidného, pohodlného, odkud by to nebylo nikam moc daleko.“

Ironicky se na mě usmála.

„A pravděpodobně mnohem levnější a pohodlnější by byl dvoulůžkový pokoj, co?“

Cítil jsem, jak se mi útroby sevřely horkem a vzrušením. „To je zvláštní..., zrovna jsem chtěl navrhnout to samé.“

„To já vím,“ zasmála se poprvé za celé ty dvě hodiny jízdy. „Chtěla jsem vám ušetřit trable.“ Pak stále se smíchem

zavrtěla hlavou. „Budu bydlet u strýce. Má v bytě na Pim-licu volný pokoj a hned za rohem je hospůdka, docela příjemná a čistá. Mohl byste dopadnout i hůř.“

„Z toho vašeho smyslu pro humor budu brzy na mrtvici,“ zahučel jsem.

Počkal jsem v autě a nechal ji z telefonní budky zavolat strýci.

„Domluveno,“ konstatovala, když znovu nasedala. „Je doma.“

Bylo to přízemní apartmá v klidné ulici poblíž řeky. Sherry šla jako první, já jsem ji následoval s kufrem. Rázně zazvonila. Otevřít nám přišel nevysoký mužík útlé postavy s čistou, brunátnou pleť. Mohlo mu být tak kolem šedesátky. Na sobě měl šedivý svetr na zapínání s prošoupanými lokty a na nohou trepky. Jeho domácí úbor mi jaksi neladil s dokonale upraveným sestřihem ocelově šedých vlasů a krátkého, výbojně třícího kníru. Okamžitě mě zaujal pronikavý dravčí záblesk v jeho očích a vojácké držení ramen. Chlapík byl zjevně ve střehu.

„MŮj strýc Dan Wheeler.“ Sherry ustoupila stranou, abychom se mohli seznámit. „Strýčku Dane, to je Harry Fletcher.“

„Ten mladý muž, o kterém jsi mi vyprávěla,“ přikývl rázně. Ruku měl kostnatou a suchou, jeho pohled byl jako šleh kopřivou. „Pojďte dál. Prosím, pojďte oba.“

„Nebudu vás obtěžovat, pane...“ To oslovení ze mě vypadlo docela přirozeně. Zřejmě odezva dávného vojenského výcviku. „Já si někde nějaké ubytování najdu.“

Strýc Dan a Sherry se na sebe podívali a mně se zdálo, že Sherry téměř neznatelně zavrtěla hlavou. Raději jsem se ale díval přes jejich hlavy do nitra bytu. Zařízení dýchalo as-ketismem a typicky mužským vkusem. Tomu odpovídala i strohost a úspornost, pokud šlo o nábytek a výzdobu. Nějak mi to potvrzovalo první dojem, který na mě ten chlapík udělal. Byl jsem rozhodnut mít s ním společného pokud možno co nejméně a zároveň mít Sherry co nejvíc na očích.

„Vyzvednu vás za hodinu na oběd. Sherry,“ navrhl jsem. Přisvědčila. Nechal jsem je tam stát a vrátil se k chryslu.

Hospůdka, kterou mi Sherry doporučila, se jmenovala Windsor Arms, a když jsem se -jak mi Sherry poradila - zmínil, že mi tohle ubytování doporučil Dan Wheeler, dostal jsem pokoj v tichém zadním traktu s výhledem na oblohu a spoustu třících televizních antén. Natáhl jsem se oblečený na postel a přemýšlel o Northových a jejich příbuzných. Nějak jsem si tu hodinu čekání ukrátit musel. Jedním jsem si byl jist - Sherry Northová Druhá mi už v noci potajmu neuteče. Byl jsem rozhodnut hezky si ji pohlídat, pořád mě na ní ale něco mátl. Tušil jsem, že za tím upřímným a půvabným obličejkem se skrývá podstatně složitější osobnost, než se na první pohled zdá. Nepochybně to bude zajímavé objevování. Pak jsem tyhle myšlenky zapudil, posadil se a natáhl se po telefonu. Během následujících dvaceti minut jsem vyřídil tři hovory. Volal jsem do námořního registru Lloyd's na Fenchurch Street, do Národního muzea námořnictví v Greenwichi a do knihovny Úřadu pro Indii na Blackfriars Road. Chryslu jsem nechal na soukromém parkovišti za hostincem, protože v Londýně je auto spíš na obtíž, než aby bylo k užítku, a vydal se pěšky k bytu Sherryina strýce. Otevřít mi přišla osobně, připravená k odchodu. Ta přesnost mi na ní byla sympatická.

„Vám se strýc Dan nelíbí, že ne?“ pustila se do mě u stolu. Pokusil jsem se vyhnout odpovědi.

„Vyřídil jsem si pár telefonátů. To místo, které hledáme, je na Blackfriars Road. Je to ve Westminsteru. Knihovna Úřadu pro Indii. Až se najíme, vyrazíme.“

„Když ho člověk pozná blíž, zjistí, že je velice milý.“

„Podívejte, zlato, je to váš strýc. Nechte si ho.“

„Ale proč, Harry? Mě to zajímá!“

„Co ho živí? Armáda? Námořnictvo?“

Vytřeštila na mě zrak. „Jak to víte?“

„Na tyhle lidi mám čuch.“

„Armáda, ale už je ve výslužbě... A proč na tom záleží?“

„Co chcete vyzkoušet?“ Ukázal jsem na jídelní lístek. „Jestli si dáte rostbif, tak já zkusím kachnu.“ Zjevně se s mými vytáčkami smířila a soustředila se na jídlo.

Archivy Úřadu pro Indii sídlily v jedné z těch moderních krychlí ze zelenavého skla a ocelových panelů v barvě námořnické modři.

Vyzvedli jsme si návštěvnícké průkazky, zapsali se do evidence a ze všeho nejdřív zamířili do katalogu a odtud do námořnické sekce archivů. Té vládla elegantně oblečená, ale velmi přísně se tvářící dáma s prošedivělými vlasy a brýlemi v ocelových obroučkách.

Podal jsem jí žádanku o materiály s informacemi o lodi Svítání, náležející ctihodné společnosti. Zmizela mezi řadami ocelových regálů tyčících se až ke stropu a obtížených desetitisíci svazků.

Vrátila se za dvacet minut a na pult přede mě položila objemnou složku.

„Tady to musíte podepsat,“ ukázala na kolonku na tuhých lepenkových deskách. „Zajímavé,“ poznamenala ještě. „Za necelý rok už jste druhý, kdo tuhle složku chce.“

Vytřeštil jsem oči na podpis J. A. Northa na posledním zaplněném řádku. Napadlo mě, že jdeme v Jimmyho stopách, a podepsal jsem se pod něj jako RICHARD SMITH.

„Můžete se posadit tady, příteli.“ Knihovnice pokynula ke stolům rozmístěným po archivu. „Prosím, snažte se složku nepřeházet, ano?“

Posadili jsme se s Sherry k jednomu ze stolů těsně vedle sebe a já jsem rozvázel tkaloun, který držel desky pohromadě.

Loď Svítání náležela k typu zvanému fregata Blackwall. Tyto lodě se stavěly na začátku devatenáctého století především v loděnicích stejnojmenné společnosti a byly velice podobné námořním fregatám té doby.

Svítání postavili v Sunderlandu pro ctihodnou Východoindickou společnost. Bylo to plavidlo o výtlačku 1330 brutto registrovaných tun. Loď měla na čáře ponoru délku 67,8 metru a šířku 7,8 metru. Tak úzká loď byla sice velmi rychlá, ale v ostřejším větru značně nestabilní.

Na vodu byla spuštěna v roce 1832, tedy rok předtím, než Východoindická společnost přišla o monopol na obchod s

Čínou. Tato nešťastná shoda okolností zřejmě poznamenala celou její další dráhu.

Ve složce jsem našel i celou řadu protokolů z jednání různých vyšetřovacích soudů a komisí. První kapitán Svítání jménem Hogge loď hned při její první plavbě nahnal na břeh v Diamond Harbournu na řece Hooghiy River.

Vyšetřovacím soudem byl shledán vinným, protože byl v době ztroskotání pod vlivem silné lihoviny. Byl zbaven velení.

„Prostě se ožral jako prase,“ vysvětlil jsem Sherry. Tlumeně zasténala a obrátila oči v sloup. Zjevně žádné upřesnění situace nepotřebovala.

Řetěz smůly pokračoval. V roce 1840 při plavbě jižním Atlantikem přišla loď během noční hlídky vinou prvního důstojníka o stěžně. Vlnám vydanou na pospas a vlekoucí polámané stěžně ji objevila holandská loď. Posádka odřezala poškozenou takeláž a vzala Svítání do vleku do zátoky Table Bay. U soudu to provinilci vyneslo pokutu ve výši dvanácti tisíc liber.

V roce 1846 Svítání kotvilo u nebezpečných a neprobádaných břehů Nové Guineje. Polovina posádky byla na břehu, kde námořníci padli do léčky kanibalů a byli do jednoho zmasakrováni. O život přišlo třiašedesát mužů.

Dvacátého třetího září 1857 loď vyplula z Bombaje směrem na St. Mary, mys Dobré naděje. Svatou Helenu a dál na Londýn.

„Podívejte se na datum.“ Ukázal jsem prstem na příslušný řádek. „To je ta plavba, o které se Goodchild zmiňuje v dopise.“

Sherry mlčky přikývla. Během posledních několika minut jsem zjistil, že čte rychleji než já. Musel jsem ji několikrát zadržet, aby neobrátila stránku ve chvíli, kdy já byl teprve ve třech čtvrtinách. Její oči nyní těkaly po řádcích a jindy tak bledý obličej zvolna nachověl. Neušlo mi, jak si hryže spodní ret.

„Dělejte!“ vybízela mě. „Pospěšte si!“ Zase jsem ji musel chytit za zápěstí.

Svítání na St. Mary nikdy nedoplula - prostě zmizela. O tři měsíce později byla prohlášena za nezvěstnou i s celou posádkou a námořní registr Lloyd's vyzval pojistitele, aby poskytl majitelům a zasílatelům plnění.

Seznam nákladu byl na tak malou loď skutečně působivý. Z Číny a Indie loď vezla:

364 bedny čaje 494 půlbedny čaje

72 tun, odesílatel Dunbar a Green

101 bednu čaje 618 půlbeden čaje

65 tun, odesílatel Simpson, Wyllie & Livingstone

577 žoků hedvábí

5 beden zboží

16 beden zboží

10 beden zboží

26 beden různého koření

82 tun, odesílatel Elder and Company.

4 tuny, odesílatel plukovník sir Roger Goodchild

6 tun, odesílatel major John Cotton

2 tuny, odesílatel lord Elton

2 tuny, odesílatel Paulson and Company.

Beze slova jsem položil prst na čtvrtou položku seznamu. Sherry opět jen mlčky přikývla a oči se jí leskly jako safíry.

Pojistné bylo uhrazeno a zdálo se, že je celý případ uzavřen. Čtyři měsíce nato - v dubnu roku 1858 - však do Anglie připlula loď Východoindické společnosti Walmer Castic s trosečníky z posádky Svítání na palubě.

Bylo jich šest - první důstojník Andrew Barlow, druhý poddůstojník a tři plavčíci. Kromě nich se zachránila i dvaadvacetiletá slečna Charlotte Cottonová, která cestovala domů se svým otcem, majorem 40. pěšího pluku.

Lodní důstojník Andrew Barlow vypovídal před vyšetřovacím soudem a za suchým líčením, suchopárnými dotazy a opatrnými odpověďmi se před našimi zraky odvíjel vzrušující a romantický příběh námořního dobrodružství, v němž nechybělo ani ztroskotání a záchrana trosečníků.

Jak jsme četli, uvědomoval jsem si, že jednotlivé a nesouvislé útržky informací, které se mi až dosud podařilo nashromáždit, do sebe začínají dokonale zapadat.

Čtrnáct dní po vyplutí z Bombaje byla loď Svítání stížená strašlivou bouří, která se přihnala od jihovýchodu. Sedm dní bez ustání zuřil víchř a déšť a neustávající bouře před sebou hnala loď jako ořechovou skořápku. Dokázal jsem si to docela dobře představit. Musel to být silný cyklon podobný tomu, který mi odnesl střechu chaty v Želví zátocce.

Svítání přišlo o stěžně. Na palubě nezůstalo nic až na spodní přední stěžně, křížový stěžně a čelen. Všechny ostatní urvala a odnesla bouře; navíc při rozbouřeném moři bylo nemyslitelné pokoušet se o vztyčení náhradního hlavního stěžně nebo posílat mužstvo do ráhnoví.

Když se na závětrné straně objevila země, nebylo možné vyhnout se osudu, jemuž se nešťastná loď řítila vstříc. Víchř a proud se spojily a hnaly ji do soutěsky v útesu ko-mínovitého tvaru, o který se příboj rozbouřeného moře rozbíjel jako při posledním soudu.

Loď narazila, ale nepotopila se. Andrewu Barlowovi se s pomocí dvanácti členů posádky podařilo spustit jeden záchranný člun, na němž spolu s námořníky opustili poškozenou loď čtyři cestující včetně slečny Charlotte Cottonové. Barlowovi se díky neobvyklé kombinaci šťastné náhody a námořnického umu povedlo vyvést člun rozběsněným mořem a vražednými útesy do klidnějších vod příbřežního průlivu.

Nakonec se posádce podařilo přistát na příbojem vyhlazené pláži jakéhosi ostrova. Tady se trosečníci třásli strachem o svůj osud další čtyři dny, než se cyklon vyřádil.

Barlow se sám vydal na nejjihnější z trojice pahorků na ostrově. Popis byl naprosto jasný. Šlo o Starce a Dělový útes, o

tom jsem se méně nepochyboval. Takhle tedy

Jimmy North zjistil, co má hledat - ostrov se třemi pahorky a bariérou korálového útesu.

Rozbitý a každou z ženoucích se vln zmítaný trup Svítání zůstal viset na rozeklaném útesu, takže Barlow mohl určit souřadnice místa ztroskotání. Druhého dne se začal

«

trup lámat. Barlow z pahorku sledoval, jak přední polovinu unáší víchř a moře přes útes a jak se ztrácí v temné zející díře v korálech, zatímco zád' padá do moře a rozbíjí se na třísky.

Když se obloha konečně rozjasnila a vítr ustal, Andrew Barlow zjistil, že jeho nevelká skupina trosečníků je to jediné, co zbylo z celé posádky čítající sto čtyřicet devět osob. Všichni ostatní zmizeli v běsnícím moři.

Na západě viděl Barlow nízko nad obzorem obrysy země. Veden nadějí, že jde o africkou pevninu, nalodil trosečníky a vyrazil přes příbřežní průliv. Jeho naděje se splnily: Afrika to skutečně byla, ale nepřátelská a krutá.

Sedmnáct trosečníků se vydalo na dlouhý a nebezpečný pochod na jih. O tři měsíce později dorazili do ostrovního přístavu Zanzibar jen Barlow, čtyři námořníci a slečna Charlotte Cottonová. Ostatní doplatili na malárii, divoké šelmy a divoké domorodce i na útrapy náročné cesty. Ti, kteří přežili, připomínali živé kostlivce zažloutlé po malárii a zubožené úplaví ze závadné vody.

Výšetřovací soud vysoce hodnotil chování a zásluhy An-drewa Barlowa a ctihodná Východoindická společnost jej za obětavé služby odměnila částkou pět set liber.

Když jsem dočetl, podíval jsem se na Sherry. Upírala na mě zrak.

„Páni!“ hlesla. I já jsem cítil, jak na mě to dávné drama zapůsobilo.

„Všechno to sedí. Sherry,“ prohlásil jsem, „Všechno.“

„Ano,“ přitakala.

„Musíme se podívat, jestli tu jsou taky nákresy.“

Oddělení map a výkresů se nacházelo ve třetím poschodí. Díky ochotné knihovnici jsme před sebou záhy měli Svítání v celé kráse.

Byl to elegantní trojstěžník s dlouhou a nízkou siluetou. Neměl bramový stěžňový kříž ani spodní vratiplachtu, ale místo nich měl velkou vratiplachtu zadního stěžně a kompletní sadu předvětrných plachet. Dlouhá zád'ová nástavba skýtala prostor několika kajutám pro cestující, záchranné čluny byly umístěny na střeše palubního zád'ového přístřešku.

Loď byla poměrně těžce vyzbrojena. Po každém boku se táhla řada třinácti černě natřených dělových střilen, jimiž se v případě potřeby vysouvaly dlouhé hlavně osmnácti-liberních děl, kterými se posádka bránila v nebezpečných vodách na východ od mysu Dobré naděje při plavbách do Číny a Indie.

„Potřebuju se napít,“ prohlásil jsem a sebral nákresy Svítání. „Tohle vezmu a nechám udělat kopie.“

„K čemu?“ zajímalo Sherry.

Knihovnice se vynořila zpoza vozíků s navršenými starými tisky. Když jsem ji požádal o okopírování, zaváhala.

„Budu vám muset účtovat pětasedmdesát pencí,“ pokusila se mě odradit.

„To je v pořádku,“ ujistil jsem ji.

„A nebudou hotovy dřív než příští týden,“ dodala s neúprosným výrazem.

„To je nepřijemné.“ Pokusil jsem se ji obměkčit úsměvem. „Potřebuji je na zítřejší odpoledne.“

Úsměv zjevně udělal zázrak. Najednou se jí odměřený výraz z tváře vytratil. Pokusila se uhladit si neposlušné prameny vlasů a zastrčit je za uši.

„No, uvidíme, co se dá dělat,“ svolila.

„To je od vás nesmírně milé. Opravdu.“ Zanechali jsme ji zjevně zmatenou, ale polichocenou.

Pomaloučku jsem se zase začínal orientovat. Cestu do El Vino's jsem našel bez sebemenších potíží. Naštěstí ještě nedorazila hlavní večerní várka novinářů z Fleet Street, takže jsme vzadu snadno našli volný stůl. Objednal jsem dva vermuty, a sotva jsme si přitukli, Sherry se rozpovídala.

„Víte, Jimmy měl spousty plánů. Celý jeho život byla | vlastně jedna velká honba za pokladem. Každý týden našel - nebo spíš málem našel - místo, kde se potopila španělská loď se zlatem z kolonií, objevil zapomenuté aztécké město, vypátral vrak pirátské lodi...“ Sherry pokrčila rameny. „Prostě už jsem si odvykla něčemu takovému věřit. Ale tohle. ...“ Nedopověděla, jen upila ze své sklenky.

„Probereme si, co už víme,“ navrhl jsem. „Goodchildo-vi velice záleželo na tom, aby jeho agent obdržel pět kusů zavazadel a postaral se o ně. Víme, že se chystal odeslat loď Svítání a že o tom poslal avízo, které předal pravděpodobně jeho osobní známý, kapitán námořní fregaty Panter.“ Snad jsem na nic nezapomněl.

„Souhlasí,“ přisvědčila.

„Rovněž je nám známo, že bedny byly uvedeny v seznamu lodního nákladu. Pak se loď potopila a je pravděpodobné, že náklad byl na palubě. Známe přesné místo, kde ke ztroskotání došlo. Potvrdil nám to nález lodního zvonu.“

„Souhlasí,“ opakovala Sherry.

„Jen nevíme, co v těch bednách bylo.“

„Špinavé fusekle.“

„Čtyři tuny špinavých fuseklí?“ nadhodil jsem a výraz její tváře se změnil. Zjevně až dosud nevzala váhu nákladu v úvahu.

„Aha,“ zašklebil jsem se. „Tohle vám uniklo. Myslel jsem si to. Četla jste tak rychle, že jste toho stihla vnímat sotva půlku.“

Zaškaredila se.

„Čtyři tuny, má drahá, to je obrovské množství, ať už jde o cokoli.“

„Dobrá,“ uznala. „Připouštím, že čísla pro mě zase tolik neznamenají, ale opravdu to vypadá na pořádný náklad.“
„Řekněme, že je to totéž jako váha nového rolls-royce, abych se vyjadřoval v pojmech vám blízkých,“ rýpl jsem si. Vykulené modré oči poněkud potemněly.
„To je opravdu pořádný náklad.“
„Jimmy nejspíš věděl, co v těch bednách bylo, a měl důkazy dostačující k tomu, aby přesvědčil i značně nedůvěřivé sponzory. Vzali to zjevně vážně.“
„Dost vážně na to, aby...“ Zarazila se a já na okamžik v jejích očích zahlédl stín smutku nad Jimmyho smrtí. Bylo mi najednou trapně. Odvrátil jsem zrak a začal předstírat, že mě nezajímá nic kromě dopisu, který jsem vytahoval z náprsní kapsy.
Opatrně jsem ho rozložil a uhladil na desce stolu. Za chvíli už se zase dokonale ovládala.
Moji pozornost upoutala poznámka tužkou na okraji.
„B. Mus. E.6914(8),“ četl jsem nahlas. „Napadá vás něco?“
„Bakalář hudebních věd.“
„Báječně.“ Naznačil jsem potlesk.
„Tak to zkuste vy,“ vybídla mě. Pomalu a důstojně jsem dopis zase složil a objednal ještě jednou pití.
„No, tak po téhle stopě se nám šlo docela dobře,“ uzavřel jsem jednu kapitolu, když jsem zaplatil číšníkovi. „Už aspoň máme ponětí, o co šlo. A teď se můžeme vydat za druhým vodítkem.“
Předklonila se a vyčkávavě se na mě zadívala.
„Vyprávěl jsem vám o vaší dvojnici, plavovlasé Sherry Northové.“ Mlčky přikývla. „Večer před tím, než zmizela z ostrova, poslala do Londýna telegram.“ Vytáhl jsem lístek z peněženky a podal jí ho. Zatímco četla, pokračoval jsem:
„Podle všeho jde o potvrzení splněného úkolu pro šéfa jménem Manson. To bude ten velký boss v pozadí. A na toho se chci zaměřit teď.“ Dopil jsem vermut. „Vás vrátím vašemu válečnickému strýčkovi a zítra se ozvu.“
Sherry vzdorovitě sešpulila rty. Takový výraz jsem u ní ještě neviděl. V očích se jí vzápětí bojovně zalesklo.
„Harry Fletchere, jestli si myslíte, že mě odstrčíte, zrovna když se to začíná hýbat, tak vám v tom vašem titěrném mozečku nejspíš přeskočilo.“
Taxík nás vysadil na Berkeley Square a do Curzon Street jsme pokračovali po svých.
„Rychle mě vezměte za ruku,“ zahučel jsem a spiklenecky se ohlédl. Poslechla okamžitě, a když jsme takhle ušli asi padesát metrů, zašeptala: „Proč?“
„Protože se mi to líbí,“ odvětil jsem s úsměvem svým normálním hlasem.
„Vy jste ale...!“ Pokusila se mi ruku vytrhnout, ale pevně jsem ji sevřel a Sherry kapitulovala. Zvolna jsme procházeli ulicí směrem k náměstí Shepherd Markét a tu a tam se jako turisté zastavovali u výkladů.
Číslo devadesát sedm náleželo jednomu z těch nestydatě drahých činžáků. Honosný cihlový šestipatrový dům působil se zdobenými vchodovými dveřmi z bronzů a oceli jako hrad. Za nimi jsme zahlédli halu obloženou mramorem, kterou bedlivě střežil uniformovaný vrátný. Dveře jsme minuli, došli až ke klubu White Elephant a pak jsme přešli ulici a zvolna se vraceli po protějším chodníku.
„Mohla bych sejit zeptat vrátného, jestli v bytě číslo pět bydlí pan Manson,“ nabídla se Sherry.
„Bezva,“ ušklíbl jsem se. „A co budete dělat, když to od-kýve? Vzkážete mu pozdrav od Harryho Fletchera?“
„Velmi vtípné,“ brouklá a znovu se pokusila vymánit ruku z mého sevření.
„Naproti číslu devadesát sedm je restaurace,“ upozornil jsem a stiskl jí ruku o něco pevněji. „Co kdybychom si tam našli stůl u okna a chvíli pozorovali cvrkot?“
Bylo něco málo po třetí, když jsme vešli dovnitř a usadili se k oknu tak, abychom měli dobrý výhled do ulice. Následující hodina nám příjemně uběhla. Bavit Sherry Northovou mi nedělalo velké problémy. Zjistil jsem totiž, že máme podobný smysl pro humor, a její smích se moc dobře poslouchal.
Zrovna jsem vykládal dlouhou a komplikovanou historku, když u domu zastavil stříbrný Rolls-Royce Silver Wraith. Zaparkoval hned u chodníku a vystoupil šofér v elegantní šedivé uniformě. Vešel do haly, dal se do řeči s vrátným a já pokračoval ve vyprávění.
Deset minut nato se naproti rozproudil čilý ruch. Výtah začal jezdit nahoru a vrátný se šoférem pokaždé vyložili pár zavazadel z krokodýlí kůže, která zjevně pocházela z jedné značkové dílny. Oba muži všechno hned nakládali do auta. Přisun zavazadel byl zdánlivě nekonečný a Sherry po chvíli poznamenala: „Tady se někdo chystá na dlouhou dovolenou.“ Vzápětí roztouženě vzdychla.
„Co byste řikala tropickému ostrovu s modrým mořem a bílými plážemi, chatě s deskovou střechou pod palmami...“ lákal jsem ji.
„Nechte toho,“ přerušila mě. „Za podzimního dne v Londýně se to nedá snést.“
Zrovna jsem se chystal pokračovat ve svádění, když vrátný se šoférem strnuli v pozoru a prosklené dveře výtahu se znovu otevřely. Vyšli z nich muž a žena.
Žena měla medově zlatý norkový kožíšek až po paty a zlaté vlasy vysoko vyčesané do řeckého uzlu. Okamžitě jsem ji poznal a bylo mi, jako bych dostal ránu pěstí. Ten vztek se dal ovládnout jen stěží.
Byla to Sherry Northová První, roztomilá dáma, která vyhodila do vzduchu Judith i Tanečnici a oboje poslala na dno hlavního přístavu na St. Mary.
Doprovod jí dělал muž střední postavy se světle hnědými a poměrně dlouhými vlasy ponechanými podle poslední módy volně splývat přes uši. Mírné opálení nejspíš pocházelo od horského slunce a oblečený byl snad až příliš dobře - velmi nákladně, ale tak okázale, že vypadal jako od kolotočů.
Měl robustní obličej s dlouhým masitým nosem a měkkýma, jakoby gazelíma očima, jeho rty však byly pevně semknuté a jakoby dravčí. Lačná ústa, na jaká se jen tak nezapomíná.

„Manson!“ vyhrkl jsem. „Ježíšikriste! Manson Resnick - Manny Resnick!“ Přesně ten typ, k němuž by Jimmy North mohl se svým odvážným návrhem najít cestu. Stejně jako kdysi před lety já, když jsem za ním přišel s plánem na loupež zlata na letišti v Římě. Pokoutní bankéř Manny se od našeho posledního setkání očividně vypracoval hezky vysoko. Napadlo mě, že teď žije na hodně vysoké noze. Mlčky jsem ho sledoval, jak důstojně přechází chodník a sedá si na zadní sedadlo rolsu vedle blondýny v norkovém kožichu. „Počkejte tady,“ nařídil jsem důrazně Sherry, když vůz odjížděl směrem k Park Lané.

Vyběhl jsem na chodník a zoufale se rozhlížel po taxíku, v němž bych je mohl sledovat. Nikde ale žádný nestál. Vyřítel jsem se proto za autem a zoufale se v duchu modlil, aby mi náhoda poslala do cesty taxi s rozsvícenou tabulkou. To už ale luxusní limuzína zahrnula doprava do South Audley Street a zvyšující se rychlostí mi mizela z očí.

Zůstal jsem stát na rohu a jen se díval, jak auto mizí v rušném provozu směrem na Grosvenor Square.

Otočil jsem se a zklamaně se loudal zpátky za čekající Sherry. Věděl jsem, že měla pravdu. Manny se s tou blondýnou chystal na dlouhou cestu. Nemělo smysl dál lelkovat v Curzon Street.

Sherry už stála před restaurací.

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se. Vzal jsem ji za paži a cestou zpátky na Berkeley Square jsem se dal do vysvětlování.

„Ten chlap je s největší pravděpodobností boss, který nechal zavraždit Jimmyho. To kvůli němu mi ustřelili půlku hrudníku. On se postaral, aby vám připálili prstíčky - zkrátka a dobře tohle byl velký šéf.“

„Vy ho znáte?“

„Kdysi jsme spolupracovali.“

„Máte moc prima přátele.“

„V poslední době se snažím polepšit,“ prohlásil jsem a stiskl jí paži. Moji poklonu ignorovala.

„A co ta žena? Je to ta, co vám vyhodila do povětří loď i s tou dívkou?“

Cítil jsem, jak se o mě znovu s plnou silou pokouší záchvat zuřivosti, který mě přepadl před pár minutami, když jsem zahlédl tu elegantní a pečlivě upravenou šelmu v norčí srsti.

Sherry po mém boku najednou zaúpěla a zalapala po dechu: „Harry, to bolí!“

„Promiňte.“ Rychle jsem povolil sevřené prsty, které jsem jí podvědomě zaťal do paže.

„Myslím, že tím jste mi odpověděl,“ poznamenala lítostivě a masírovala si nadloktí.

V baru hostince Windsor Arms bylo plno. Nebylo divu, že útulná místnost obložená tmavým leštěným dubem a starožitnými zrcadly lákala do tepla tolik hostů - venku padala tma a ledový vítr honil po chodnících spadané listy. Našli jsme si místa v koutě, přibývajících lidí nás ale dostali tak blízko sebe, že jsem byl nucen položit Sherry paži kolem ramen. Hlavy jsme blízko a dokonce i v takto přelidněné místnosti jsme mohli vést důvěrný rozhovor.

„Nejspíš uhodnu, kam má Manny Resnick s tou svou přítelkyní namířeno,“ začal jsem.

„Na Rací ostrov?“ dovtipila se Sherry. Když jsem přikývl, usoudila: „Bude potřebovat loď a potápěče.“

„Buďte v klidu, to si Manny snadno opatří.“

„A co budeme dělat my?“

„My?“ opáčil jsem.

„To byl jen řečnický obrat,“ odsekla nakvašeně. „Co budete dělat vy?“

„Můžu si vybrat. Buď na všechno zapomenou, a nebo se vrátím k Dělovému útesu a pokusím se zjistit, co v těch zatracených pěti bednách plukovníka Goodchilda bylo.“

„Budete potřebovat vybavení.“

„Možná nebudu tak důkladný jako Manny Resnick, ale něco dohromady dám.“

„Jak jste na tom s penězi? Nebo je to neomalená otázka?“ střílila po mně pohledem.

„Odpověď je stejná. Něco dohromady dám.“

„Modré moře a bílé pláže....“ zamumlala zasněně.

„...a listí palem rozechvívané pasáty...“

„Nechte toho. Harry.“

„Vypasený rak se opéká na dřevěném uhlí a já po vašem boku zpívám uprostřed romantické divočiny,“ pokračoval jsem nelítostně.

„Protivo,“ utrousila.

„Když tu zůstanete, nikdy se nedozvíte, jestli v tom byly špinavé fusekle,“ tlačil jsem na pilu.

„Tak mi to napíšete,“ navrhl.

„Nenapíšu.“

„Pak budu muset s vámi,“ rozhodla se konečně.

„Hodná holčička,“ pochválil jsem ji a sevřel jí vděčně rameno.

„Ale trvám na tom, že si svoje výlohy budu platit sama. Vydržovat se nenechám.“ Očividně pochopila, jak jsem na tom s penězi.

„Nikdy bych si neodpustil, že jsem vám nabourával vaše zásady.“ V tu chvíli bych přísahal, že jsem slyšel, jak si moje peněženka vydechla úlevou. Expedice k Dělovému útesu představovala za současného stavu mých pohubklých prostředků bez jakýchkoliv rezerv značně náročnou operaci.

Teď, když konečně padlo rozhodnutí, jsme měli co probírat. Zdálo se mi, že si povídáme sotva pár minut, a už se lokálem rozlehl hlas hostinského: „Zavíráme, vážení!“

„Ulice jsou v noci nebezpečné,“ upozornil jsem Sherry. „Nemyslím, že by bylo rozumné to pokoušet. Mám tady nahoře velice útulný pokojík s krásnou vyhlídkou...“

„Ale no tak, Fletchere,“ zarazila mě Sherry a vstala. „Doprovodíte mě domů, nebo na vás pošlu strýčka.“

Cestou podél bloku ke strýcovu bytu jsme se dohodli, že se zítra sejdem na oběd. Já měl před sebou dopoledne plné

pochůzek. Mimo jiné jsem musel zajistit letenky. Sherry si vyřídí pas a vyzvedne kopie výkresů Svitání. U dveří bytu jsme zůstali stát proti sobě. Najednou jako bychom se jeden druhého styděli. Bylo to tak zoufale sta-romódní, že jsem se málem rozchechtal. Vypadali jsme jako dvojice přerostlých pubertáků po první schůzce. Někdy ale i to staromódní bývá fajn.

„Dobrou noc, Harry,“ řekla, a jak už to tak ženské od nepaměti umějí, dala mi jakýmsi neidentifikovatelným způsobem najevo, že čeká na políbení.

Rty měla hebké a horké a polibek trval velice dlouho.

„Panebože,“ ozvala se nakonec rozechvělým hrdelním šepotem a odtáhla se.

„Opravdu nezměníte názor? Je to vskutku útulný pokojík, studená i teplá voda, koberce, televize...“

Nejistě se zasmála a jemně mě odstrčila. „Dobrou noc, Harry,“ opakovala a nechala mě tam stát.

Vyšel jsem na ulici a zvolna vykročil zpátky k hostinci. Vítr ustal, stejně jsem ale cítil vlhký zápach vanoucí od nedaleké řeky. Ulice byla pustá, jen u chodníku stála až na roh auta nárazník na nárazníku.

Loudal jsem se podél šňůry vozidel a najednou se mi vůbec nechtělo do postele. Laškoval jsem dokonce i s myšlenkou, že se ještě projdu až dolů na nábřeží. Ruce jsem vrazil hluboko do kapes bundy, a když jsem myslel na Sherry, rozhostil se v mém nitru pocit spokojeného uvolnění.

Pokud šlo o Sherry Northovou, měl jsem o čem přemýšlet. Hodně toho bylo dosud nejasného nebo nevysvětleného, hlavně jsem se ale kochal představou, že jsem snad našel něco, co by mohlo vydržet déle než jednu noc, týden nebo měsíc, něco, co je už teď silné a nebude to jako s těmi ostatními - nepomine to s ubíhajícím časem, ale naopak to bude pořád silít.

Náhle se vedle mě ozvalo: „Harry!“ Byl to mužský hlas. Divný hlas. Instinktivně jsem se za ním otočil. Sotva jsem to udělal, už mi bylo jasné, že jsem udělal chybu.

Ten, kdo mě oslovil, seděl na zadním sedadle jednoho ze zaparkovaných aut. Byl to černý rover. Okénko měl stažené a jeho obličej tvořil jen bolavou skvrnu v temnotě kabiny vozu.

Zoufale jsem se pokusil vytáhnout ruce z kapes a otočit se směrem, odkud, jak už jsem věděl, přijde útok. Jak jsem se otáčel, skrčil jsem se a uhnul. Vzápětí vzduchem cosi zasvištělo těsně kolem mého ucha a zasadilo mi to omračující úder do ramene.

Udeřil jsem vzad oběma lokty najednou, napjal tělo a zaslechl, jak za mnou kdosi bolestí zalapal po dechu. Pak už jsem konečně měl volné ruce. Otočil jsem se. Pohyboval jsem se rychle a snažil se nezůstat ani zlomek sekundy na jednom místě. Tušil jsem, že obušek přiletí znovu.

Pohybovali se jako hroznivé půlnoční stíny. Všichni v tmavém, vypadalo to, že je jich snad rota. Byli ale jen čtyři a pátý v autě. Měli dost mohutné rozměry a jeden už se zase rozpřahoval obuškem k úderu. Zasáhl jsem ho dlaní zespodu do brady a zvrátil mu hlavu vzad. Podle toho, jak se bleskově zhroutil na chodník, jsem usoudil, že jsem mu možná zlomil vaz.

Čísi koleno mi vyrazilo proti podbříšku, ale natočil jsem se a zachytil náraz stehnem. Setrvačnost otočky jsem využil k protiúderu. Povedl se mi. Ránu do soupeřova hrudníku jsem ucítil až v rameni. Odletěl jako hadrový panák, další se ale už rozpřahoval. Vzápětí mě zasáhl pěstí pod oko. Ucítil jsem, jak mě pálí roztržená kůže.

Další mi skočil na záda a chytil mě paži pod krkem. Začal mě škrtit, ale napjal jsem všechny svaly a zabral. V klubku jsme se potáceli po chodníku sem a tam.

„Přidrže ho,“ zahučel naléhavě něčí hlas. „Ať se do něj trefím.“

„A co si asi myslíš, že děláme, sakra?“ zasyčel další. V tu chvíli jsme ztěžka dopadli na bok rovem. Přimáčkli mě k němu, a pak už se ten s obuškem zvedl. Znovu se rozmáchl. Pokusil se mi urazit hlavu, ale trefil mě do spánku. Ne že by mě to zbavilo vědomí, ovšem bylo po boji. Najednou jsem byl slabý jako děčko a sotva jsem se dokázal udržet na nohou.

„Hodte ho dozadu.“ Narvali mě na zadní sedadlo a z každé strany se mi usadil jeden hrdlořez. Bouchly dveře, ozvalo se škytnutí startéru, motor naskočil a vůz se rychle rozjel.

V hlavě se mi rozjasňovalo, ale ze strany jsem měl hlavu znecitlivělou a opuchlou jako balon. Vpředu seděli tři, vzadu jsem měl po každé straně jednoho. Všichni ztěžka funěli a ten vedle řidiče si opatrně mnul čelist a krk. Muž po mé pravici páchl česnekem, a když mě prohledával, jestli nemám zbraň, vydechoval mi rovnou do tváře.

„Nechci ti do toho kecat, ale v hubě ti něco už hezky dávno chcíplo a pořád to tam máš,“ upozornil jsem ho. Jazyk mě moc neposlouchal, při řeči mě hlava bolela ještě víc a stejně jsem se snažil zbytečně. Vůbec nedal najevo, že mě slyší, a dál úporně pokračoval v hledání. Když měl konečně jistotu, že jsem neozbrojen, urovnal mi bundu na prsou.

Asi pět minut jsme jeli mlčky podél řeky směrem k Hammersmithu. Za tu dobu všichni konečně popadli dech a ošetřili si rány. Pak se ozval řidič.

„Podívej, Manny chce s tebou mluvit, ale prej nejde o nic zvláštního. Je prostě jenom zvědavej. Taky ale říkal, že jestli nám budeš dělat problémy, nemáme se s tebou párat. Prej tě můžeme odrovnat a hodit do řeky.“

„Manny je zlatíčko,“ přitakal jsem.

„Drž hubu!“ uzemnil mě ten za volantem. „Je to zkrátka na tobě. Chovej se slušně a budeš žít o něco dýl. Slyšel jsem, žeš bejval ostrej chlapec, Harry. Čekali jsme, že se ukážeš. Počítali jsme s tím od chvíle, co to Lorně na ostrově nevyšlo. V žádném případě jsme ale netušili, že se budeš procházet po Curzon Street jako na prvomájo-vým průvodu. Manny nevěřil svejím očím. Povádal: „To snad ani není Harry. Musel úplně vymoknout.“ Byl z toho fakt moc smutnej. „Tak končí mocní,“ povídal. „Neříkejte to v ulicích aškelonských.“

„To je Shakespeare,“ ozval se ten, co seděl vedle mně a smrděl po česneku.

„Drž hubu,“ opakoval řidič svoji zjevně oblíbenou frázi. „Manny byl sice smutnej, ale ne zas tak, aby brečel nebo něco podobnýho, jasný?“

„Jasný,“ zamumlal jsem.

„Drž hubu,“ vedl si dál svou chlápku za volantem. „Manny řekl: Nedělejte to tady. Sledujte ho na nějaký hezky klidný místo a tam si ho vyzvedněte. Když půjde v klidu, přivezte mi ho na kus řeči, ale když se bude cukat, hodte ho do řeky.“

„To je celý kamarád Manny. Vždycky to byl takový měkkosrdcatý lotřík.“

„Drž hubu,“ ozvalo se od volantu.

„Už se těším, až se s ním zas uvidím.“

„Bud' hlavně hodnej, zůstaň v klidu a třeba budeš mít kliku.“

Poslechl jsem ho a jen sledoval, jak se řítíme nocí. Najeli jsme na dálnici M4 a zamířili na západ. Byly dvě hodiny ráno, když jsme vjeli do Bristolu. Centrum města jsme objeli a dali se po A4 na Avonmouth.

V přístavišti kotvila mezi spoustou jiných plavidel velká motorová jachta. Byla vyvázaná u mola a lodní lávku měla spuštěnou. Na zádi i na přídi se skvělo její jméno - Mandragora. Byla to loď schopná plavby po oceánu. Ocelový trup natřený kombinací modré a bílé barvy jen podtrhoval eleganci jejích tvarů. Usoudil jsem, že bude dost rychlá a zřejmě i na moři snadno ovladatelná. Obsah nádrží měla určitě dostatečný, aby se s ní mohla posádka dostat kamkoliv na světě. Hračka pro pracháče. Na můstku se pohybovaly jakési postavy, v téměř všech bočních okénkách se svítilo, zdálo se zkrátka, že je loď připravena k vyplutí.

Když jsme přicházeli do zužujícího se prostoru před lodní lávkou, shlukli se moji průvodci kolem mě. Rover za-couval, otočil se a rozjel se pryč. To už jsme vstupovali na palubu jachty.

Salon byl zařízen tak vkusně, že to rozhodně nemohlo být dílo Mannyho Resnicka. Bud' zůstal po předchozích majitelích, nebo šlo o práci profesionálního dekoratéra.

Temně zelené koberce pokrývající podlahu po celé ploše ladily se sametovými závěsy, nábytek byl z kombinace tmavého teaku a leštěné kůže a kvalitní olejomalby jen dokreslovaly nevztávanou eleganci. Vůbec přitom nevadilo, že jsou to reprodukcce.

Cenu téhle lodi jsem odhadl na nějakého půl milionu liber. Usoudil jsem, že bude jen pronajatá. Manny si ji nejspíš půjčil tak na půl roku a obsadil ji vlastními lidmi. On mi nikdy nepřipadal jako mořský vlk.

Zatímco jsme v chmurném mlčení čekali, zaslechl jsem zvuky, jaké bych si s ničím na světě nespletl. Venku se vytahovala lávka a zvedaly kotvy. Pak se loď rozezněl hukot motorů a za okénky ve stěně salonu začala ubíhat světlá přístavu. Minuli jsme vjezd a vpluli do přílivového ústí Severu.

Rozeznal jsem majáky na mysu Portishead Point a v Red Cliff Bay. To už Mandragora kolem Weston-super-Mare a Berry zamířila na volné moře.

Konečně se objevil Manny v modrém hedvábném županu. Obličej měl ještě pomuchlaný spánkem, ale kadeřavé vlasy už si stačil pečlivě učesat. Oblažil mě svým studeným dravčím úsměvem.

„Harry,“ zahlaholil, „říkal jsem ti, že se vrátíš.“

„Nazdárek, Manny. Nemůžu říct, že by mě to zrovna těšilo.“

Nenuceně se zasmál a otočil se k ženě, která za ním vešla do salonu. Byla pečlivě naličená a každý vlásek v důmyslném účesu byl na svém místě. Na sobě měla dlouhý bílý domácí župan s krajkami, volánky ve výstřihu a nabíranými manžetami.

„Myslím, že s Lornou už se znáte. Lorna Pageová.“

„Až za mnou zase někoho budeš posílat, Manny, aby mě oblbnul, tak prosím tě vybírej z něčeho lepšího. Na stará kolena začínám být náročný.“

Zle přimhouřila oči, ale usmála se.

„Co tvoje loď, Harry? Byla tak krásná...“

„Je z ní hnusná rakev.“ Otočil jsem se k Mannymu. „Tak co bude, Manny, dohodneme se?“

Lítostivě zavrtěl hlavou. „Asi těžko, Harry. Já bych rád - opravdu rád, už kvůli těm starým časům. Jenže nevím, jak to udělat. Především nemáš nic, co bys mohl nabídnout, a to jsou pak dohody na draka. A pak - jsi zbytečně sentimentální. I kdybys s tebou uzavřel dohodu, ty bys ji kvůli svým nezvládnutým emocím porušil. Nemohl bych ti věřit, Harry, protože bys pořád myslel na Jimmyho Northa a svoji loď, myslel bys na holku, co se na ostrově připlétla, kam neměla, i na sestru Jimmyho Northa, které jsme se museli zbavit...“ Docela mě potěšilo, že Manny očividně ještě neví, jak dopadlo zabíjäcké komando, které na Sherry Northovou poslal. Zjevně netušil, že je pořád ještě živá víc než dost. Snažil jsem se, aby můj hlas zněl upřímně a abych byl co nejpřesvědčivější.

„Podívej se, Manny, já jsem ztroskotanec. Když bude třeba, můžu zapomenout úplně na všechno.“

Znovu se zasmál. „Kdybys tě neznal, skoro bych ti věřil.“ Pak opět zavrtěl hlavou. „Lituju, Harry. Dohoda nebude.“

„Tak proč všechno to snažení, abys mě sem dostal?“

„Už jsem za tebou dvakrát poslal lidi, co se o tebe měli postarat. Harry. Vždycky selhali. Tentokrát chci mít jistotu. Cestou do Kapského Města poplujeme hodně hlubokými vodami a ty dostaneš pořádné závaží.“

„Do Kapského Města?“ otázel jsem se. „Takže ty si jedeš pro Svítání osobně? Co je na tom starém vraku tak zajímavého?“

„Ale no tak, Harry. Kdybys to nevěděl, nedělal bys tolik problémů.“ Zasmál se tak, že jsem se rozhodl nechat si svoji neinformovanost pro sebe.

„A ty si myslíš, že tam ještě trefíš?“ obrátil jsem se na blondýnu. „Moře je veliké a spousta ostrovů vypadá stejně. Měli byste si mě nechat jako pojistku,“ snažil jsem se.

„Promiň, Harry.“ Manny zamířil k baru z teaku a mosazi. „Drink?“ otázel se.

„Skotskou,“ přisvědčil jsem. Nalil sklenku do poloviny a podal mi ji.

„Abych k tobě byl upřímný, Harry, dělám to částečně kvůli Lorně. Tys tu holku musel něčím hrozně naštvat. Nevím sice proč, ale chce být osobně u toho, až se budeme loučit. Ona si tyhle věci vychutnává, vid', zlato? Raj-cuje ji to.“

Dopil jsem sklenku. „Vyrajcovat ona potřebuje - oba dva víme, že jinak nestojí v posteli za nic,“ utrousil jsem. Manny mě ušáhl přes ústa tak šikovně, že mi rozbil ret. V obnažené ráně mě začaly štípat zbytky whisky.

„Zavřít,“ přikázal tiše. Když mě strkali ze salonu a pak po palubě na příď, těšilo mě, že Lorna bude muset odpovídat na dost nepříjemné otázky. Na druhé straně mi ale dělalo starosti, když jsem viděl, jak kolem nás ubíhají noci světla na pobřeží. Řeka byla černá a čím dál tím širší.

Před můstkem byla na příďové palubě nízká nástavba. Žaluziové dveře vedly na schůdky, po nichž se sestupovalo do krátké chodby. Vypadalo to na prostor pro posádku. Jednotlivé dveře z chodby vedly do kajut pro mužstvo a do společné jídelny.

Úplně na přídi jsem uviděl ocelové dveře s nápisem PŘÍĐOVÝ SKLAD namalovaným přes šablonu. Strčili mě dovnitř a přibouchli za mnou těžké dveře. Ozvalo se cvaknutí zámku a já osaměl v železné kóji o rozměrech asi tak dva krát půldruhého metru. Stěny byly obestavěné skřínkami a vzduch čpěl vlhkostí a zatuchlinou.

Ze všeho nejdřív jsem se začal shánět po nějaké zbraní. Všechny skříňky z dubových prken tlustých dobré tři centimetry byly zamčené. Usoudil jsem, že bych potřeboval sekeru, přesto jsem se pokusil dvířka vylomit ramenem. V omezeném prostoru jsem se však nemohl pořádně rozběhnout.

Hluk, který jsem nadělal, nezůstal bez odezvy. Dveře se najednou rozletěly a na prahu stál jeden z posádky s těžkým a nebezpečně vyhlížejícím Rugerem ráže .41 Mag-num v ruce.

„Nedělej si násilí,“ poradil mi. „Nic tam není.“ Ukázal mi na hromadu starých plovacích vest u protější stěny. „Tam si sedni a buď hezky zticha, nebo si zavolám někoho z kluků, aby mi tě pomohli uklidnit.“ Přibouchl dveře a já poslušně usedl na haldu vest.

Pochopil jsem, že hned za dveřmi je jeden na stráž a posilu si snadno zavolá. Nečekal jsem, že otevře dveře a zastihne mě tudíž nepřipraveného. Teď ho k tomu tedy musím přimět znovu, tentokrát však nezbude než zaútočit. Uvědomoval jsem si, jak pramalou mám naději. Jemu stačilo jen namířit do skladiště a stisknout spoušť. V tak stísněném prostoru snad ani nešlo minout.

Znovu jsem se podíval na hromadu plovacích vest, vstal a odtáhl je stranou. Pod nimi jsem objevil nevelkou bedničku od ovoce s dárno nepoužívanými a vyhozenými úklidovými prostředky. Byl tu nylonový kartáč na podlahy, staré hadry, plechovka pisku, kus žlutého mýdla a poloprázdná láhev od brandy s nějakou čirou tekutinou. Odšrouboval jsem víčko. Benzin.

Opět jsem se posadil a začal hodnotit situaci. Nějak se mi nedařilo přesvědčit sám sebe, že s nečekaným nálezem moje šance vzrostly.

Vypínač byl za dveřmi a stropní světlo mělo kryt ze silného skla. Vstal jsem, vydrápal se s oporou o skříňky ke stropu a zapřel se, abych mohl kryt odšroubovat a prohlédnout si žárovku. Konečně mi svítila jakás takáš naděje.

Slezl jsem a vybral si jednu z těžkých plovacích vest ze silné celtoviny. Kovová přezka pásku od hodinek mi posloužila jako čepel, byť poněkud tupá, a já začal celtovi-nu pilovat a trhat, až v ní vznikl dostatečně velký otvor, kterým jsem vytahal bílý kapok, jímž byla vesta vycpána. Nechal jsem ho ležet na podlaze a trhal další a další vesty, dokud jsem neměl pěknou hromádku.

Tu jsem polil benzinem z láhve a hrst takto promočené rostlinné vlny jsem vzal do ruky a znovu vylezl k žárovce.

Vyšrouboval jsem ji a sklad se okamžitě ponořil do neproniknutelné tmy. Poslepu jsem benzinem nasáklou vycpáv -ku přitiskl k elektrické objímce. Neměl jsem nic, co bych mohl použít jako izolaci, proto jsem ocelový pásek od hodinek držel holýma rukama a snažil se jim zkratovat vedení.

V objímce to zasyčelo, vyšlehl modrý plamen, benzin se okamžitě vznal a sto osmdesát voltů mi dalo ránu, jako když kopne kůň. Sletěl jsem ze skříňky a svalil se na podlahu i s hořícím kapokem v ruce.

Z chodby jsem slabě zaslechl podrážděné a vzteklé výkřiky. Podařilo se mi tedy zkratovat elektroinstalaci v celé příďové nástavbě. Hořící kapok jsem odhodil na připravenou hromadu. Okamžitě chytla jasným plamenem. Otřepal jsem si z dlaní hořící zbytky, přitiskl si kapesník na nos a ústa, zvedl jednu z nepoškozených plovacích vest a stoupl si k ocelovým dveřím.

Během několika sekund benzin vyhořel a kapok začal čoudit. Z hromady se divoce valil hustý, štiplavý a přišerně páchnoucí černý dým. Ve chvíli ho byl plný sklad. Oči se mi zalily slzami. Snažil jsem se dýchat jen povrchně a krátce, kouř mi ale stejně rval plíce. Netrvalo dlouho a neovladatelně jsem se rozkašlal.

Za dveřmi se ozval další výkřik.

„Něco tu hoří!“ Vzápětí se chodbou rozlehl řev: „Tak už sakra někdo nahodte to světlo!“

Teď přišla ta pravá chvíle. Začal jsem bušit na ocelové dveře a řvát ze všech sil: „Hoří! Loď hoří!“ Nedá se říci, že by to byla až tak předstíraná hrůza. Mračna dýmu v mém vězení houstla a z hromady doutnajícího kapoku ho stále přibývalo. Uvědomoval jsem si, že pokud ty dveře do minuty někdo neotevře, udusím se. Můj řev proto zněl určitě velmi přesvědčivě. Hlídač dveře rozrazil, s revolverem strnul na prahu a posvítíl si dovnitř baterkou.

Víc detailů jsem nestihl, jen snad to, že světla jsou stále ještě vyřazena z provozu. V přítmi chodby se míhaly stíny postav, některé s baterkami, a do toho se ze skladiště valil černý dým.

Vyletěl jsem společně s ním jako býk do arény. Zoufale už jsem potřeboval čerstvý vzduch a děsila mě představa, jak blízko jsem byl udušení. To mi dodalo sílu.

Hlídače jsem prudkým nárazem odmrštil stranou. Při pádu stačil stisknout spoušť revolveru. Záblesk výstřelu ozářil chodbu jasně jako baterka a umožnil mi zorientovat se a nabrat směr ke schůdkům na palubu.

Ohlušující třesk výstřelu v uzavřeném prostoru jako by ostatní ochromil. Byl už jsem v půli cesty ke schůdkům, a teprve se po mně jeden z nich vrhl. Vrazil jsem mu ramenem do hrudi a uslyšel jen prudké heknutí a zaúpění.

Chodbou se rozezněly podrážděné výkřiky. Další mohutná temná postava se mi pokusila zatarasit cestu pod schůdky. Vší silou a vahou jsem jí vrazil koleno do pod-břišku. Chlap se zkroutil a klesl na kolena. Jak padal, posvítíl si baterkou

do obličejů a já poznal mého starého známého s česnekovým dechem. Z radosti, že mi ještě svítí na cestu, jsem na něj s chutí dupl a odrazil se až do poloviny schůdků.

Nějaké pazoury mě uchopily za kotníky, ale podařilo se mi je odkopnout. To už jsem byl na úrovni paluby. Zbývalo mi posledních pár schůdků. Jednou rukou jsem svíral plovací vestu a druhou popadl mosazné madlo dveří. V tu chvíli mi je zatarasila další temná postava - a pak se rozsvítila světla. Jejich jas byl v první chvíli přímo oslepující.

Muž nade mnou byl zabiják s obuškem. S rozkoší ho zvedl nad mou nekrytou hlavu. Mohl jsem se mu vyhnout jediné za cenu toho, že pustím madlo a vrhnu se zpátky mezi rozružené hrdlořezy.

Ohlédl jsem se a užuž jsem pouštěl dveře, když vtom se chlápek s revolverem dole v chodbě probral a posadil. Zatřepal hlavou, pokusil se srovnat svoje tělo s kymácením lodi a vypálil po mně. Těžká kulka mi s prasknutím prolétla kolem ucha, až mi málem praskl bubínek, a zasáhla muže s obuškem doprostřed hrudníku. Náraz střely ho odmrštil naznak do lanoví předního stěžně. Zůstal tam viset s rozhozenými rukama jako strašák do zelí. Rozhodl jsem se k zoufalému kousku - vyřítíl jsem se na palubu, a aniž bych pustil plovací vestu, vrhl jsem se k zemi.

Ruger zahřměl znovu. Zaslechl jsem, jak střela roztříštila dřevěné žaluzie dvířek. Třemi skoky jsem byl u zábradlí a vrhl se dolů. Jak jsem padal do hrozivě temné vody, obrátil se mi žaludek. Na hladinu jsem dopadl naplocho, stejně mě ale vír lodních šroubů stahoval dolů.

Voda byla odporově ledová. Měl jsem pocit, že se mi v té zimě stahují plíce a chlad proniká až do morku kostí. Díky záchranné vestě jsem konečně vyplaval na hladinu. Zoufale jsem se rozhlédl. Světla pobřeží svítla za černou vodou jasně a zřetelně, jako by ani nebyla moc daleko. Byli jsme v námořním plavebním kanálu. Cítil jsem, jak mě proud střídavě nadzvedává a strhává.

Mandragora vytrvale pokračovala směrem k černé prázdnotě volného moře. Se všemi rozsvícenými světly vypadala spíš jako zábavní výletní parník. Zvolna se ode mě vzdalovala.

Poněkud neochotně jsem se zbavil napřed bot a pak bundy. Podařilo se mi dostat paže do otvorů plovací vesty. Když jsem se ohlédl, byla Mandragora dobré dva kilometry ode mě. Pak se ale najednou začala obracet a na můstku se rozzářil jasně bílý světelný kužel pátracího reflektoru. Prořízl tmu a začal po hladině temného moře popisovat kruhy.

Znovu jsem pohlédl k pevnině. Hledal jsem naváděcí světla majáku na English Ground. Když se mi to podařilo, našel jsem si jejich spojnicí s majákem na Flatholmu. Během několika sekund se vzájemná poloha obou světél mírně změnila. Příliv opadal a proud se obracel k západu. Přizpůsobil jsem se a začal mocnými tempy plavat s ním.

Mandragora zpomalila a zvolna se ke mně přibližovala. Reflektor se točil, bez ustání pátral tmou a byl čím dál tím blíže. Plaval jsem s proudem a raději zvolil prsa, abych kraulovými tempy nečeřil vodu. Jasně osvětlená loď se blížila. Když se ocitla na mé úrovni, kužel pátracího reflektoru se zrovna zaměřil na druhou stranu lodi.

Proud mě unášel stranou, přesto mě však Mandragora mýjela ve vzdálenosti slabých sto padesáti metrů. Jasně jsem rozeznával postavy na můstku. Modrý hedvábný župan Mannyho Pesnicka v palubních světlech zářil jako motýlí křídla. Zřetelně jsem slyšel jeho vzteky zvýšený hlas, slovům jsem ale neporozuměl.

Kužel reflektoru se blížil jako dlouhý bílý obviňující prst. Pátral po hladině systematicky a vytrvale. Tam a zpátky, tam a zpátky... Bylo mi jasné, že při další otáčce mě musí zachytit. Dospěl na konec okruhu a začal se vracet. Čekal jsem, kdy ke mně dorazí... V tom nejkritičtější okamžiku se přede mnou vzedmula temná vlna a já se propadl do jejího útlabí.

Světlo nade mnou přejelo, rozptýlilo se o hřebene vlny a já mu unikl. Bílý kužel pokračoval dál neměnným stylem. Minuli mě a vraceli se zpět do ústí Sevenu. Ležel jsem v drsném objetí plovací vesty na hladině a díval se, jak Mandragora mizí v dál. Úlevou i reakcí na prožití i spáchané násilí se mi začínal zvedat žaludek, ale byl jsem volný.

Ted' už mi starosti dělalo jediné to, jak dlouho vydržím, než zmrznu.

Dal jsem se znovu do plavání, z očí jsem ale nespouštěl Mandragoru, jejíž světla se zvolna ztrácela na jiskřivém pozadí pevniny.

Hodinky jsem nechal na lodi, takže jsem ani nevěděl, jak už je to dlouho, co jsem ztratil cit v pažích i nohou. Snažil jsem se pořád plavat, nebyl jsem si však jist, jestli mě údy ještě poslouchají.

Začal mě obestírat báječný a povznášející pocit uvolnění. Světla pevniny pohasínala a mě jako by obklopilo teplo a hebké bílé obláčky. Pomyslel jsem si, že jestli je tohle umírání, pak to není tak zlé, jak se povídá. Zahihňal jsem se a na kůži promočený a bezmocný se pohupoval na hladině v sevření plovací vesty.

Zaujatě jsem si lámal hlavu nad tím, proč mě opouští zrak. Takhle jsem ještě umírání líčit neslyšel. Pak mi došlo, že na moře padá ranní mlha, která mě oslepuje. Úsvit však nabýval na síle a zanedlouho jsem viděl skrz vířící cáry mlhy na dobrých pět metrů kolem sebe.

Zavřel jsem oči a poddal se spánku. Má poslední myšlenka byla, že tohle je pravděpodobně má poslední myšlenka. I to mě nesmírně pobavilo, takže jsem se opět uchichtl. Obestřela mě temnota.

Probudily mě hlasy. Hlasy velice jasné a zřetelné. Nemohly být v té mlze daleko. Zněly sytým a příjemným velšským akcentem. Pokusil jsem se zakřičet, a když jsem ze sebe vydoloval cosi jako racčí zaskřehotání, pocítil jsem obrovskou pýchu na svůj mimořádný výkon.

V mlze se rýsovala temná, nevzhledná silueta starého člunu na chytání humrů. Unášel ho proud a dva muži se nakláněli přes bort zjevně plně zaujatí kladením košů.

Znovu jsem zaskřehotal a jeden z nich vzhlédl. Zdálo se mi, že vidím světlounce modré oči ve větrem a deštěm ošlehané a hlubokými vráskami zbrzděné drsné tváři, čepici a starou bruyerku sevřenou v polámaných zažloutlých zubech.

„Dobré ráno,“ zachrptěl jsem.

„Jéžíš!“ vyhrkl stařec přes troubel dýmky.

Pak si pamatuji až to, že jsem seděl v nepřilíh prostorné kormidelně zabalený do špinavé staré deky a pil neslaze-ný horký čaj z otlučeného smaltovaného hrnku. Třásl jsem se tak, že hrnek, který jsem svíral oběma rukama, jen poskakoval.

Kůže na celém mém těle nabyla mimořádně zajímavého odstínu temné modři a postupně se obnovující krevní oběh mi způsoboval příšerné bolesti kloubů. Mí dva zachránci byli mlčenliví chlapíci, kteří měli mimořádně vyvinutý respekt vůči soukromí druhých. Zřejmě to podědili po generacích předků, mezi nimiž se vyskytovali hlavně bukanýři a pašeráci. Když odložili hrnky a obrátili čln na zpáteční cestu, bylo už po poledni a já konečně roztál. Šaty se mi sušily nad plotnou v miniaturní kuchyňce a břicho jsem měl plné sendvičů z černého chleba a uzené makrely.

Dopluli jsme do Port Talbotu, a když jsem se jim snažil vnutit zmuchlané a provlhlé bankovky, obrátil ke mně starší z lovců humrů studené modré oči.

„Vždycky, když zachráním člověka z moře, je to pro mě dost velká odměna, pane. Nechte si svoje peníze.“

Zpáteční cesta do Londýna představovala strašlivou anabázi venkovskými autobusy a nočními vlaky. Když jsem v deset hodin dopoledne vyklopýtal na paddingtonském nádraží z vagónu, chápal jsem, proč dvojice policistů ustala v důstojném přecházení a pozorně si mě prohlížela. Musel jsem vypadat jako vězeň na útěku.

Taxikář přešel unavenýma očima, které jako by už všechno viděly, dvoudenní strnisko na mé bradě, opuchlý ret a modřinu pod okem. „Copak, manžel se jí vrátil moc brzo, kámo?“ pokýval chápavě hlavou. Chabě jsem zasténal.

Když Sherry Northová otevřela dveře bytu svého strýce, vytřeštila oči.

„Proboha, Harry, co se vám stalo? Vypadáte příšerně!“

„Díky,“ odvětil jsem. „To člověka skutečně povzbudí.“

Popadla mě za paži a vtáhla do bytu. „Už jsem z toho šlela - byl jste dva dny pryč! Obtelefonovala jsem policii, nemocnice, prostě všechno, co mě napadlo.“

Strýček se neustále pohyboval v pozadí, takže jsem zpozorněl. Odmítl jsem nabídku koupele a čistých šatů a namísto toho jsem Sherry odvedl do Windsor Arms.

Když jsem se holil a koupal, nechal jsem dveře do koupelny otevřené, abychom mohli mluvit. Ačkoliv se držela tak, aby na vanu neviděla, usoudil jsem, že to přispívá k našemu sblížení.

Dopodrobna jsem jí vylíčil, jak mě unesly vycvičené gorily Mannyho Resnicka, i svůj útěk. Nikterak jsem se přitom nepokoušel falešnou skromností pohanět svoji heroickou roli. Naslouchala mi v tichosti, kterou jsem si ochotně vyložil jako bezvýhradný fascinovaný obdiv.

Vyšel jsem z koupelny s ručníkem omotaným kolem pasu a posadil se na postel, abych dokončil vyprávění, zatímco mi Sherry ošetřovala tržné rány a oděrky.

„Budu muset jít na policii, Harry,“ oznámila mi. „Oni se vás pokusili zavraždit.“

„Sherry, drahoušku, přestaňte prosím mluvit o policii. Znervózňuje mě to.“

„Ale Harry...“

„Na policii zapomeňte a objednejte nám něco k jídlu. Už si ani nevzpomínám, kdy jsem jedl naposledy.“

Z kuchyně nám poslali slušnou porci opečené slaniny s rajčaty, míchanými vejci a topinkou a k tomu čaj. Při jídle jsem se pokoušel dát si nedávný prudký zvrat ve vývoji událostí do souvislosti s tím, co nám bylo až dosud známo, a přizpůsobit tomu naše plány.

„Mimochodem - byla jste na seznamu osob určených k likvidaci. Oni si nechtěli jen opéct vaše prstíky. Manny Resnick byl přesvědčen, že vás jeho hoši zabili...“ V půvabném obličejíku se objevil nejistý výraz. „Nejspíš se zbavili každého, kdo o Svítání něco věděl.“

Nabral jsem si další sousto slaniny s vejci a mlčky s chutí žvýkal.

„Alespoň máme časový harmonogram. Mannyho jachta - mimochodem, jmenuje se Mandragora - vypadá velice rychle a výkonně, ale přece jen jim bude trvat tři nebo čtyři týdny, než se dostanou na ostrovy. Získáváme čas.“

Nalila mi čaj, a až nakonec dolila mlékem, jak to mám rád.

„Děkuji, Sherry, jste hotový anděl milosrdenství.“ Vyplázla na mě jazyk. „Ať pátráme po čemkoliv, musí to být něco mimořádného. Manny si pronajal motorovou jachtu, která vypadá jako plavidlo pro královnu. Tahle sranda ho musí stát nějakých sto tisíc liber. Panebože, kdybychom tak věděli, co je v těch pěti bednách... Snažil jsem se to z Mannyho vytáhnout, ale vysmál se mi. Prý to vím, jinak bych nedělal tolik problémů...“

„Ach, Harry...“ Dívčina tvář se náhle rozjasnila. „Špatných zpráv už bylo dost. Teď se připravte na dobré.“

„Něco snad ještě vydržím.“

„Vzpomínáte si na tu Jimmyho poznámku na dopise? B. Mus.“

Přikývl jsem. „Je to ten bakalář hudebních věd?“

„Ne, chytráku - je to Britské muzeum.“

„Obávám se, že vám přestávám stačit.“

„Probírala jsem to se strýcem Danem a ten to poznal okamžitě. Je to odkaz na dílo z knihovny Britského muzea. Strýc má čtenářský průkaz. Pracuje na knize a často tam vyhledává literární prameny.“

„Mohli bychom se tam dostat?“

„Zkusíme to.“

Pod obrovskou modrozlatou kupolí čítárny Britského muzea jsem čekal téměř dvě hodiny a chut' na doutník už se pomalu nedala vydržet.

Nevěděl jsem, co mám čekat. Prostě jsem jen vyplnil žá-danku s číslem podle odkazu Jimmyho Northa. Když přede mě konečně knihovnice položila tlustý svazek, dychtivě jsem ho popadl.

Bylo to první vydání knihy s názvem LEGENDÁRNÍ A ZTRACENÉ POKLADY SVĚTA. Poprvé ji vydalo nakladatelství Secker and Warburg v roce 1963. Autorem byl doktor P. A. Ready a název díla vyvedly šikovné ruce na hřbetě knihy.

Hloubal jsem nad zavřenou knihou a zkoušel tak trochu napínat sám sebe. Uvažoval jsem nad tím, jakou shodou okolností a náhod se Jimmy North dostal k celému sledu stop z historie. Přečetl si snad ve svém svatém nadšení pro

vraky a námořní poklady tuto knihu, a teprve pak narazil na svazeček starých dopisů? Bylo mi jasné, že to už se nikdy nedozvím.

Kniha měla podle obsahu devětačtyřicet kapitol, každou o jiné události. Pozorně jsem pročetl jejich názvy. Psalo se tu o zlatých pokladech Aztéků, o zlatých cihlách z Panamy, bukanýrských hordách, zapadlém zlatém dole ve Skalistých horách Severní Ameriky, o diamantovém údolí v Jižní Africe, španělských transportech zlata z jihoamerických kolonií, o lodi Lutine plné zlatých prutů, z níž byl vyzvednut proslulý zvon společnosti Lloyd's, o zlaté káře Alexandra Velikého i o spoustě lodí přepravujících poklady. Kniha se zaměřila na lodě starobylé i moderní. Byly tu příběhy o plavidlech z druhé světové války i o trojském lupu, o pokladech Mussoliniho, kněze Jana (domnělý vládce Etiopie ve středověku, pozn. pře-kl.), Daria, římských vojevůdců, korzárů a pirátů berberských i jiných. Byla to obrovská snůška faktů i výmyslů, historických důkazů i domněnek. Psalo se tu o pokladech zaniklých měst a zapomenutých civilizací, Atlantidou počínaje a bájným zlatým městem v poušti Kalahari konče. Bylo tu toho tolik, že jsem nevěděl, kde začít pátrat.

S povzdechem jsem si nalistoval první stránku, přeskočil úvod a předmluvu a dal se do čtení.

Do pěti hodin jsem prošel šestnáct kapitol, které s největší pravděpodobností se Svítáním nijak nesouvisely, a podrobně přečetl dalších pět. V tu dobu už jsem chápal, jak moc se asi Jimmymu Northovi zažrala pod kůži romantika a vzrušení lovce pokladů. I mě samotného to začínalo pokoušet. Příběhy o obrovském bohatství, které kdesi ztraceno a zapomenuto čeká jen na to, aby je našel ten, kdo bude mít štěstí a odvahu, byly skutečně chytlavé.

Mrkl jsem na nové japonské hodinky, které nahradily mé omegy, a už jsem chvátil masivními kamennými portály muzea ven. Přešel jsem Great Russell Street a zamířil do zaplněného baru Running Stag, kde jsem měl domluvenou schůzku se Sherry.

„Promiňte,“ řekl jsem místo pozdravu, „zapomněl jsem na čas.“

„Tak honem,“ popadla mě za paži. „Doslova tu umírám žízni a zvědavosti.“

Na žízeň jsem jí poskytl půllitr piva, ale její zvědavost jsem zmínkou o názvu knihy jen rozněcoval. Chtěla mě pro ni zpátky do knihovny poslat ještě dřív, než jsem dojedl šunku s krutím masem, ale odolal jsem, a než mě vyhnala do zimy, stihl jsem dokonce vykouřit půl doutníku.

Dal jsem jí klíč od pokoje ve Windsor Arms, posadil ji do taxíku a nařídil jí, aby tam na mě počkala. Pak jsem teprve vyrazil nazpátek do čítárny.

Další kapitola knihy nesla název VELKÝ MOGUL A INDICKÝ TYGRÍ TRŮN.

Začínala stručným úvodem do historické reality. Popisovala, jak Babur, následník Timura a Čingischána, dvou nechvalně proslulých krutovládců, přešel přes hory do severní Indie a založil tam říši Velkého Mogula. Okamžitě jsem poznal, že tohle by mě mohlo zajímat, protože Svítání právě odtamtud připlouvalo.

Úvod popisoval období vlády Baburových čtených následníků, muslimských panovníků, kteří získali obrovskou moc a vliv, vybudovali výstavná města a zanechali po sobě tak nádherné památky jako například Tádž Mahal. Autor se zmiňoval i o úpadku dynastie a jejím zničení v prvním roce indického povstání spahiů, kdy britská vojska rozdyčená touhou po pomstě vtrhla do staré citadely a pevnosti Dillí, svrhla vládnoucí mogulská knížata a starého maharádžu Bahadur Šáha uvrhla do vězení.

Pak obsáhlé líčení historie skončilo a autor se zaměřil na konkrétní událost:

V roce 1665 navštívil dvůr mogula Aurangzeba Jean Baptiste Tavernier, francouzský cestovatel a klenotník. Ten o pět let později v Paříži vydal slavné dílo Cesty Orientem. Podle všeho se mu podařilo získat si mimořádnou přízeň mohamedánského vládce, protože mu byl umožněn přístup do pověstí opředěných pokladnic citadely. Směl dokonce i zdokumentovat četné exponáty, které jej zvláště zaujaly. K nim patřil i diamant, který Tavernier nazval Velký mo-gul. Hmotnost tohoto kamene byla podle Taverniera 280 karátů. Podle jeho líčení šlo o bílý diamant mimořádného lesku a čistoty připomínající obrovskou Polárku.

Hostitel Taverniera informoval, že kámen pochází z proslulých dolů Golkonda kolem roku 1650 a že neopracovaný vážil ohromujících 787 karátů.

Kámen vybrousili do charakteristické růžice, která však nebyla symetrická - diamant byl na jedné straně vystoupilý. O kamenu neexistují žádné další záznamy a existují četné názory, podle nichž Tavernier ve skutečnosti viděl Koh-i-noor nebo Orloff. Je však značně nepravděpodobné, že by se zkušený odborník a znalec jako Tavernier tak zmýlil v odhadu hmotnosti a v popisu. Než byl Koh-i-noor v Londýně přebroušen, vážil pouhý 191 karát a v žádném případě nebyl vybroušen do růžice. Orloff byl sice vybroušen do růžice, jde ale o kámen symetrický, který váží 199 karátů. Tyto popisy v žádném případě neodpovídají popisu Tavernierovu a všechno nasvědčuje existenci obrovského bílého diamantu, který zmizel ze světa.

Když v roce 1739 perský Nadir Šáh vtrhl do Indie a dobyl Dillí, ani se nesnažil udržet si dobyté území. Spokojil se s rozsáhlým plněním a rabováním, při němž se mu podařilo získat i diamant Koh-i-noor a pávi trůn Šáha Jeha-na. Zdá se pravděpodobné, že lačný Peršan diamant Velký mo gul přehlédl a že poté, co ustoupil, dal mogulský vládce Mohammed Šáh, který při perských výbojích přišel o svůj historický trůn, vyrobit náhražku. Existence tohoto nového pokladu je však již zahalena rouškou tajemství. Ačkoliv v domorodých zkazkách se odkazy na toto téma vyskytují, v evropských pramenech nacházíme pouze jednu jedinou zmínku.

Ve zprávě z roku 1747 popisuje anglický velvyslanec u indického dvora sir Thomas Jennings audienci u mogu-la, který jej přijal „oděn do vzácného hedvábí, ověšen květy a klenoty a usazen na skvostném zlatém trůnu. Trůn měl tvar tygra chystajícího se ke skoku s otevřenou tlamou a jediným lesknoucím se kyklopovským okem. Tělo tygra představovalo úžasné klenotnické dílo tvořené spoustou drahokamů. Jeho Výsost byl tak velkorysý, že mi umožnila trůn si podrobně a zblízka prohlédnout. Měl jsem tak příležitost podívat se i na kámen tvořící oko, což, jak mě Jeho Výsost ujistila, byl velký diamant pocházející z dob vlády jeho předchůdce Aurangzeba.“

Byl snad Tavernierův Velký mogul použit k výrobě „indického tygřího trůnu“? Pokud ano, pak nelze nevěřit zvláštní shodě okolností, již zakončíme pojednání o tomto Ztraceném pokladu.

16. září roku 1857 se v ulicích Dillí rozhořely nelítostné boje, po nichž zůstávaly ležet spousty mrtvých a raněných. Výsledek bojů byl dosud na vázkách a britská vojska a loajální domorodé jednotky usilovaly o vyčištění města od vzbouřenců a o obsazení staré pevnosti, která byla dominantou Dillí.

Zatímco se uvnitř pevnosti rozpoutal boj, dostala skupina domorodých vojáků ze 101. pluku pod velením dvou bílých důstojníků rozkaz překročit řeku a strážit zdi pevnosti a zvláště silnici na sever, aby se členové rodiny vládnoucího mogula ani vůdci povstalců nemohli pokusit o útěk z města odsouzeného ke zkáze.

Těmi dvěma důstojníky byli kapitán Matthew Long a plukovník sir Roger Goodchild...

To jméno se na mě ze stránky knihy rozkřiklo nejen proto, že je kdosi podtrhl tužkou. Na okraji se - rovněž vyvedený tužkou - skvěl jeden z typických vykřičníků Jimmyho Northa. Mladý pan James zřejmě nechoval dostatečnou úctu ani ke knihám náležejícím tak vznešené instituci, jako je Britské muzeum. Uvědomil jsem si, že už se zase třesu. Tváře se mi rozhořely vzrušením. Tohle byl poslední dílek, který mi chyběl do skládky. Teď už jsem měl všechno. Horečně jsem četl dál.

Nikdo už se nikdy nedozví, co se oné noci na opuštěné silnici v džungli stalo, o šest měsíců později však plukovník Goodchild stanul před vojenským soudem. Jako svědkové vypovídali domorodý poddůstojník Rám Panat a kapitán Long.

Vylíčili, jak zadrželi skupinu indických šlechticů přehajících z hořícího města. Skupinu tvořili tři muslimští kněží a dvě knížata královské krve. Jeden z knížat se v přítomnosti kapitána Longa snažil všechny vykoupit nabídkou, že britské důstojníky dovede k obrovskému pokladu - zlatému trůnu ve tvaru tygra s jediným diamantovým okem.

Důstojníci na nabídku přistoupili a velmožové je dovedli k měsitě ukryté hluboko v džungli. Na jejím nádvoří stálo šest opuštěných volských kár. Britští důstojníci sesedli z koní, prozkoumali náklad vozů a skutečně zjistili, že obsahuje zlatou sochu tygra upravenou jako trůn. Byla rozdělena na čtyři díly - zadek, trup, předek a hlavu -, aby se dala snáze přepravovat. Jednotlivé části trůnu byly uloženy na korbách kár vystlaných slámou a ve světle luceren zářily zlatem a drahými kameny i polodrahokamy.

Plukovník Roger Goodchild pak nařídil, aby byli šlechtici i kněží na místě popraveni. Nešťastníci byli postaveni k venkovní zdi měšity a postříleni salvou z mušket. Plukovník osobně procházel mezi ležícími těly a služebním revolverem jim zasazoval rány z milosti. Mrtvolky pak byly naházeny do studny za zdi.

Důstojníci se pak rozdělili. Kapitán Long se s většinou domorodých vojáků vrátil hlídkovat k městským hradbám a plukovník s Rám Panatem a patnácti indickými vojáky odjel s volskými potahy.

Indický poddůstojník před vojenským soudem vypověděl, že se s vzácným nákladem vydali na západ a díky plukovníkově pravomoci se jim podařilo projet britskými liniemi. Tři dny pak tábořili v domorodé vesnici. Místní truhlář se svými dvěma syny tam podle plukovníkových pokynů vyrobil čtyři bytelné dřevěné bedny určené k uložení dílů trůnu. Mezitím plukovník ze sochy tygra odstraňoval drahokamy a klenoty zasazené do kovu. Jejich umístění pečlivě zaznamenal do plánu, který osobně nakreslil, kameny byly očíslovány a uloženy do železné truhly, jakou používali armádní pokladníci k bezpečnému uchovávání žoldu a další hotovosti v terénních podmínkách.

Jakmile byly díly trůnu a kameny zabaleny do čtyř beden a železné truhlice, vše naložili na volské káry a pokračovali v cestě - tentokrát na železniční stanici v Allahabádu.

Nešťastný truhlář a oba jeho synové museli výpravu doprovázet. Indický poddůstojník vypověděl, že v místech, kde cesta ústila do hustého pralesa, sesedl plukovník z koně a odvedl řemeslníky mezi stromy. Pak se ozvalo šest výstřelů a plukovník se vrátil sám.

Na okamžik jsem ustal ve čtení a zamyslel se nad charakterem pana plukovníka Goodchilda. Docela rád bych ho seznámil s Mannym Resnickem. Měli hodně společného. Při té představě jsem se usmál a četl dál.

Výprava se do Allahabádu dotrhl šestého dne. Plukovník pod záminkou vojensky důležité zásilky prosadil naložení všech pěti beden na armádní vlak odjíždějící do Bombaje. Pak se i se svou nevelkou jednotkou navrátil k pluku do Dillí.

Půl roku nato vznesl kapitán Long proti velícímu důstojníkovi obvinění a jako svědek se přihlásil domorodý poddůstojník Rám Panat. Lze předpokládat, že se zloději nepohodli. Plukovník Goodchild zřejmě usoudil, že mít všechno je lepší než mít jen třetinu. Ať už tomu bylo jakkoliv, o dalším osudu pokladu není nic známo.

Soud probíhal v Bombaji a byl ostře sledován jak v Indii, tak doma. Slabou stránkou obžaloby byl však fakt, že neexistoval žádný hmatatelný důkaz o existenci lupu, a mrtví nemluví.

Plukovník byl prohlášen za nevinného. Po skandálu mu však nezbylo nic jiného než se vzdát velení a vrátit se do Londýna. Ať už se mu nějak podařilo vzít s sebou diamant Velký mogul a zlatý tygří trůn či nikoliv, jeho další život nesvědčí o tom, že by disponoval nějakým závratným bohatstvím. Spolu s nechvalně známou dámou si na Bayswater Road otevřel hernu, která si záhy získala pochybnou pověst. Plukovník sir Roger Goodchild zemřel v roce 1871, pravděpodobně na následky třetího stadia syfilidy, kterou se nakazil za své pozoruhodné kariéry v Indii. Jeho skon oživil dohady o bájném trůnu, ty však záhy utichly kvůli nedostatku hmatatelných důkazů. Tajemství tak s tímto nesporně zajímavým džentlmenem odešlo.

Tuto kapitolu jsme proto možná měli nazvat „Poklad, který nikdy neexistoval“.

To určitě, pomyslel jsem si spokojeně. Poklad existoval a pořád existuje. Pak jsem začal kapitolu číst znovu a od začátku, tentokrát jsem si však začal dělat pečlivé poznámky, aby z toho něco měla také Sherry.

Když jsem se vrátil, posedávala netrpělivě v křesle u okna. Sotva jsem vešel do pokoje, vyskočila jako čertík z krabičky.

„Kde jste byl?“ vyjela na mě. „Sedím tady celý večer a užírám se zvědavostí!“

„Tomu nebudete věřit,“ začal jsem. V tu chvíli jsem se bál, že se na mě dopustí násilí.

„Harry Fletchere, máte deset sekund na to, abyste vynechal úvodní žvásty a kápl božskou. Pak vám vyškrábu oči.“ Povídal jsem dlouho přes půlnoc. Podlaha hostinského pokoje byla posetá nejrůznějšími papíry, mezi nimiž jsme leželi po čtyřech. Byla tu námořní mapa souostroví St. Mary, kopie výkresů Svítání, mé výpisky z popisu místa ztroskotání tak, jak je zaznamenal lodní důstojník, i poznámky, které jsem si udělal v čítárně Britského muzea.

Vytáhl jsem stříbrnou placatku, a zatímco jsme se dohadovali a počítali, upíjeli jsme Chivas Regál z umělohmotného kelímku na čištění zubů. Snažili jsme se vydedukovat, kde na Svítání mohlo být oněch pět beden uloženo i jak se loď na útesu rozlomila, která část byla spláchnuta do úžiny a která se potopila směrem do otevřeného moře.

Udělal jsem náčrtky snad tuctu eventualit a začal si psát seznam věcí potřebných k expedici. Postupně jsem ho rozšiřoval tak, jak mě napadaly další položky nebo jak mi je navrhovala Sherry.

Zapomněl jsem, že musí být skvělá v potápění, ale rychle jsem si to během hovoru připomněl. Začínal jsem chápat, že Sherry se při téhle výpravě jen nepoveze. Mé city vůči ní obohatil profesionální respekt a vzrušená nálada podtrhovaná narůstajícím pocitem spojenectví jen umocňovala crescendo fyzického napětí, jež se šířilo pokojem. Sherryiny jindy tak bleďé tváře hořely vzrušením. Klečeli jsme vedle sebe na koberci. Otočila se ke mně, aby mi něco řekla, uchichla se a modrá světélka v jejích očích probleskující pouhých pár centimetrů ode mne působila podivně vyzývavě a škládlivě.

Najednou musely všechny zlaté trůny a legendární diamanty celého světa počkat. Oba jsme poznali, že teď je ta pravá chvíle, a vrhli se na sebe beze studu a s nenasytnou touhou. Vášně nás spalovala jako horečka. Milenci jsme se stali, aniž bychom se zvedli z podlahy, přímo na výkresech Svítání, což bylo pravděpodobně to nejhezčí, k čemu se kdy ta osudem těžce zkoušená loď nachomýtl.

Když jsem ji konečně zdvihl do náruče a naše těla se pod dekou na posteli propletla, věděl jsem, že všechny ty krátké akrobatické milostné výstupy, které předcházely mému setkání s touto ženou, byly naprosto bezvýznamné a nicotné. To, co jsem právě prožíval, přesahovalo hranice tělesnosti. Tady nastupovalo duševno. Pokud tohle nebyla láska, pak rozhodně nic bližšího lásce v životě nepoznám.

Když jsem se jí to pokoušel vysvětlit, hlas mi přeskakoval úžasem. Ležela mi tiše na prsou a naslouchala slovům, která jsem nikdy předtím žádné ženě neřikal. Sotva jsem zmlkl, stiskla mi ruku, což jsem považoval za pokyn, abych pokračoval. Myslím, že jsem mluvil i potom, co jsme oba usnuli.

Z výšky ostrov St. Mary připomíná prazvláštní rybu z největších hlubin oceánu, rybu s plochým, podivně znetvořeným trupem, širokými ploutvemi, ocasem na neobvyklém místě a zbytečně velkou tlamou.

Tlamu tvořil hlavní přístav, město se uhnízdlilo v jejím koutku. Plechové střechy svítily z temně zeleného příkro-vu tropického rostlinstva jako signální pochodně. Letoun zakroužil nad ostrovem, a poskytl tak cestujícím vyhlídku na sněhobílé pláže a vodu tak průzračnou, že se pod hladinou rýsoval každičký detail útesů a hlubin jako na nějakém obrovském plátně surrealistického obrazu.

Sherry přitiskla obličej k plexisklu okénka, a když se Fokker Friendship snášel nad ananasovými plantážemi k letišti, vyjekla nadšením. Ženy na plantážích ustávaly v práci a vzhlížely k nám. Vzápětí letoun dosedl a zaro-loval k jediné nevelké letištní budově, na níž se skvěl nápis ST. MARY - PERLA INDICKÉHO OCEÁNU. Hned pod reklamní tabulí se skvěly další dvě neobyčejně cenné perly.

Chubbymu jsem poslal telegram. Samozřejmě vzal na uvítání i Angela. Ten se rozběhl k přepážce, obejmul mě a vzal mi tašku. Hned jsem ho seznámil se Sherry.

Angelovo chování se rázem diametrálně změnilo. Tady na ostrově je jako měřítko krásy nade všechno uznáváno, když má dívka čistou pleť. To pak může mít koňské zuby a šilhat každým okem jinam, ale stejně bude mít hordy nápadníků. Čistou pleť není míněno, že nesmí mít výrazku. Jde spíš o hodnocení barvy. Tak čistou pleť jako Sherry neoplývala nejspíš ještě žádná dívka, která se kdy na ostrově objevila.

Když mu podala ruku, Angelo na ni jen ochromeně třeštil oči. Pak se probral, vrátil mi tašku, vyrval Sherry zavazadlo z rukou a zařadil se pár kroků za nijako oddaný pes. Nábožně na ni civěl, a kdykoliv její pohled zabloudil směrem k němu, rozzářil se oslnivým úsměvem. Od prvního okamžiku byl jejím otrokem.

Chubby nám vykročil vstříc podstatně důstojněji. Svým neměnným výrazem v temné tváři mi v tu chvíli připomínal žulovou skálu, která spolehlivě odolává zubu času. Když mi mohutnou mozolnatou dlaní stiskl ruku a zamumlal něco, co mělo zřejmě znamenat, že mě zase rád vidí, mračil se ještě víc než obvykle.

Upřeně se zadíval na Sherry, která pod jeho přísným podmračeným pohledem poněkud znejistěla. Pak se ale stalo něco, co jsem snad v životě neviděl. Chubby smekl odřenou námořnickou čepici, neslýchaně galantním gestem odhalil lesknoucí se temně hnědou pleš a usmál se tak, že jsme zahlédli růžové plastové dásně jeho umělého chrupu. Když po pojízdném pásu přijížděla Sherryina zavazadla, odstrčil Angela, popadl do každé ruky jeden kufr a vedl ji k pickupu. Angelo za ní oddaně klušal a já jsem klopýtal jako poslední obtěžkán vlastními taškami. Na první pohled bylo jasné, že posádka mi zase jednou schvaluje volbu.

Usadili jsme se u Chubbyho v kuchyni a jeho panímáma nás krmila banánovým koláčem s kávou, zatímco jsme s Chubbym uzavírali obchodní dohodu. Domluvili jsme se na ceně, za níž nám na neomezeně dlouhou dobu pronajme rybářský člun vybavený dvěma novými motory Evinrude. Chubby a Angelo měli plout s námi, a jestliže bude výprava úspěšná, čekaje pořádná „trofejeová prémie“. Pokud šlo o cíl expedice, nezacházel jsem do detailů, jen jsem jim oznámil, že místem výkonu práce je teritorium mezi okrajovými ostrovy, kde budu se Sherry pracovat pod vodou.

Když jsme se dohodli a v souladu s tradičním ostrovním rituálem si plácli, bylo už pozdní odpoledne a mě se začínala zmocňovat ostrovní horečka. To je nemoc, která postiženému brání dělat to, co lze docela dobře odložit na zítřek.

Nechali jsme proto Chubbyho a Angela zahájit přípravy na cestu. Se Sherry jsme se na chvíli zastavili u máti Eddy pro zásoby a pak už jsem hnál pickup přes hřeben do palmového háje Želví zátoky.

„To je pohádka,“ zamumlala Sherry, když stanula pod deskovou střešou široké verandy. „To nemůže být pravda.“ Při

pohledu na rozkývané koruny palem nad oslnivě bílou pláží jen nevěřicně vrtěla hlavou.

Stoupl jsem si za ni, objal ji kolem pasu a přitáhl k sobě. Opřela se o mě, položila si paže přes mé a stiskla mi ruku.

„Harry... Nečekala jsem, že to bude takové.“ Cítil jsem, že se v ní odehrává nějaká změna. Byla jako rostlinka, již dlouho upírali slunce. Měla v sobě skryté rezervy, které jsem nedokázal odhadnout a které mě znepokojovaly. Rozhodně to nebyla jednoduchá osobnost, nebylo možné snadno ji prokounout. Skrývala v sobě bariéry a konflikty, vynořující se pouze jako temné stíny -jako žraloci plovoucí v hlubinách. Někdy, když netušila, že ji pozoruji, se na mě dívala pohledem vypočítavým a nepřátelským zároveň -jako kdyby mě nenáviděla.

To ale bylo předitím, než jsme se ocitli na ostrově. Teď týraná rostlinka na slunci rozkvetla; jako by odhodila zábrany, které ji až dosud omezovaly.

Shodila boty, otočila se v mém objetí a vytáhla se na špičky, aby mě mohla políbit.

„Děkuju ti, Harry. Děkuju ti, žeš mě sem vzal.“

Chubbyho panímáma vytřela podlahy a vyvětrala povlečení, do váziček nařezala čerstvé květiny a naplnila chladničku. Procházeli jsme chatou ruku v ruce, a ačkoliv Sherry jen mumlala slova obdivu, zdálo se mi, že v jejich očích vidím zlověstný lesk předcházející u žen okamžiku, kdy začnou přestavovat nábytek a vyhazovat poklady, které chlap shromažďoval celý život.

Raději jsem podobné neradostné myšlenky zaplašil a navrhl první ostrovní koupel.

Následujícího dne jsem musel překonat ostrovní horečku a pustit se do kontroly vybavení, které jsme zachránili z Tanečnice. Kromě toho jsme potřebovali motor pro pohon kompresoru. Svěřil jsem Chubbymu hrst bankovek a stařík se zanedlouho vrátil s motorem, který vyžadoval značnou láskyplnou pozornost, než začal fungovat podle mých představ. Protože to byla práce na celý zbytek dne, poslal jsem Sherry k máti Eddy pro vybavení a zásoby na dlouhodobý pobyt na moři. Rozhodli jsme se vyplout nejpозději třetí den po přiletu, takže času nebylo nazbyt. Ještě za tmy jsme zaujali místa v člunu. Chubby a Angelo se usadili k motorům na zádi a já se Sherry jsme se jako špačkové uvelebili na hromadě vybavení.

Sotva se rozednilo a slunce zalilo horkými paprsky palubu, Sherry si svlékla jeansové šortky a tričko a začala se chystat na opalování.

Chubby a Angelo na to reagovali s nezastíranou hrůzou. Začali se spěšně a zděšeně dohadovat, načež Angelo popadl kus cely a začal stavět jakýsi přístřešek proti slunci. Vzápětí se mezi ním a Sherry strhla ostrá výměna názorů.

„Zničíte si pleť, slečno Sherry,“ protestoval Angelo, ale prohrál a poraženecky se stáhl zpět na záď.

Chvilku byl klid, jen občas jsem zezadu přes hukot motorů zaslechl útržky vzrušené debaty. Pak se Angelo opět zvedl a zamířil ke mně jako vyslanec.

„Tohle jí nemůžeš dovolit, Harry,“ zaprosil úpěnlivě. „Ona ztmavne.“

„Myslím, že právě o to jí jde, Angelo,“ poznamenal jsem. Upozornil jsem ale Sherry na nebezpečí opalování přes poledne. Když jsme zakotvili u písčité pláže, abychom poobědvali, poslušně se oblékla.

Pozdě odpoledne jsme v dálce zahlédli obrysy tří pahorků Starců. „Přesně jak to popsal ten lodní důstojník!“ vykřikla Sherry.

Obepluli jsme severní výběžek ostrova a zamířili do chráněné zátoky. Než jsme vytáhli člun na písek pod palmami a vyložili všechn náklad, začalo se stmívat. Naštěstí jsme včas objevili celou soustavu jeskyní. Do největší jsme uložili vybavení, sousední jsme si se Sherry zvolili za ubikaci, do další se nastěhovali Chubby a Angelo.

„To je tak primitivní,“ zašeptala Sherry, když se ukládala ke spánku, „jako kdybychom byli první muž a žena na světě.“

„Nebo já Tarzan a ty Jane,“ navrhl jsem variantu. Přitáhla si mě blíž.

Chubby se hned za úsvitu vydal zpátky na St. Mary. Měl se vrátit další den s člunem naloženým benzinem a tolika kanystry sladké vody, abychom tu vydrželi přibližně dva týdny.

Já zatím s Angelem třídil v jeskyni vybavení, chystal kompresor, plnil dosud prázdné kyslíkové lahve a kontroloval potápěčskou výstroj. Sherry zase pilně pracovala na zútulnění našeho jeskynního příbytku.

Následujícího dne jsme já a Sherry obešli ostrov, vylezli na pahorky a probádali i prolákliny a pláže mezi nimi. Doufal jsem, že najdeme vodu. ať už pramen nebo studánku přehlédnutou jinými návštěvníky, ale samozřejmě jsme neobjevili nic. Bláhově jsem se domníval, že bych mohl být v hledání vody úspěšnější než domorodí rybáři.

Abychom se dostali k nejjihněji umístěnému pahorku, museli jsme se přebrodit slanými močály plnými zápachajících leklých ryb a zdechlin. Sherry však přesto trvala na tom, že musíme vylézt i na poslední kopec. „Když si tam našel cestu ten důstojník ze Svítání, zvládneme to i my,“ prohlásila.

„Uvidíš odtamtud jen to, co z těch dvou předchozích,“ varoval jsem ji.

„O to vůbec nejde.“

„Tak o co tedy jde?“ Namísto odpovědi se mi však dostalo pouze útrpného pohledu vyhrazeného malým dětem a nesvéprávným idiotům. Bez dalších řečí pak vykročila po úbočí pahorku tyčícího se nad solným močálem a nezastavila ji ani skalní římsa. Postupovala po ní sice opatrně, nicméně vytrvale.

Jestli mi něco schází, pak kladný vztah k výškám. Raději ale budu balancovat na vrcholku Mount Everestu, než abych to slečně Northové přiznal, takže jsem se odhodlaně vydal za ní.

Naštěstí jsem udělal jen pár kroků, když Sherry triumfálně vykřikla a zahrnula z římsy do úzké kolmé praskliny, která dělila čelo útesu. Vznikl tak jakýsi tunel, jímž se dalo docela pohodlně stoupat k vrcholu. Vděčně jsem ji následoval. Vzápětí vykřikla znovu.

„Panebože, Harry, podívej!“ Ukázala na část skalní stěny v zadní části tmavého výklenku. Kdosi tam před dávnými a dávnými časy vyryl do plochého kamene nápis:

ZDE ZTROSOTAL 14. ŘÍJNA 1858 A. BARLOW

Zatímco jsme na to civěli, chytla mě za ruku. Najednou už nebyla neohrožená horolezkyně. Když studovala nápis,

netvářila se dvakrát statečně.

„To je příšerné,“ zašeptala. „Vypadá to, jako by to napsal včera a ne před tolika lety.“

Písmena byla skutečně před vlivem počasí chráněna tak dokonale, že vypadala jako vytesaná docela nedávno.

Rozhlédl jsem se, jestli někde neobjevím starého mořského vlka, jak nás pozoruje.

Když jsme vystoupili na vrchol, stále jsme se nemohli zbavit dojmu z nečekaného objevu. Seděli jsme tam dobré tři hodiny a dívali se do míst, kde se kdysi loď jménem Svítání zmítala v předsmrtných křečích. Z těchto míst ji tedy Andrew Barlow vyprovázel pohledem.

„Čas je proti nám Sherry,“ upozornil jsem ji, protože dovolenková nálada uplynulých několika dní mě už opouštěla.

„Před čtrnácti dny Manny Resnick vyplul s Mandragorou z Londýna. Teď už nebude daleko od Kapského Města. Až se tam dostane, dozvíme se to.“

„Jak?“

„Mám tam starého přítele. Je členem jachtařského klubu. Bude pozorovat cvrkot a hned, jak Mandragora zakotví, pošle mi telegram.“

Zahleděl jsem se přes vrcholky palem k pláži, odkud stoupal modravý kouř. Angelo něco kuchtil.

„Zatím se tu chováme jako skautici na školním výletě,“ zahučel jsem. „Bude třeba zostřít bezpečnostní opatření. Hned na druhé straně průlivu se motá můj starý známý Su-lejman Dada a Mandragora tu bude dřív, než nám bude milé.

Budeme si muset dávat dobrý pozor.“

„Kolik času budeme podle tebe potřebovat?“

„To nevím, zlato, ale počítej s tím, že to potrvá déle, než si myslíme. V laguně budeme moci pracovat, když nám to dovolí příliv. Taky se může stát, že plukovníkův poklad uskladnili na zádi a tu odnesly vlny na otevřené moře. V tom případě můžeme na všechno zapomenout.“

„Tohle všechno už jsme ale přece probrali, ty můj malý pesimisto,“ napomenula mě vlídně Sherry. „Mysli pozitivně.“

Začal jsem tedy myslet pozitivně. Pozitivní věci jsme prováděli, dokud jsme z vrcholu pahorku nespátřili na moři malinkou černou tečku. Jak se zvolna zvětšovala, získával jsem čím dál tím větší jistotu, že se vrací Chubby s nákladem. Zamířili jsme do tábora. Náš starý mořský vlk se vrátil se vším, co měl přivést, a navíc mi ještě od panímámy dovezl banánový koláč. Sherry předal speciální dárek - obrovitý klobouk spletený z palmových listů. Zjevně si doma postěžoval na Sherryinu nezodpovědnost. Když viděl, jaké nenapravitelné škody už na sobě pobytem na slunci stačila napáchat, zamračil se jako čert.

Vyložili jsme náklad, Angelo naservíroval večeři z darů moře a já usoudil, že je nejvyšší čas sdělit posádce pravý cíl naší výpravy. U Chubbyho jsem měl jistotu, že nic neprozradí, ani kdyby ho mučili, ale pokud šlo o Angela, raději jsem počkal, až bude izolován na ostrově. Byl proslulý svou příšernou indiskrétností. Již se obvykle dopouštěl ve snaze zapůsobit na některou ze svých kočiček.

Vyslechli mě mlčky a nic neřekli, ani když jsem skončil. Angelo čekal, jak se zachová Chubby, a ten se k velkým proslovům vždycky rozhoupával pomalu. Seděl, mračil se do ohně a jeho tvář v tu chvíli připomínala měděnou masku z aztéckého chrámu. Když konečně navodil správně napjatou atmosféru, sáhl do zadní kapsy kalhot a vyndal peněženku. Byla tak stará a opotřebovaná, že měla kůži na mnoha místech téměř prodřenou.

„Když jsem ještě jako kluk rybařil u Dělový úžiny, chytíl jsem kanice, co měl v břiše tohle.“ Vyjmul z peněženky cosi kulatého. „Nechal jsem si to pro štěstí, i když mi za to jeden důstojník nabízel deset liber.“

Podal mi svůj talisman - zlatou minci velikosti šilinku. Rub byl poset orientálními znaky, které jsem nedokázal rozluštit, ale na lici jsem uviděl dvojici lvů podpírajících štít a přilbici. Stejný znak jsem si pamatoval z lodního zvonu spočívajícího na dně u Racčího ostrova. Pod štítem byl patrný nápis AUS: REGIS&SENAT: ANGLIA. Po obvodu mince další nápis hrdě hlásal ANGLICKÁ VÝCHODOINDICKÁ SPOLEČNOST.

„Přisahal jsem si, že se jednou do Dělový úžiny vrátím,“ pokračoval Chubby. „Nejspíš je nejvyšší čas.“ Já zatím dál pozorně prohlížel minci. Nebylo na ní sice vyraženo žádné datum, byl jsem si však jist, že držím zlatý mohur společnosti. Už jsem o těch mincích četl, nikdy jsem ale žádnou neviděl.

„Tohle jsi vytáhl z rybích vnitřností, Chubby?“ ujistil jsem se. Chubby vážně přikývl.

„Ten kanic nejspíš viděl, jak se to blejská, a chňapnul po tom.“

Vrátil jsem mu minci. „No, vypadá to, že na té mé historce přece jen bude něco pravdy.“

Sesedli jsme se nad lodními výkresy. Chubbyho dědeček dělal plavčíka na jedné z lodí Východoindické společnosti, což dnes jeho vnuka automaticky pasovalo na experta. Tvrdil, že všechna zavazadla cestujících a další menší věci musely být uloženy v přidi vedle nástavby. Nehodlal jsem se s ním přit.

Když jsem vytáhl tabulky s přesnými propočty časů přílivu a odlivu, nemohl jsem se zbavit dojmu, že se Chubby usmívá. Znal jsem jeho odpor a nedůvěru vůči číslům na papíře. Příliv, odliv a výšku hladiny zásadně odhadoval. Ze zkušenosti jsem věděl, že dokáže přesný čas přílivu stanovit týden předem, aniž by se potřeboval dívat do knih.

„Myslím, že nejvyšší příliv budeme mít zítra v jednu čtyřicet,“ oznámil jsem přesto.

„No, konečně ses taky jednou trefil, člověče,“ pochválil mě Chubby.

Plavba to byla díky zručné Angelově navigaci mezi útesy a rovněž vzhledem k vysoké hladině spíš vzrušující než nebezpečná. Sherry se zajíkala nadšením.

Chubby nás vedl úzkým hrdlem mezi korálovými útesy tak, že jsme měli po obou stranách dobrého půl metru rezervu. Však byl také jeho člun podstatně užší než Tanečnice. Když jsme prokličkovali i průlivem za soutěskou, vpluli jsme do laguny.

„Tady nemá cenu zkoušet zakotvit,“ zavrčel Chubby. „Je tu moc hluboko. Útes se svažuje kolmo dolů. Pod sebou máme čtyřicet metrů a dno není k ničemu.“

„Jak to chceš udržet na místě?“ zeptal jsem se.

„Někdo bude muset sedět u motoru a manévrovat.“

„Zvedne nám to spotřebu paliva, Chubby.“

„Myslíš, že to nevím?“ zabručel.

Dál jsem se s ním nedohadoval. Každá minuta přílivu byla drahá. Se Sherry už jsme byli navlečení do potápěčských skafandrů s kuklami, zbývalo jen, aby nám Angelo nasadil na záda těžké dýchací soupravy a upevnil je popruhy.

„Připravena, Sherry?“ otázal jsem se. Už s náústkem přikývla.

„Tak jdeme.“

Překulili jsme se přes bort a klesali pod doutníkovitý trup člunu. Otočil jsem se po Sherry, a když jsem viděl, že se ve vodě pohybuje snad ještě jistěji než na suchu, ukázal jsem ke dnu a zamířil naznačeným směrem. Odpověděla mi zdviženým palcem a následovala mě.

Na dně nám chvíli trvalo, než jsme se mezi koraly obklopenými hejny pestrobarevných ryb zorientovali. Pak jsme ale neztráceli čas a začali podél bariéry útesu postupovat kupředu.

Před námi se v zelenavém přitímní vynořila zdánlivě neproniknutelná spleť korálů a já naznačil Sherry, aby zůstala na místě. Pokračoval jsem dál sám, a teprve když jsem usoudil, že ani tam nehrozí větší nebezpečí než doposud, rozhodl jsem se pro ni vrátit.

K mému úžasu a rozhořčení jsem ji ale nenašel tam, kde jsem ji zanechal. Až po chvíli rozhlížení jsem ji spatřil. Být na vzduchu, zařval bych hrůzou. Právě začínal řetězec smůly, který nás měl při našem pátrání u Dělového útesu provázet. Sherry zjevně zaujal obrovský rozvětvený růžový koral. Vydala se proto na bližší obhlídku, a při té příležitosti si ho kus ulomila. Držela ho holýma rukama, a už když jsem se k ní hnál, všiml jsem si, jak se o obávaný žahavý koral otřela i nohama.

Popadl jsem ji za zápěstí a táhl pryč od nebezpečného a zároveň překrásného přírodního výtvaru. Zatřásl jsem jí rukama a přinutil ji ulomený kus pustit. Děsilo mě pomyšlení, že desetitisíce drobných láčkovců už do její kůže vpichují ostnaté jedové trny.

Vytřeštila na mě veliké modré oči. Už tušila, že něco není v pořádku, jen ještě nevěděla, co se děje. Napustil jsem ji a okamžitě začal stoupat. I přes strašlivou úzkost jsem dodržoval základní pravidlo vynořování a v žádném případě nepředháněl vlastní bubliny-pořád jsem s nimi držel tempo.

Pohlédl jsem na hodinky a zjistil, že od ponoření uplynulo osm a půl minuty. Tři minuty jsme strávili v hloubce devětatřiceti metrů. Rychle jsem počítal, jak si musím naplánovat dekompresní přestávky, ale musel jsem přitom volit mezi riziky dekomprese a blížící se Sherryinou agónií.

Ta se začala dostavovat, když jsme za sebou měli necelou polovinu cesty k hladině. Podle zkracujících se intervalů, v nichž z jejího dýchacího přístroje unikaly vydechované bublinky, jsem vytušil dechové potíže. Sinalá pokožka rovněž nevěstila nic dobrého. Při poslední dekompresní zastávce necelých pět metrů pod hladinou už se mnou zběsile zápasila. Nedostávalo se jí dechu a zmocnily se jí křeče. Přestávku jsem zkrátil na absolutní minimum a vyrazil s ní k hladině.

Jakmile se naše hlavy vynořily nad vodu, vyplivl jsem náústek a zařval: „Chubby! Rychle!“

Člun byl od nás padesát metrů, ale motor pravidelně klapal a Chubby přidal plyn tak razantně, že málem postavil lod' na záď. V okamžiku, kdy člun nasměroval k nám, předal kormidlo Angelovi a hnál se na před.

„Koral, Chubby!“ křikl jsem na něj. „Schytala to pořádně. Vytáhni ji!“

Chubby se předklonil a uchopil Sherry za postroj dýchacího přístroje na zádech. V jeho obrovských hnědých tlapách mi připomínala topící se kotě.

Shodil jsem kyslíkové lahve ze zad, nechal je ve vodě, odkud je vyzvedl Angelo, a vydrápal se přes bort. Chubby už Sherry pokládala na palubu a nakláněl se nad ní.

Po celou zpáteční cestu k pláži jsem nadával střídavě sobě a jí. Kdykoliv jsem se ale obořil na ni, Chubby se na mě utrl tak výhrůžně, že jsem se rychle uklidnil.

Jakmile jsme vytáhli člun na písek, přenesl jsem Sherry do jeskyně. Souvislého projevu byla schopná až k večeru díky injekci antihistaminika, kterou jsme měli v lékárnice člunu. Využil jsem Chubbyho nepřítomnosti a konečně jí pořádně vynadal. Asi nejvíc ji ranila moje výtky, že takovou pitomost by tady neudělalo ani malé dítě.

„Promiň, Harry,“ vypravila ze sebe promodralými rty. „Nevěděla jsem..., v korálových útesech se potápím poprvé...“

Nespal jsem celou noc a neusnuli ani Chubby s Angelem. Slyšel jsem je mumlat u ohně a co chvíli některý z nich rozpačitě zakašlal u vchodu do jeskyně a úzkostlivě se zeptal: „Jak je jí, Harry?“

Do rána pominuly nejhorší účinky otravy a popáleniny vystřídaly ošklivé puchýře. Dalších šestatřicet hodin jsme mohli na potápění zapomenout. Na příliv jsme museli počkat do dalšího dne.

Když jsme se konečně dočkali, zchladl jsem Sherryino nadšení a oznámil jí, že bude muset zůstat ve člunu. Chvilku sice trucovala, ale nakonec pochopila, že s ovázanýma rukama by dole nebyla moc platná. Potápěli jsme se proto s Chubbym. Po hodině a půl střídavého ponořování a vynořování jsme na tom byli pořád stejně jako na začátku - korálové útesy v okolí laguny sice skýtaly nádhernou podívanou, po něčem, co by připomínalo lodní vrak, však nebylo nikde ani stopy.

Dopřáli jsme si delší přestávku, lokli si kávy z termosky a znovu se vrátili na dno. Chvillemi jsem pobaveně sledoval Chubbyho, jehož hranatá postava v potápěčském skafandru nápadně připomínala siluetu jednoho z mých oblíbených delfinů ze Želví zátoky. Náhle jsem na dně pod ním zahlédl cosi bílého. Okamžitě jsem zamířil tím směrem. Zjistil jsem, že to, co na první pohled vypadá jako lastura, je až příliš silné a pravidelně tvarované. Ulámal jsem proto koraly, jimiž předmět na dně obrostl, a uložil je do síťového vaku na opasku.

Upozornil jsem Chubbyho smluveným signálem, že se budeme vynořovat. Sotva se má hlava objevila nad hladinou, Sherry netrpělivě volala: „Máš něco?“ Nervozita a zvědavost ji očividně zmáhaly a jen strach ze sekundární infekce

hrozící praskajícím puchýřům ji přinutil setrvat na palubě a ládovat se antibiotiky.

„To ještě nevím,“ odpověděl jsem po pravdě. Když jsem doplaval k člunu, podal jsem jí vak. Dychtivě po něm hmátla, a než jsem vylezl na palubu a shodil výstroj, už si vylovený předmět pozorně prohlížela.

Příboj začínal zmítat lodí a Angelo ji jen s obtížemi udržoval na místě. Usoudil jsem, že už jsme s Chubbym strávili pod vodou víc času, než je v jednom dni zdrávo. Stejně by nám příboj z oceánu potápění za chvíli znemožnil. Rozhodl jsem se proto k návratu.

„Jedeme domů, Chubby!“ zavelel jsem. Jen díky Chubbyho mořeplaveckému mistrovství se plavba mezi útesy v silicím příboji obešla bez dalšího povyražení.

Konečně jsem měl čas soustředit se na nález. Položil jsem ulomený kus korálu na lavičku a udeřil do něj páčidlem.

Rozpadl se na tři kusy, z nichž se vysypalo všechno, co láčkovci pohltili a sřežili ve své kostře.

Uviděl jsem tři šedivé kulaté předměty velikosti kuličky na hraní. Jeden jsem zvedl a potěžkal, člověk docela věděl, že něco drží. Podal jsem ho Sherry.

„Co ty na to?“

„Kule do muškety,“ identifikovala to bez váhání.

„Pochopitelně,“ přisvědčil jsem a v duchu se zastyděl, že jsem to nepoznal sám. Polepšil jsem si tedy alespoň na druhý pokus.

„Mosazný klíček.“

„Geniální!“ pronesla ironicky. Ignoroval jsem ji a prohlížel bílý předmět, který mě upoutal jako první. Když jsem ho konečně očistil od korálu, upozoroval jsem na jedné straně modrý vzorek.

Byl to střep bílé glazovaného porcelánu - okraj talíře vyzdobeného erbem. Část ho sice chyběla, přesto jsem však neomylně poznal vztyčeného lva. Pod ním jsem rozeznal slova SENÁT. ANGLIA. Nade vši pochybnost jsem měl v ruce pozůstatek jídelního servisu z lodí náležející Východoindické společnosti.

Podal jsem střep Sherry a najednou mi svíto, jak se všechno mohlo seběhnout. Když jsem jí to líčil, mlčela a jen si pohrávala s nalezeným kouskem porcelánu. „Příboj loď vyhodil na koraly, ty ji roztrhl v půli a všechnen těžký náklad se v ní posunul. Vnitřní přepážka povolila. A pak se to všechno vysypalo - kanóny, koule, nádobí, přístroje, lahve, hrnky, mince, výzbroj - na dno laguny. Prostě záplava, kterou postupně pohltily koraly.“

„A ty bedny s pokladem?“ provokovala Sherry. „Ty z trupu taky vypadly?“

„To nevím,“ přiznal jsem. Chubby, který nás soustředěně poslouchal, si odplivl do moře a zavrčel: „Přídový podpalubí mívalo vždycky dvojité plášť z osm čísel tlustejch dubovejch fošen, aby se náklad v bouři neposouval. Co tam bylo, tam taky zůstalo.“

„Nevím, co bychom si bez vás počali, Chubby,“ obrátila se k němu Sherry. Vražedně se zamračil a najednou jako by ho nesmírně zaujalo cosi na vzdáleném horizontu.

Teprve když jsme si se Sherry večer zaplavali u jedné z odlehlých pláží Starců, začal jsem střízlivě uvažovat, jaké důsledky by pro nás mohlo mít rozptýlení lodního nákladu po laguně.

Pokud se Chubby mylí a bedny s pokladem prorazily lodní přepážku v podpalubí a vypadly do moře, máme před sebou sisýfovskou práci. Jen za dnešní den jsem dole viděl snad na dvě stovky korálových nárostů a každý z nich mohl ukrývat část tygřího trůnu.

Jestliže má Chubby pravdu a náklad zůstal v trupu, pak je vrak nejspíš pokrytý koraly tak, že ho nemusíme vůbec najít.

Když jsem to se Sherry probral, uznala, že máme před sebou nesmírně náročný úkol; nezdálo se mi ale, že by jí to vzalo chuť do dalšího pátrání. Shodli jsme se na tom, že náš cíl se nyní dělí na dvě části - ze všeho nejdřív vypátrat bedny s pokladem a pak je vyprostit ze sevření korálů. To už mi bylo jasné, že budu muset Chubbyho po nějaké době zase pověřit delikátním úkolem obstarat výbušniny. Na bednu ručních granátů vyzvednutou z Tanečnice jsem raději nemyslel. Nerad bych měl na náhrobku nápis

ZDE LEŽÍ MUŽ, KTERÝ SE POKOUŠEL ODPÁLIT RUČNÍ GRANÁT V HLOUBCE ČTYŘICETI METRŮ.

Sotva jsem se ráno vzbudil, ucítil jsem ve vzduchu podivnou vlhkost. I vítr se změnil. Jakmile jsem vyšel z jeskyně a pohlédl do tváře Chubbymu, který už přikládal na oheň, věděl jsem, že se nic povzbudivého nedozvím.

„Kazí se to. Harry,“ oznámil mi lakonicky.

„Nestraš,“ broukl jsem nepřesvědčivě.

Vrhl na mě pohled podmařenější než obvykle a místo zbytečného řečnění si odplivl.

Toho dne jsme se potápěli bez jakéhokoliv výsledku do jedenácti dopoledne. Když jsem se vynořil, z paluby člunu se ozval Angelův stísněný hlas: „Koukni se.“

Sundal jsem si masku, prudce zamžikal a snažil se zaostřit k obzoru.

Jakmile se mi to podařilo, věděl jsem, kolik uhodilo.

Temná hradba mračen se valila rychlostí, jež nic dobrého nevěstila.

„Chystá se k nám na návštěvu madam C. a má sakra naspěch,“ poznamenal vedle mě Chubby. Na nic jsem nečekal a vylezl do člunu. Chubby mě mlčky následoval.

„Madam C.?“ otázala se nechápavě Sherry.

„Cyklon,“ vysvětlil jsem.

Angelo bez zbytečného otálení uklidil potápěčskou výstroj a obrátil člun do úžiny, abychom blížící se smršti unikli do chráněné zátoky za severním cípem ostrova.

Fronta mračen se nám přehnala nad hlavami právě ve chvíli, kdy jsme do zátoky vplouvali. V těsném závěsu ji následoval zuřivý závan ledového víchru přinášejícího písek a vodní tříšť.

„Motory!“ zařval Chubby, když se dno člunu dotklo písku pláže. Dva nové Evinrudy představovaly dobrou polovinu jeho celoživotních úspor, takže jsem jeho obavy naprosto chápal.

„Vezmeme je s sebou!“

„A lod?“ nedal se odbýt Chubby.

„Potopit. Je tu pevné písčité dno, chvíli tam vydrží.“

Zatímco jsme s Chubby m demontovali motory, Angelo a Sherry hodili plachtu přes otevřenou palubu, aby zakryli výstroj, a pak nylonovým potápěčským lanem převázali nenahraditelné dýchací přístroje a vodotěsné bedny s lékárníčkou a nářadím.

Já a Chubby jsme vynесли ze člunu oba těžké motory a Angelo ho nechal větrem zanést dál do zátoky. Tam vytáhl ze dna zátoku a člun se okamžitě naplnil vodou. Netrvalo dlouho a zmizel pod hladinou.

Když Angelo zuřivým kraulem doplaval ke břehu, byli už jsme se Sherry téměř pod palmami.

Sehnutý pod tíhou svého nákladu jsem se ohlédl. Chubby klopýtal za námi. Byl stejně jako já obtěžkán motorem, skláněl se pod mrtvou vahou železa a brodil se po pás ve víru bílého písku hnaného větrem. Angelo se vynořil z vody a rozběhl se za ním.

Vběhli jsme mezi stromy. Já blázen doufal, že tam najdeme bezpečný úkryt. Do této chvíle jsme byli vystaveni pouze nepohodě, teď jsme se však ocitli v opravdovém smrtelném nebezpečí.

Divoký víchř cyklonu zmítal palmami ve zběsilém reji, ohlušující kvílení kmenů i listů děsilo už jen svou intenzitou.

Vysoké elegantní kmeny palem sebou zuřivě zmítaly a vítr metal servané listy do mlhy tvořené pískem, prachem a vodní tříští jako obrovské bezmocné ptáky.

Běželi jsme jeden za druhým po sotva znatelné stezce. Sherry utíkala jako první a oběma rukama si kryla hlavu. V tu chvíli jsem byl rád, že se dřím s lodním motorem, protože mi skýtal alespoň jakýs takýs kryt. Nebezpečí se totiž pod stromy zdvojnásobilo.

Ze zmítajících se palem začal z výšky dobrých patnácti metrů padat smrtící déšť kokosových ořechů velikosti dělové koule a skoro stejně nebezpečných. Jeden z nich zasáhl motor, který jsem dřel na zádech. Byla to taková rána, že jsem zavravoral. Další dopadl těsně vedle stezky, odrazil se a zasáhl Sherry do nohy. I když už většinu energie ztratil při odrazu, stejně se svalila jako podřátá. Připomínala mi v tu chvíli antilopu sraženou v běhu střelou z lovecké kulovnice. Překulila se v písku, a když se znovu postavila na nohy, ztěžka kulhala. Přesto pokračovala v běhu smrtícím deštěm ořechů.

Dobíhali jsme do úžlabí mezi pahorky, když vítr ještě zesílil. Za zády jsem uslyšel jeho stupňující se vřiskot, jako by ho cosi rozzuřilo. Přihnal se přes vrcholky stromů, ne nepodobný rozběsněné bestii.

Vrhl proti nám další clonu písku. Když se mi podařilo zase pohlédnout kousek před sebe, uviděl jsem padat první palmu.

Kmen se unaveně nakláněl, jako by ho už vyčerpala snaha odolat náporům větru. Půda kolem paty kmene se vyvrácenými kořeny rozvířila, a pak už strom nezadržitelně nabíral rychlost jako padající katova sekera. Mířil rovnou na nás. Sherry měla náskok asi patnáct kroků. Zrovna vybíhala do svahu úžlabí s hlavou skloněnou, pohledem upřeným k zemi a rukama na hlavě.

Padajícímu stromu se hnala přímo do cesty. Ve srovnání s tou řítící se kládou působila nesmírně drobně a křehce. Věděl jsem, že ji palma jediným strašlivým nárazem rozdrtí.

Zařval jsem na ni, ale ačkoliv byla blízko, neslyšela mě. Jako by nám burácení větru zaslepilo všechny smysly.

Mohutný kmen se řítí k zemi a Sherry mu stále běžela vstříc. Shodil jsem motor ze zad a rozběhl se kupředu. Nestihnu to. Vrhl jsem se proto k zemi a nataženou pravou rukou jsem ji stačil plesknout přes kotník, takže si jednou nohou sama podrazila druhou. Obvyklý trik z fotbalových hřišť. Dopadla obličejem do písku. V tu chvíli se palma zřítíla. Vzduch kolem nás rozvířil zběsilý závan a hluk nárazu překonal dokonce i hukot větru. Země pode mnou se zachvěla tak, až mě z toho rozbolely zuby.

Okamžitě jsem byl na nohou a zvedal Sherry ze země. Byla v šoku, palma ji minula o slabého půl metru. Pevně jsem ji objal, abych ji uklidnil. Pak jsem ji přenesl přes kmen ležící v cestě, ukázal směrem k úžlabině a postrčil Sherry kupředu.

„Běž!“ vykřikl jsem. Vrávoravě se dala do běhu. Angelo mi pomohl znovu hodit motor na záda, společně jsme překonali padlý strom a potáceli se do svahu za běžící postavičkou.

Všude kolem nás jsem z jindy tak idylického palmového háje slyšel jeden padající strom za druhým. Snažil jsem se běžet a hledět při tom vzhůru, abych rozpoznal blížící se hrozbu dřív, než bude pozdě, ale další letící kokosový ořech mě z boku zasáhl do spánku a na okamžik mě oslepil. Dál jsem vrávoral spíš nazdařbůh a na poslední chvíli uhýbal řítícím se gilotinám vyvrácených palem.

Horního okraje úžlabiny jsem dosáhl, aniž bych si toho všiml. Nebyl jsem proto připraven na náraz větru, který se tady nahoře hnál s plnou silou ničím nezadržován. Udeřil mě do zad, postrčil vpřed, půda mi pod nohama kamsi ujela a už jsem se kutálel po opačném svahu dolů. Společně se mnou se kutálel i motor. Cestou jsme dohonili Sherry Northovou a podrazili ji nohy. Skácela se rovnou na mě, a tak jsme pokračovali ve třech.

Jednu chvíli jsem byl nahoře já, pak mi chvíli slečna Northová seděla mezi lopatkami, tuji vystřídala motor, který nás přimáčkl oba.

Stejným stylem jsme zvládli i nejstrmější části svahu a dole zůstali ležet jako beztvářá hromada čehosi velmi potlučeného. Jediné pozitivní na tom všem bylo, že nás tu svah úžlabiny chránil před přímými náporů víchru. Díky tomu jsem také konečně slyšel, co Sherry říká. Hned mi bylo jasné, že mi velice zaslívá domnělý zákeřný útok. Nahlas pronášela významné pochybnosti o mém původu, charakteru a zoologickém zařazení. Její vztek mi i v tom zuboženém stavu, v jakém jsem se nacházel, přišel najednou tak hrozně komický, že jsem se začal smát. Sotva jsem pochopil, že se snaží sebrat sílu k políčku, rozhodl jsem se ji poněkud rozptýlit.

„Prší prší jen se leje, kam koničky pojedeme,“ zachraptěl jsem rozverně z ničeho nic. „Pojedeme na luka až kukačka zakuká.“

Chvilku si mě podezíravě měřila, jako by se mi v koutcích úst začínala objevovat pěna, ale pak se rozesmála i ona. Byl to však smích mírně hysterický.

„Ty hajzle!“ zalapala nakonec uslzená smíchy po dechu. Slzy se jí kutálely po špinavých tvářích a promáčené, pískem slepené vlasy jí rámovaly tvář v hutných tmavých pramenech.

Když k nám doklopýtal Angelo, myslel si, že Sherry pláče. Něžně ji proto zvedl a pomohl jí dojít posledních pár set metrů k jeskyním, zatímco mě nechal, abych si hezky znovu hodil motor na zhmožděné rameno a vlekl se za nimi jako soumar.

Naše jeskyně byla umístěna právě tak, aby byla chráněna před vichry. Nejspíš ji používaly už generace rybářů před námi, které dobře věděly, kam se ukrýt. Popadl jsem plachtu zachycenou o vyvrácenou palmu a zakryl jí vstupní otvor. Spodní okraje jsem zatížil kameny a rázem jsme měli k dispozici spoře osvětlené útočiště, kam jsme zalezli jako dvě poraněná zvířata.

Motor jsem nechal Chubbymu v jeho jeskyni. V tu chvíli jsem měl pocit, že kdybych ten železný krám už v životě neviděl, nic by se nestalo. Zároveň jsem však věděl, že Chubby se o něj postará s péčí milující matky, která ošetřuje nemocné dítě. Mohl jsem si být jist, že jakmile se cyklon přežene, bude motor zase připraven k provozu.

Protože jsem plachtu upevnil tak, aby do jeskyně nefoukalo, mohli jsme se oba svléknout a konečně se očistit od nánosů písku a soli. Marnotratně jsme si nalili celé umyvadlo drahocenné sladké vody a střídavě jsme si do něj stoupali a nechávali se tím druhým omývat.

Po zápasu s motorem jsem byl samá odřenina a podlitina. Ačkoliv lékárníčka zůstala v člunu spočívajícím na dně zátoky, našel jsem v tašce velkou láhev hyperman-ganu. Sherry se okamžitě ujala role samaritánky. Popadla láhev s desinfekcí, balíček vaty a začala mi čistit rány. Bohulibou činnost provázela tlumenými slovy soucitu s trpícím hrdinou. Docela rád se nechávám hýčkat, a tak jsem stál jako zhypnotizovaný a jen zvedal střídavě levou a pravou paži či nohu a dovolil jí, aby mě ošetřovala. Že slečna Northo-vá o má vážná zranění nepečuje se vši vážností, jsem pochopil, až když se škodolibě uchichlala a pocákala mi můj nejpotřebnější úd vydatnou dávkou hypermanganu.

„Rudovous,“ kuckala smíchy.

„Hele, tohle nejde umejt!“

„To je dobře!“ zapištěla. „Aspoň si tě poznám, kdyby ses mi náhodou ztratil v davu!“ Taková lehkovážnost mě ovšem šokovala. Zachoval jsem si však důstojnost a šel si najít nějaké suché kalhoty.

Sherry se natáhla na matraci a sledovala, jak se hrabu v tašce.

„Jak dlouho to potrvá?“ otázala se.

Ustal jsem v pátrání mezi svými svršky, zaposlouchal se do neutuchajícího řevu vichru zvenčí, a teprve pak jsem důležitě odpověděl: „Pět dní.“

„Jak to víš?“

„Pokaždé to trvá pět dní,“ vysvětlil jsem a natáhl si šortky.

„Fajn. Takže budeme mít alespoň nějaký čas vzájemně se poznat.“

Cyklon nás uvěznil na pár čtverečních metrech jeskyně. Byl to zvláštní zážitek.

Každá cesta ven, ať už jsme k ní byli donuceni přírodou, nebo jsme chtěli zjistit, jak si vedou Chubby a Angelo, byla poznamenána nepohodou a nebezpečím. Ačkoliv byly stromy zbaveny téměř všech ořechů již během prvních dvanácti hodin a slabší palmy během téže doby popadaly, stále se tu a tam nějaký ten strom s rachotem zřítíl a urvané listy a větve poletující vzduchem jako šípy by dokázaly člověka oslepit nebo mu způsobit ošklivé poranění.

Chubby a Angelo mlčky pracovali na údržbě motorů. Odstrojili je, rozebrali a pečlivě zbavovali nánosů soli. Alespoň se nějak zabavili.

To v naší jeskyni, jakmile pro nás vzniklá situace přestala být novinkou, nastala krize, kterou jsem sice tak docela nechápal, ale kritická rozhodně byla.

Nikdy jsem si nenamlouval, že Sherry Northovou dobře znám. Bylo tu příliš mnoho nezodpovězených otázek i příliš mnoho zdrženlivosti a bariér ohraničujících soukromí, za něž jsem nesměl. Nikdy se nevyslovila ohledně svých citů, nepřebírali jsme budoucnost. Bylo to divné, protože všechny ženy, které jsem znal, očekávaly - pokud rovnou nevyžadovaly - vyznání lásky a vášně. Zároveň jsem cítil, že jí tato nejistota přináší stejnou nepohodu jako mně.

Zapletla se do něčeho, s čím zápasila a co na ni působilo.

Přistoupil jsem na tichou dohodu a o našich vzájemných citech nepadlo ani slovo, ačkoliv mě to poněkud omezovalo, protože jako milovník se mohu pochlubit velice květnatou mluvou. Jestliže jsem zatím žvaněním nevymámil z jalovice tele, bude to pravděpodobně jen tím, že jsem se o to dosud nepokusil. Teď vážně - zbytečné mluvení bych si odpustit dokázal, ale vadila mi nejistota, pokud šlo o budoucnost.

Působilo to na mě dojmem, že Sherry nehledá vztah, který by trval déle než do východu slunce. Zároveň jsem si byl ale jist, že to takhle nemůže čítit, protože v okamžicích vřelé náklonnosti, které se čas od času dostavovaly, jsem o ní neměl žádné pochybnosti.

Kdykoliv jsem začal hovořit o tom, jak si zařídím budoucnost, až najdeme poklad, nikdy se nezúčastnila diskuse. Nezabíralo na ni líčení mé nové lodi, kterou si nechám postavit podle vlastního návrhu a zabudují do ní to nejlepší z Tanečnice, neuspěl jsem s popisem nového bydlení v Želví zátoce, které už nebude zasluhovat hanlivé přizvisko chata, neprosadil jsem se ani s představami, jak své nové obydlí zařídím a zalidním..., prostě nekomunikovala. Jakmile mi došla slova, na matraci se ode mě odvrátila a předstírala spánek, ačkoliv jsem cítil napětí, které z ní číselo.

Jindy jsem ji přistihl, že mě sleduje nepřátelským, nenávisným pohledem. Hodinu nato pak propadla spalující fyzické vášni, která s předchozím chladem neuvěřitelně kontrastovala.

Vyndala, roztrídila a zašila mi oblečení, které jsem měl v tašce. Sedla si k tomu se zkříženými nohama na matraci a práce jí šla od ruky jako profesionální švadleně. Sotva jsem jí ale poděkoval, začala být jedovatá a protivná. Skončilo to

vzteklou hádkou. Nakonec se sebrala, vyběhla z jeskyně a běsnícím vichrem se rozběhla k Chubbyho příbytku. Vrátila se po setmění v doprovodu Chubbyho, který jí dvorně svítil na cestu.

Sjel mě pohledem, jaký by slabší povahu nervově vyřídil, a ledově odmítl mé pozvání na sklenku whisky, což znamenalo, že je mu buďto velice špatně, nebo je velice popuzený. Pak s temným mumláním zmizel v bouři.

Čtvrtý den už jsem měl nervy na pochodu. Protože jsem se však snažil zvážit Sherryinu situaci ze všech hledisek, nakonec jsem k jistému závěru přece jen došel.

Byla se mnou uvězněná v nevelké jeskyni a musela vůči mně hodnotit své city. Zamilovala se, pravděpodobně poprvé v životě, a její svobodná, nezávislá duše se tomu vzpírala. Nemohu říci, že já sám bych se z toho radoval o moc víc.

Užíval jsem si spíš krátké intervaly udobřování a milování před dalším výbuchem. Toužebně jsem však očekával okamžik, kdy se smíří s nevyhnutelným a plně podlehne.

Když jsem se za rozbřesku pátého dne probudil, ten blažený okamžik pořád ještě nenastával. Ostrov byl v zajetí jakéhosi strnulého ticha, které po několikadenním burácení cyklonu téměř ohlušovalo. Ležel jsem, a aniž bych otevřel oči, naslouchal jsem mu, když jsem však vedle sebe vytušil pohyb, pootočil jsem hlavu a pohlédl jí do tváře.

„Je po bouři,“ konstatovala s úlevou a vstala z lůžka.

Bok po boku jsme vyšli do ranního svítání a mžourali na zkázu, kterou bouře napáchala. Ostrov mi nápadně připomínal snímky z bojišť první světové války. Palmy byly bez listů a jejich holé kmeny žalostně trčely k obloze. Půda pod nimi byla hustě pokrytá orvaným listím i kokosovými ořechy. Nad tím vším visel příkrov ticha. Vzduch se ani nepohnul a obloha, zamlžená ještě clonou písku a vodní tříště, měla barvu mléčné zakalené modři.

Pak se ze své jeskyně jako medvědice s medvědětlem na jaře vynořili Chubby a Angelo. I oni zůstali stát a nejistě se kolem sebe rozhlíželi.

Angelo náhle zaječel jako Komanč a vyskočil metr do vzduchu. Po pěti dnech nuceného klidu zřejmě už nedokázal potlačit své živočišné pudry. Rozběhl se mezi palmami jako chrt.

„Kdo bude poslední ve vodě, je fašoun!“ zaječel. Jako první jeho výzvu přijala Sherry. Když doběhli na pláž, měl před ní náskok ještě nějakých deset kroků, do vody však vletěli současně. Vběhli tam bez svlékání a okamžitě po sobě začali cákat a házet plné hrsti mokrého písku. Já s Chubbym jsme je následovali poněkud usedlejší tempem odpovídajícím našemu věku. Chubby, který ještě ne-svlékl vesele proužkované pyžamo, posadil svůj rozložitý zadek na mělčinu.

„Teda řeknu ti, člověče, že je to docela příjemný,“ pravil vážně. Potáhl jsem z doutníku, posadil se vedle něj po pás do vody a podal mu špačka.

„Ztratili jsme pět dní, Chubby,“ upozornil jsem ho. Ihned se zamračil.

„Tak do práce,“ zavrčel. Seděl v laguně ve žlutočerveně proužkovaném pyžamu a s doutníkem v ústech jako obrovská žába.

Dívali jsme se z vrcholu pahorku do mělkých vod zátoky, a ačkoliv byla pořád ještě mírně zakalená zvířenou vodou a pískem, člun byl vidět docela jasně. Rozbouřená voda ho snesla stranou. Ležel na dně v hloubce zhruba šesti metrů. Žlutou plachtu měl stále ještě přetaženou přes palubu.

Vyzvedli jsme ho ze dna pomocí vzduchových vaků. Jakmile se vynořily okraje pažení, nasedli jsme a doves-lovali na pláž. Po celý den jsme pak vykládali promáčený náklad, čistili ho a sušili, napouštěli kyslíkové lahve, montovali zpátky motory a vůbec chystali loď k další návštěvě Dělového útesu.

Zpoždění mi začínalo dělat opravdové starosti. Celé dny jsme proseděli na ostrově, zatímco Manny Resnick se svými roztomilými cukroušky zkracoval náš náskok.

Toho večera jsme to prodiskutovali u táborového ohně a shodli se, že za deset dní jsme nedosáhli žádného pokroku, jen jsme si potvrdili, že část nákladu Svítání skončila v laguně.

Brzy ráno byl však konečně příznivý příliv a Chubby nás provedl průlivem, přestože korálové útesy jsme sotva viděli. Slunce se teprve vynořovalo nad horizontem a my už zaujali pozici za útesem.

Za těch pět dní, které jsme proleňovali na břehu, se Sherry téměř zahojily ruce. Pokoušel jsem se jí sice taktně naznačit, že by měla ještě následujících pár dní umožnit Chubbymu, aby mě doprovázel, ale plýtvat jsem jak taktem, tak starostlivostí. Sherry Northová se bez řečí navlékla do skafandru a ploutví, Chubby se usadil na zád k motorům a udržoval loď na místě.

Rychle jsme se ponořili a pronikli do spleti hustých zelených řas a tenkých větví korálů připomínajících bambusové houštiny. Zamířili jsme do míst, kde jsme s Chubbym při posledním ponoru stihli zanechat značky.

Pracovali jsme blízko úpatí korálového útesu. Sherry jsem přenechal trasu ležící blíž ke korálům, kde se dalo snáz udržet na místě a zorientovat.

Sotva jsme začali prohledávat první zhruba patnácti-metrový úsek od poslední značky, už si Sherry naléhavě zaklepala na kyslíkové lahve, aby upoutala moji pozornost. Rychle jsem se k ní prodral spleti rostlinstva.

Visela u stěny korálového útesu hlavou dolů jako netopýr a zblízka si prohlížela nános ulámaných korálů a dalších usazenin, které se vršily na dně laguny. Dostala se do temného stínu pod převisem tmavého korálu, takže jsem musel až k ní, abych vůbec zjistil, co ji tak zaujalo.

O útes se tu opíral jakýsi dlouhý předmět válcovitého tvaru. Jeho spodní část spočívala v kupě usazenin prorostlé řasami. I to, co vyčnívalo, bylo porostlé řasou a zčásti pohlceno nárůstem korálů.

Velikost a pravidelný tvar však nasvědčovaly tomu, že jde o dílo lidských rukou. Celý předmět byl dlouhý téměř tři metry, široký asi padesát centimetrů, dokonale oválný a mírně se zužoval.

Sherry si ho se zájmem prohlížela, a když jsem se k ní dostal, posunky mi dala najevo, že nechápe, co by to mohlo být.

Okamžitě jsem byl doma. Na předloktích a na zátylku se mi zježily chlupy vzrušením. Palcem a ukazovákem jsem naznačil klukovské gesto střílení, nepochopila však a zavrtěla hlavou. Na kus kamene porostlý řasou jsem proto načmáral jediné slovo: DĚLO.

Horlivě zakývala hlavou, zakoulela očima a vyfoukla mračno bublinek, aby dala nějak najevo triumfální radost. Pak se znovu soustředila na nález.

Velikost děla zhruba odpovídala dlouhým devítiliberním kanónům, tvořících součást výzbroje Svítání. Neměl jsem ovšem šanci přečíst si na hlavní či ostatních dílech nějaký nápis, protože celý povrch byl jako krokodýlí kůže - samé nárosty a koroze. Na rozdíl od bronzového zvonu, který objevil Jimmy North, tohle nebylo ukryto v písku, jenž by kov konzervoval.

Zamířil jsem podél mohutné hlavně dolů, a jak jsem si ji pozorně prohlížel, objevil jsem téměř okamžitě další dělo.

Ukryvalo se v ještě temnějším stínu pod útesem. Tři čtvrtiny této palubní zbraně však byly včleněny do útesu - živé koraly ji obrostly a pohltily.

Připlaval jsem blíž, skrčil se pod první hlavní a vnořil se do změti usazenin a odpadlých korálů. Nacházel jsem se zhruba půl metru od té beztvare hmoty, když se mi zatajil dech. Chvilku trvalo, než jsem se vzpamatoval ze šoku a uvědomil si, nač se dívám. Do hlavy mi stoupal nával horka.

Rychle a celý nervózní jsem se vznesl nad haldou usazenin, abych zjistil, kde končí a kde začíná neporušený koral.

Kvapně jsem se prodíral spleť rostlinstva a odhadoval velikost hromady. Pak jsem zůstal na místě a pátral po případných otvorech nebo nepravidelnostech.

Veškerá hmota nánosu byla velká asi jako polovina železničního vagónu, avšak teprve když jsem odhrnul stranou mohutný vznášející se trs řas a nahlédl do čtvercového otvoru dělové střílny, z níž dosud vyčnívala hlaveň a jejíž tvar dosud tak úplně nezměnil ani bující koral, měl jsem jistotu, že jsme objevili celou příď fregaty Svítání, odlome-nou těsně za hlavním stěžněm.

Divoce jsem se kolem sebe rozhlédl, abych našel Sherry. Spatřil jsem její oploutvené nohy vyčuhující z další části vraku. Vytáhl jsem ji za nohy, vyjmul jí náustek a lačně ji políbil. Rychle jsem jí náustek vrátil. Vzrušením se usmívala, a když jsem dal znamení, že se budeme vynořovat, zavrtěla vehementně hlavou a vyrazila za dalšími objevy. Teprve za dalších patnáct minut se mi ji podařilo vyvléci nahoru a dostat do člunu.

Oba jsme začali mluvit hned, jak nám přestal překážet gumový náustek. Mám silnější hlas než Sherry, ona je ale zase vytrvalejší. Trvalo mi hezkých pár minut, než se mi podařilo uplatnit své právo vůdce expedice a mohl jsem konečně začít líčit náš objev Chubbymu.

„Je to docela určitě Svítání. Váha výzbroje a nákladu ji musela stáhnout dolů hned, jak se uvolnila z útesu. Šla ke dnu jako kámen, protože leží hned u úpatí útesu. Některá děla vypadla z trupu a válejí se kolem..“

„Ze začátku jsme si ji vůbec nevšimli,“ začala se Sherry znovu rozhovět, sotva se mi ji podařilo zklidnit. „Vypadá jako halda usazenin. Prostě jen obrovská hromada.“

„Podle toho, co jsem viděl, se ji zád musela odlomit za hlavním stěžněm, ale ošklivě to asi schytala po celé délce. To dělo se nejspíš vyrvalo z paluby a netknuté jsou jen dvě střílny nejbližší přídi..“

„Jak leží?“ zeptal se Chubby zvyklý jít rovnou k jádru věci.

„Dnem vzhůru,“ přiznal jsem. „Jak padala, musela se otočit.“

„To je ale fakt problém, jestli se nedostanete dovnitř střílnou nebo středopalubím,“ zachrčel.

„Díval jsem se všude,“ vysvětloval jsem, „ale nikde jsem nenarazil na místo, kudy by se dalo do trupu proniknout.“

Dokonce i střílny jsou zarostlé koraly.“

Chubby truchlivě zavrtěl hlavou. „Člověče, to vypadá, že je tohle místo vážně prokletý,“ prohlásil. Všichni tři jsme okamžitě pověřivě zkřížili prsty proti zlé kletbě.

„Jenom to přivoláváš. Co kdybys s tím přestal?“ vyjel na Chubbyho nakvašeně Angelo. Chubby ale jen zavrtěl hlavou a celý obličej se mu zkrabatil pesimistickými vráskami.

Pleskl jsem ho po zádech. „Je pravda, že chceš ledovou vodu i za horka?“ Můj pokus o vtip ho rozveselil tak, že se zatvářil jako nezaměstnaný funebrák.

„Hele, nech Chubbyho na pokoji,“ přišla mu na pomoc Sherry. „Raději pojď znovu dolů, pokusíme se najít nějakou trhlinu v trupu.“

„Půl hodiny pauza,“ prohlásil jsem. „Dám si doutník, kávu a pak se tam podíváme.“

Při druhém ponoru jsme dole zůstali tak dlouho, že nám Chubby musel třikrát dávat znamení k vynoření. Když jsme se dostali nahoru, v laguně už to vřelo. Cyklon po sobě na památku zanechal vysoký příboj a ten při stoupajícím přílivu dostupoval až přes útes, bušil do úžiny a valil se do průlivu mnohem dál, než jsme dosud zažili.

Mlčky jsme se drželi laviček a čekali, až nás Chubby na rozbouřených vlnách dopraví do klidnějších vod zátoky.

Teprve tam jsme pokračovali v diskusi.

„To bych radši lezl do státní banky,“ zhodnotil jsem situaci. „Jedna dělová střílna je zablokována hlavní, do druhé jsem se dostal asi metr a půl hluboko, než jsem narazil na část přepážky. Musela se propadnout. Kromě toho se tam zabydlela obrovská muréna. Vypadá jako krajta, zuby má jako buldok a nějak jsme si nepadli do oka.“

„A co středopalubí?“ nenechal se Chubby rozptylovat vtipkováním.

„Nic. Zabořila se až po ně a koraly to uzavřely.“

Chubby nasadil výraz typu „já jsem vám to říkal“. V tu chvíli bych ho samou láskou nejraději vzal páčidlem po hlavě, ale raději jsem ho ignoroval a ukázal všem kus dřeva, který jsem právě díky páčidlu vyrvál z trupu.

„Koral všechno pevně uzavřel. Je to stejné jako prehistorické pralesy, které mineralizovaly na kámen. Svítání je teď vlastně loď z kamene obrněná koraly. Máme jedinou možnost, jak se dostat dovnitř - výbušninu.“

Chubby přikývl. „Jo, tak by se to dalo udělat.“ Sherry to okamžitě zaujalo.

„Ale když použijete výbušninu, nerozbije se všechno na kousky?“

„My nepoužijeme hned atomovou bombu,“ ubezpečil jsem ji. „Pro začátek to zkusíme jen s půlkou patrony v příďové střílně. To bude stačit, aby se urval kus korálo-vého nárostu.“ Vzápětí jsem se otočil k Chubbymu. „Budeme

potřebovat gelignit, Chubby. Okamžitě. Teď už je každá hodina drahá. Bude jasná noc. Stihneš to do rána zpátky na St. Mary?" Chubby se s odpovědí na tak zbytečnou otázku ani neobtěžoval. Nejspíš ji považoval za nepřímé zpochybnění svého mořeplaveckého umění.

Na temné obloze svítil srpek měsíce, kolem něhož se rýsovalo bledé kolo. Ovzduší bylo stále ještě samý prach zviřený divokými vichry. I hvězdy svítily jaksi zamlžené a podivně vzdáleně, cyklon však do průlivu vehnal obrovské masy oceánického planktonu, takže moře všude tam, kde byl narušen, jasně fosforeskovalo.

Zelenavě se lesknoucí brázda za lodí se viditelně táhla na značnou vzdálenost. Připadala mi jako paví ocas. Hejna ryb míhající se pod hladinou zářila jako roje meteoritů. Sherry natáhla ruku přes bort, ponořila ji do vody, a když ji vytáhla, svítila jí jakýmsi podivným tekutým leskem. Vydechla úžasem.

Později, když už ji začal zmáhat spánek, jsme se uložili pod plachtu, kterou jsem přes palubu natáhl proti vlhkosti. Sherry mi položila hlavu na prsa a společně jsme naslouchali dunění, jež měli na svědomí obrovští rejnoci. Vyskakovali vysoko nad hladinu a s hlučnými ranami padali zpátky na hladinu, kterou vířili několikátunovými plochými těly. Bylo už hodně po půlnoci, když jsme začali rozeznávat světla St. Mary, připomínající briliantový náhrdelník na šíji ostrova.

Člun jsme zanechali na úvazišti a zamířili k Chubbymu domů. Ulice byly úplně pusté. Panímáma Chubbyová nám přišla otevřít v županu, proti němuž vypadalo pyžamo jejího muže ještě konzervativně. Ve vlasech měla obrovské růžové umělohmotné natáčky. Ještě nikdy jsem ji neviděl bez klobouku a nějak mě zarazilo, že není plešatá jako její manžel.

Jinak si totiž byli ve všech směrech nesmírně podobní.

Nejdřív nám uvařila kávu, a teprve pak jsme se Sherry nasedli do pickupu a rozjeli se do Želví zátoky. Povlečení bylo sice zavlhlé a potřebovalo vyvětrat, ale ani jeden jsme si nestěžovali.

Časně ráno jsem se zastavil na poště. Schránku jsem měl skoro plnou. Byly tu sice hlavně katalogy rybářského vybavení a reklamy, narazil jsem ale i na pár dopisů od starých zákazníků, kteří si mě chtěli zamluvit na příští termín. Bodlo mě u srdce. Nakonec jsem vzal do ruky žlutohnědou obálku na telegramy. Tu jsem otevřel jako poslední.

Telegramy pro mě vždycky ztělesňovaly posly špatných zpráv. Kdykoliv spatřím žlutohnědou obálku s průsvitným okénkem, z něhož na mě moje jméno civí jako trestanec, mám kolem žaludku pocit nejistoty.

V telegramu stálo: MANDRAGORA Z KAPSKÉHO MĚSTA SMĚR ZANZIBAR PÁTEK 16. 12:00. STEVE.

Mé nejhorší předtuchy se potvrdily. Mandragora vyplula z Kapského Města už před šesti dny. To znamenalo, že cestu urazila rychleji, než jsem považoval za možné. Měl jsem v první chvíli sto chutí rozběhnout se na Čínanův vršek a začít hlídat obzor, namísto toho jsem ale telegram podal Sherry a rozjel se do Frobisher Street.

Fred Coker zrovna otevíral hlavní vchod své cestovní kanceláře. Zaparkoval jsem před obchodem máti Eddy, poslal Sherry se seznamem nakupovat a pěšky jsem zamířil ke kanceláři.

Fred Coker mě neviděl od chvíle, co jsem ho sténajícího pohodil na podlahu jeho vlastní márnice. Teď seděl za stolem v bílém obleku z vlněného sukna s kravatou, na níž byla vyobrazená polonahá krasavice s květinami ve vlasech na palmami lemované pláži. Celá ta nádhera na Fredově krku byla ještě vylepšena nápisem VÍTEJTE NA ST. MARY, PERLE INDICKÉHO OCEÁNU!

Vzhlédl s úsměvem, který dokonale ladil s jeho kravatou, ale v okamžiku, kdy mě poznal, se jeho výraz diametrálně změnil. V očích mu blesko zděšení a hrůza. Mekl jako osiřelé kůzle, vyskočil ze židle a vyrazil dozadu.

Zablokoval jsem mu únikovou cestu. Začal přede mnou couvat a brýle ve zlatých obroučkách se mu leskly stejně jako kůrpěje potu na obličej. Couval tak dlouho, dokud nenarazil na židli a nesvezl se na ni. Teprve pak jsem se na něj přátelsky zašklebil. V tu chvíli jsem měl dojem, že úlevou omdlí.

„Jak se máte, pane Cokere?“ Pokusil se mi odpovědět, ale selhal mu hlas. Namísto toho tedy pokýval hlavou tak horlivě, že jsem z toho usoudil, že se má velmi dobře.

„Potřeboval bych od vás laskavost.“

„Cokoliv,“ vykoktal a najednou se mu zase vrátil dar řeči. „Pro vás cokoliv, pane Harry. Stačí říci.“

Ve chvíliče nabyt ztracenou odvahou a důvtip. Vyslechl si můj velice rozumný požadavek na tři bedny vysoce razantní trhaviny a zahájil celou sérii pantomimických triků, aby mě přesvědčil, že mi v žádném případě nemůže vyhovět.

Obracel oči v sloup, vysával si ze zubu a hlasitě pomlaskával jazykem.

„A potřebuji to do zítřejšího poledne - nejpозději,“ dokončil jsem přednes své žádosti a Fred Coker si začal mnout spánky, jako by ho přemáhala migréna.

„A jestli to tady nebude přesně ve dvanáct, budeme pokračovat v debatě o pojistném.“

Složil ruce do klína, napřímil se a najednou se zase tvářil ochotně, chápavě a inteligentně.

„To nebude nutné, pane Harry. Seženu, oč žádáte, ale bude to drahé. Tři sta dolarů za bednu.“

„Napište mi to na futro,“ instruoval jsem ho suše.

„Pane Harry!“ zanařikal, „víte přece, že nemohu prodlužovat úvěr!“

Mlčel jsem, jen jsem přimhouřil oči, zatnul zuby a začal zhluboka a hlasitě dýchat.

„V pořádku,“ vypravil ze sebe chvatně, „tak tedy do konce měsíce.“

„To je od vás velice laskavé, pane Cokere.“

„Je mi potěšením, pane Harry“ ujistil mě. „Velikým potěšením.“

„A ještě něco, pane Cokere,“ ozval jsem se a dovedl si představit, jak se duševně hrouť při představě mého dalšího požadavku. Navenek se ale zachoval jako hrdina.

„Předpokládám, že v blízké budoucnosti budu potřebovat vyvézt nevelkou zásilku do švýcarského Curychu.“ Coker se mímě předklonil. „Nepřeji si být obtěžován celními formalitami - rozumíte?“

„Rozumím, pane Harry.“

„Setkáváte se někdy s požadavkem odeslat tělo některého ze svých zákazníků k jeho drahým pozůstalým?“

„Prosím?“ Coker se zatvářil značně zmateně.

„Pokud na ostrově zemře turista - řekněme na srdeční záchvat-, vy budete povolán, abyste jeho tělo nabalzoval a vyexpedoval v rakvi. Říkám to správně?“

„Už to tu bylo,“ připustil. „Třikrát.“

„Výborně, takže jste na to zvyklý?“

„To jsem, pane Harry.“

„Pane Cokere, připravte rakev a sežeňte si správné formuláře. Brzy budeme nakládat.“

„Smím se zeptat, co hodláte vyvážet - namísto ostatků?“ otázal se delikátně. „Zeptat se samozřejmě můžete, pane Cokere.“

Rozjel jsem se do pevnosti a promluvil si s prezidentovým tajemníkem. Prezident měl jednání, ale bylo mi řečeno, že mě může přijmout v jednu hodinu a mohu s ním poobědvat v jeho kanceláři. Pozvání jsem přijal, a abych si do té doby nějak ukrátil čekání, vyjel jsem po cestě na Čičanův vršek tak vysoko, jak jsem se s pickupem dostal. Pěšky jsem došel k rozvalinám staré hlásky a posadil se na římsu s vyhlídkou na moře i zelené ostrovy kolem. Vykouřil jsem doutník a naposledy doladil plány. Byl jsem vděčný za příležitost probrat si je ještě předtím, než se pustím do jejich realizace. Uvažoval jsem o tom, co chci od života, a došel jsem k závěru, že jsou to tři věci - Želví zátoka, Tanečnice II a Sherry Northová, přičemž jsem je nemusel získat nezbytně v tomto pořadí.

Abych mohl zůstat v Želví zátocce, potřeboval jsem mít na St. Mary čisté ruce. Abych mohl mít Tanečnici II, potřeboval jsem peníze - hodně peněz. A pokud šlo o Sherry Northovou, no, tam to chtělo ještě hodně, hodně přemýšlet. To už mě ale v prstech začal pálit dohořívající nedo-palek doutníku. Zamáčkl jsem ho o kamennou římsu, zhluboka vdechl a narovnal se v ramenou.

„Odvahu, kamaráde,“ poručil jsem si a rozjel se zpátky do pevnosti.

Prezident byl zjevně rád, že mě vidí. Vyšel mi vstříc do přijímací kanceláře, aby mě uvítal, a stoupl si na špičky, jen aby mi mohl položit paži kolem ramen a odvést mě do kanceláře.

Připomínala zámecký sál. Strop byl protkaný bytelnými trámy, honosně a starobyle působily i dřevem obložené stěny a staré, začouzeně vyhlížející olejomalby anglických krajin v mohutných zdobených rámech. Z mozaikových oken s tabulkami z olovnatého skla sahajících od podlahy až ke stropu se otevíral pohled na přístav. Kroky tlumily orientální koberce s vysokým vlasem.

Oběd nám naservírovali na dubovém konferenčním stole u okna. Podávala se uzená ryba, sýr a ovoce s lahví Chateau Lante '62, z níž už byla vytažena zátka.

Prezident nalil temně rudé víno do dvou křišťálových sklenek, jednu mi podal a do své vlastní hodil dvě kostky ledu. Když viděl můj zděšený výraz, uličnickysky se usmál. „Svatokrádež, vidíte?“ Zdvihl sklenku se vzácným nektarem a ledem k připitku. „Já ale vím, co mám rád, Harry. Co se hodí na rue Royale, nemusí se nutně hodit na St. Mary.“

„Přesně tak, pane!“ Opětoval jsem úsměv a připili jsme si.

„A o čem jste to tedy chtěl se mnou mluvit, hochu?“

Když jsem se vrátil do chaty, našel jsem od Sherry vzkaz, že je u Chubbyho. Usadil jsem se na verandě s plechovkou studeného piva a začal přemýšlet o rozhovoru s prezidentem Biddlem. Probral jsem ho slovo za slovem a neubrnil se pocitu uspokojení. Usoudil jsem, že se mi podařilo odstranit všechna slabá místa s výjimkou těch, která bych mohl potřebovat k úniku.

Tři dřevěné bedny označené jako RYBÍ KONZERVY, MADE IN NORWAY dorazily z pevniny na adresu Cokerovy cestovní kanceláře letadlem přistávajícím v deset hodin dopoledne.

Já tě žeru, Nobe, pomyslel jsem si, když jsem uviděl tu kamufláž. Fred Coker vyložil v Želví zátocce bedny z pohřebního vozu a já je okamžitě naskládal do zavazadlového prostoru pickupu a přikryl plachtou.

„Takže do konce měsíce, pane Harry,“ připomněl Fred Coker jako hlavní hrdina shakespearovské tragédie.

„Spolehněte se, pane Cokere,“ ujistil jsem ho a pohřební vůz zmizel mezi palmami.

Sherry už dokončovala balení. Pomohl jsem jí odnést věci do pickupu a společně jsme nasedli.

„Až se sem příště vrátíme, budeme boháči,“ předsevzal jsem si a nastartoval. Nějak jsem přitom zapomněl udělat prsty křížek, abych to nezakřikl.

Prokličkovali jsme palmovým hájem, vyjeli na hlavní silnici pod ananasovými plantážemi a vyšplhali se na hřeben.

Pod námi se rozprostřela vyhlídka na město a přístav.

„Krucifix!“ vykřikl jsem vztekle a dupl na brzdu. Strhl jsem auto do smyku tak, že nákladák s ananasy, který jel těsně za námi, musel udělat opravdu riskantní myšku, aby mi nevjel do kufru. Řidič sice musel mít plné ruce práce s volantem, ale stihl vyklonit se z okénka a křiknout na mě něco velmi nelichotivého.

„Co děláš?“ Sherry se zvedla z palubní desky, kam ji můj manévr odmrštil, a udiveně na mě vykulila oči. „Zbláznil ses?“

Byl jasný, bezmračný den a vzduch byl tak průzračný, že jsem jako na výkresu rozeznával každíčký detail překrásné modrobílé lodi. Odpočívala u vjezdu do hlavního přístavu na kotvišti vyhrazeném pro výletní plavidla nebo pro poštovní parník.

Třepotala se na ní celá záplava signálních vlajek a i na tu dálku jsem rozeznával posádku v bílých tropických oblecích opírající se o palubu a vyhlížející na břeh. Z přístavu už k jachtě mířil člun se správcem, celníkem a doktorem MacNabem.

„Mandragora?“ hlesla Sherry.

Mandragora a Manny Resnick,“ přitakal jsem a obrátil vůz nazpátek.

„Co budeš dělat?“

„Hlavně vím, co dělat nebudu - nebudu se po St. Mary promenovat, dokud se tu bude motat Manny s těmi svými poskoky. Většinu jsem jich poznal za okolností, díky nimž se mé půvabné rysy jednou provždy vstříply zřejmě i do těch

jejich dinosauřích mozečků.“

Dole pod kopcem byl hned na první autobusové zastávce za odbočkou do Želví zátoky nevelký koloniál, kde jsem nakupoval vejce, máslo, mléko a další základní potraviny. Majitel měl radost, že mě vidí, a mazlil se s mým kolosálním účtem jako s losem, který vyhrál hlavní cenu. Zaplatil jsem a zavřel se v jeho kanceláři u telefonu.

Chubby sice telefon neměl, ale jeho soused pro něj došel, aby si vzal hovor u něj.

„Chubby,“ oznámil jsem mu, „ten velký bílý škopek na kotvišti poštovního parníku pro nás nevěstí nic dobrého.“

„Co mám dělat, Harry?“

„Hoď sebou, kanystry s vodou zamaskuj sítěmi na raky a chovej se stejně, jako když vyrážíš na lov. Vypluj na moře a vezmi to oklikou do Želví zátoky. Z pláže se nalodíme a hned, jak se setmí, vyrazíme k Dělovému útesu.“

„V zátoce budu tak za dvě hodiny,“ zakrákal stručně a zavěsil.

Objevil se za hodinu a tři čtvrtě. Jedním z důvodů, proč s ním tak rád pracuji, je jeho dochvilnost. Na jeho slib se dá vsadit.

Jakmile slunce zapadlo a viditelnost klesla na nějakých sto metrů, vyklouzli jsme ze Želví zátoky, a než vyšel měsíc, měli jsme ostrov za sebou.

Zatím jsme se Sherry schouleni pod plachtou na bedně gelignitu probírali příjezd Mandragory na St. Mary.

„Manny nejdřív pošle ty svoje maniky na břeh s kapsami nabitými penězi, aby se trochu poptali po obchodech a hospodách. Neviděl někdo Harryho Fletchera?“ Lidi se budou předhánět, kdo jim to vyklopí dřív. Povi jim, jak si pan Harry pronajal Chubbyho člun, jak se jeli potápět pro škeble, a když budou mít doopravdy kliku, pošle je někdo za velectěným Frederickem Cokerem a Fred se bude moci přetrhnout, aby jim za odpovídající cenu vysypal i to, co neví.“

„Co udělá Manny pak?“

„Až se dozví, že jsem se neutopil v Sevemu, dostane záchvat nepřítelosti. Když se z něho vzpamatuje, pošle svou bandu, aby mi prohledala a zpusťovala chatu v Želví zátoce. Tam nenajdou nic. Potom je sladká Lorna Pageová dovede k místu u Racčího ostrova, kde si myslí, že leží vrak. Na dva tři dny je to zaměstná, pak je smích přejde. Zjistí, že kromě lodního zvonu tam není vůbec nic.“

„A potom?“

„No, potom začne Manny zuřit. Předpokládám, že Lorna bude mít trochu nepříjemnosti, ale dál už je to pro mě ve hvězdách. Jediné, co můžeme zkusit, je hezky se schovat a makat jako bobří tlupa, aby se nám poklad pana plukovníka povedlo co nejdřív dostat z vraku ven.“

Následujícího dne nám slapové proudy neumožnily vplout do průlivu k Dělovému útesu dřív než před polednem, takže jsme měli čas na přípravu. Otevřel jsem jednu z beden s gelignitem, vytáhl deset voskovitých žlutých patron, bednu zase zavřel a společně s dalšími dvěma ji zahrabal do písčité půdy v palmovém háji, dostatečně daleko od tábora.

S Chubbym jsme sestavili a zkontrolovali odpalovací zařízení. Byla to sice jednoduchá, doma dělaná hračka, ale s její účinností jsme měli dobré zkušenosti z minula. Pekelný stroj tvořily dvě devítivoltové baterie z tranzistoraku v obyčejné rozvodné skříně. Dál jsme připravili čtyři cívky izolovaného měděného drátu a krabici od doutníků plnou rozbušek. Každá z těchto nebezpečných stříbřitých trubiček byla pečlivě obalena vatou. V krabici se kromě nich nacházel i pestrý výběr tužkových časovaných deto-nátorů.

Vybrali jsme si s Chubbym pro tuhle práci odlehle místo a začali připojovat elektrické detonátory k podomácku vyrobeným vývodům, které jsem pro tento účel přiletoval.

Používání trhavin je teoreticky velmi jednoduché, v praxi jde o nervy. Zapojit a odpálit - to dovede každý idiot, ale pokud to má splnit účel, jde o hotové umění.

Viděl už jsem středně silný strom, který přečkal výbuch půl bedny trhavin a přišel přitom jen o trochu kůry a listů. S polovinou patrony ale dokážu stejný strom položit přes silnici, aniž by z něj přitom výbuch shodil jediný lísteček. V tomto oboru se považuji za umělce a Chubbyho jsem naučil všechno, co jsem uměl. Chubbyho sice nelze nazvat umělcem, protože jeho škodolibá radost při přípravě de-tonací je okatě dětinská, ale zato má přirozený talent. On prostě rád, když to bouchá. Zatímco jsme dávali detonátory dohromady, spokojeně si pobrukoval jakousi neidentifikovatelnou melodii.

Pozici na laguně jsme zaujali pár minut před polednem. Dolů jsem šel tentokrát sám, vyzbrojen pouze lapací vy-střelovací harpunou Nemrod s křížovým ostnatým hrotem, který jsem sám vymyslel a vyrobil. Hrot byl špičatý jako jehla a prvních patnáct centimetrů délky bylo poseto četnými háčky. Čtyřicet malých ostrých a dozadu zahnutých hrotů jsem odkoukal u kmene Batonka na řece Zambezi. Tam tímhle způsobem loví sumce. Za háčky byl umístěn křížem čep dlouhý deset centimetrů, který oběti bránil posunout se po harpuně proti mně, zatímco držím zbraň z protější strany. Pod hlavní harpunovací pušky jsem měl svinutý šestimetrový provaz z modrého nylonu o nosnosti čtvrt tuny. Doplav jsem k zarostlé hromadě skrývajících vrak a pohodlně se usadil u střílny. Na pár sekund jsem zavřel oči, abych přivykl přitím, a pak jsem opatrně nahlédl do hranatého temného otvoru. Hlaveň harpunovací pušky jsem pomalu sunul před sebou.

Když muréna zjistila, že není sama, začaly se tmavé, hladké záhyby a křivky jejího hadovitého těla vlnit. Výhružně couvla a vycenila děsivé, nepravidelně rozestavěné žluté zuby. V přišerí lodního trupu se od jejích jasných černých očí odráželo zbytkové světlo jako od kočičích.

Byl to obrovský starý zabiják tlustý jako moje lýtko a delší než rozpětí mých paží. Sledoval jsem hrozivý postoj nebezpečné ryby i výhružně vtyčenou a rozvlněnou hřbetní ploutev táhnoucí se po celé délce hřbetu.

Pečlivě jsem mířil a čekal, až pootočí hlavu a poskytne mi lepší terč. Byly to nepříjemné okamžiky. Měl jsem jedinou ránu a bylo mi jasné, že pokud ji neumístím správně, muréna proti mně vyrazí. Už jsem viděl zasaženou murénu, která vykusovala z rybářského člunu v záchvatu zuřivosti kusy dřeva. Tyhle zuby by se snadno prorvaly gumovým skafandrem a masem až na kost.

Ryba se zvolna vlnila jako podrážděná kobra, sledovala mě a já si uvědomoval, že vzdálenost mezi námi je na přesnou ránu opravdu značná. Ještě chvíli jsem čekal a pak konečně muréna přešla do druhé fáze agrese. Nadmula krk a mírně se mi natočila z profilu.

Panebože, pomyslel jsem si, a tímhle jsme se kdysi bavili. Stiskl jsem spoušť. Ozvalo se zlobné zasyčení plynové bom-bičky a píst udeřil na konci své dráhy do harpuny. Vyletěla jako rozmazaná šmouha, za níž se táhne vír bublinek. Mířil jsem na tmavý otvor v zadní části lebky. Zásah šel o tři centimetry výš a pět centimetrů vpravo. Muréna sebou začala zběsile zmitat a svíjet se v záhybech, které jako by najednou zaplnily celý prostor střílny. Odhodil jsem pušku, odrazil se ploutvemi a vyrazil kupředu. Uchopil jsem jilec harpuny. Otřásala se mi v ruce, jak muréna obtáčela své tlusté tmavé úhořovité tělo kolem dřívku. Jen díky ostatnému hrotu harpuny, na němž vězel pořádný kus kůže a houbovitého svalstva rybího zátylku, jsem mohl důkladně zabrat, abych murénu vyrval z jejího brlohu.

Tlamu měla otevřenou, jako by chtěla řvát vzteky, a její tělo se střídavě svinovalo a zase natahovalo jako signální vlajka třepotající se ve větru na stožáru.

Ocasem mě švihla přes obličej, až mi uvolnila masku. Voda se mi dostala do nosu i do očí. Musel jsem ji z masky pečlivě vyfouknout, než jsem mohl začít s vypořádáním.

Pak muréna otočila hlavu dozadu v bizarním úhlu a sevřela do děsivých čelistí kovový dřív harpuny. Měl jsem dojem, že slyším skřípot a vrzání zubů o ocel. Tam, kde se ryba zakousla, se vzápětí objevily jasné se lesknoucí stříbřité vrypky. Vynořil jsem se nad hladinu a ve vztyčených pažích držel úlovek. První, co jsem uslyšel, byl Sherryin vyděšený výkřik, když spatřila to svíjející se hadovité monstrum. Chubby spokojeně zachrochtal: „Tak pojď k tátovi, krasotinko!“ Předklonil se přes bort, uchopil harpunu a zvedl murénu na palubu. Ve šťastném úsměvu odhalil růžové umělohmotné dásně. Muréna patřila k jeho nejoblíbenějším jídlům. Položil jí krk na bort člunu a jediným zkušeným máchnutím rybářského nože uťal rybě hlavu. Tu nechal spadnout do laguny.

„Slečno Sherry,“ prohlásil pak, „uvidíte, že vám bude chutnat.“

„Nikdy!“ vyhrkla Sherry, znechuceně se otřásla a odtáhla se dál od krvácející a svíjející se bezhlavé ryby.

„Tak, děti, tady je zákuseček,“ ozval se Angelo. Narážel tím na nápadnou podobu gelignitu se sladkou želatinou na dorty. Podal mi naplněnou síťovku. Sherry sjela přes bort, v ruce cívkou izolovaného drátu. Jak jsme se ponořovali, rychle ji odvíjela.

Tentokrát jsem vplul přímo do střílny, která již přišla o svého strážce a obyvatele. Opatrně jsem se rozhlédl. Závěr děla byl pevně opřený o nános usazenin.

K umístění náloží jsem si vybral dvě místa. Chtěl jsem odhodit dělo stranou a využít je jako gigantické páčidlo, které by vytrhlo část mineralizovaného bednění. Druhá, současně odpálená nálož měla rozmetat nános usazenin, který blokoval vstup na dělovou palubu.

Upevnil jsem nálože a Sherry mi podala konec drátu. Než jsem ho napojil na vývody, obnažil jsem ho rychle kleštěmi. Jakmile jsem byl s prací hotov, ještě jednou jsem své dílo zkontroloval a vycouval střílnou ven. Sherry seděla na trupu se zkříženými nohama a cívkou na klíně. Usmál jsem se na ni přes náustek, vztyčil palec a sebral harpuno-vací pušku, která pořád ještě ležela na místě, kam jsem ji po zásahu murény odhodil.

Když jsme přelézali bort, Chubby už měl vedle sebe na lavičce připravenou a zapojenou rozvodnou skříň s bateriemi. Napjatě a soustředěně se mračil a majetnický se nad odpalovacím zařízením krčil. Připravit ho o potěšení otočit spínačem by vyžadovalo hrubou sílu.

„Připraveno k odpálení, kapitáne,“ zavrčel.

„Tak to odpal, Chubby.“ Ještě chvíli si s rozvodnou skříní pohrával, aby si prodloužil radost, a teprve pak spínačem otočil.

Hladina laguny se zachvěla a zahoupala a všichni jsme ucítili náraz do dna člunu. Teprve po několika sekundách se voda rozvířila mračny bublin a bílé pěny, jako by kdosi do laguny nasypal obrovskou dávku jedlé sody. Víry se uklidňovaly jen pomalu.

„Zlato, vezmi si kalhoty od skafandru,“ nařídil jsem Sherry. Pokyn pochopitelně brala jako výzvu ke zpochybnění jeho správnosti.

„Proč? Voda je horká?“

„A rukavice a boty taky,“ pokračoval jsem a začal si rovněž navlékat dlouhé gumové nohavice. „Jestli je trup otevřený, můžeme při tomhle ponoru dovnitř, ale je tu nebezpečí pořežení.“

Podánilo se mi ji přesvědčit, takže bez dalšího vyptávání udělala, co jsem po ní chtěl. Pomyslel jsem si, že než bude správně vycvičená, čeká mě ještě obrovský kus práce. Teď jsem to ale ponechal stranou a raději si začal chystat další vybavení.

Vzal jsem si utěsněnou podmořskou svítilnu, páčidlo a cívkou lehkého nylonového provazu. Pak už jsem jen čekal, až si Sherry nacepne zadníčku do těsných gumových kalhot, u čehož jí oddaně asistoval Angelo. Když si je zapnula a utáhla, byli jsme připraveni k ponoru.

Už v polovině cesty dolů jsme narazili na první rybu plovoucí v mlžných modravých hlubinách břichem vzhůru. Byly jich tu stovky. Všechny je zabila nebo zmrazila podmořská exploze. Byly tu rybky sotva jako Sherryin malíček, ale i mořští okouni a jiné ryby dlouhé jako má paže. Když jsem viděl ten masakr, pocítil jsem osten výčitky a lítosti. Bláhově jsem se utěšoval, že jsem jich nezabil ani tolik, kolik jich jeden větší tuňák sežere za den.

Prodírali jsme se vznášejícími se hejny zabitých ryb, které odnášel proud. Ve světle baterky jejich těla svítila a leskla se jako pohasínající hvězdy na zamlženém azurově modrém nebi.

Dno laguny pokrýval zvržený písek a další materiál vyzvednutý ze dna tlakovou vlnou exploze. V porostu mořských řas a korálů výbuch vyrval díru, do níž jsme se museli odvážit.

Okamžitě mi bylo jasné, že cíle bylo dosaženo. Exploze mohutné dělo přímo vykopla z trupu. Vyrvala ho ze střílny jako

zkažený zub z černého, stářím zvětšelého chrťanu. Dělo dopadlo na dno laguny a pomalu se na něj opět usazoval zvržený nános a trosky z tlakové vlny.

Horní hrana dělové střílny byla urvaná, což otvor zvětšilo natolik, že jsem se v něm téměř vzpřímeně postavil. Když jsem posvítíl baterkou do temnoty za otvorem, zjistil jsem, že je tam jen zvržená mlha vzduté špíny a usazenin z rozervaného trupu, která se bude ještě hezkou chvíli usazovat. Jen těžko jsem krotil svoji netrpělivost. Když jsme se posadili na trup, zkontroloval jsem čas a zásoby kyslíku a rychle spočítal, kolik času máme na práci. Musel jsem vzít v úvahu i své dva předchozí ponory, které budou vyžadovat dodatečnou dekompresi. Odhadl jsem, že nám zbývá nějakých sedmnáct minut, pak musíme ven. Proto jsem si před sestupem do nitra lodi nastavil na hodinkách stopky. Kanón vyhozený ze střílny jsem použil k uchycení nylonového provazu. Zamířil jsem do vzniklého otvoru a provaz za sebou postupně odvíjel.

Napřed jsem ovšem musel ze střílny vykázat slečnu Sherry Northovou. Za těch pár sekund, které jsem potřeboval na uvázání provazu, mi málem zmizela v lodním trupu. Zlostnými grimasami a posuňky jsem jí naznačil, aby mi uhnula z cesty. Odvděčila se mi gestem nehodným dámy, při němž se používají dva vztyčené prsty. Gentleman ve mně předstíral, že si toho nevšiml.

Opatrně jsem vstoupil do střílny a zjistil, že v té zakalené kaši je vidět sotva na metr.

Výbuchy odstranily usazeniny za místem, kde spočívalo dělo, jen částečně. Zdálo se mi, že mezera tam vznikla, ale abych se dostal dál, potřebovala zvětšit. K uvolnění nahromaděných trosek jsem zkusil použít páčidlo a záhy se ukázalo, že cestu mi blokuje těžká dělová lafeta.

Práce ve vraku právě narušeném explozí je velice choulostivá, protože nelze přesně zjistit, jak je hmota vraku vyvážená a rovnováha narušená. Seběmenší výkyv může způsobit posun celého vraku, který se na vetřelce zřítí, přimáčkne ho a rozdrťí.

Pracoval jsem pomalu a rozvážně. Pravidelné kopání do zadku, jímž mi Sherry dávala najevo netrpělivost a neklid, jsem se snažil ignorovat. Když jsem se vynořil s kusem urvaného bednění, vzala z opasku tabulku na psaní a načmárala na ni vodovzdorným fixem: JÁ JSEM MENŠÍ!! Poslední slovo pro jistotu dvakrát podtrhla, nejspíš pro případ, že by mi snad unikly ty dva vykřičníky, a tabulku mi přistrčila pod nos. Zvesela jsem jí zamával a vrátil se k bohubilé kopáčské práci. Pozvolna se mi podařilo vyklidit prostor natolik, abych zjistil, že už tu jako jediná překážka zbývá těžká dřevěná dělová lafeta. Visela podezřele nakloněná přes vchod na dělovou palubu jako opilec nad záchodem. Páčidlo mi na tak obrovský a těžký kus dřeva nebylo k ničemu. Měl jsem na vybranou - buďto pro dnešek vzdát a zítra se vrátit s další náloží gelignitu, nebo to prostě risknout.

Pohledem na stopky jsem zjistil, že jsem tu dřel celých dvanáct minut. Dalo se vcelku snadno odhadnout, že spotřebu kyslíku jsem měl během této doby větší než při dosavadních podmořských aktivitách. I tak jsem se rozhodl riskovat.

Podal jsem Sherry baterku a páčidlo a obezřetně se vrátil zpátky do otvoru střílny. Ramenem jsem se zapřel o horní konec dělové lafety a zalapal nohama, až jsem našel pevnou oporu. Když jsem si byl jist vlastní rovnováhou, zhluboka jsem se nadechl a začal zvedat.

Úsilí jsem zvyšoval pomalu, až jsem nakonec tlačil vzhůru vši silou nohou a zad. Cítil jsem, jak mi obličej a krk nabíhají krví, oči mi začínaly lézt z důlků, ale nic se ani nehnulo. Dopřál jsem si tedy další důkladný doušek kyslíku a zkusil to nanovo. Tentokrát jsem proti mohutnému dřevěnému trámu zabral jediným prudce výbušným výpadem.

Povolil a já se v tu chvíli cítil jako Samson, který nese na ramenou celý chrám. Ztratil jsem ale rovnováhu a zavrával vzad v oblaku padajících trosek, které kolem mě skřípaly a vrzaly, jak s postupným duněním a rachotem padaly hlouběji do střílny.

Když nastalo ticho, uvědomil jsem si, že se kolem mě rozhostila naprostá tma. Připadal jsem si jako v kotli husté hrachové polévky, která zastínila veškeré světlo. Pokusil jsem se pohnout a s hrůzou jsem zjistil, že nemohu vyprostit nohu. Srdce mi sevřel ledový spár paniky. Zuřivě jsem nohou zazmítal ve snaze ji co nejrychleji uvolnit. Jen s velikým štěstím jsem o vlasek unikl maléru. Dělová lafeta minula nohu snad o centimetr a dopadla na gumovou potápěčskou ploutev. Vytáhl jsem nohu z ploutve, ploutev nechal na místě a tápal ven do volného prostoru.

Sherry už netrpělivě čekala na novinky, takže jsem oťel tabulku a napsal na ni: OTEVŘENO! I já své sdělení dvakrát podtrhl. Ukázala do střílny a upřela na mě tázavý pohled. Pochopil jsem, že žádá o svolení ke vstupu. Pohlédl jsem na stopky. Měli jsme ještě dvě minuty, takže jsem přikývl a vrátil se dovnitř jako první.

I s baterkou jsem viděl sotva na půl metru před sebe. Stačilo to právě tak na to, abych našel otvor, který jsem vytvořil. Prostor dovoľoval jen projít a tak tak se nezachytit kyslíkovými lahvemi ani dýchací hadicí.

Odvíjel jsem za sebou nylonový provaz jako Théseus v Mínótaurově labyrintu. Neraď bych ve spleti palub a chodeb Svítání ztratil orientaci.

Sherry mě po provaze následovala. Cítil jsem, jak se její ruka tu a tam dotkla mé nohy, když před sebou tápala a hledala mě.

Za zátarasem byla voda poněkud čistší. Ocitli jsme se v nízké a široké kajutě dělové paluby. Panovalo tu tajemné přišetí, z něhož mi běhal mráz po zádech. Všude kolem nás se to jen hemžilo podivnými patvary. Zahlédl jsem další dělové lafety, koule poházené volně nebo na hromádách v rozích a propadlinách i další vybavení, které už bylo mnohaletým pobytem na mořském dně změněno natolik, že jsem nerozeznával jeho účel.

Zvolna jsme postupovali kupředu a naše ploutve vířily další a další mračna špíny a kalu. I zde jsme nacházeli mrtvé ryby, které se kolem nás vznášely, ale všiml jsem si, že do hlubin vraku zalézají velcí červení krabi připomínající obrovité pavouky. Alespoň oni tedy díky pancíři svých krunýřů přežili náraz tlakové vlny.

Zakroužil jsem světelným kuželem baterky po palubě nad našimi hlavami. Hledal jsem vstupní otvor vedoucí na spodní paluby a do podpalubí. Vzhledem k tomu, že loď ležela kýlem vzhůru, musel jsem se neustále snažit dávat si současný místopis vraku do souvislosti s výkresy, jež jsem prostudoval.

Asi pět metrů od místa, jímž jsme do komory vnikli, jsem našel schůdky příďové nástavby. Nad hlavou jsem měl další temný hranatý otvor. Vystoupal jsem k němu a bublinky z mého dýchacího přístroje se vyvalily vzhůru jako stříbrná mračna. Jako rtuť teploměru stoupaly přepážkami a palubami dál. Schůdky byly tak shnilé, že se rozpadly na kusy, jen jsem se jich dotkl. Jejich části se mi vznášely kolem hlavy.

Ocitl jsem se v úzké a stísněné chodbičce, z níž se pravděpodobně vcházelo do kajut pro cestující a do důstojnické jídelny. Klaustrofobii vyvolávající rozměry mi připomněly hrůzostrašné podmínky, v nichž musela posádka fregaty žít. Opatrně jsem proplovoval chodbou a cítil jsem nesmírné nutkání zkusit některé z dveří po obou stranách. Všechny znamenaly příslib fascinujících objevů. S vypětím vůle jsem pokušení odolal a odrazem ploutve se dostal přes dlouhou spodní palubu, která náhle končila robustní dřevěnou přepážkou.

Musela to být vnější stěna příďového nákladního prostoru. Tady procházela palubou a pokračovala do útrob lodi. Spokojen s tím, co jsme dokázali, jsem obrátil kužel baterky k hodinkám a provinile si uvědomil, že jsme čas vymezený pro práci na dně přetáhli o celé čtyři minuty. S každou další sekundou jsme se blížili nebezpečí vyprázdnění kyslíkových lahví a nedokončených dekom-presních zastávek.

Uchopil jsem Sherry za zápěstí, přešel si prstem pod krkem a poklepal si významně na hodinky. Pochopila okamžitě a poslušně mě následovala na dlouhé a pomalé zpáteční cestě trupem podél provazu, jenž nám byl spolehlivým vodítkem. Už jsem cítil, jak přírodní ventil začíná jít ztuha. Lahve byly téměř prázdné a kyslík se z nich tahal čím dál tím obtížněji.

Konečně jsme vypluli do volného prostoru. Než jsem se podíval nahoru, ubezpečil jsem se, že mám Sherry vedle sebe. To, co jsem nahoře uviděl, mě ale připravilo o dech. Stáhlo se mi hrdlo a hrůza, již jsem pocítil, se projevila mimo jiné horkem, které mi náhle zaplavilo útroby.

Laguna za Dělovou úžinou se změnila v krvavou arénu. Tuny mrtvých ryb, které pozabíjela exploze, nyní přilákaly žraloky. Ti se sem stahovali po celých hejnech. Pach krve a masa se šířil vodou stejně dobře, jako se jimi přenášelo vlnění vyvolané jejich vzrušeným pohybem. To všechno dohromady je přivádělo do stavu nepřítelny zuřivosti známého jako záchvat žravosti.

Rychle jsem Sherry vtáhl zpátky do střílny. Skrčili jsme se tam a vzhlíželi k obrovským, plavně klouzajícím siluetám, které se proti světlu z hladiny rýsovaly až příliš zřetelně.

Mezi hejny menších žraloků jsem zahlédl minimálně dvacítku děsivých bestii, kterým ostrované říkají žraloci Albacore. Jsou to velké, silné ryby se sudovitým tělem, vypouklým břichem, tupým nosem a široce rozeklanými čelistmi. Vířili po celé laguně jako nějaký groteskní kolotoč. Máchali ocasy a mechanicky otevírali tlamy, aby spolýkali co nejvíce rozervaného masa. Znal jsem je jako nenasytná, ale tupá zvířata, která je možné snadno zahnat projevem agresivity, pokud zrovna nepropadnou záchvatu žravosti. Nyní se naši návštěvníci nacházeli ve stavu mimořádného rozrušení, v němž by mohli být nebezpeční. Kdyby tu ale byli jen oni, nebezpečí vnoření s dekompresí bych podstoupil.

Opravdovou hrůzu mi nahnali jiní dva elegantní a dlouzí netoři, kteří se tiše proháněli lagunou a otáčeli se jediným mocným máchnutím dlouhého a hluboko rozeklaného ocasu, který se přitom pokaždé málem dotkl jejich špičatého nosu. Po každé takové prudké otočce pak jejich siluety klouzaly dál. Vyzařovala z nich síla a elegance orla v letu. Vždycky, když se některá z bestii zastavila, aby si dopřála další porci, otevřela přitom tlamu ve tvaru pŕlměsíce a odhalila mnohočetné řady zubů vzpřimených jako dikobrazí ostny a zářících jako turecké šavle.

Byl to dokonale pár - oba měřili od nosu po špičku ocasu dobré čtyři metry a vztyčená hřbetní ploutev se délkou rovnala mužské paži. Hřbet měli oba žraloci břidlicově šedomodrý, břicho sněhobílé a špičky ploutví a ocasu černé.

Tyhle potvory by dokázaly překousnout chlapa vejpu a spolknout ho jako malinu.

Jeden z nich uviděl, jak se krčíme v ústí střílny. Okamžitě se otočil a proplul pár metrů nad námi. Zacouvali jsme hlouběji do příšeří otvoru, přesto jsem ale z té blízkosti zřetelně viděl dlouhé volně splývající výběžky samčích pohlavních orgánů.

Byli to obávaní bílí žraloci-zabijáci, postrach moří a nejnebezpečnější ryby ze všech. Věděl jsem, že pokus vystoupit k hladině a přitom dodržovat potřebné zastávky k dekompresi by při omezené zásobě vzduchu a bez jakékoliv možnosti obrany znamenal jistou smrt.

Pokud jsem odtud měl dostat Sherry živou, nezbyvalo mi než podstoupit riziko, jež by bylo za jakýchkoliv jiných okolností zcela nemyslitelné.

Rychle jsem na tabulku načmáral: ZŮSTAŇ!! JDU NAHORU PRO KYSLÍK A ZBRAŇ.

Jakmile si mé sdělení přečetla, zavrtěla vehementně hlavou a začala naléhavě gestikulovat ve snaze zabránit mi v realizaci mého rozhodnutí. To už jsem ale vytáhl pojistný čep zámku pro rychlé odepnutí popruhů dýchacího přístroje. Naposledy jsem se nadechl tak, že jsem si málem roztrhl plíce, a vrazil jí svoji potápěčskou soupravu do náruči.

Zátěžový opasek jsem odhodil, abych stoupal co nejrychleji, a sklouzl jsem podél vyklenutého boku lodního trupu. Chtěl jsem se v jeho zákrytu dostat pod útes.

Nechal jsem Sherry to málo, co mi zbylo ze zásob kyslíku. Mohlo jí to při šestém postupu vydržet nějakých pět nebo šest minut. S plicemi naplněnými vzduchem jsem teď musel proniknout zběsilým rejem žraloků a dostat se k hladině. Dosáhl jsem útesu a začal podél jeho stěny stoupat. Doufal jsem, že můj tmavý potápěčský skafandr se stíny útesu splyne. Žády jsem se tiskl ke korálové stěně a upíral zrak do volného prostoru laguny, kde se stále míhaly a otáčely mohutné zlověstné siluety.

Asi pět metrů ode dna se mi začal vzduch v plicích rychle rozpínat, jak klesal tlak vodního sloupce. Už jsem ho nedokázal zadržovat, jinak by mi rozerval plíce. Nechal jsem ho tedy trochu uniknout pootevřenými rty. Jeden z bílých žraloků stříbrný pramínek bublinek okamžitě zpozoroval

Zakolébá aerodynamickým tělem, obrátil se a vyrazil přes lagunou přímo ke mně. Stačilo mu několikrát rázně máchnout ocasem a byl tu.

Zoufale jsem vzhledl po útesu vzhůru a spatřil asi dva metry nad sebou nevelký výklenek v rozpadajícím se starém korálu. Vnořil jsem se do něj, právě když se žralok jako bílý blesk přehnal kolem. Otočil se a řítil se nazpátek. To už jsem se krčil ve svém nepříteli bezpečném úkrytu. Žralok ztratil zájem a prudce vyjel nahoru, odkud se právě snášelo mrtvé tělo kanice. Vrhel se na ně s nepřičetnou žravostí.

V plicích mi to tepalo a pálivý pocit naznačoval, že ze vzduchu, který jsem až dosud zadržoval, už byl odčerpán všechen kyslík a v krvi se mi začíná hromadit kyslíčník uhličitý. Nepotrvá dlouho a vlivem nedostatečného okysličování krevního oběhu začnu ztrácet vědomí.

Opustil jsem útočiště výklenku, stále jsem se však držel stěny útesu a hnal se nahoru tak rychle, jak jen to šlo. Zoufale jsem zatoužil po druhé ploutvi, která odpočívala pod dělovou lafetou.

Opět jsem se musel zbavit vzduchu rozpínajícího se v plicích. Věděl jsem, že se mi zároveň v cévách dekomprimuje dusík, který začne brzy přecházet v plynné skupenství a bude mi v krvi bublat jako šampaňské.

Nad sebou jsem spatřil stříbřité mihotající se zrcadlo hladiny a černou doutníkovitou siluetu lodě, jež jako by byla zavěšena na vodě. Rychle jsem stoupal. Znovu jsem se podíval dolů. Hluboko pode mnou stále rejdlalo hejno žraloků. Honili se za rybami. Usoudil jsem, že se mi nejspíš podařilo uniknout jejich pozornosti.

Plíce už mi hořely nedostatkem kyslíku, krev mi bušila ve spáncích. Nejvyšší čas vzdát se krytu útesu a překonat volný prostor laguny směrem ke člunu.

Odrazil jsem se nohama a vystřelil k cíli, který se nacházel nějakých třicet metrů od útesu. Asi v polovině cesty jsem se ohlédl. Jeden z těch bílých zabijáků si mě všiml a dal se do pronásledování. Řítit se neuvěřitelnou rychlostí. Ta hrůza mi dodala obrovskou sílu. Jako zběsilý jsem se hnal k hladině a spásonosnému člunu.

Žralok se blížil a oblučně se zvětšoval. Během zběsile se ženoucích sekund se mi do paměti vryl každický detail. Viděl jsem tupý nos se dvěma šikmými úzkými otvory, nazlátlá očka s černými zornicemi připomínajícími hroty šípů i široký modravý hřbet, z něhož vystupovala hřbetní ploutev jako vysoká katovská sekyra.

Nad hladinu jsem se vymrštil tak rychle, že jsem z vody vyletěl až po pás. Ve vzduchu jsem se otočil, zdravou paží se zachytil za bort člunu, vši silou jsem se vytáhl nahoru a zdvihl kolena k bradě.

V tom okamžiku bílý zabiják udeřil. Voda kolem jako by explodovala, a když vyletěl nad hladinu, ucítil jsem, jak se mi o nohy v potápěčském skafandru otřela drsná zrnitá kůže. Vzápětí se ozval děsivý praskot. To žralok uhodil do trupu člunu.

Viděl jsem, jak se Chubby s Angelem zatvářili vyděšeně, když se loď divoce zakymácela a rozhoupala. Tím, že jsem se zmítal, se mi podařilo žraloka zmást, takže moje nohy minul a srazil se s lodním trupem.

Učinil jsem poslední zoufalý pokus dostat se do člunu. Vymrštil jsem skrčené nohy a ztěžka se přehoupl přes bort.

Dopadl jsem na dno lodi jak dlouhý tak široký. Právě v tu chvíli žralok opět narazil do trupu. I tentokrát mě minul o pouhých pár centimetrů.

Zůstal jsem ležet a jen lapal vzduch do rozbolavělých plic. Dopřával jsem si ho dlouhými doušky, z nichž se mi začala točit hlava a zmocňovala se mě závrať jako po těžkém víně.

Uvědomil jsem si, že na mě Chubby řve: „Kde je slečna Sherry? Ten parchant ji dostal?“

Obrátil jsem se na záda a dál se zoufalým hekáním lapal po vzduchu, jehož jsem se stále nemohl nabažít.

„Rezervní kyslík,“ zasípěl jsem. „Sherry čeká ve vraku. Potřebuje vzduch.“

Chubby skočil na před a strhl plachtu z náhradních dýchacích souprav, které tam byly naskládány. V nouzi je to přesně ten člověk, od něhož se vždycky rád nechám krýt.

„Angelo,“ zavrčel, „nasyp jim.“ Měl na mysli tablety k odpuzování žraloků z octanu měďnatého, které jsem objednal z amerického katalogu potápěčských potřeb a vůči nimž Chubby okamžitě pojal hlubokou a trvalou nedůvěru. „Uvidíme, jestli jsou tyhle vymyšlenosti vůbec k něčemu.“

To už jsem do sebe konečně dostal alespoň tolik kyslíku, abych se zvedl z paluby a souvisle promluvil: „Máme potíže. Laguna je plná velkých žraloků, mezi nimi dva bílí. Ten, co šel po mně, a ještě jeden.“

Chubby se zamračil, ale dál seřizoval přírodní ventily na náhradních dýchacích soupravách.

„Tys šel rovnou nahoru, Harry?“

Přikývl jsem. „Nechal jsem svoje láhve Sherry. Čeká dole.“

„Tebe sere život, Harry?“ Vzhledl ke mně a já v jeho očích zahlédl záblesk obav.

„Kolikrát.“ Doplazil jsem se k bedně s výstrojí a zdvihl poklop. „Musím rychle dolů. Jak si nesrovnám tlaky v krvi, vyšumím jako šampus.“

Z bedny jsem vytáhl pás výbušných hlavic a ruční harpunu. Hlavic bylo dvanáct, a když jsem si pás navlékal na stehno, mrzelo mě, že jich nemám víc. Každá hlavice měla šroubovici k upevnění na konec třímetrového bodce z nerezové oceli. Obsahovala výbušnou nálož odpovídající účinkem zhruba brokovému náboji ráže dvanáct. Nálož bylo možné odpálit stiskem spouště v rukojeti. Na žraloky účinná zbraň.

Chubby mi navlékl jednu rezervní potápěčskou soupravu na záda a zapnul mi přezky postroje. Angelo si klekl vedle mě a ke kotníkům mi zavěsil tablety proti žralokům v děrovaných umělohmotných pouzdrech.

„Budu potřebovat další zátěž,“ řekl jsem. „A taky jsem ztratil ploutev. Rezervní jsou v...“ Tuhle větu už jsem nedokončil. V lokti zraněné paže jsem ucítil bolest tak prudkou, že mě na okamžik oslepila. Prudké pálení bylo tak strašné, až jsem hlasitě vykřikl. Paže se mi v lokti rychle pokrčila, jen to mlasklo, jako když se sklapne zavírací nůž. Byla to reakce naprosto neovladatelná vůlí. Kloub se bránil, jak se bublinky v krvi začaly rozpínat a zatlačily na nervy a šlachy.

„Je to tady,“ zavrčel Chubby. „Panebože, křeče.“ Skočil k motorům a přidal plyn na maximum. Člun se vyřítit k útesu.

„Dělej, Angelo!“ zařval Chubby. „Musíme ho dostat zase dolů!“

Bolest zaútočila znovu. Tentokrát to byla strašlivá křeč v pravé noze a já zakňučel jako mimino. Angelo mi zapnul kolem

pasu zátěžový opasek a na zkroucenou nohu mi narazil ploutev.

Chubby zhasnul motory a čln se dál zvolna pohupoval na závětrné straně útesu. To už Chubby klopýtal zpátky k lavičce, na níž jsem se svíjel. Sehnul se nade mnou, vrazil mi mezi rty náustek dýchací hadice a otevřel kohouty na kyslíkových lahvích.

„Dobrý?“ zeptal se. Vtáhl jsem ze soupravy vzduch a kývl.

Chubby se nahnul přes bort a zahleděl se do vod laguny. „Čistej vzduch,“ zamručel potom. „Bělouš se předvádí někde jinde.“

Zvedl mě jako děcko, protože jsem nebyl schopen ovládat jednu paži a jednu nohu, a spustil mě do vody mezi lodí a útesem.

Angelo mi rezervní dýchací soupravu pro Sherry zavěsil na opasek, do ruky mi vrazil třímetrovou harpunu a já se v duchu modlil, abych ji neupustil.

„Koukej dostat slečnu Sherry zpátky,“ přikázal na rozloučenou Chubby. Neohrabaně s odrazem jedné nohy jsem se překulil a klesal dolů.

Dokonce i v té příšerné agónii křečí jsem v první řadě pátral po zlověstných aerodynamických siluetách bílých žraloků. Jednoho jsem zahlédl dostatečně hluboko v hejnu žraloků Albacore. Držel jsem se v zákrytu s útesem a trhavými pohyby jsem se po něm posouval dolů jako raněný potápník. Deset metrů pod hladinou začala bolest ustupovat. Tlak vody omezoval velikost bublinek v krevním oběhu, noha i paže se pomalu narovnávaly a konečně jsem jimi zase začínal hýbat.

Zrychlil jsem sestup a s ním přicházela úleva. V tu chvíli jsem si nedokázal představit větší blaho. Cítil jsem, jak odvaha a sebedůvěra nahrazují zoufalství, které mě ještě před chvilkou zmáhalo. Nyní jsem měl kyslík a zbraň a tím pádem i šanci.

Byl jsem už v hloubce sedmadvaceti metrů a jasně jsem viděl na dno. Rozeznával jsem i Sherryiny bublinky vystupující z kouřově modrých hlubin. Sláva, pomyslel jsem si. Ještě dýchá a já pro ni mám plné kyslíkové lahve. Teď už stačí jen se k ní dostat.

Jeden z odporně tlustých žraloků Albacore mě spatřil, zrovna když jsem se po stěně útesu posunul zase o kus níž.

Okamžitě ke mně zahrnul. Musel být přežraný, ale nekonečná žravost ho poháněla za vším, co se kolem něj hnulo. Blížil se ke mně s příšerně rozšklebenou tlamou a širokým ocasem mrskal ze strany na stranu.

Ucouvl jsem a zůstal viset na útesu. Upřeně jsem ho sledoval. Namířil jsem proti němu harpunu s našroubovanou výbušnou hlavicí, a jak jsem zlehka máchl ploutvemi, abych zůstal ve stejné poloze, zvířil jsem kolem sebe mračno jasně modrého barviva, které tryskalo z otvorů plastových pouzder uvázaných na mých nohou. Tablety proti žralokům se rozpouštěly.

Žralok se blížil. Už jsem měl zaměřeno, abych ho trefil přímo do nosu, ale v okamžiku, kdy se jeho hlava a ža-berní otvory setkaly s mračny modrého barviva, dravec sebou mrsknul a zděšeně máchl ocasem. Octan med'natý mu popálil žábry a oči a žralok se dal na chvatný ústup.

Budeš čubrnět, Chubby, pomyslel jsem si. Funguje to!

Pokračoval jsem dolů. Byl jsem téměř nad vrcholky pralesa podmořské vegetace, když jsem uviděl Sherry. Seděla stále ještě skrčená v dělové střílně necelých deset metrů ode mne a upřeně mě sledovala. Svůj kyslík vyčerpala, teď používala mé lahve. Podle množství a nepravidelného tempa bublinek jsem ale poznal, že jí moc času a vzduchu nezbývá.

Vyrazil jsem k ní a opustil kryt útesu. Divokou gestikulací mě varovala. Otočil jsem se. Jeden z těch zabíjaků se blížil jako dlouhé modravé torpédo. Plaval těsně nad vrcholky porostu a z koutku tlamy mu visel kus rozervaného masa.

Otevřel hroznou mordou, aby mohl pozřít celé sousto, a řady tesáků se bíle zaleskly jako okvětní plátky nějaké příšerné květiny.

Když zaútočil, byl jsem k němu obrácen čelem, zároveň jsem se ale zvrátil na záda a začal divoce kopat ploutvemi a šířit tak mezi námi hustou kouřovou clonu modrého barviva.

S divokým mácháním ocasu urazil těch posledních pár metrů jako šíp, ale pak se střetl s modrým mračnem a uhnul.

Účinek byl okamžitý jako v předchozím případě.

Minul mě tak blízko, že mi jeho ocas zasadil ránu a já se převrátil vzhůru nohama. Na několik sekund jsem ztratil orientaci. Když jsem znovu získal rovnováhu a zorientoval se, zjistil jsem, že žralok krouží okolo.

Prosmýkl se kolem mě ve vzdálenosti zhruba deseti metrů. Prohlédl jsem si ho v celé jeho velikosti a viděl ho ve své rozjitřené fantazii dlouhého jako bitevní loď a modrého a širokého jako letní obloha. Připadalo mi nemožné, že tahle zvířata dorůstají téměř dvojnásobné velikosti. Tenhle byl totiž teprve mládě. Byl jsem tomu jedině rád.

Štíhlá ocelová harpuna, do níž jsem vkládal takové naděje, mi najednou připadala směšná. Žralok se na mě zadíval studenýma žlutýma očima, přes něž se občas přetáhla mžurka. Jako by na mě ironicky pomrkvával. Najednou trhaně pootevřel čelisti, jako by si už představoval chuť mého masa.

Pokračoval v divokém kroužení, jako by s někým závodil. Zůstával jsem ve středu kruhů, které jeho tělo opisovalo.

Otáčel jsem se spolu s ním a zoufale máchal ploutvemi na nohou, abych se vyrovnal jeho rychlosti, již zdánlivě dosahoval bez vynaložení sebemenší námahy.

Při otáčení jsem si odepnul od opasku rezervní dýchací přístroj a přehodil si ho popruhem přes levé rameno jako římský legionář štít. Rukojeť harpuny jsem sevřel v podpaždí a dál sledoval kroužící monstrum.

Smysly jsem měl zostřené a vyburcované na maximum. To se o slovo přihlásilo adrenalinové opojení - intenzivní a vzrušující pocit bezprostředního strachu, na němž se může člověk stát závislým.

Každý detail těla té smrtelně nebezpečné ryby se mi nesmazatelně vryl do paměti. Viděl jsem jemně se vlnící mnohočetné žaberní oblouky za hlavou i vlající parazitické štítovce přísáté k bělostné ploše břicha. Dravec jeho

velikosti bych zásahem výbušné hlavice do nosu jen ještě víc rozzuřil. Měl jsem jedinou šanci - zasáhnout mozek. Přesně jsem rozpoznal okamžik, kdy byla žralokova nechuť vůči modré mlze odpuzovacího přípravku překonána jeho žravostí a vztekem. Ocas jako by mu ztuhl a dravec jím začal rychle mrskat ze strany na stranu.

Zatnul jsem zuby, zvedl na chabou ochranu rezervní dýchací přístroj a žralok v tu chvíli ostře a rychle zahnul. Narušil široký okruh, který až dosud opisoval, a vyrazil přímo proti mně.

Zahlédl jsem do široka otevřené čelisti lemované klíno-vitými zuby. V okamžiku, kdy zaútočil, jsem mu do tlamy vrazil dvojici kyslíkových lahví dýchacího přístroje.

Žralok sklapl zuby a nabídnuté sousto zmizelo. Vyrval mi dýchací přístroj z ruky a mě odhodil stranou jako plovoucí lísteček. Když jsem se vzpamatoval, divoce jsem se rozhlédl a uviděl bílého zabijáka asi pět metrů ode mne. Pohyboval se sice pomalu, ale ocelové tlakové lahve zpracovával jako štěně bačkoru.

V instinktivní reakci třepal hlavou tak, jak byl zvyklý rvát kusy masa z těla oběti, nyní však jeho zuby zanechávaly na lakovaném kovu kyslíkových lahví jen hluboké škrábance.

Ted' nadešla moje šance. Jediná. Prudce jsem se odrazil a zamířil nad široký modravý hřbet. Otřel jsem se o vysokou hřbetní ploutev a začal klesat tak, abych se k němu přibližoval ze slepého úhlu jako stíhací pilot útočící zezadu na svého protivníka.

Natáhl jsem paži s ocelovou harpunou a hrot pevně přitiskl k zakřivené modravé lebce přímo mezi ty studené a bezcílné žluté oči. Pak jsem v rukojeti stiskl spoušť uvolňující pružinu.

Výstřel se ozval s prasknutím, které mi rozdrncelo ušní bubínky. Harpuna mi ztěžka poskočila v sevřených rukou.

Zabiják se prudce zvedl na ocas, jako když se vzepne splašený kůň, a mě opět odmrštila síla jeho těla. Podařilo se mi však udržet se ve vzpřímené poloze a sledoval jsem, jak žralok propadl zuřivému amoku. Svaly pod napjatou kůží ovládané náhodnými impulzy z poškozeného mozku se vlnily a škubaly a žralok se otáčel kolem své osy, klesal, divoce se obracel břichem vzhůru, vyrážel zběsile ke dnu jako šíp a narážel nosem přímo do kamenitého dna laguny, pak se zase stavěl na ocas a vyrážel v bezcílných křivkách do hloubi světle modrých vod.

Aniž bych z něj spustil zrak nebo překročil bezpečnou vzdálenost, odšrouboval jsem vybuchlou hlavici z harpuny a nahradil ji další náloží.

Zabiják stále ještě svíral Sherryinu zásobu kyslíku v zubech. Tu jsem mu nechat nemohl. Sledoval jsem pozorně jeho zuřivě a nepředvídatelné manévry, a když konečně na okamžik nehybně strnul hlavou dolů a pohyboval pouze mohutným ocasem, znovu jsem k němu vyrazil a opět přitiskl výbušnou nálož k lebce. Přidržel jsem ji pevně u chrupavčité kopule hlavy, aby celá energie exploze šla přímo do mozku.

^ Odpálil jsem a opět protřpěl bolestivý praskot v uších. Žralok ztuhl jako kláda. Už se ani nepohnul, jen se - stále v této ztuhlé poloze - zvolna překulil a začal klesat ke dnu laguny. S mohutným odrazem jsem zamířil za ním a vyrval mu z čelistí poškozený dýchací přístroj.

Dýchací hadice byly utržené a rozcupované žraločími zuby, tlakové lahve však pouze poškrábané.

S dýchacím přístrojem v ruce jsem sprintoval přes vrcholky koralu věho porostu na dně rovnou k vraku. Z dělové střílny už žádné bublinky nestoupaly. Když jsem se dostal na dohled, viděl jsem, že Sherry zahodila i poslední prázdnou kyslíkovou láhev. Všechny byly vydýchané a ona pomalu umírala.

Dokonce ani v extrémní situaci, kdy se pomalu dusila, však nepodnikla sebevražedný pokus vystoupat k hladině. Čekala na mě. Sice pozvolna umírala, ale důvěřovala mi.

Jakmile sem se k ní dostal, vytáhl jsem si náústek a podal jí ho. Její pohyby byly pomalé a nekoordinované. Náústek jí vyklouzl z ruky a začal stoupat. Bublínky z něj proudily jako stříbrný gejzír. Popadl jsem ho a vecpal jí ho do úst.

Přidržel jsem ho a snesl se níž, abych usnadnil proudění kyslíku.

Začala dýchat. Hrud' se jí několikrát po sobě zvedla a zase poklesla, jak dlouze a zhluboka vdechovala životadárný kyslík, a bylo znát, že téměř okamžitě začala nabývat sílu a vůli. Teprve nyní jsem se soustředil na odstranění přírodního ventilu z jednoho z odhozených a vyprázdněných přístrojů. Použil jsem ho jako náhradu za ventil, který zničil žralok.

Dýchal jsem přes něj půl minuty, než jsem rezervní soupravu upevnil Sherry na záda a vzal si svůj náústek zpátky.

Ted' jsme měli kyslík oba - a měli jsme ho dost, abychom vydrželi dlouhou dobu dekomprese, která nás čekala. Klekl jsem si v dělové stílně proti Sherry. Pokřiveně se na mě přes náústek usmála a zdvihla palec. Opětoval jsem gesto a cítil, že mi padá kámen ze srdce. Ty jsi OK, já jsem OK, pomyslel jsem si, odšrouboval vybuchlou hlavici z harpuny a vyměnil ji za další.

Výhlédl jsem z bezpečného úkrytu dělové stílny do vod laguny.

Jak ubývalo mrtvých ryb, rozptylovala se i hejna žraloků. Ještě pořád jsem místy viděl dravce pátrajícího v krvi zaneřádněné vodě, ale zenit jejich žravosti už pominul. Pohybovali se liněji a já si dokázal docela dobře představit, že dostanu Sherry ven.

Vzal jsem ji za ruku a překvapilo mě, jak je malá a studená. Zareagovala však a stiskla mi dlaň prsty.

Ukázal jsem k hladině. Přikývla. Vyvedl jsem ji ze stílny, sjeli jsme z trupu a kryti hustým porostem dna jsme rychle zamířili k útesu.

Bok po boku zády k útesu jsme ruku v ruce začali zvolna stoupat k hladině laguny.

Světla přibývalo, a když jsem vzhlédl, už jsem vysoko nad námi rozeznával trup člunu. Hned mi bylo líp na duchu.

Osmnáct metrů pod hladinou jsem na minutu zastavil kvůli dekompresi. Proplul kolem nás tlustý starý žralok Albacore tak flekatý, že připomínal prase, ale nevěnoval nám sebemenší pozornost. Zmizel mi z očí a já sklonil připravenou harpunu.

Pomalou jsme vystoupali do dvanácti metrů pod hladinou, kde jsme setrvali dvě minuty. Museli jsme nechat dusík z krve postupně uniknout plícemi. Teprve pak jsme vystoupili do pouhých šesti metrů pod hladinou, kde nás čekala další

dekompresní zastávka.

Upřeně jsem se zadíval do Sherryiny potápěčské masky. Zakoulela na mě očima. Zjevně se jí vracela obvyklá kuráž a drzost. Všechno šlo hladce. Vlastně jako bychom byli zase doma a popíjeli whisky - už jen dvanáct minut.

Člun byl tak blízko, až jsem měl dojem, že bych se ho mohl harpunou dotknout. Docela jasně jsem rozeznal dva hnědé obličejy, jak se naklánějí přes bort a napjatě čekají na naše vynoření.

Odvrátil jsem se od nich a znovu se pozorně rozhlédl kolem. V dálce, kde voda splývala v jednolitou modř, jsem zahlédl jakýsi pohyb. Stín zmizel dřív, než jsem se stihl podívat důkladně. V tu chvíli se však opět vrátil strach a napjaté očekávání.

Vznášel jsem se ve vodě už zase naprosto bdělý a soustředěný a rozhlížel se všemi směry. Posledních pár minut se táhlo ve znamení smůly.

Stín se mihl znovu, tentokrát jsem ho viděl jasně. Už jsem bohužel ani na okamžik nepochyboval, že je to žralok Albacore. Připravil jsem si harpunu a napjatě čekal, kam obluda s obrovským břichem zamíří.

Vzápětí se z modravých hlubin za touhle bestii vynořil bílý žralok zabiják. Tomu, co následovalo, bych nevěřil, kdybych to neviděl na vlastní oči. Když už jsem najisto počítal s tím, že se některá z těch potvor pustí do nás, vrhl se bílý zabiják na tlustoucha, který byl u nás první, a vyrvál mu z měkkého oblého břicha obrovský kus krvavého masa. Obrovitá přežraná obluda se otočila s mrštností, jakou bych u ní nečekal.

Vzpamatoval jsem se z té hororové podívané a využil zaujetí mořských monster vražedným zápasem k tomu, abych se Sherry urazil poslední kus cesty na hladinu.

Jakmile jsme se vynořili, Chubby a Angelo po nás natáhli paže a přetáhli nás přes bort na palubu. Sherry jen zafňukala: „Chci domů.“

„Jedeme,“ zachrčel jsem. Pro dnešek už toho na mě bylo tak jako tak příliš. Příboj stejně sílí a o dalších ponorech nemohlo být řeči. Když Chubby nahodil motory a obracel člun směrem k úžině, voda se znovu barvila krví. Dole bylo zřejmě dobojováno. Ani mě nemrzelo, že jsme nezůstali do konce zápasu a neaplaudovali vítězi.

Následujícího dne jsme se s Chubbym rozhodli hledání poněkud urychlit. Stačilo k tomu pár dalších vhodně umístěných náloží. Nadělali jsme sice ve vraku obrovskou paseku, zato jsme konečně měli přístup k nákladovému prostoru, který jsme objevili se Sherry.

Příprava detonací nám zabrala téměř celý den. Po odpálení jsme museli čekat, až se usadí zvířené trosky, a teprve pak jsme mohli přistoupit k pátrání. Protože ale začal zuřit příboj, rozhodl jsem se pokračovat až další den.

Ten konečně přinesl zvrat. Sherry, která nedala jinak, než že se bude opět potápět se mnou, objevila v jedné z rozmetaných kajut truhlici se šperky. Nebyly to sice žádné skvosty, cenu měly spíš jen díky obsahu zlata a drahých kamenů, ale slečně Northové svítily oči nadšením.

S Chubbym, který se potápěl také, jsme usoudili, že jde o cestovní zavazadlo nějaké dámy ze středních vrstev. Chubby jako správný manžel pamatoval na svoji squaw a vynořil se ověšen nejrůznějšími cetkami, aby přivezl něco domů. Když jsem ho nahoře uviděl, neubránil jsem se smíchu. „Vypadáš jako věšák Liz Taylorové, Chubby,“ kuckal jsem se.

„Pro panímámu,“ odsekl s vážným výrazem v zachmuřeném snědém obličejí. Raději už jsem jeho city dále nezpochybňoval.

Dalším objevem byla dřevěná bedna. Když jsem ji spatřil, vzrušením mi zatrnulo. Okamžitě jsem si vzpomněl na popis nákladu plukovníka Goodchilda. Uvázat nylonový provaz a vytáhnout bednu na palubu člunu rumpálem bylo dílem několika málo minut. Rozhodl jsem se pro okamžitý návrat na Starce a probádání našeho objevu. Byl jsem si téměř jist, že máme první část tygřího trůnu.

Jakmile jsme bednu vyvlekli na pláž, Chubby popadl páčidlo.

„Počkej!“ vykřikl jsem v obavách, aby ve spěchu nepoškodil i obsah. Než jsem ho však stačil zarazit, už urval jedno z prken bednění.

Na písek se začal sypat jeden talíř za druhým. Zklamaně jsme vytřeštili oči. Pak jsem si ale všiml, že pod nánosem měděnky se cosi leskne.

Poklekl jsem k té hoře nádobí a začal leštit jeden kousek za druhým. Netrvalo dlouho a ukázalo se, že i kdybychom ve vraku žádný tygří trůn nenašli, s prázdnou už neodjedeme a naše výprava bude zisková. Měli jsme před sebou kompletní georgiánský zlatý jídelní servis.

„Chubby, nemrač se!“ vyhrkl jsem. „Tohle má větší cenu, než si myslíš!“

„Kolik?“ zabručel nedůvěřivě. Angelo se držel zpovzdálí, protože utírání nádobí zjevně neladilo s jeho romantickou duší hledače pokladů a dobytvele ženských srdcí.

„Rozhodně víc, než ti hodí tahání raků ze zátoky,“ uklidnil jsem ho.

Sherry jen mlčky hýčkala zlaté talíře v náručí a opatrně je skládala zpátky do bedny.

Až večer u ohně se mi podařilo Chubbyho a Angela přesvědčit, že i tento nález stál za námahu a výdaje. Sherry jsem přesvědčovat nemusel.

Ráno jsme spolu vyšli na nejjižnější pahorek.

„Poběž!“ vykřikla a rozběhla se do svahu.

„Kolik myslíš, že mi je?“ brblal jsem, ale nechtěl jsem se nechat zahanbit. Sotva jsme doběhli na vrchol, zaslechl jsem z dále jakýsi hukot. Lodní motor to nebyl, to jsem poznal okamžitě. Kromě zvuku mi přišel zvláštní i směr, odkud se zvuk ozýval. Nepřicházel z moře, nýbrž shora - ze vzduchu.

Sotva jsem pohlédl k obloze, začalo mi svítat. Ve směru od souostroví St. Mary se k nám blížil nevelký sportovní letoun, podle všeho dvoumístná cessna.

Sherry se ke mně tázavě otočila. „Nemůže to být...“

„To víš, že může,“ sykl jsem, jako by mě tam nahoře mohli slyšet, a strhl ji k zemi. Pochopila, že mi zrovna teď nejde o

laškování, a zacouvala se mnou do krytu palem.

Cessna několikrát zakroužila nad ostrovem a při nízkém průletu nad pláží jsem už si byl stoprocentně jist, že tu není jen na vyhlídkovém letu.

„Poběž!“ vyběhl jsem pro změnu já Sherry a rozběhl se kryt palmovým hájem po svahu pahorku dolů. K jeskyním jsme se dostali právě včas, abychom se ukryli a sledovali další průlet cessny nad pláží. Tentokrát se mi podařilo zahlédnout i tvář pasažera za pilotem. A nejen tvář.

„Nemůžou to být rybáři?“ zkusila doufat Sherry.

„Rybáři nemají takové poprsí,“ ubezpečil jsem ji suše. Odměnou za informaci mi bylo rýpnutí do žeber.

Když se ti dva - po spatření Lorny Pageové jsem neměl sebemenší pochybnosti o totožnosti pilota - dosyta vynadávali, letoun se obrátil zpátky k St. Mary. Vydechl jsem si úlevou, vstal, oprášil si kolena od písku a zavolal Chubbyho, který se s Angelem krčil ve druhé jeskyni.

„Bude nejlepší, když to, co jsme zatím našli, odvezeš na St. Mary a pořádně schováš,“ navrhl jsem mu. „Tady se můžeme v nejbližší době těšit na návštěvu.“

Chubby byl nečekaným přiletem Mannyho a Lorny tak překvapený, že se zapomněl i mračit, zato okamžitě začal chystat člun k vyplutí. Pomohli jsme mu naložit bednu i truhličku s klenoty a zanedlouho už člun s Chubbym na palubě opouštěl chráněnou zátoku u pláže Starců.

Z pátrání ve vraku toho dne nebylo nic. Když se Chubby další den vrátil, přivezl velice zajímavé novinky.

„Mandragora kotvila v hlavním přístavu pět dní,“ oznámil mi suše. „Pohybovala se hlavně kolem Racčí-ho ostrova. Vidali ji pravidelně z Čínanova vršku. Man-ny se motal víc ve městě, než aby se plavil s posádkou. Byl taky u Freda Cokera. Zůstal u něj v kanceláři hodinu, a když odešel, uložil si Fred na svůj účet v bance patnáct set dolarů.“

„Odkud to máš?“ zajímal jsem se.

„Sestřenice mojí ženy dělá v bance,“ pronesl s pýchou v hlase Chubby.

Uznale jsem přikývl a spolkl poznámku o spolehlivosti bankovního tajemství na rajském ostrově St. Mary.

Chubby začal vykládat člun. Teď, když jsem měl jistotu, že po nás Manny jde naplno, bylo dobře, že bedna se zlatým historickým servisem našla svůj úkryt za chatou v Želví zátoce.

Když jsem spatřil podlouhlý předmět zabalený v plach-tovině, jehož tvar mi byl značně povědomý, zastavil jsem se:

„Cos to přivezl?“

„Myslel jsem, že by se to mohlo hodit,“ zabručel Chubby rozpačitě a vybalil moji starou dobrou útočnou pušku FN.

Chubby zkrátka nic nenechá náhodě.

Když jsme se následujícího dne znovu vydali od laguny, pocíťoval jsem podivnou nervozitu. Vědomí, že už nemáme moc času, než nás ta vlčí smečka najde, mě naplňovalo nezvyklou úzkostí. Adrenalinový „abst'ák“ se jaksí nedostavoval. Necítil jsem se na střetnutí, dokud nebudu mít jistotu, jestli stojí za to - jestli vrak skutečně obsahuje to, kvůli čemu jsme tohle všechno podstoupili. Odpovědi na otázky, které mě trápily, na sebe nedaly dlouho čekat.

Se Sherry jsme se potopili a vydali se rozbitým trupem rovnou k nákladnímu prostoru v přídi, kde jsme ukončili poslední pátrání.

Asi po deseti minutách marného hledání v nánosech trosek a harampádí mi Sherry poklepala na rameno a ukázala na hranatý kus dřeva vyčnívající z tvrdé usazeniny. Nebylo pochyb, našla další bednu, která však pevně vězela v letitém nános. Pokynul jsem Sherry, že se vynořujeme. Odmítavě zakoulela očima, ale to už jsem zvolna stoupal k hladině.

„Jak jsi to našla?“ vyhrkl jsem, sotva jsme se ocitli nahoře.

„Ženská intuice,“ rýpla si. „To bys nepochopil.“

Usoudil jsem, že bude rozumnější o ženské intuici a o mých zkušenostech s tímto fenoménem se příliš nešířit. Po přestávce na kávu jsem nařídil další ponor.

Čistil jsem páčidlem bednu od zatvrdlých usazenin a srdce mi bušilo jako před prvním rande. Tušil jsem, že tohle už talíře nebudou...

Nebyly. Jakmile jsem měl část bedny odkrytou, zaryl jsem páčidlo do mezery mezi prkny. Sherry mi nahlížela přes rameno. Sotva se prkno odlouplo a já vyrvál hrst jakési vlny, ucítil jsem, jak mi bolestivě zaryl prsty do paže.

Měl jsem pocit, že mám kyslíkové lahve prázdné. V díře, z níž jsem vytáhl vycpávku sloužící k tlumení otřesů a nárazů, se cosi zatřpytilo. Dychtivě jsem pokračoval v trhání zvětšelych prken a vnitřní vycpávky. Náhle jsem strnul. Z temného otvoru se na mě šklebila tygří hlava s jediným očním důlkem na čele a s vyceněnými tesáky. Polilo mě horko. Cítil jsem, že musím nahoru. Tentokrát Sherry neprotestovala.

„Máme to!“ zařval jsem na Chubbyho, až málem spadl přes bort. Nečekal, že se vrátíme nahoru tak rychle, a už vůbec nebyl připraven na mé hulákání. Okamžitě zbystřil. Angelo na přídi zdvihl hlavu a nedůvěřivě se na mě zadíval, sotva jsem odklopil potápěčskou masku.

„Jedeme domů,“ zavelel jsem, jakmile jsme se s Sherry ocitli na palubě. Tentokrát se to ovšem bez protestů neobešlo.

„Teď?“ vyhrkla. „Sotva jsme začali!“

„Bedna trčí v usazeninách. Teď, když už víme, že alespoň jedna část tygřího trůnu tam opravdu je, musíme rozhodnout, jak ji vylovit,“ vysvětloval jsem trpělivě. Chubby vytřeštil oči a otevřel masitá ústa. Chvilí mu trvalo, než se vzpamatoval. Angelovi se tváře rozhořely vzrušením jako v horečce.

U večerního ohně jsme nemluvili o ničem jiném než o tom, že zbylé bedny určitě nebudou daleko od té první. „Co s tím uděláme?“ zeptala se najednou Sherry. Vyslovila to, co trápilo nás všechny. Nějak se mi v těch slavnostních chvílích nechtělo mluvit o překupnicích a podobných přízemních lidičkách.

„Nejdřív to musíme vytáhnout, pak se uvidí,“ odtušil jsem. „Co bude k večeru?“ obrátil jsem se na Angela, abych změnil téma.

Příznivý příliv nám následujícího dne umožnil vydat se na lagunu u Dělového útesu hned zrána. Netrvalo však dlouho

a dalo se do deště. A nebyl to deštík, na jaký jsme zvyklí v Evropě, ale tropický liják. Za chvíli musel Angelo začít čerpat vodu ze člunu.

Měl před sebou vůbec den plný příkoří. Ještě před vyplutím jsme se Sherry vymysleli, jak zajistit, aby se tygří hlava při vtahování do člunu nepoškodila. Vymyšlení nám tolik času nezabralo, daleko náročnější bylo přesvědčit Angela, aby ve všeobecném zájmu obětoval svoji matraci vycpanou kokosovými vlákny. Podezíral jsem ho, že mé přemlouvání na něj neudělalo ani zdaleka takový dojem jako prosebný pohled slečny Northové.

Matrace byla promáčená dřív, než jsme se s ní ponořili do laguny. Pak už šlo všechno ráz na ráz. Rozhodli jsme se bednu nevypouštět, ale vyjmout tygří hlavu rovnou ve vřaku. Obalili jsme ji matrací, pevně obvázáli nylonovým provazem a smluveným signálem dali Chubbymu pokyn k vytazení.

Když byla hlava na palubě, nechali jsme Chubbyho s Angelem žasnout, a vrátili jsme se dolů. Čas nás tlačil čím dál tím víc. Tísňivý pocit svírající mi útroby sílil. Začínalo mi být divné, proč se ještě Manny ani nikdo z jeho cukroušků neohlásil. Tušil jsem, že až se tak stane, bude mě mrzet, že se mi po nich stýskalo.

I další nález byl objeven Sherryinou zásluhou. Šťouchla do mě a vítězoslavně se usmála. Pod trsem korálů prorůstajícím nákladový prostor mi ukázala rovnou plochu, z níž se po zběžném očištění vyklubalo víko kovové truhlice. Okamžitě se mi vybavila vzpomínka na knihu o ztracených pokladech. Podle jejího líčení tak nějak mohla vypadat kovová pokladnice, do níž dal plukovník Goodchild uložit drahokamy vyňaté z tygřího trůnu. Truhlička proto následovala tygří hlavu na palubu. Protože déšť stále sílil, usoudil jsem, že bude nejlepší vrátit se a prozkoumat obsah kovové schránky.

Promáčení deštěm i slanou vodou jsme vyvlekli na pláž zlatou tygří hlavu obalenou v matraci i kovovou schránku.

Museli jsme jít dvakrát, protože hlava, která byla těžká i ve vodě, měla na souši hezkých pár desítek kilogramů. Rychle jsem lovil v paměti cenu jedné unce zlata, odhadoval váhu pokladu a násobil. Vycházela mi tak neskutečná čísla, že se mi z těch milionů dolarů zatočila hlava a raději jsem tyto hříšné myšlenky prozatím zaplašil. Jakmile jsme byli pod palmami, popadl jsem páčidlo a vrhl se jako neandrtálec na kovovou skříňku. Střídali jsme se u víka s Chubbym, ale drželo jako přivařeně.

Angelo, který už dávno oželel ztrátu matrace, nás zamyšleně sledoval zpovzdálí a po chvíli prohlásil: „Budeme potřebovat hořák.“

Otočil jsem se k němu a už jsem se chystal začít o této možnosti diskutovat, když -jako obvykle - zasáhla něžná polovička lidstva.

„Pusťte mě k tomu,“ broukla Sherry. Odstrčila mě, chvíli si s truhlicí, která měla po obou stranách kovové úchyty pro snazší přenášení, pohrávala, a když se jí podařilo vsunout páčidlo do mezery mezi víkem a boční stěnou, víko odskočilo jako na péru.

„Prosím,“ sykla suše.

Nevěděl jsem, co dřív. Samozřejmě, že víko už muselo být uvolněné naším předchozím snažením, vavříny vítězství ovšem sklídila slečna Northová. Vzdal jsem se marného přesvědčování o svých a Chubbyho zásluhách a raději přiskočil k otevřené truhlici.

Byla plná oblých předmětů zabalených v měkkém papíru.

Rozbalil jsem první a objevil se modrý, lesklý kámen.

„Safir?“ zeptala se Sherry napjatě.

„Spíš lazurit,“ odhadl jsem a pokračoval ve vybalování. Připadal jsem si jako při hře na schovávanou. Přihoří-vá, přihořívá... Nacházel jsem kameny různých hodnot, to nejlepší jsem ale stále čekal.

Dočkal jsem se. Tedy..., dočkala se Sherry. Netrpělivě se mi natáhla přes rameno a uchopila nevelký balíček. Když ho rozbalila, zajíkla se úžasem.

„Velký Mogul...,“ vydechla.

Chubby i Angelo se nad ní naklonili, Chubby se dokonce zapomněl mračit.

Nevěděl jsem, jestli mám plakat, nebo se dát do hurónského řevu. Radost byla nezměrná.

Než se ostatní zmohli na slovo, sáhl jsem do železných zásob a vytáhl láhev Chivas Regál.

Oslava byla opulentní, jak se na budoucí miliardáře sluší. Angelo upražil mořské příšerky a já štědře rozléval zlatistý mok ze skotských hor.

Sherry mě nesmírně překvapila, když právě mně dopřála tu čest zasadit obrovský, dokonale vybroušený bílý diamant do očního důlku tygří hlavy. Byl jsem si jist, že větší pocty se mi už od ní dostat nemůže.

Když jsem Sherry pozdě v noci odváděl do jeskyně, měla poněkud vratké nohy.

„Hajzlíku,“ vybrebtlá, „tohle je poprvé, co jsem se takhle zlinkovala.“

„Nezoufej,“ zašklebil jsem se. „Další lekce zkaženosti tě čeká za chvíli...“

Jak rychle naše radost přišla, tak i skončila. Sotva jsem se ráno probudil a opláchl se na pláži, donesl se ke mně od laguny podezřelý zvuk. Netrvalo dlouho a v hukotu příboje jsem rozeznal známé dunění silných lodních motorů.

Vyběhl jsem k jeskyni.

„Vstávat!“ Zatřásl jsem Sherry v naprostém nesouladu s něhou, jakou jsem jí projevoval celou noc.

„Co se děje?“ Naštěstí se probírala okamžitě.

„Jsou tady. Manny Resnick a ta jeho parta nás poctili návštěvou.“

Chubby i Angelo už byli na nohou a balili tábor. Angelo a Sherry popadli, co stihli, a rozběhli se ke člunu. Já jsem s Chubbym zabalil do plachty kovovou schránku s drahokamy i zlatou tygří hlavu a začali jsme urychleně kopat jámu v písku. Než jsme práci dokončili, Mandragora vplula do zátoky a zamířila k nám. Zpoza útesu se pak ozvalo charakteristické chrchlání motorů hlídkového člunu ze Zinbally. Nemusel jsem dlouho přemýšlet, na koho se kromě Mannyho a Lorny ještě mohu těšit. Naházeli jsme tygří hlavu i kovovou schránku bez ladu a skladu do díry a zahrnuli ji

pískem. Čerstvě rozkopaná zemina svítila do daleka. Nezbyvalo nám než doufat, že až sem se Mannyho a Dadovi lidé nedostanou.

„Počítej s tím, že jsou to zabijáci,“ sykl jsem na Sherry, když jsem ji dohonil u člunu. „Hrátky skončily.“ Jako na potvrzení mých slov zapráskal odkudsi kulomet. Skrčil jsem se k bortu člunu a ohlédl se. S hrůzou jsem zjistil, že do zátoky vlouvá i hlídkový člun mého dobrého přítele Sulejmana Dady ze Zinbally.

„Angelo!“ zařval vedle mě Chubby. Zůstal jsem jako přimražený. Angelo ležel na prknech paluby a z prsou i zad mu tryskala krev z několika odporně zejících ran po střelách z velkorážního kulometu.

Chubby se k němu vrhl jako smyslů zbavený. Vzápětí se zhroutil vedle něj a zůstal strnule dřepět jako hromádka neštěstí.

„Pryč!“ zahulákal jsem. Vystrčil jsem děsem ochromenou Sherry ze člunu a zatřásl s Chubbym. Jen jsem doufal, že to, co udělali Angelovi, mi dojde, teprve až si to budu moci dovolit. Teď bylo nejdůležitější zmizet z člunu, v němž jsme námořním kulometčikům skýtali vynikající terč.

Mandragora zatím přirazila k boku našeho člunu. Uvědomil jsem si to, když jsem zaslechl Sherryin zlostný křik. Místo na pláži skončila na palubě jachty, kam ji vtáhl jeden z Mannyho poskoků.

To Chubbyho probralo ze strnulosti, do níž jej uvrhla Angelova smrt. „Mají slečnu Sherry...“, spíš konstatoval, než se zeptal. Mandragora odrážela od boku člunu a směřovala na opačnou stranu zátoky.

„Tak dělej!“ rozkřikl jsem se. Opustili jsme zakrvácenou Angelovu mrtvolu, Chubby hrábl po pušce FN a vyřítili jsme se do příboje, abychom unikli dalším dávkám rachotícího kulometu z paluby hlídkového člunu Sulejmana Dady.

Do krytu palem na úpatí pahorku jsme doběhli právě včas. Kulometné střely za námi vyrývaly hluboké brázdy a z jachty už vybíhal výsadek Mannyho hrdlořezů. Své lidi vylodoval i Sulejman Dada.

„Slečnu Sherry musíme z ty lodi dostat,“ zachroptěl Chubby a natáhl závěr pušky. „Stejně mám pro ty parchanty vzkaz od Angela.“

„Najdi si na pahorku místo, odkud budeš mít na mušce pláž,“ sykl jsem. „Já jim nadběhnu.“

Věděl jsem, že Dadovi lidé jsou vyzbrojeni útočnými puškami AK-47. Tyhle zbraně jsem dobře znal ještě z Biafry. Šlo jen o to nějakou získat.

Nemusel jsem čekat dlouho. Jakmile Chubby zmizel ve svahu, zaslechl jsem před sebou praskot větvi.

Dadovi zabijáci si s nějakým krytím nebo utajením nedělali starosti. Zjevně se vzhledem k přesile cítili naprosto bezpeční. Když jsem toho nejbližšího popadl zezadu předloktím pod krkem, nezmohl se na sebemenší odpor. Vzápětí jsem mu nožem v druhé ruce probodl ledvinu.

Sehnul jsem se k muži v maskáčích, pod nimž se pomalu tvořila kaluž krve, a sebral zbraň.

V tu chvíli jsem dostal strašlivou ránu do zátylku. Jak jsem padal k zemi, zaslechl jsem za sebou jakýsi šustot a pak mě obestřela tma.

Probral jsem se na pláži vedle Sherry. Byla potlučená a v jejích vyhaslých očích jsem neviděl nic než otupělou snahu zapomenout na celý svět. Raději jsem ani nepřemýšlel o tom, co ve společnosti Mannyho a Dady prožila za tu dobu, co jsme byli odloučení.

Manny Resnick právě hrubě odstrkoval dva námořníky a seskakoval do díry vedle mužů, kteří vyhazovali hlinu s pískem. Slyšel jsem, jak řve: „Tak dělejte, ty provazy pryč a koukejte, ať je to venku! A bacha! Nic nerozbít!“

Pak se otočil ke mně a rozchechtal se jako šílenec. „Tak co, hrdličky? Jsi rád, že máš tu svou Sherry Northovou zase u sebe, pitomče?“ Zašklebil se jako krvežíznivá bestie a dál už se mi nevěnoval. Zjevně ho daleko víc zajímal obsah jámy.

Lorna Pageová se nahýbala nad něj. Ačkoliv mě po úderu násadou od krumpáče, kterou třímal jeden z námořníků tyčících se nad námi stále ještě v ruce, bolela hlava jako střep, přece jen mi neušel pohyb na stráni mezi palmami.

Rychle jsem rozeznal nasupený Chubbyho obličej i zvolna se vysunující hlaveň FN. Rozhlédl jsem se kolem. Aranžmá pro střelbu dávkou měl vynikající.

Prudce jsem zdvihl paži a máchl jí jako na střelnici při povelu k zahájení palby.

Zároveň jsem se vrhl po Sherry a srazil ji k zemi. Skulili jsme se do mělké strouhy vy mleté nedávnými dešti.

Sherry na to nebyla připravená. Ve snaze dostat ji do krytu co nejrychleji, jsem s ní nezacházel zrovna jemně. Vykřikla bolestí, jak si při pádu rozdírala poranění způsobená surovým zacházením Dadových námořníků a Man-nyho londýnských cukroušků.

Oba naši strážci se prudce otočili, zvedli zbraně a v tu chvíli mi bylo jasné, že budou střílet a že mělký příkop žádný kryt neskýtá.

Dělej, Chubby, dělej, modlil jsem se v duchu. Skočil jsem po Sherry, abych ji kryl před dávkou, kterou jsem každým okamžikem očekával, a zakryl jí uši, aby ten rachot neslyšela.

V tu chvíli se pod námi otřásla země. Až teď jsem si vzpomněl, že Chubby do jámy kromě pokladu uložil i půl bedny gelignitu. V duchu jsem se mu omluvil za to, jak jsem v minulosti smýšlel i hovořil o jeho střeleckém umění. Zasáhnout bednu na tu dálku chtělo jednak přesnou mušku, jednak chladné sebeovládnutí.

V tu chvíli jsem si dokázal představit Chubbyho škodolibý škleb. Cokoliv bouchalo, dělalo mu radost. Kameny rozmetané strašlivým výbuchem dokončily coby primitivní šrap-nely to, co nestihla tlaková vlna narážející na stěny výkopu.

Skupina mužů shromážděných kolem díry vyletěla do vzduchu jako při nějakém krkolomném akrobatickém kousku. Z jámy do výšky dobrých třiceti metrů vyrazil gejzír pisku, hlíny a prachu. Ušetření nezůstali ani naši dva strážcové, kteří se chystali stisknout spoušť. Tlaková vlna z nich servala uniformy a roztrhala je na kusy.

Sotva jsem se vzpamatoval z výbuchu, sháněl jsem se po zbraní. Nedaleko ode mne ležel v pisku kulomet. Přitáhl jsem si ho a rychle zaklekl.

Dva chlapi v námořnických maskáčích byli ještě naživu. Jeden se snažil po čtyřech odplazit, druhý omámeně seděl a z

prasklého ušního bubínku mu prýštila krev.

Vyřídil jsem je jedinou dávkou oba.

Pak jsem zbraň odhodil a naklonil se nad odpornou hromadou zakrváceného masa a vnitřností, která zůstala ve výkopu. Dalo mi hodně práce rozeznat v té hrůze Mannyho Resnicka. Jen Sulejmana Dadu jsem nikde neviděl. Určitě bych ho nepřehlédl, protože po té detonaci by musel vypadat jako obrovský černý hamburger.

Chubbyho po tom, co se stalo Angelovi, nedokázala potěšit ani spoušť, jakou se mu podařilo napáchat jedinou dávkou. Vrátil jsem se do jeskyně pro lékárníčku, která se tam válela otevřená a rozbitá. Dadovi hrdlořezové se opravdu vyřídili, než dostali, co zasloužili.

Naštěstí tu zůstalo dost materiálu, abych Sherry vyčistil a ovázal zohavené prsty. Měla vyrvané tři nehty. Obával jsem se, že jsou poškozená lůžka a nehty už jí nikdy nenarostou, když však tutéž domněnku vyslovila ona sama, razantně jsem jí to vyvracel.

Jakmile jsem se postaral o její rány, přinutil jsem ji spolknout dva kodeiny proti bolesti a uložil ji na lůžko ze suché trávy vzadu v jeskyni.

„Odpočívej,“ nařídil jsem jí, klekl si a lehce ji políbil. „Zkus usnout. Až budeme připravení, vrátím se pro tebe.“

Chubby už se činil. Kontroloval stav člunu a s úlevou zjistil, že kromě několika děr v bocích po našich improvizovaných šrapnelech nedoznal vážnější úhony.

Trhliny jsme zalepili tmelem ze sady náradí a vytáhli člun na pláž.

Díra, ve které byla ukryta truhlice s drahokamy, nyní posloužila jako společný hrob bez rozdílu pohlaví, rasy a barvy pleti. Naskládali jsme tam všechny mrtvé jako sardinky a zaházeli je jemným pískem.

Když jsme čistili tygří hlavu a drahokamy sesbírané po celé pláži od kusů rozervaných mrtvol, přemáhal jsem nutkání zvracet. Zato Chubby pracoval, jako by se nechumelilo. Starostlivě jsem ho pozoroval. Když jsem klopýtal pod tíhou zlaté sochy k člunu, měl jsem dojem, že se z jeho zachmuřené tváře vytratily všechny rysy lidskosti.

Zabalil jsem tygří hlavu do plachty, kameny uložil do umělohmotných sáčků a zapnul si je do batohu. Ten jsem položil na dno člunu vedle drahocenného balíku ovázaného plachtovinou.

V jeskyních jsme posbírali všechny nepoškozené zásoby a vybavení - kanystry s vodou a benzinem, kyslíkové lahve a kompresor. Než jsme to všechno naskládali do člunu, bylo pozdě odpoledne a mě zmáhala únava. Položil jsem na hromadu nákladu pušku FN, vstal jsem a protáhl se.

„Hotovo, Chubby?“ zeptal jsem se. Zapálil jsem nám oběma doutník a konečně jsme si dopřáli oddech. Byl to dlouhý a perný den.

„Myslím, že můžeme zmizet,“ navrhl jsem.

„Dojdu pro Angelovy věci,“ vypravil ze sebe Chubby náhle. „Určitě by je tu nechtěl nechat.“

Sevřelo se mi hrdlo a pokradmu jsem se ohlédl po příšerném dlouhém balíku celtoviny, která skrývala rozstřílené tělo kluka, jenž dokázal bavit půl ostrova najednou. Mlčky jsem přikývl a vydal se pro Sherry.

Musel jsem ji vzbudit. Dohlédl jsem na to, aby se teple oblékla. Vnutil jsem jí svůj svetr a další dva kodeiny. Když jsme scházeli k pláži, byla už tma. V jedné ruce jsem držel baterku a druhou jsem pomáhal Sherry. Došli jsme k vodě a já vycítil, že něco není v pořádku. Přejel jsem kuželem baterky po plně naložené lodi.

Ledový spár strachu mi sevřel útroby.

Místo, kde jsem nechal ležet svoji útočnou pušku FN, bylo prázdné.

„Sherry,“ zašeptal jsem naléhavě, „zalehni a zůstaň tady, dokud ti neřeknu.“

Bleskově se svezla do písku vedle trupu člunu vytaženého až ke břehu a já se zoufale rozhlížel po nějaké zbraní.

Vzpomněl jsem si na harpunu, ta však byla kdesi pod kanystry. Rybářský nůž jsem nechal v ledvinách jednoho z Dadových námořníků..., napadlo mě, že bych si mohl vzít z bedny s náradím páčidlo. Dál než k nápadu jsem se však nedostal.

„Tak dobře, Harry, ten kvér mám já,“ ozval se z temnoty za mnou hluboký hrdelní hlas. „Neotáčejte se a nedělejte ani jiné nepředložnosti.“

Musel využít chvíle, kdy byl člun opuštěný, sebrat zbraň, a až do této chvíle ležet v krytu palmového háje. Ztuhl jsem jako přimražený.

„Neotáčejte se a odhodte baterku. Prostě ji hodte přes rameno.“

Udělal jsem, co nařídil. Slyšel jsem, jak mu pod nohama zaskřípal písek, když si pro ni šel.

„Můžete se otočit. Ale pomalu.“ Posvítíl mi baterkou do očí, přesto jsem rozeznal obrovskou, jakoby opuchlou postavu.

„Začínám být na vaše vtípky alergický, Harry,“ vyčítavě pronesl Sulejman Dada. Uvědomil jsem si, že jsem ho v okamžiku výbuchu nikde na pláži neviděl. On jediný tedy Chubbyho zákrok přežil.

„Myslím, že vás konečně potrestám,“ pokračoval svým chraplavým hlasem. „Nejspíš bych vás měl nejdřív střelit do břicha.“ Beze slova jsem se díval, jak drží pušku opřenou o pokrčený levý loket. Toutéž rukou mi mříl baterkou do očí.

„Slyšel jsem, že tam to prý bolí nejvíc,“ oblažoval mě roztomilými podrobnostmi.

Na chvíli se mezi námi rozhostilo mlčení. Sulejman Dada jen sípavě oddychoval jako starý astmatik a já se zoufale snažil vymyslet něco, čím bych odlákal jeho pozornost a mohl mu vyrvat svoji zbraň.

„Předpokládám, že si asi nekleknete a nebudete mě prosit o milost, že ne?“ otázal se Dada.

„Vylíží si prdel, Sulejmane,“ opáčil jsem.

„Vlastně jsem tomu ani nevěřil. Škoda, docela bych si to užil. Ale co to děvče, Harry? Ta by přece stála za to, abyste zapomněl na vlastní hrdost...“

Chubbyho jsme uslyšeli oba. Věděl, že nemá šanci dostat se přes pláž nepozorován, a to ani ve tmě. Snažil se doběhnout k Sulejmanu Dadovi, jsem si ale jist, že o nemožnosti tohoto kroku zcela věděl. Ve skutečnosti jen odlákával

jeho pozornost tak, jak jsem potřeboval.

Hnal se tiše jako vlk, zrazoval ho jen skřípot zrněk písku pod chodidly. Nezpomalil ani nezakolísal, i když proti němu Sulejman Dada obrátil hlaveň pušky.

Ozvalo se prasknutí a tmou probleskl plamen výstřelu. To už jsem ale urazil polovinu vzdálenosti, která mě od toho obrovského černého monstra dělila. Koutkem oka jsem zahlédl Chubbyho padat, pak se Sulejman Dada začal s puškou otáčet proti mně.

Spoušť už stisknout nestačil. Odrazil jsem hlaveň stranou, razance úderu mu vyrazila pušku z ruky. Zachoval však duchapřítomnost a vrhl se mi po krku. Jakou váhovou přesilu proti sobě mám, jsem si uvědomil pozdě.

Sice jsem uhnul, ve skoku mě však srazil k zemi. Než jsem stačil zareagovat, tiskl mě do písku a sápal se mi po krku. Pod obrovskou tíhou jeho gigantického těla mi byly všechny chvaty k ničemu. Dada mě sevřel pod bradou jako v kleštích a mně začaly lézt oči z důlků.

Další výstřel zněl podivně tlumeně a dutě. Nic jsem nechápal, dokud jsem neucítil, jak sebou Sulejman Dada škulb a ztuhl. Náhle ho strašlivá síla opustila. Skulil se stranou a s hlasitým plácnutím se svalil na mělčinu.

Ve světle ležící baterky jsem uviděl Sherry klečet v mělké vodě, pušku v zabandážovaných rukou. V obličejí byla bledá jako smrt.

„Panebože,“ zašeptala. „Já jsem ho zabila. Panebože...“ Oči měla vytřeštěné.

„Miláčku,“ zasípal jsem, „to byl ten nejzáslužnější čin, cos dneska udělala.“ Pak jsem vrávoravě vykročil k místu, kde ležel Chubby.

Snažil se posadit. Marně.

„Klid, Chubby!“ vyštěkl jsem a sáhl po baterce. Na košili mu prosakovala krev. Rozepnul jsem mu ji a stáhl z široké hnědé hrudi.

Zásah byl nízký na levé straně, ale plíce prostřelené byly. Viděl jsem, jak mu při každém výdechu z rány vybublává zpěněná krev. Viděl jsem hodně střelných ran a okamžitě jsem poznal, že tahle je zlá.

Upřeně se mi díval do tváře. „Jak to vypadá?“ zachrčel. „Ani to nebolí.“

„Bezvadně,“ odvětil jsem pochmurně. „Pokaždý, když si lokneš piva, tak ti touhle dírou vyteče.“ Pokřiveně se pousmál a já mu pomohl posadit se. Otvor, kudy střela vyletěla ven, byl pravidelný a čistý. V zásobníku byly náboje s ce-loplášťovou střelou, takže výstřelový otvor byl jen nepatrně větší než vstřelový. Hlavně, že se kulka nezploštila o kost.

Rychle jsem z lékárníčky vylovil obvaz a ovázal obě rány. Teprve pak jsem mu pomohl do člunu. Sherry rychle připravila jednu ze zbylých matrací, a když se uložil, přikryli jsme ho dekami.

Odstrčil jsem člun od břehu a tlačil ho, dokud mi voda nedosahovala po pás. Pak jsem se vyškrábal na palubu a nastartoval motory. Chtěl jsem udržet při životě Chub-byho, ale cesta na St. Mary byla dlouhá.

Sherry se k němu posadila a dělala pro něj alespoň to málo, co mohla. Já si stoupl na záď mezi motory a kličkoval s lodí hlubokým průlivem. Když jsme ho měli za zády, změnil jsem kurz na jih. Obloha nad námi se plnila studenými bílými hvězdami, které nezúčastněně civěly na můj smutný náklad.

Měli jsme za sebou už téměř pět hodin plavby, když se Sherry vztyčila a zamířila ke mně.

„Chubby s tebou chce mluvit,“ vzkázala mi tiše. Pak se impulzivně dotkla studenými prsty zdravé ruky mé tváře. „Já myslím, že umírá. Harry,“ zašeptala a z hlasu jí čišelo zoufalství.

Předal jsem jí kormidlo a zamířil na před, kde Chubby ležel.

Chvilí se mi zdálo, že mě ani nepoznává. Pak se v černých očích cosi rozsvítilo, Chubby si olízl okoralé rty a zachrptěl:

„Nachytali jsme spolu pár pořádných ryb, Harry.“

„A ještě nachytáme,“ slíbil jsem. „Za to, co teď vezeme domů, si koupíme krásnou a velkou loď a příští sezónu budeme lovit sami - bez zákazníků, to si piš.“

Pak se mezi námi rozhostilo mlčení. Teprve za bůhvíjak dlouho jsem ucítil, jak šátrá po mé ruce. Podal jsem mu ji a pevně stiskl. V dlani mě zatlačily mozoly a hluboké rýhy nastrádané za léta zápolení s obrovskými rybami.

„Harry...“ Jeho hlas už byl tak slabý, že jsem ho v hukotu motorů slyšel, jen když jsem se naklonil až k němu. „Teď ti řeknu něco, co jsem ti ještě v životě neřek. Mám tě rád, človče. Mám tě radši než vlastního bráchu.“

„Taky tě mám rád, Chubby,“ přiznal jsem. Jeho pevný stisk ještě chvíli vydržel, najednou však ochabl. Zůstal jsem vedle něj sedět, zatímco ta velká mozolnatá tlapa v mé dlani stydla. Nad temným, netečným mořem začalo svítat.

Během následujících tří týdnů jsme se Sherry naše hájemství v Želví zátocě téměř neopouštěli. Společně jsme postáli na hřbitově, když pochovávali naše přátele, a já jednou zajel do pevnosti, kde jsem strávil dvě hodiny s prezidentem Biddlem a Wallym Andrewsem. Jinak jsme byli stále spolu a čekali jsme, až se nám zahojí rány.

Těla se hojila rychleji než duše. Dokonce i ty Sherryiny vyrvané nehty začaly dorůstat.

Nebyly to ale šťastné dny. Příliš živé vzpomínky dotíraly a neustále jsme museli myslet na Chubbyho a Angela. Oběma nám bylo jasné, že nás čeká další krize. Tušil jsem, že Sherry musí prodělat strašlivá muka, a odpouštěl jsem jí náhlé výbuchy vzteku i záchvaty uraženého mlčení, kdy opouštěla chatu a celé hodiny chodila po pláži nebo vysedávala na útesu.

Když jsem si byl jist, že už má dost sil, aby snesla to, co leží před námi, nadnesl jsem jednoho večera - poprvé od návratu na St. Mary - otázku pokladu.

Ten nyní spočíval ve výkopu pod vyvýšenými základy chaty. Usadili jsme se na verandu se sklenkami whisky a Sherry mi mlčky naslouchala.

„Chci, abys jela napřed a zařídila, co je potřeba pro přepravu rakve. V Curychu si půjčíš auto a pojedíš do Basileje. Tam jsem ti v hotelu Red Ox zamluvil pokoj. Tenhle hotel jsem vybral, protože má podzemní garáže a znám tam šéfa recepce.

Jmenuje se Max.“ Pak jsem začal vysvětlovat své plány. „Max zajistí pohřební auto, které přijede k letadlu. Ty budeš

hrát truchlící vdovu a odvezeš rakev do Basileje. V garážích Max provede výměnu a ty s mým bankéřem dohodneš pancéřované auto, jímž se tygří hlava odveze k němu domů.“

„Myslel jsi na všechno, co?“

„Doufám.“ Nalil jsem si další whisky. „Moje banka je Falle et Fils a ptát se budeš po panu Challonovi. Až se s ním setkáš, sdělíš mu moje jméno a číslo účtu - deset šedesát šest. Je to stejné jako letopočet bitvy u Hastingsu. S panem Challonem dohodneš soukromou kancelář, kam by si mohli obchodníci přicházet hlavu prohlédnout...“ Poskytl jsem jí podrobné instrukce a ona soustředěně a bez jediného slova naslouchala. Nakonec jsem jí podal letenku a svazeček cestovních šeků.

„Tys už rezervoval místo v letadle?“ V tu chvíli vypadala vystrašeně. Když jsem přikývl, otevřela letenku a zadívala se do kolonek. „Kdy letím?“

„Zítřka poledním letadlem.“

„A kdy přijedeš ty?“

„Stejným letadlem jako rakev. V pátek. Tři dny po tobě. Přiletím spojem BOAC v půl druhé odpoledne. Budeš mít dost času všechno zařídit a přijet mi naproti.“

Té noci jsme k sobě byli zase jednou něžní jako v dobách, kdy naše duše netížily černočerné vzpomínky na strašlivou smrt našich přátel.

Na letiště jsem ji odvezl svým starým pickupem. Skoro celou cestu mlčela, teprve kousek od letiště se dala do řeči, ale nedala dohromady souvislou větu. Končilo to slovy: „... a kdyby se s námi něco stalo..., no, prostě nic netrvá věčně...“

„Pokračuj,“ vybídl jsem ji.

„Ale nic. Já jen, že ať se stane cokoli, měli bychom se snažit jeden druhému odpustit.“ Víc neřekla. U přepážky mě zlehka políbila, pevně mě objala oběma rukama a spěšně zamířila k čekajícímu letadlu. Už se neohlédla.

Dlouho jsem se díval za mizějícím letounem, pak jsem se rozjel nazpátek do Želví zátoky.

Najednou tu bez ní bylo smutno, pusto a prázdno. Věděl jsem, že riziko, které hodlám podstoupit, je nezbytné. Vysoké a nebezpečné, ale nezbytné. Bez ní by pro mě nic nemělo smysl. Musel jsem ji dostat zpátky, přitom jsem však chtěl, aby si vybrala sama. Přece jen jsem se však neubránil nutkání její rozhodování ovlivnit.

Hned ráno jsem se rozjel k Fredu Cokerovi. Po delších dohadách, slibování a hlavně předání peněz mě zavedl do márnice za kanceláři. Čekala tam na mě teaková, leštěná, stříbrem vykládaná rakev vyložená červeným sametem s třípytímadly. Naložil jsem ji do pickupu a odvezl do Želví zátoky. Když jsem ji naplnil a zajistil víkem, vážila dobrého dva a půl metráku.

Jakmile se setmělo, rozjel jsem se zpátky do města. Když jsem byl se vším zařizováním hotov, U lorda Nelsona už pomalu zavírali. Měl jsem tak akorát čas na jedno rychlé pivo a pak už jsem si potřeboval jen sbalit svůj starý vojenský batoh.

Následujícího dne v poledne, o čtyřiaadvacet hodin dřív, než jsem uvedl Sherry, jsem odletěl na pevninu a ještě večer chytil v Nairobi spoj společnosti BOAC.

V Curychu na mě samozřejmě nikdo nečekal, byl jsem tu o celý den dřív. Nepozorován jsem prošel odbavovacími i pasovými přepážkami a vytratil se v příletové hale.

Než jsem začal doladovat poslední detaily plánu, uložil jsem si zavazadlo. Pak jsem si našel spoj odlétající následujícího dne ve třináct dvacet, což mi dokonale vyhovovalo. Rezervoval jsem si jedno místo. Nato jsem zamířil k přepážce informací, počkal, až bude mít pohledná blondýnka ve stejnokroji společnosti Swissair volnou chvíli, a dal se do sáhodlouhého vysvětlování. Nejdřív se chovala značně odmítavě, ale když jsem vynaložil svůj pověstný šarm, přece jen roztála.

„Určitě budete mít zítra službu?“ ptal jsem se poněkolkáté úzkostlivě.

„Jistě, monsieur, nemějte obavy, budu tady.“

Rozloučili jsme se jako přátelé, já si vyzvedl zavazadlo a taxíkem odjel do hotelu Holiday Inn. Byl nejbližší a byl to týž hotel, v němž jsem se kdysi potil v obavách, jestli holandský policista přežije. Objednal jsem si nějaké pití, vykoupal se a usedl k televizi. Začaly se mi vracet dávné vzpomínky.

Následujícího dne jsem se chvíli před polednem usadil u letištního baru a předstíral, že čtu Frankfurter Allgemeine Zeitung. Přes horní okraj novin jsem však bedlivě sledoval cvrkot v příletové hale. Zavazadlo bylo podané, letenka vyzvednutá, stačilo jen projít odletovou halou.

Měl jsem na sobě oblek, který jsem si koupil toho dne ráno. Vypadal tak všedně a odporně šedivě, že nikdo, kdo mě znal, by nevěřil, že se Harry Fletcher v něčem takovém objeví na veřejnosti. Byl mi o dvě čísla větší, abych si ho mohl vycpat hotelovými ručníky. Když jsem si ještě na toaletě napudroval obličej šedivým práškem a nasadil brýle ve zlatých obroučkách, přidala mi veškerá tato opatření patnáct let a dvacet kilo. Málem jsem sám sebe nepoznal.

Sedm minut po jedné prošla hlavními dveřmi terminálu Sherry Northová. Měla na sobě světle šedé vlněné šaty, černý kožený plášť až na paty a kožený klobouček s úzkou krempou stejné barvy. Oči jí clonily tmavé brýle, davem turistů však kráčela sebejistě a odhodlaně.

Když jsem pochopil, že mé podezření a strach byly oprávněné, sevřely se mi útroby. V tu chvíli se mi noviny v ruce roztřáslly. O krok za ní totiž cupital drobný chlapík s tvídovou čepicí a pláštěm přes ruku. Toho pána mi kdysi Sherry představila jako strýčka Dana. Tentokrát z něj odhodlání a rozhodnost vyzařovaly víc než kdy jindy.

Měl s sebou čtyři muže. Pohybovali se tiše a nenápadně v těsném závěsu za ním - klidní, nenápadní, slušně oblečení pánové s nadmíru pozornými očima v nepřístupných obličejích.

„Ty čubko,“ zašeptal jsem, ačkoliv jsem nechápal, proč by mě to ještě mělo trápit. Věděl jsem to přece už dost dlouho. Skupinka tvořená jednou dívkou a pěti muži zůstala stát uprostřed haly. Strýček Dan byl profesionál, to se poznalo už podle toho, jak své lidi začal rozmísťovat, abych jim neunikl.

Obsadili všechny východy. Strýček Dan cosi řekl Sherry a ta jen rázně kývla hlavou.

Vypadni, Harry, ozvalo se kdesi v mém nitru. Tohle je jen další vlčí smečka. Nehraj si a zmiz. Okamžitě.

Letištní rozhlas ohlásil přiletadla, v němž jsem si včera rezervoval místo. Přesunul jsem se k informační přepážce Swissairu. Blondýnka ze včerejška mě nejdřív vůbec nepoznala, pak ale vykulila oči, zakryla si ústa a spiklenecky se ušklíbla.

„Poslední budka,“ zašeptala. „Hned u odletů.“ Mrkl jsem na ni a odšoural se naznačeným směrem. V telefonní budce jsem zvedl sluchátko a předstíral hovor, zároveň jsem ale pozorně sledoval halu.

Má nová spojenkyně zapracovala.

„Slečna Sherry Northová, prosíme slečnu Northovou, aby se dostavila k informacím.“

Skleněnými dveřmi jsem sledoval, jak Sherry přistupuje k přepážce a hovoří s blondýnkou. Tají ukázala na budku vedle mé a Sherry zamířila rovnou ke mně. Teď na ni přes řadu telefonních budek strýček Dan se svými cuk-roušky neviděl. Uvědomil jsem si, že jí to snad ještě nikdy takhle neslušelo.

Vstoupila do budky vedle mě a zdvihla sluchátko. V tu chvíli jsem zavěsil, vyšel z budky a otevřel dveře za jejími zády. Ohlédla se vztekla a netrpělivě zároveň.

„Tak jo, poldínko,“ zasyčel jsem. „Rychle mi sděl důvod, proč bych ti neměl urazit hlavinku.“

„Ty!“ Její strojenost byla pryč. Přitiskla si dlaň na ústa a civěli jsme jeden na druhého.

„Co se stalo s pravou Sherry Northovou?“ Zdálo se mi, že po mé otázce znovu nabyla jistotu.

„Byla zabita. Její tělo - stěží identifikovatelné - jsme našli v lomu poblíž Ascotu.“

„Manny Resnick mi říkal, že ji zabili,“ souhlasil jsem. „Nevěřil jsem mu. Taky se mi smál, když o tobě mluvil jako o Sherry Northové. A říkal mi ‚pitomče‘. Měl pravdu, ne? Byl jsem za pitomce.“

Mlčela a nedokázala se mi podívat do očí. Mluvil jsem dál, abych si potvrdil, co jsem tušil.

„Takže když byla Sherry Northová zavražděna, policie se rozhodla, že neoznámí totožnost mrtvé, ale políci si v domě Northových. Doufala, že se tam vrazi vrátí, nebo že se tam objeví někdo jiný, kdo je přivede na stopu. A jako návnadu vybrali tebe, protože jsi u policajtů absolvovala potápěčský výcvik. Je to tak, ne?“

Přikývla, aniž by se na mě podívala.

„Měli se taky postarat, abys něco věděla o konchylologii. Když sis hrábla na ten koral, měl jsem jasno.“

Začínala se vzpomínat na první šok. Čekal jsem, že si zavolá na pomoc strýčka Dana a jeho kumpány. Do tváří jí začala stoupat červeň.

„Tu první noc, když sis myslela, že spím, jsi telefonovala. Hlásilas šéfovi, že se volavka chytila. Dostala jsi rozkaz, abys to se mnou sehrála. Holka, to se ti tedy povedlo.“

Teprve teď na mě pohlédla a v očích se jí vzdorovitě zalesklo. Pootevřela ústa, jako by chtěla odporovat, ale pak je zase zavřela.

„Proto jsi šla do Jimnyho obchodu zadním vchodem - aby ses vyhnula sousedům, kteří Sherry znali. Proto ti Mannyho zabijáci přišli usmažit pracku - chtěli zjistit, co jsi zač. Věděli moc dobře, že Sherry Northová nejsi. Tu odrovnali.“

Snažil jsem se ji přimět mluvit. Její mlčení už mi začínalo drásat nervy.

„Jakou má strejček Dan šarži? Inspektor?“

„Šéfinspektor,“ upřesnila.

„Toho jsem měl prokouknutého, jen jsem ho uviděl.“

„Když jsi tohle všechno věděl, proč jsi do toho šel?“

„Nejdřív jsem tě podezíral..., ale když jsem si byl jistý, už jsem tě miloval jako idiot.“

Ucouvla, jako bych jí vlepil facku. Nelítostně jsem pokračoval.

„Podle toho, co a jak jsme spolu prožili, jsem došel k názoru, že je ti se mnou docela dobře. U nás, když člověk někoho miluje, tak ho neprodává.“

„Jsem policistka,“ vyjela na mě, „a ty jsi vrah.“

„Nikdy jsem nezabil nikoho, kdo se nepokoušel zabít mě,“ smečoval jsem. „Tak jako tys zabila Sulejmana Dadu.“

To ji vyvedlo z rovnováhy. Cosi zakoktala a poplašeně se rozhlédla kolem jako lasička v pasti.

„Jsi zloděj,“ zaútočila znovu.

„Ano,“ připustil jsem, „kdysi jsem býval. Už je to ale dávno a od té doby jsem na sobě tvrdě pracoval. Stačila trocha pomoci a bylo by se to povedlo.“

„A trůn...,“ snažila se dál. „Ukradl jsi ten trůn.“

„Omyl, madam,“ ušklíbl jsem se.

„Tak co je v té rakvi?“

„Dvě stě padesát kilo plážového písku ze Želví zátoky. Až si ho budeš prohlížet, vzpomeň si na časy, které jsme tam prožili.“

„A trůn? Kde je?“

„U svého právoplatného majitele - zástupce lidu St. Mary, prezidenta Godfreye Biddlea.“

„Ty ses ho vzdal?“ vytřeštila na mě nevěřícně zrak. Pak se jí v očích cosi zalesklo. „Proč, Harry? Proč?“

„Jak jsem říkal, tvrdě na sobě pracuju.“ Upřeně jsme se dívali jeden na druhého. Náhle jí z jasně modrých očí začaly téct slzy.

„A přesto jsi sem přiletěl? I když jsi věděl, co musím udělat?“ vykoktala přiškrceně.

„Chtěl jsem, aby sis vybrala sama,“ zdůvodnil jsem své počínání. Stála přede mnou jako potrestaná školačka a nechala slzy volně stékat po tvářích. Pokračoval jsem: „Vyjdu z téhle budky a projdu odletovou halou. Když mě nikdo nezastaví, odletím prvním letadlem a pozítří už se budu u útesu koupat s delfíny.“

„Půjdou po tobě, Harry,“ upozornila mě. Zavrtěl jsem hlavou.

„Prezident Biddle odvolal smlouvy o vydávání hledaných osob. Na St. Mary na mě nikdo nemůže. Mám jeho slovo.“
Otevřel jsem prosklené dveře. „Budu v Želví zátoce sám jako kůl v plotě.“

Obrátil jsem se k ní zády a pomalu a odhodlaně kráčet k odletové přepážce. Zrovna už podruhé ohlašovali odlet mého letadla. Byla to nejdelší a nejděsivější cesta, jakou jsem v životě podnikl. Srdce mi bušilo v rytmu kroků. Nikdo mě nezastavil. Ohlédnout jsem se neodvážil.

Když jsem se usadil v Caravelle společnosti Swissair a zapnul si bezpečnostní pás, zamyslel jsem se nad tím, jak dlouho bude trvat, než ji selžou nervy a vyrazí za mnou na St. Mary. Uvědomil jsem si, že jsem jí ještě spoustu věcí neřekl.

Neprozradil jsem, že jsem dohodl vyzvednutí zbytku tygřího trůnu spočívajícího u Dělového útesu ve prospěch lidu St. Mary. Prezident Biddle se zavázal koupit mi z výtěžku z prodeje - stejně jako jsem získal Tanečnici - novou oceánskou loď na důkaz vděčnosti národa.

Mohl bych dámě svého srdce umožnit takový život, jaký jsem si vysnil. A pak tu samozřejmě ještě byl georgiánský zlatý servis zakopaný za chatou v Želví zátoce jako pojistka na horší časy. Tak úplně jsem se zase nezměnil. Žádné další noční plavby už ale nebudou.

Když letadlo vzlétlo a vzneslo se nad modrá jezera a zalesněné hory, uvědomil jsem si, že ani nevím, jak se ve skutečnosti jmenuje.

To bude to první, nač seji zeptám, až ji přivítám na letišti ostrova St. Mary - perly Indického oceánu.

WILBUR SMITH
OKO TYGRA

Z anglického originálu The Eye of the Tiger přeložil Pavel Kaas

Redakční úprava Otilie Grezlová

Grafická úprava obálky Zbyněk Janáček

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici Klokán, 2004

shop@alpress.cz

Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Vydání první

ISBN 80-7362-034-0